

Bạn Thân 17 Năm Giờ Yêu Được Chưa ?

Contents

Bạn Thân 17 Năm Giờ Yêu Được Chưa ?	2
1. Chương 1 - Chào Đời	2
2. Chương 2 - Năm Tháng Đến Trường	4
3. Chương 3 - Cô Ấy Là Cửa Tôi	6
4. Chương 4 - Từ Nay Chính Thức Theo Đuổi Cậu, Một Lạc Hi	10
5. Chương 5 - Thích Thì Tao Mua Cho?	13
6. Chương 6 - Bạn Gái Không Biết Điều	17
7. Chương 7 - Con Dâu Tương Lai	20
8. Chương 8 - Chuẩn Bị Cho Lễ Hội	24
9. Chương 9 - Sân Sau Trường!	28
10. Chương 10 - A1 Got Talent!	33
11. Chương 11 - Kế Hoạch Trả Thù	39
12. Chương 12 - Chiến Tranh Lạnh	44
13. Chương 13 - Lời Tỏ Tình Hôm Đó	47
14. Chương 14 - Tình Định Tím Tới Cửa	52
15. Chương 15 - Thất Vọng	58
16. Chương 16 - Hiểu Lâm Nổi Tiếp	62
17. Chương 17 - Quà Của Tao Đâu?	66
18. Chương 18 - Vô Tình Rồi Lại Cố Ý	73
19. Chương 19 - Gây Nghiệt	78
20. Chương 20 - Rung Động	82
21. Chương 21 - Hình Như Là Thích	85
22. Chương 22 - Chủ Động	89
23. Chương 23 - Tại Sao Không Từ Chối?	94
24. Chương 24 - “bà Xã, Khuya Rồi Sao Không Ngủ?”	98
25. Chương 25 - Thiên Đường Tuyết Trắng	102
26. Chương 26 - Vậy Còn Tao? Ly Hân Mà Yên Tâm Sao?	106
27. Chương 27 - “mẹ Nói Này, Hai Đứa Thế Nào Rồi Hả?”	109
28. Chương 28 - Chia Tay Vốn Không Dễ Dàng	113
29. Chương 29 - Một Người Bình Thường	117
30. Chương 30 - Không Được!!	121
31. Chương 31 - Số Mệnh Đã Định	123
32. Chương 32 - Anh Yêu Em	126
33. Chương 33 - Đến Trễ	130
34. Chương 34 - Kỷ Niệm	134
35. Chương 35 - Anh Trai?	138
36. Chương 36 - Tìm Thấy	144
37. Chương 37 - Hôn Mê	148
38. Chương 38 - Trí Nhớ Đảo Lộn?	152
39. Chương 39 - Anh Thật Nhớ Em	157
40. Chương 40 - Là Em Nhấn Tâm Quên Đi	163

41. Chương 41 - Vì Sao Phải Hận?	169
42. Chương 42 - Để Tôi Theo Đuổi Em	173
43. Chương 43 - Lý Do Thật Sự	178
44. Chương 44 - Có Một Loại Tình Yêu Gọi Là Buông Tay	184
45. Chương 45 - Tỉnh Dậy Và Kể Em Nghe	189
46. Chương 46 - Doãn Khiết Nhi Hẹn Gặp	193
47. Chương 47 - Hoài Lão Lão Đến Thăm	197
48. Chương 48 - Hạnh Phúc Tìm Đến	202
49. Chương 49 - Cùng Nhau Vượt Qua	207
50. Chương 50 - Ai Cũng Có Quyền Được Hạnh Phúc	212

Bạn Thân 17 Năm Giờ Yêu Được Chưa ?

Giới thiệu

Tên truyện: Bạn thân 17 năm, giờ yêu được chưa? Tác giả: Bằng Kỳ Lâm Thể loại: Truyện dài Tình tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-than-17-nam-gio-yeu-duoc-chua>

1. Chương 1 - Chào Đời

Tháng 11 giá lạnh, những con phố tràn đầy hoa tuyết trắng xóa. Bệnh viện Thiên Ân vào tầm khuya bỗng nhộn nhạo hơn hẳn. Bác sĩ thay nhau ồ ạt ra vào phòng sinh, nghe nói, phụ nhân nhà này khó sanh.

Dinh dong deng, đồng hồ điểm 12 giờ khuya!

Oaoaaoa..

Tiếng khóc chào đời của một tiểu tinh linh bé nhỏ, bên cạnh là nụ cười mãn nguyện của người mẹ. Một gia cuối cùng cũng có được một cô tiểu thư sau vị thiếu gia nghịch ngợm, cô ấy - Mộc Lạc Hi.

Một giờ trước!

Oaoaaoa

Tiếng khóc lại được truyền đến, là một bé trai. Triều gia sau này, sẽ do hấn - Triều Khắc Hàn nắm quyền thừa kế!

Phòng hồi sức 4

Một người phụ nữ khác được y tá đưa vào, vẫn còn vì mệt mà ngủ thiếp đi. Giường bên cạnh cũng có một người khác, ngủ mê man. Căn phòng vì thế mà chìm trong im lặng, chỉ nghe thấy tiếng hít thở đều đặn.

Sáng sớm

Hải Yên tỉnh dậy sau một hồi sinh một mõi, dáo dác tìm bóng dáng chồng mình. Hoắc Luân vừa hay bước vào, lên tiếng:

- Em tìm anh à?

- Không tìm anh thì tìm ai? - Cô liếc anh, nhảm nhí.

- Được được, cháo đây, ăn đi.

Anh đổ cháo ra chén, đưa trước mặt cô, còn nhiệt tình thổi rồi đút cho cô. Trên môi cô vô tình lộ ra nụ cười hạnh phúc.

- Hốiiss, vợ chồng người ta.

Tiểu Huyền ngồi trên giường chán nản nhìn chồng mình, rồi đưa mắt ngưỡng mộ nhìn bọn họ.

- Vợ chồng son. - Châu Khải chép miệng.

- Thế hai ta thì cưới được bao nhiêu năm rồi chứ?! - Cô hậm hực.

- Gần năm thứ bảy rồi, già rồi. - Anh cầm đồ điều khiển vừa chuyển kênh vừa lẩm bẩm.

- Anh.. - Cô tức nghẹn họng. - Không thèm chấp anh.

Nói rồi trùm chăn quay vào trong nhắm mắt ngủ. Vợ chồng Triều nhìn họ rồi bùm miệng cười trộm, vợ chồng nhà này thật thú vị.

Một khắc sau, Châu Khải quay lại, tay cầm chén cháo, lay nhẹ vợ:

- Dậy đi cô, ăn cháo!

Tiểu Huyền nghe gọi lập tức ngồi dậy, cô biết mà, anh chỉ là khẩu xà tâm phật, anh thương nhất cũng chỉ có cô.

Đến khi cô ăn xong, Hải Yên vui vẻ ngồi lại bắt chuyện, hai ông chồng cũng bàn với nhau chuyện trên trời dưới đất.

Biết được cả bốn người đều cùng tuổi, chỉ là vợ chồng Mộc cưới sớm hơn một năm. Hai cô vợ đều vừa mới sinh con, vừa hay lại một trai một gái. Càng nói thì càng thân thiết, họ nói rằng nếu sau này có duyên gặp lại, sẽ cho hai đứa con một đường tình duyên thật đẹp.

Duyên phận, là do trời, mà một phần, cũng do chính bản thân tự nắm bắt.

Hai tháng sau, Tiểu Huyền nghe tin, căn biệt thự kế bên có người chuyển đến. Khi cô ra vườn tưới cây, vô tình bắt gặp xe chuyển nhà dừng trước ngôi biệt thự kế bên. Cô tò mò ló đầu qua xem, dù gì cũng là hàng xóm, trước sau cũng phải thân thiết thôi.

Không thể nào!! Là vợ chồng Triều, trùng hợp đến thế?

- Huyền. Nhà cậu ở đây?? - Hải Yên thấy cô đứng ngẩn ngơ liền hỏi.

- Ủ. Nhà tớ. Cậu chuyển đến đây sao?

- Oa, chúng ta thật có duyên nha.

Yên cười, mừng rỡ ôm lấy cô, họ thật có duyên, con họ cũng rất có duyên.

Từ khi hai nhà gần sát nhau, hai đôi vợ chồng càng ngày càng thân thiết, gần như một gia đình. Mộc Lạc Hi và Triều Khắc Hàn, từ nhỏ đã dính nhau như sam, một chút thói quen tách rời cũng không có. Trái lại, hai gia đình lại vô cùng thích như thế, Triều gia rất thích Hi Hi, mà Mộc gia cũng rất ưng Khắc Hàn.

Câu chuyện của họ, từ đây sẽ chính thức bắt đầu!

2. Chương 2 - Năm Tháng Đến Trường

Mộc Lạc Hi giống mẹ, gương mặt hai tuổi còn búng ra sữa ai gặp cũng phải yêu mến. Khuôn mặt hơi mũm mĩm, chiếc mũi nhỏ xíu trông rất dễ thương, làn da trắng mịn màng. Mái tóc đen huyền xõa trên vai, mỗi lần nó đùa giỡn lại phấp phới trước gió. Bởi vì còn rất nhỏ, nhan sắc còn chưa được phác họa rõ ràng. Nhưng nó có đôi mắt giống ba, màu nâu mọng nước, cực kì động lòng người.

Triều Khắc Hàn mang nét giống ba, tuy còn rất nhỏ nhưng đã vô cùng đẹp trai. Làn da trắng nõn. Đôi mắt đen láy giống mẹ, sắc bén mà chứa đầy tia nghịch ngợm. Hắn có hàm trắng trắng sữa, mỗi lần cười lại như mặt trời chiếu sáng. Nụ cười thường thấy ở hắn, chính là trước lúc bắt đầu trò quậy phá của mình, cười rất nham hiểm.

Lạc Hi quậy phá, cộng thêm Khắc Hàn thật sự có thể nghịch đến long trời lở đất.

Hai người chỉ mới hai tuổi, cũng chỉ mới biết đi. Hai đứa bé từ nhỏ đã vô cùng gian xảo, lúc Mẹ Huyền và mẹ Yên cùng ở đây thì ngoan ngoãn ngồi yên. Họ đi khỏi liền lập tức rượt đuổi nhau, trời ạ! Hai tuổi đã biết rượt bắt.

Lúc ba tuổi

Từng bước đi của chúng dần chững chạc hơn, những lần vấp ngã cũng không còn. Miệng cũng đã nói được những tiếng bập bẹ, có thể gọi ba gọi mẹ và gọi tên nhau. Chúng lại ngày một thân thiết hơn nữa rồi.

Học mẫu giáo

Nó và hắn cùng học chung một lớp ở một ngôi trường gần nhà, hằng ngày vẫn cùng đến trường và về nhà.

Sáng thứ hai

Tiếng chuông cửa vang lên, ba Khải đặt tờ báo xuống bước lại mở cửa mà chẳng cần nhìn trước là ai, như là đã quen với việc này lâu rồi.

– Cháu chào cô Huyền, chú Khải.

Cửa vừa mở liền nghe tiếng gọi thật to của hắn.

– Khắc Hàn ngoan, vào đây.

Như là thói quen, hắn chạy vào bếp, tìm kiếm chiếc ghế của mình và ngồi xuống, rất tự nhiên.

Lạc Hi nằm trên chiếc giường êm ái trở mình, ở dưới ồn ào quá.

– Hi Hi, dậy mau, trễ giờ rồi.

Mẹ Huyền từ dưới lầu gọi vọng lên, mẹ nó là người không thể chọc giận nha, rất dữ. Lạc Hi liền bật dậy, dụi dụi đôi mắt, lê thân vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân. Sau khi mọi thứ xong xuôi, nó thay đồng phục nhanh chóng xuống lầu.

– Lại đến ăn chực?! – Vẫn còn trên cầu thang nó đã nói.

– Ngày nào cũng vậy mà cậu không quen được à? – Hắn ung dung vừa ăn vừa nói.

– Tại cậu mà phần ăn của tớ lúc nào cũng bị chia đôi đấy.

Nó tức giận nói, chạy lại nhéo má hắn, trong miệng đang ngậm cơm khiến hắn chẳng biết kêu thế nào. Nó một giây sau tức giận liền trở lại bộ mặt tội nghiệp nhìn mẹ mình.

– Mẹ!! Ít thế sao?!

Một trái trứng, một miếng thịt bò, hai thanh xúc xích cùng với chén cơm và ly sữa. Ít!?

– Ăn đi đừng nói nhiều. – Mẹ nó lườm.

Hắn sau khi ăn xong ngồi chờ nó, quan sát khuôn mặt nhỏ bé không khỏi cảm thán “con bé này, lại dễ thương thêm rồi”.

– Chào cô chú tụi con đi học. – Hấn lễ phép cúi người.

– Ủ đi cần thân nha. – Mẹ Huyền đáp.

– Ê, xúc xíchhh. Tổ chưa ăn xong mà...

Bị hấn nắm cổ nó ú ớ, ba mẹ chẳng ai thèm đoái hoài nhìn ra ngoài này cả. Xúc xích là món nó thích nhất mà, “Khắc Hàn!! Đồ xấu xaaa”

– Đi. Ăn nhiều rồi.

Suốt quãng đường nó hậm hực, không thèm nói với hấn lời nào. Vào lớp ngồi kế nhau cũng không thèm nói chuyện mặc cho hấn hết sức kêu gào. Nó nhất định sẽ trả thù!

Bình thường nó rất ít nói, hiếm khi nói chuyện với bạn bè trong lớp, dù là trả lời cũng một hai chữ. Chuyện lạ là hôm nay lại chủ động bắt chuyện với mọi người, đặc biệt là con trai, còn nói rất nhiều.

Nó biết hấn không thích con trai lại gần nó, cũng không hiểu tại sao nữa.

Mấy đứa nhóc được nó bắt chuyện thì vui sướng bay lên tận chín tầng mây. Lạc Hi ngày thường chỉ nói chuyện với Khắc Hàn hôm nay lại không thèm nhìn hấn nữa, chuyện lớn rồi.

Mấy đứa bé gái lại thừa cơ chạy đến cạnh hấn, nói đủ thứ chuyện, khiến tai hấn nhức chết đi được. Khắc Hàn ngày thường muốn lại gần nhất định phải bước qua xác Lạc Hi đó, bây giờ là cơ hội tốt.

Hấn lên tiếng đuổi đi hết đám con gái, mà tụi con trai cũng bị hù muốn tháo lui. Bọn họ đi hết rồi, lại là hấn, trả thù thất bại, nó trừng mắt nhìn hấn, hấn chỉ đáp lại bằng nụ cười cười đắc ý.

Cả ngày hôm nay dù làm cách nào cũng không chọc tức được hấn khiến nó tức muốn điên.

Hấn không biết nó là ngu thật hay giả bộ ngây thơ, vậy cũng không biết! Cả ngày nay hấn đã vài lần tức thiếu điều muốn học máu rồi. Nó có nhận ra hay không đám nhóc đó đều thích nó, còn dám chủ động bắt chuyện.

Trên đường về cả hai lại chẳng nói chẳng rằng, nó đột nhiên ngồi xổm xuống đất, lớn tiếng nức nở, bởi vì hay dùng chiêu này để xin ba mẹ đồ chơi nên đến bây giờ có rất nhiều kinh nghiệm.

Hấn đi phía trước nghe tiếng nó khóc hoảng hồn quay lại. Thấy mặt nó toàn là nước mắt, hấn luống cuống chẳng biết làm gì. Bỗng nhiên nhớ ra, từ trong cặp lấy ra chiếc kẹo mút, cô bé này rất thích kẹo, nên trên người hấn lúc nào cũng có sẵn.

– Nín đi, tớ cho kẹo này. – Hấn hươ hươ cây kẹo trước mặt nó.

Nó phát thèm nhưng mà phải nhịn, nhịn đi, ăn vạ thêm tí nữa, nó càng khóc to hơn, khiến hấn quỳnh lên.

– Nè, nín đi, tớ cho kẹo mà.

– Không.

– Không ăn kẹo sao? – Hấn ngạc nhiên.

– Cậu lúc nào cũng ăn hiệp tớ. – Nó nức nở.

– Ủ. Tại tớ xấu, rồi mau nín đi.

– Cậu giành đồ ăn của tớ.

– Ủ. Tớ sai.

– Cậu không cho tớ chơi với mọi người.

– Từ nay cậu muốn làm gì cũng được. Mau nín đi. – Hấn khổ sở nói.

Nó có nghe nhầm không, hấn tự nhiên lại dễ dãi như thế làm nó cảm thấy không quen. Nó im lặng không khóc nữa, ngồi yên bên đường.

– Ăn không? – Hấn cười

– Ăn!

Nó đưa tay giựt lấy.. Hụt rồi.

– Không cho. – Hắn giơ kẹo lên cao khiến nó với không tới.

– Tổ khóc tiếp nha. – Nó tỉnh queo.

Hắn hốt hoảng đưa cây kẹo cho nó rồi mới ngỡ ra mình bị lừa, con bé này ngày càng gian xảo. Đạt được mục đích, nó cười híp mắt ngậm lấy cây kẹo. Nó chỉ thích một Khắc Hàn thích chọc phá mình thôi, ngoan ngoãn nghe lời thì có chút không quen.

– Cậu nói rồi đấy, từ nay về sau tớ muốn làm gì tùy tớ đấy.

– Tớ không có nói. – Hắn lơ đi.

– Cậuuuu... – Nó trừng hắn.

– Liuliu. – Hắn lè lưỡi trêu.

Nó rượt hắn suốt con đường về nhà, hoàng hôn ngập trong tiếng cười của hai đứa trẻ.

Ba năm mẫu giáo cứ thế trôi qua, chọc nó là việc của hắn mà lần nào nó cũng không kiếm được cách nào khác để trả thù, cứ dùng lại chiêu cũ, khóc rồi lại khóc, hắn vài lần đầu vẫn còn lúng túng, sau đó biết được nó cố tình thì vẫn chấp nhận bị lừa mà kiên nhẫn dỗ nó nín khóc.

Năm năm tiểu học cũng không khác nhiều lắm, vẫn chung trường chung lớp. Hắn hằng ngày vẫn qua nhà nó ăn chực rồi cùng đến trường. Đôi lúc nó dậy sớm sẽ qua nhà hắn, lên phòng hắn, leo lên giường hắn làm đủ trò để lôi hắn dậy. Tiểu học chỉ khác một chút là sĩ số lớp tăng kéo theo những người thích họ cũng tăng. Nói chung thì đẹp là khổ!

Lên cấp hai, có hẳn hai fangclub của Mộc Lạc Hi và Triều Khắc Hàn, và đương nhiên hai bên cực ghét nhau. Nhờ cái fangclub nhảm nhí đó mà tình cảm hai người càng thân thiết.

Chỉ cần có người theo đuổi hắn, hắn liền đem nó làm bia đỡ đạn. Ngược lại có người theo đuổi nó, chẳng cần nó nhờ, hắn tự động chen vào làm bia đỡ đạn, không cần biết nó thích hay không.

Cho đến năm cuối cấp hai, có một người con trai, dũng cảm theo đuổi nó, mặc cho hắn xuất quân bao nhiêu lần cũng không ngăn được anh ta. Trong lòng hắn bắt đầu bất an, nó không thể thích người khác được, chỉ được nhìn thấy hắn.

Anh ta theo đuổi, nhận xét nó là một tảng băng, ngàn năm cũng không tan. Anh không hiểu tại sao nó lạnh nhạt với anh nhưng lại thân với hắn như thế, nó không chỉ lạnh lùng, mà còn rất khó hiểu.

3. Chương 3 - Cô Ấy Là Của Tôi

– Lạc Hi. Tôi nay cậu rảnh không? – Đặng Dĩ Hằng gọi nó lại.

– Làm sao? – Nó ngơ ngác.

– Tớ.. Tớ muốn mời cậu đi ăn. – Anh nói có chút ngập ngừng.

– Không cần đâu. Cảm ơn.

Nói rồi nó liền bỏ đi, nó không có hứng thú với bọn người này, hơn nữa nó còn rất nhiều bài tập. Ngồi vào chỗ mình, nó mở sách ra chăm chú đọc.

– Ra chơi cũng học? – Người bên cạnh góc đầu dậy.

– Mà biết trong lớp tao không có học. – Nó trả lời qua loa.

– Đi. – Hấn đứng dậy, kéo nó lên.

– Đi đâu?? – Nó cố sức giãy giụa.

– Màỵ đỏi rồi.

– Không đỏii. – Nó không phục.

Ực ực ~~

“Trời đất cái bụng phản chủ, đúng là phản chủ mà” nó cắn răng nghiêng lợi nhìn hấn, đánh chết cũng không chịu đi. Hấn lòi xềnh xệch nó ra ngoài, nếu đây không phải ở trường hấn đã bế nó lên rồi, đi học thật phiền phức.

– Tên kiaaaa!!!! Thả tao ra. – Nó đấm đá túi bụi.

– Không thả.. – Hấn vẫn lòi nó đi.

Sức lực nó so với hấn rất yếu, vô lực phản kháng, chỉ còn cách biết điều ngoan ngoãn nghe lời nếu không để hấn tiếp tục lòi đi như thế thật xấu hổ.

– Thả ra. Tao tự đi.

Hấn thả nó ra, nhưng vẫn nắm chặt tay nó, mười ngón tay đan xen, hai người đi song song nhau đến căn tin. Dọc đường ai cũng nhìn họ, ai mà chẳng biết hai người nổi tiếng nhất trường này, trai xinh gái đẹp, lại còn học giỏi.

Trong trường còn truyền lại lời đồn, Lạc Hi không bao giờ có quan hệ thân thiết với người khác giới nào ngoài Khắc Hàn, không chừng giữa họ lại xảy ra chuyện gì đó. Có người còn nói, sẽ không ai có thể của đổ được Lạc Hi đâu, và thế là từ đó một câu chuyện thú vị bắt đầu.

– Hi Hi, ăn gì? – Hấn hỏi nó.

– Kemm

– Kem không no. – Hấn nhường màỵ, nó luôn thích kem.

– Sandwich với sữa được rồi. – Nó bĩu môi – Nhưng phải mua cả kem cho tao nữa.

– Đợi tao.

Hấn vừa rời đi, một cô gái có mái tóc màu nâu, đôi mắt bồ câu có chút thâm quầng, làn da trắng và bờ môi hồng hào, cô ấy là Trạc Ly Hân, bạn thân cả quãng đường cấp hai của nó. Ly Hân đi đến ngồi đối diện nó, có chút phần nộ

– Lại đi không rủ tao.

– Màỵ lo đọc hết đồng ngôn tình gì gì đó đi. Xem kìa, tối qua lại thức khuya chứ gì!

Lạc Hi trừng cô, Ly Hân chính là như thế, khiến nó rất nhiều lần lo lắng.

– Ủ, đọc cho hết! – Cô cười – Màỵ ăn gì?

– Khắc Hàn đi mua rồi. – Lạc Hi nhún vai.

– Bởi thế nói. Màỵ quá sướng.

– Sướng khỉ. Màỵ không thấy nó suốt ngày ăn hiếp tao hả. – Nó bày ra bộ mặt tội nghiệp.

– Trời! được trai đẹp như thế ăn hiếp mỗi ngày tao cũng tình nguyện. – Mắt cô thiếu tí nữa hiện nên hai trái tim.

– Màỵ bớt đọc ngôn tình, bớt ảo tưởng dùm tao đi. Soái ca là nhân vật hư cấu. Màỵ cần tao nói bao nhiêu lần nữa hả!? – Nó chép miệng

– Đang nói gì?

Hắn từ đâu đi tới ngồi xuống bên cạnh Lạc Hi, đặt đồ ăn lên trước mặt nó, nó nhìn nhìn, rồi quay sang hỏi hắn.

– Kem đâu?

– Ăn xong đã. Một lát mua.

– Không có phần tao à? – Ly Hân trợn mắt.

– Tự đi mua. – Hắn đáp ngắn gọn.

– Đồ ích kỉ. – Nó nhe răng nhìn hắn.

Đặng Dĩ Hằng đứng phía sau, trên tay là hai phần cơm, anh vốn muốn mua cho Lạc Hi, nhưng không ngờ nó được người ta chăm sóc kĩ thế. Liếc mắt thấy cô gái trước mặt đưa lưng về phía mình, hay là mặt dày một chút vào ngồi rồi đưa phần cơm này cho cô ấy?

– Cho cậu. – Anh đặt phần cơm trước mặt cô, ngồi xuống bên cạnh.

Ly Hân ngược mắt nhìn qua, trai đẹp, da trắng, mũi cao, thoát nhìn trông đàn ông hết sức, cô nhìn đến thiếu chút nữa chảy cả nước miếng.

– Lau sạch miệng mày đi, dơ quá. – Lạc Hi cố ý chọc cô.

Lãnh trợn nguyên cái lườm sắc nhọn, ánh mắt còn mang theo ý anh ấy là của tao cấm mày giành, nhận được ánh mắt cô, Lạc Hi chỉ nhún vai không quan tâm lắm. Cái nó quan tâm là tên này vừa nãy còn bảo mời mình đi ăn, bị từ chối liền đổi mục tiêu thành bạn thân của nó? Khó trách, Ly hân cũng rất đẹp, những người theo đuổi cô là chín con đường cũng đếm không hết. Lựa chọn của cô rất nhiều, vậy thì tạm thời không cần lo lắng cô sẽ thích anh.

Mà bây giờ Ly Hân cô còn ý thức quan tâm đến tên Đặng Dĩ Hằng là một tên háo sắc sao? Tâm trí cô bây giờ treo trên mây rồi.

“Cậu ấy mua cơm cho mình. Cậu ấy đẹp trai quá. Soái ca của mình xuất hiện rồi sao” Cô ngẩn tò te.

Ly Hân ngốc nghếch, anh ta chỉ vì muốn tiếp cận Lạc Hi thôi, cô đâu hề biết, mà cũng chẳng còn tâm trí quan tâm tới nữa.

– Hi Hi muốn ăn kem.

Nó ăn xong tự kỉ nhìn mặt bàn nói một mình, lúc này hắn đang ngồi thẳng, nó thì khom lưng ngả người ra sau, vừa vặn bắt gặp khuôn mặt hết sức dễ thương của nó.

Trái tim hắn lệch đi hai nhịp, lâu rồi hắn không để ý, nó đã đẹp đến thế này rồi, không còn là cô bé ngày xưa núp sau áo hắn nữa.

Lạc Hi càng lớn càng đẹp, mái tóc đen huyền xõa dài trên vai, môi hồng đào ướm át, đôi mắt nâu mọng nước. Nó bây giờ là chỉ cần một cái chớp mắt, một cái mím môi cũng hút hồn người đến đờ đẫn. Mỗi một lần chớp mắt là hàng lông mi cong vút lại theo đó rung động, rất mê người.

Nó ngày càng xinh đẹp, vệ tinh lại ngày càng nhiều rồi, hắn chán nản thở dài, cô bé này chỉ có thể của hắn.

– Tổ đi mua cho cậu. – Đặng Dĩ Hằng nhanh nhẹn đứng lên.

Hành động của anh khiến Ly Hân có chút hụt hẫng, sao lại quan tâm Lạc Hi đến vậy? Nhưng rồi cô mau chóng gạt đi, cố gắng lừa mình bằng câu nói “cậu ấy đúng là tốt bụng”

Năm phút sau anh quay lại trên tay là hũ kem vị dâu, làm sao anh có thể thiếu sót như thế lại quên mất hỏi nó thích ăn vị gì, cứ thế mua đại. Anh đưa cho nó rồi thất vọng nhận lấy cái lắc đầu, nó bảo muốn ăn kem sao giờ lại không nhận?

– Hi Hi chỉ thích vị sô cô la. Hơn nữa chỉ thích kem cây.

Hắn xoa đầu nó cười nhẹ nhàng, như âm thầm bảo rằng ” không ai hiểu nó bằng tôi đâu, vậy nên đừng cố gắng vô ích”. Nó cười đến híp mắt, ngược đầu lên vừa vụn hết cả vào bàn tay to của hắn, như chú mèo con ngoan ngoãn bị đoán trúng tâm trạng.

Dĩ Hằng nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng có chút nhức nhối, thật nhục nhã, nhưng anh nhin, vì mục đích cuối cùng anh phải nhin.

– Ly Hân thích vị dâu. – Nó quay qua nhin anh.

Anh cười trừ gãi đầu, đưa kem cho Ly Hân, trong lòng Ly Hân lại nghĩ rằng anh cố tình mua cho cô nhưng lại không biết làm thế nào.

– Khắc Hàn! Hi Hi muốn ăn kem. – Nó nũng nịu.

– Tại sao những lúc khác không thấy mày ngoan ngoãn như thế? – Hắn nhướng mày. – Đi mua kem.

– Yeahh. – Nó kích động ôm lấy hắn.

Ngay lập tức căn tin tràn đầy tiếng ồn, một giây tin tức nhanh chóng lan truyền với tốc độ chóng mặt, tin tức nóng nhất ngày:

“Hôm nay ở căn tin trường Mộc Lạc Hi chủ động ôm Triều Khắc Hàn”

– Công nhận sức ảnh hưởng mày lớn ghê hồn. Nó đồn ầm ngoài kia kìa!

Ly Hân vừa vào lớp đã ngồi vào chỗ miệng nói không ngừng.

– Nói gì? – Nó còn mãi mê ăn kem, không quan tâm hỏi.

– Lúc mày ôm Khắc Hàn ở căn tin.

– Ờ rồi sao?

Vừa nói nó vừa quay qua đưa kem ra trước mặt hắn, hắn mở miệng, nó đút cho hắn ăn tỉnh queo trước mặt Ly Hân.

– Làm ơn hãy quan tâm đến những người cô đơn.

– Bình thường mà?

Nó ngạc nhiên, mấy hành động này là vô cùng bình thường, từ nhỏ đến lớn họ như vậy quen rồi.

– Ủ. Bình thường. – Hắn lười biếng chớp mắt.

– Ủa vậy sao tụi nó náo động cái dụ mày ôm thằng Hàn quá vậy?

– Sao tao biết. Kệ nó đi. Thấy tao quan tâm không? – Lạc Hi trưng ra bộ mặt đơ đơ nhin cô.

Ly Hân gơ tay tát cái bốp vô mặt nó, lực đánh rất nhẹ, chỉ là giỡn thôi, họ cùng hay đùa với nhau như thế.

– Mốt tụi mày cưới luôn đi.

– Con kia mày dám đánh tao!!

Nó đập bàn, bất ngờ đưa cả cây kem vào miệng hắn, khiến hắn mém tí sặc, nó đứng lên rượt Ly Hân khắp lớp. Cả lớp truyền lại tiếng cười giòn tan, bốn năm chung sống trong cái chuồng này, mọi người đều quá hiểu tính nhau rồi. Và đương nhiên sẽ không có một đứa con gái nào dám ngó ngang đến hắn, không phải sợ nó mà là tự biết mình không sánh bằng. Còn con trai, chỉ cần lại gần nó lập tức sẽ bị hắn đuổi như đuổi tà, chỉ là những tên khác ngoài lớp không biết lửa nguy hiểm còn cố tình chọc vào.

Lúc Lạc Hi bắt được cô, nghĩ sẽ phải trả thù vì đã đánh mình, cửa lớp truyền đến tiếng gọi:

– Khắc Hàn.

Nghe được người gọi tên hắn, nó vô thức ngược đầu lên nhin, Đặng Dĩ Hằng? Nó nhướng mày, cậu ta tìm Khắc Hàn có việc gì nhỉ? Mông lung đưa mắt về phía hắn, nhin thấy hắn vô tư dựa lưng vào tường nghe nhạc, sóng trong lòng cũng lặng đi một tí.

– Tôi muốn nói chuyện với cậu một tí. – Đặng Dĩ Hằng lại lên tiếng.

Lúc này Lạc Hi đứng dậy, đi về phía hắn, nó rất tò mò muốn biết cậu ra tìm hắn có việc gì nên không còn cách nào khác là phải lời hắn đi.

– Đi. – Cô kéo tay hắn.

– Không thích. – Hắn một chút cũng không bị chuyển động.

– Người ta tìm mày, mày có biết lịch sự hay không?

Nó kéo mạnh hơn nữa, hắn miêng cường đứng dậy, cúi xuống nhìn nó, không ngờ nha, nhanh vậy đã cao hơn nó cái đầu.

– Muốn biết hắn nói gì với tao sao? – Hắn cúi xuống ghé tai nó nói nhỏ.

Lạc Hi liền gật đầu lia lịa, nói hắn đi guốc trong bụng nó cũng không quá đáng, nó nghĩ gì hắn cũng biết.

– Đợi tao. – Hắn xoa đầu nó rồi đi ra ngoài.

Trên sân thượng

– Cậu có thích Lạc Hi hay không? – Dĩ Hằng một mặt không biểu cảm hỏi.

– Liên quan đến cậu không?

Hắn nhượng mày, lại một thằng thích Lạc Hi, muốn cua đổ được Lạc Hi? Nực cười! Trừ khi Lạc Hi thích người đó, hắn sẽ suy nghĩ lại bằng không hắn cũng sẽ không buông tay.

– Nếu cậu không thích cậu ấy thì mau tránh xa nhượng cho người khác.

– Nhượng? – Hắn nhếch mép – Cậu xem Hi Hi là gì? Đồ chơi?

Dĩ Hằng nhất thời cứng họng, không tìm được lời nói tiếp theo. Hắn nhàn nhạt nói tiếp:

– Nếu như cậu xem Hi Hi như đồ chơi, xài xong rồi vứt thì tôi khuyên cậu tránh xa nó ra. Nếu cậu đối với nó là tình cảm nhất thời thì cũng dừng lại gần nó. Cậu nên xác định kĩ tình cảm của mình rồi mới quyết định, để tôi biết được cậu tiếp cận Hi Hi là vì mục đích gì, tôi nhất định xé xác cậu ra. Nếu cậu nghĩ mình đủ bản lĩnh thì cứ việc cưa cẩm nó, nhắc nhở cậu, Hi Hi đối với người khác giới ngoài tôi ra đều là băng sơn vạn năm không tan. Cuối cùng tôi muốn nói, cậu nghe cho rõ...

Hắn tay trong túi quần, tiến lại gần Đặng Dĩ Hằng, ghé vào tai anh nói nhỏ vừa đủ hai người nghe

– Cô ấy, là của tôi.

Dứt lời, hắn liền nhấc chân rời khỏi sân thượng, bỏ lại Dĩ Hằng vẫn còn thờ thẫn. Vốn là anh muốn gọi hắn lên, nói rõ và bảo hắn tránh xa nó, không nghĩ tới uy hiếp không được hắn mà ngược lại bản thân bị hù đến khiếp sợ.

4. Chương 4 - Từ Nay Chính Thức Theo Đuổi Cậu, MỘC Lạc Hi

Triều Khắc Hàn từng bước xuống tới cửa lớp, từ xa đã nhìn thấy nó đứng ôm cửa ăn vạ. Khóe miệng hiện lên nụ cười dịu dàng, hắn chậm rãi bước đến cạnh.

Nó đang đứng trước lớp, ôm lấy thành cửa, đôi má phúng phính ép sát vào nhìn cực kì dễ thương.

Hắn nhíu mày, nó dễ thương như vậy là chỉ mình hắn được thấy, không cho bất cứ ai nhìn. Hắn đứng chắn ngay trước mặt, che hết toàn bộ ánh mắt đang hướng về nó.

Lúc này nó mới sực tỉnh, đứng thẳng người nhìn hắn:

– Sao rồi??

– Hai người nói gì hả? Cậu ta tỏ tình à?

Hắn chưa kịp trả lời Ly Hân đã xen vô hỏi, tuy Dĩ Hằng rất đẹp trai, cô rất thích nhưng mới chỉ dừng lại ở mức ngưỡng mộ thôi, không đáng kể.

– Hả tỏ tình á??

Nó mở to hai mắt, một lúc sau nhìn thấy biểu hiện không vui trong mắt hắn, liền cười hì hì.

– Tỏ tình cái rắm. – Nó cốc đầu Ly Hân – Khắc Hàn là của tao thôi.

Vừa nói nó bật lên kéo đầu hắn xuống ôm vào lòng, hắn bị kéo bất ngờ, mất thăng bằng xịu nửa té xuống đất. Lần nữa trong mắt hắn lại hiện lên ý cười sâu xa, đúng rồi, bé con, hắn chính là thích nó công bố chủ quyền như thế đối với mình.

Đặng Dĩ Hằng từ xa đi lại, vừa hay nhìn thấy cảnh này, trong lòng lại không phục. Anh sẽ không tin nó đối với người khác ngoài Triều Khắc Hàn là không có cảm giác. Anh quyết tâm phải khiến nó thích anh, thích nhiều hơn cả hắn.

Anh đi ngang họ, dừng lại một chút trước nó. Lạc Hi lúc này mới buông hắn ra, để hắn đứng thẳng, chỉnh lại quần áo ngay ngắn. Nó không quan tâm lướt qua anh một chút, xoay người tính về lớp, liền bị anh kéo lại.

– Mộc Lạc Hi, tớ từ nay, chính thức theo đuổi cậu.

Lạc Hi bất ngờ, câu nói này có chút ngoài ý muốn, vậy lúc này không lẽ họ nói với nhau về nó? Rất nhanh lấy lại phong thái ban đầu, ánh mắt sâu thẳm, nó đang nghĩ gì anh hoàn toàn không đọc ra được. Chỉ có hắn đứng cạnh là đang cười, cười rất gọn đôn. Hắn biết nó đang nghĩ gì, biết cả nó sẽ trả lời thế nào, tình bạn mười lăm năm đủ để hắn hiểu hết nó.

– Tùy cậu.

Nói rồi nó lập tức quay vào lớp, hắn nhanh chóng đi theo, choàng tay lên vai nó ung dung đi vào. Nó ngược lên lườm hắn thật sát, hắn chỉ nhẹ răng cười đáp lại.

Ngồi vào chỗ Lạc Hi liền nghe thấy tiếng cười của Ly Hân, một tràng cười vô cùng sáng khoái.

– Nè.. Hahah.. Lúc này mà.. Hahahaah... Mà đó.

Vì cười mà lời nói của Ly Hân bị ngắt quãng, khiến nó nghe thật khó chịu.

– Cười xong rồi nói, còn không thì đừng nói.

– Được rồi được rồi. – Nó nhin cười. – Lúc này mà không thấy mặt cậu ta, trời đất, mắc cười chết tao.. Hahaha. Lúc này nói “tùy cậu” mặt hắn lúc đầu còn bất ngờ, lúc sau thì đen lại như than. Hahah.

Lạc Hi nhìn cô, cảm thấy so với vẻ mặt gì đó của anh ta, chọc cô thú vị hơn.

– Ủa. Mắc cười hả?

Lạc Hi chớp mắt ngây thơ nhìn cô, rồi quay sang hắn, lập lại.

– Mắc cười hả?

– Không. – Hắn nhún vai.

Hai đứa này, đúng là kẻ tung người hứng mà, nhục chết đi được. Mặt cô giận đến đỏ hết cả lên, vì xấu hổ mà cũng có chút xanh, như con tắc kè hoa.

– Mà.. Chọc tao.

– Hahahaha.

Lạc Hi ôm bụng cười, nói rồi mà, vẻ mặt này của cô so với anh ta mắc cười hơn nhiều.

Cả lớp lúc nào cũng thích xem ba người họ đấu khẩu, nên nguyên màn lúc này họ đã thấy hết rồi, mà là sợ Trạc tiểu thư sẽ nổi giận nên ai cũng nhin không dám cười.

– Hồng ai cười vậy ha.. – Lạc Hi như hiểu được mọi người đang nghĩ gì.

Cả lớp nghe nó nói vậy, như được đặc xá lập tức cười to, ai chứ có Lạc Hi đảm bảo, họ chẳng còn sợ gì nữa.

Nói đi nói lại, lớp họ chính là đoàn kết như vậy, sóng gió cũng không tách rời. Trong lớp xung đột bao nhiêu, cùng nhau giải quyết xong rồi lại dính nhau như sam. Nhưng là không nghĩ tới bốn năm lại nhanh như vậy, thời gian họ còn lại lên nhau cũng chỉ vài tháng nữa.

– Cô vô, cô vô. Mấy đứa về chỗ!!!

Giọng của cái thằng tình báo của lớp bự như cái loa phát thanh. Cả lớp nháo nhào về chỗ của mình, tiết này là tiết sinh hoạt.

– Học sinh! – Con trưởng hô lớn.

– Được rồi, ngồi xuống.

Ngồi xuống rồi cả lớp lại bắt đầu ồn ào, nói chuyện không ngừng. Cô lắc đầu, cái bọn này, có chuyện gì mà nói lảm thế này.

– Cả lớp im lặng. – Cô gõ bàn.

Mọi người lập tức im lặng, căn phòng chỉ còn nghe thấy tiếng quạt quay vù vù. Mọi năm vào thời điểm cận trung thu, trường đều có tổ chức lễ hội, sao năm nay lại yên tĩnh vậy.

– Trung thu sắp tới rồi, chắc các em cũng biết cô tiếp theo tính nói gì.

– Yeahhh

Cả lớp la to, chính là lễ hội, bọn họ chờ lâu lắm rồi nha.

– Năm nay khác một chút. – Cô ho khan vài tiếng.

– Ehh??

– Năm nay trường tổ chức cuộc thi got talent, không như mọi năm học sinh tự nguyện năm nay là bắt buộc mỗi lớp hai tiết mục.

– Hả???!! – Cả bọn lập tức ỉu xiu.

– Được rồi, yên lặng nào. Nghe cô nói, không đoạt giải cũng không sao, tham gia cho vui là được. Xem nào, ai tình nguyện? – Cô dụ dăng.

Lạc Hi công nhận, bốn năm qua cái lớp này chưa từng có sự im lặng đáng sợ vậy đâu, tiếng hít thở cũng không nghe thấy.

– Không ai tình nguyện sao? Vậy chỉ định nha, hay muốn bốc thăm?

– Cô, cô ơi!! – Lúc này Ly Hân đột nhiên giơ tay.

– Ủa.. Mấy bữa tăng động quá ta. – Lạc Hi chọc.

– Im đi. Tao muốn hỏi cái này chứ phải tham gia đâu.- Cô liếc.

– Hân muốn hỏi gì? – Cô nhẹ nhàng lên tiếng.

– Con muốn biết thể lệ cuộc thi và thi cái gì.

– Bất kì tài năng nào đều có thể thi, phân làm ba vòng, vòng loại, bán kết và chung kết. Năm nay là năm đầu đổi mới, chỉ có quán quân, nên cô cũng không mong chờ tụi con đem giải về được đâu. – Cô cười. – Thế nào? Ai tình nguyện?

– Cô. – Ly Hân lại giơ tay.

– Con tình nguyện? – Cô bất ngờ.

– Không không. Con đề cử. – Cô xua tay.

– Ai?

– Mộc Lạc Hi. – Cô la lớn hết sức.

– Hả?? – Lạc Hi đang mớ ngủ lập tức bật dậy. – Không không không.. Con.. Con không tham gia đâu.

– Lạc Hi hát hay lắm đó cô. – Cả lớp lại bắt đầu nháo nhào.

Trời ạ, ai mượn thêm dầu vào lửa vậy? Cái bọn này đang kêu gọi mình đánh tụi nó hả.

– Đúng đúng. Hát rất hay. – Ly Hân gật gù.

– Dương cầm còn rất giỏi. – Hấn bên cạnh mắt cũng không mở, nói.

– Mày.. – Lạc Hi trừng hấn. – Muốn chết hả. – Quay qua nắm cổ hấn lắc lắc khiến hấn chóng cả mặt.

– Dương nhiên.. muốn sống. – Hấn nói dứt quãng.

– Yên lặng. – Cô gõ bàn. – Một tiết mục sẽ giao cho Lạc Hi, quyết định rồi, không bàn nữa. Vẫn còn một tiết mục khác.

Lạc Hi hậm hực ngồi xuống, thiệt đúng là tức chết mà, cô vốn sợ một mình đứng trước đám đông, làm sao có thể thi được. Hấn một tay chống trên bàn, tay còn lại thì nghịch tóc nó, nó buồn bực hất tay hấn ra, không thèm nhìn hấn. Một phần cũng tại hấn, đang yên lành chen vô làm gì, không giúp đỡ còn hùa theo con Hấn.

– Giận? – Hấn chồm người lên để nhìn rõ mặt nó.

...

– Đừng giận.

Hấn nhích lại gần, nằm lên bàn nó, vừa vặn nó ngược xuống sẽ nhìn thấy khuôn mặt đẹp như hoa của hấn phóng đại trước mắt.

...

Lạc Hi vẫn không đáp.

– Được rồi. Tao giúp mày. – Hấn đứng lên.

Nó ngạc nhiên, sao hôm nay lại ngoan ngoãn như thế? Chẳng lẽ chiêu cũ rích này đến giờ hấn vẫn bị lừa?

Lạc Hi ngốc nghếch, là tình nguyện bị lừa, chứ không phải không biết mình đang bị lừa.

– Con, tham gia cùng Lạc Hi, song ca.

Cả lớp nghe tiếng nói lập tức quay lại, phải không? Người này bình thường không thích dính vào những thứ phiền phức này, với lại họ chưa bao giờ được nghe hấn hát nha..

5. Chương 5 - Thích Thì Tao Mua Cho?

– Vậy Khắc Hàn với Lạc Hi sẽ có tiết mục song ca, còn một tiết mục nữa các con tự quyết định với nhau đi. Sau khi xong báo cho phó văn thể mỹ ghi danh sách rồi nộp xuống phòng đoàn nha.

– Thời trang giấy được không hả? Lớp mình nhiều đứa khéo tay lắm mà.

Mọi người bắt đầu ồn ào bàn luận.

– Cũng được, có thể tái chế đồ đã sử dụng, lấy chủ đề bảo vệ môi trường.

– Vậy ai thiết kế? Ai may? Ai làm người mẫu? – Ly Hân nhàn nhạt lên tiếng.

- Lớp mình quá trời đứa vẽ đẹp, khéo tay, kêu đại vài ba đứa đi.
 - Ủa ừa. Con Nhiên nè, Bội nè, Hảo nè, Ly nè bộ tứ thánh vẽ luôn.
 - May thì để vài đứa gái, rồi bọn con trai phụ.
 - Người mẫu thì mượn lại con Hi với Hàn đó, thêm con Hân với thằng Mã. Xong!
- Tụi nó hết đứa này tới đứa khác, ý kiến nào cũng độc hết chơn, bọn bị chỉ định không kịp phản đối đã thấy tên mình nằm trong tờ đăng kí rồi.
- Người mẫu có bốn người thôi hả?
 - Lớp mình có bốn đứa nó đẹp. Cho tụi nó lên để bọn lớp khác lác mắt chơi. Heheh.. - Con trưởng cười nham hiểm.
 - Tao không có ý kiến. - Hân gơ tay.
 - Tao cũng không. - Từ Mã nãy giờ im lặng lên tiếng.
 - Sao cũng được. - Hân dựa đầu lên vai nó.
 - Tao phản đối. - Nó la lên khiến hân suýt nữa lũng màng nhĩ.
 - Gì?? - Cả bọn quay lại nhìn nó.
 - Tao thi cái kia thôi là đã miễn cưỡng lắm rồi, giờ còn bảo tao thi cái này? Với lại có bốn đứa, đi hai ba vòng rồi chạy vô thay đồ mà nghĩ kịp không. Gấp chân ngắn nữa, tụi mày đang sỉ nhục tao hả... - Nó tức giận càng nói càng lớn.
 - Được được bình tĩnh. Cho thêm hai ba đứa vô để mày có thời gian ung dung thay đồ là được chứ gì. - Con trưởng hướng về nó làm động tác hạ hỏa.
 - Thêm con Di với thằng Trịnh nha.
 - Thêm con Nhã cho tao nữa. - Nó lườm con trưởng.
 - Há??? Đừng đừng đừngggg. - Nhã hét lên.
 - Ghi vô nhanh nhanh. - Nó gõ bàn con Di.
 - Bồn cô nương ghi nhớ, mỗi thù này nhất định ta sẽ trả. - Nhã gơ nắm đấm hướng về nó.
 - Bồn công chúa đợi người. - Nó hất tóc, đi về chỗ ngồi.
 - Vậy xong nha. Tao nộp đó. - Di đứng lên, phẩy phẩy tờ giấy đăng kí.
 - Di.. Đừng, xóa tên tao. - Nhã kéo tay Di.
 - Tờ đó không xóa được, tao cũng muốn xóa tên tao lắm chứ bộ. - Nó chớp mắt.
 - Được thôi, thi thì thi. - Nhã khoát tay đứng đối diện nó hất mặt.
 - Rồi rồi, tập trung, về chỗ. - Cô gõ bàn. - Cô sẽ đem tờ này đi nộp, về việc làm như thế nào thì mọi người tự bàn với nhau, cần hỗ trợ tiền bạc hay nhân lực thì cứ báo cô. Được chưa? Lớp nghỉ.
- Nói xong cô đi ra khỏi lớp, một lát sau tiếng chuông vang lên, tiết sinh hoạt là tiết cuối, bây giờ tụi nó đang chuẩn bị ra về.
- Đi mua sắm không?? - Nhã chồm người qua bàn nó.
 - Ủa nãy có người phản đối dữ lắm mà ta. - Nó ngược nhìn trần nhà, băng quơ nói.
 - Thì.. Tao thích mua đồ... Ờ thích mua đồ. Thế đi không?
 - Đii.. - Hân quay xuống.
 - Đi, sẵn đi ăn, tự nhiên đói quá. - Nó xoa bụng.

– Ăn có cái sandwich sao no.

Hắn úp mặt xuống bàn, bình thường nó ăn nhiều như heo, mà ở trường lúc nào cũng không chịu ăn, đói là phải.

– Ế chết rồi.

Nó thò tay vô túi váy, thần thờ một hồi quay sang hắn, ánh mắt vô cùng đáng thương.

– Lại quên tiền? – Hắn lười biếng mở mắt.

– Hìhì. – Nó gãi đầu.

– Đầu mày có nhớ nổi cái gì không hả? – Hắn cốc đầu nó.

– Úii.. Thì tao nhớ được sinh nhật mày, sinh nhật tao, sinh nhật ba mẹ Triều, ba mẹ tao.. – Nó giơ ngón tay ra đếm.

– Nhớ nhiều quá, sinh nhật tao với mày là một rồi. Biện minh.

– Thôi cãi hoài, đi shopping. – Di xách cặp lên đi ra cửa.

– Đi đi đi.. – Nhã đi sau lùa hết bọn nó ra.

Xe dừng lại trước khu mua sắm sầm uất, tấp nập người ra người vào. Bọn họ dắt tay nhau đi hết cửa hàng này đến cửa hàng khác. Mẫn Di bị Cẩm Trinh kéo đi, Triết Nhã lại la cà trong mấy shop trang sức. Lúc nó tính đi lên chung với Hân, đột nhiên bị ai đó kéo ngược ra sau:

– Á.

Nó hét lên tiếng nhỏ, cả người dựa vào hắn.

– Mày đừng có đi phá đám chuyện tốt của người ta.

Hắn nâng cằm nó lên để nó nhìn thẳng phía Ly Hân, Từ Mã đang lôi kéo cô cùng đi. Từ Mã thích Ly Hân? Nó quay lại nhìn hắn, tìm kiếm câu trả lời. Hắn không nói, chỉ khoát vai nó rồi nhún vai, chỉ cần vậy là đủ để nó hiểu. Có đôi có cặp hết rồi có khi nào nó bị ra rìa hay không?

– Không ai đi với mày thì mày đi với tao.

– Ai thèm đi với mày.

Nó liếc, nhưng không hất tay hắn ra, để yên sánh bước cùng hắn.

Mọi người lâu lâu cũng ngoái lại nhìn bọn nó, bảy người trai xinh gái đẹp trong khu mua sắm, quá bắt mắt. Chưa kể bình thường đã thu hút ánh nhìn, mà bọn này lại còn nhoi, chạy lung tung như thế không để ý cũng không được.

Nó nắm lấy tay hắn trên vai mình, đi hết cửa hàng này đến cửa hàng khác, không có gì ưng ý nha.

Bước chân nó bỗng nhiên dừng lại, ngăn người trước shop quần áo đơn điệu. Mỗi một kiểu điều rất đơn giản, nhưng trông lại rất dịu dàng. Không nổi bật như những bộ váy lễ hội xanh đỏ, nhưng lại vô cùng bắt mắt, vô cùng thu hút ánh nhìn.

Hắn nhìn nó, khẽ cười, kéo nó đi vào.

– Thích thì thử.

Hắn chọn một chiếc váy xòe màu xanh biển, đơn giản cực kì. Thuận tay lấy thêm cái áo hơi rộng trễ vai màu trắng, đặt chung có vẻ khá hợp. Hắn đưa trước mặt nó, xoay người đẩy nó vào phòng thay đồ.

– Thử cho tao coi.

Hắn ngồi trên ghế sofa đối diện phòng thay đồ, dáng vẻ suy tư. Mấy nhân viên nữ cứ nhìn hắn không thôi, nếu không vì đồng phục chắc họ sẽ nghĩ hắn là đàn ông mất, quá chừng chặc.

Nó thay xong vừa bước ra, đi tới trước hắn.

– Thấy sao?

Hắn lúc này mới ngược đầu lên, phản ứng đầu tiên chính là ngẩn người, tiếp đến là cảm thán.

– Rất đẹp!

Hắn đứng dậy, vén tóc nó ra sau, hắn nghĩ chắc chắn bộ này sẽ rất hợp với nó, nên không nhìn kĩ liền bảo nó thử. Hắn không ngờ hiệu quả mạnh hơn hắn tưởng, nó cứ như nàng công chúa bước ra từ truyện tranh.

Chân váy vì nó di chuyển mà đung đưa, khuôn mặt trắng hồng, mắt nâu mọng nước to long lanh, hàng lông mi khi nó chớp mắt lại rung động mê người. Chiếc mũi nhỏ nhắn, sống mũi cao thẳng tắp, đôi môi hồng đào hơi mím lại.

Những bộ quần áo này kiểu dáng đều rất đơn giản, nhưng khi khoát trên người nó lại đem đến một hiệu quả khác. Không quá cầu kì, nhẹ nhàng mà thanh thoát như một nàng tiên nhỏ, nàng tiên có khả năng trên chóc trái tim hắn.

Hắn muốn nhìn nó cười, hàm răng trắng sữa đều đặn của nó chắc chắn sẽ rất đẹp.

– Thử luôn mấy cái này.

Hắn tùy tiện lấy vài bộ quần áo đơn giản, nhét vào tay nó.

Nó thử hết bộ này đến bộ khác, đi ra rồi đi vào phòng thử đồ, hắn nhìn nó ngoài ngạc nhiên cũng chỉ có ngạc nhiên. Quả nhiên nó mặc gì cũng rất hợp, đẹp hơn cả những con ma-nơ-canh được điêu khắc cầu kì. Những nữ nhân viên trong tiệm đều nhìn nó, cả con gái cũng phải vì nó ngẩn người, nó chính là quá dễ thương đi, hút thần đến lạ kì.

– Rất hợp với mày.

Hắn nhìn nó trong chiếc đầm trắng ngắn hơn gối một chút từ trong phòng thay đồ bước ra. Nếu nói những bộ ban nãy là dễ thương pha thêm một chút năng động, nghịch ngợm thì chiếc đầm này là dịu dàng và thuần khiết, giống như một cô gái vừa bước sang tuổi đôi mươi.

– Gói hết tất cả những bộ này giúp tôi.

Trong lúc nhân viên đi gói đồ, nó mới ghé lại gần hắn hỏi

– Sao lại mua nhiều như thế? Với lại tao đã nói tao quên đem tiền rồi.

– Tao có nói mày mua sao?

Hắn tiến lại gần, nắm tay nó vừa đi vừa nói, đến quầy thanh toán, hắn đưa chiếc thẻ vàng kim cho người phục vụ rồi quay sang xoa đầu nó, dịu dàng nói:

– Mày thích thì cứ mua đi, còn không tao mua cho mày, quần áo để mặc chứ không phải để ngắm. Hơn nữa mày mặc lại hợp như vậy, kiểu dáng còn rất đẹp, không chừng một lát mày quay lại người ta đã mua mất tiêu.

Hắn vừa nói xong, một cô gái đã đi vào, nhìn trúng ngay bộ đầu tiên hắn chọn cho nó đang nằm trên tay của nhân viên chuẩn bị gói vào, đành đá nói:

– Tôi thích bộ này, gói nó lại cho tôi.

Nó nghe thấy tiếng cô gái này liền quay người lại, nhìn thấy tay cô đang chỉ vào bộ đồ hắn chọn cho nó. Có chút ngoài ý muốn, nó không ngờ đi mua sắm cũng gặp được loại phiền phức này, nó thấy hắn không lên tiếng bản thân cũng im lặng, dù gì cũng là hắn mua cho.

– Thật xin lỗi, bộ này đã được vị tiểu thư này thanh toán trước. – Nhân viên ái ngại nói.

– Tôi có thể ra giá cao hơn. – Cô ta khinh bỉ nhìn nhân viên.

– Xin lỗi, vị tiểu thư này mua trước, chúng tôi không thể đưa nó cho cô.

Nhân viên ban đầu còn cảm thấy có lỗi nhìn cô, nhưng bây giờ lại cảm thấy cô ta thật ngang ngược, ý mình có tiền liền cái gì cũng có thể có? Bộ quần áo này là của vị tiểu thư này nhìn trúng trước, vả lại cô cảm

thấy chỉ vị tiểu thư này mặc vào mới toát lên được vẻ đáng yêu của nó. Mà cô nhìn lại thì có vẻ cô ta không thích hợp những kiểu dáng thể này, cô ta nhìn như một người phụ nữ quyền rũ làm sao có thể hợp?

Cô gái đó mặc chiếc váy ngắn chỉ hơn đùi một chút, trang điểm rất đậm, điểm hình là đôi môi đỏ chót của cô ta. Người khác nhìn vào liền có thể đánh giá cô ta một mặt giả tạo, nhìn sơ cũng có vẻ rất giàu có, từng thứ trên người cô ta đều là hàng hiệu của những nhà thiết kế nổi tiếng.

Cô ta không có được thứ mình mong muốn trông rất phần nộ, cô ta chưa từng muốn thứ gì mà không thể đoạt được.

Lúc này một người con trai khác đi tới, gương mặt mệt mỏi, xen chút chán nản. Nhìn thấy anh, cô lập tức chạy tới ôm lấy cánh tay anh nũng nịu.

- Dĩ Hằng, em rất thích bộ đó.

6. Chương 6 - Bạn Gái Không Biết Điều

- Dĩ Hằng, em rất thích bộ đó.

Lạc Hi nghe thấy tên anh, chợt dạ, thì ra người phụ nữ này bạn gái anh ta, có bạn gái rồi lại còn nói theo đuôi nó? Muốn nó chú ý đến anh? Mơ tưởng.

- Thích thì mua.

Anh lướt qua hướng cô chỉ, không quan tâm lên tiếng, cũng không để ý có hai người đang đứng gần đó.

- Nhưng nhân viên này không biết điều. - Cô ta chỉ trích nhân viên nữ ban nãy.

Anh ngược mắt nhìn lên, thật phiền phức, chỉ muốn mau mau về nhà, ở lại thêm với cô ta giây nào nữa chắc anh chết mất.

- Tôi mua bộ này.

Anh ta lên tiếng nói giúp cô, chỉ là không muốn cô ta tiếp tục phiền mình.

- Xin..

- Bộ này tôi mua trước rồi.

Nhân viên nữ bối rối toan lên tiếng, nó đã cắt ngang, chương mắt, nó ban đầu không định lên tiếng, mua hay không cũng không quan trọng. Nó biết, nếu nó thích hẳn nhất định có thể cho nó, hơn nữa cũng không phải toàn thế giới chỉ có bộ này. Nhưng là nhìn cô ta kênh kiệu như thế, nó cảm thấy rất khó chịu, ý mình có tiền nên muốn làm gì cũng được? Lại còn là bạn gái tên Dĩ Hằng kia, rõ trắng hoa, nó phải trừng trị họ một phen.

Dĩ Hằng nghe được giọng nói quen thuộc, sau đó mới nhìn thấy nó, gì thế này! Gặp phải nó trong hoàn cảnh như thế.

- Lạc Hi..

- Stop!! - Nó giơ tay lên ngăn không cho anh nói.

- Chị mau mau gói nốt bộ này giúp em. - Nó nhìn nhân viên cười.

- Vâng.

Cô mau chóng giúp nó gói lại, cô bé này đến cả nói chuyện cũng rất dễ thương, cô thích nó hơn cô gái kia.

- Khoann.. Tôi cũng muốn bộ này. - Cô ta lại lên tiếng.

- Hiện tại chúng tôi chỉ còn một bộ này, cô có thể xem qua các kiểu dáng khác, chúng tôi có rất nhiều mẫu mới rất đẹp.

Một nhân viên khác kéo một kệ áo ra, những kiểu áo màu sắc nổi trội, cô chính là cảm thấy những mẫu này hợp với cô ta hơn.

- Tôi chỉ thích bộ này. - Cô ta ngoan cố.

- Xin cô đừng làm khó chúng tôi. - Lúc này nụ cười nhân viên có chút méo mó.

- Cô!

Nó buông tay của hắn ra, chen vào trước nhân viên, đứng đối mặt với cô ta chổng nạnh, giống như cô gái nhỏ bị chọc giận.

Cô khinh bỉ nhìn nó, muốn giành với cô? Được, xem xem khả năng tới đâu.

- Em gái, chị thật sự rất thích bộ này, em có thể sang kia lựa vài bộ mà mặc.

Cô ta lấy vài cọng tóc của nó vuốt ve, thuận tay chỉ về phía đồng hàng thanh lý trên kệ, ý bảo nó tốt nhất đừng tranh giành với cô.

- Cô nghĩ mình có tiền thì cái gì cũng có thể có? Cô có được bao nhiêu tiền? Tiền do cô làm ra hay ăn bám của người khác? Bộ này do tôi mua trước, cũng đã thanh toán xong. Trên toàn thế giới cũng không phải chỉ có duy nhất một bộ, nếu cô thật sự có tiền và thích nó có thể đi quanh thế giới vài vòng mua nó về. Chỉ là tôi không có nhiều thời gian vui đùa như cô, nên xin phép, tôi lấy nó.

Nó hất tay cô ra, nói một tràng, nghe vào đều cảm thấy rất đúng, rất chính xác, nhân viên còn âm thầm khen ngợi nó, chỉ có cô ta tức nghẹn họng.

Cô nghiêng răng ken két tính cãi lại, nó liền nói tiếp.

- Còn nữa nha, thái độ đối với người khác như vậy không tốt chút nào. Làm sao cô lại bảo tôi mua những món hàng thanh lý đó? Ý cô là tôi không có tiền sao? - Nó nhếch môi. - Nhưng mà nếu những món hàng đó hợp với tôi, dù là thanh lý có thể tôi cũng sẽ thích. Nhưng mà nhìn vào thì tôi cảm thấy nó hợp với cô hơn. - Nó cười ngọt ngào.

Kẻ ngu cũng có thể hiểu ra ý nghĩa trong lời nói của nó. Nếu cô ám chỉ tiền của nó chỉ đủ mua những bộ quần áo hạ giá, thì nó độc ác hơn hàm ý rằng người như cô chỉ có thể mặc được những bộ quần áo rẻ tiền, nhân cách và con người đều thấp hèn.

- Đừng tiếp tục gây sự nữa, đi chỗ khác.

Lúc cô ta giận đến sắp bùng nổ, Dĩ Hằng mới lên tiếng, anh không muốn rắc thêm phiền phức, lần này vì cô ta mà quá mất mặt rồi, mà cũng vì cô ta sau này theo đuổi nó chắc còn khó khăn hơn.

Cô ta dù không muốn cũng phải nghe theo anh, ai bảo cô thích anh như thế.

- Lạc Hi, xin lỗi.

Anh nhìn nó thay cô xin lỗi.

- Không cần. Về sau bảo bạn gái cậu biết điều một chút.

Nó gạt phăng lời xin lỗi của anh khỏi đầu, không chút quan tâm. Cô ta lúc đầu còn tức giận, được anh nói xin lỗi còn điều? Cô ta ước bao nhiêu lần cũng không được. Nhưng nghe nó bảo cô là bạn gái anh thì có chút hạ hỏa.

- Cô ấy không..

Anh còn chưa kịp nói hết câu, hắn đã nắm tay nó kéo ra khỏi mấy người họ.

- Đói chưa?

Hắn dịu dàng hỏi nó, câu hỏi chẳng ăn nhập gì vào câu chuyện họ đang nói cả.

- Đói. - Nó trả lời.

- Từ Mã mới gọi, tụi nó đang ở Royal, chỉ còn vắng hai đứa mình thôi.

Hắn nhận lấy đồ từ tay nhân viên, vừa nói vừa nắm tay nó ra ngoài, hai người kia hoàn toàn bị hai đứa nó cho ra rìa.

Dĩ Hằng lẳng lặng nhìn theo bóng lưng nó, suy tư, cô gái đó lại liên tục chửi rửa nó, phiền chết được.

- Đi về. - Anh quát.

Cô bị dọa giật mình, im lặng không dám nói gì nữa, chỉ theo anh bước ra khỏi tiệm.

Đi một đoạn anh đột nhiên quay đầu lại, vẻ mặt rất mệt mỏi, nói:

- Cô đi về đi, đừng bám theo tôi nữa.

- Anh đói rồi, mình đi ăn đi.

Cô ta lơ đi lời anh, đi lên kéo tay anh nũng nịu.

- Cô lớn hơn tôi tận bốn tuổi, đừng anh em như thế. - Anh nói rồi đẩy ta cô ra.

Cô ta đúng là đẹp thật, nhưng anh không thích tí nào.

Cô ấy có mái tóc nâu xõa dài như thác nước, làn da trắng. Đôi mắt to tròn sắc bén, mũi cao, môi đỏ. Cô ấy rất đẹp, nhưng mà lạm dụng mỹ phẩm quá nhiều, khiến cho gương mặt mất đi nét tự nhiên. Khuôn mặt thuần khiết ở độ tuổi của cô vốn phải có, vì công dụng của trang điểm mà có vẻ già đi. Nhìn như một người phụ nữ chừng chạc, có chút quyến rũ, có chút buông thả.

- Anh muốn em đem chuyện anh đối xử không tốt với em nói với gia đình anh không?

Cô ta vẫn mặt dày không đổi cách xưng hô, còn đem gia đình anh ra hăm dọa.

Cô ta là người mà gia đình sắp đặt cho anh hẹn hò, còn bảo sẽ đính hôn, gia thế cô có thể giúp tập đoàn nhà họ thêm vững mạnh, vì lợi ích kinh doanh đôi bên. Không muốn ngày ngày nghe cha cằn nhằn nên anh mới chấp nhận đi chơi với cô ta.

Anh cũng không nghĩ đến cô lại mặt dày như thế, rõ ràng lớn hơn anh lại xưng hô như vậy khiến anh nổi cá da gà. Lại còn trang điểm đậm như vậy, anh lúc này đúng là phải nghĩ lại về danh nghĩa thiên kim tiểu thư của cô ta.

- Tôi đưa cô về.

Tránh phiền phức cho mình, anh lên tiếng muốn tiễn cô về nhà mà trong lòng ngán ngẩm không thôi.

Nó cùng hắn vào đến Royal, từ xa đã thấy bàn tụi nó đang ngồi, hai đứa bước lại, ngồi vào hai ghế còn trống.

- Gọi gì chưa? - Nó hỏi.

- Rồi. Nhiều lắm. - Nhà đáp lơ đãng, tay còn bấm điện thoại.

Nó than trời, đúng là thời đại công nghệ, đi đâu cũng thấy tụi nhỏ cầm bấm bấm, ngay cả đứa bé hai tuổi cũng biết xài rồi.

- Nãy giờ tụi mày đi đâu? Mua được gì không? - Nó hỏi tiếp.

- Quá trời son luôn Hi, cho coi nè.

Mẫn Di cầm túi lên, đưa đến trước mặt nó, trong đó đựng gần mười cây son, Mẫn Di là người cực kì thích son, chỉ cần thấy đẹp là mua, cũng không biết là có dùng hay không. Son của cô nhiều vô kể, thậm chí bọn nó không cần mua mà muốn xài thì cô có thể tùy thời cung cấp luôn.

Nó chỉ biết phòng của cô có tận một kệ tủ để đựng son, mà mọi thứ đều được cô xếp gọn gàng. Tuy là rất nhiều nhưng nhìn vào cầm thấy rất bắt mắt, không có rối rắm.

Ai cũng hứng thú với đồng đồ của Mẫn Di, nó thì chỉ im lặng. Chắc nó là người duy nhất không hứng thú với mỹ phẩm, tuy là kiểu dáng rất đẹp, nhưng nó không thích dùng, hiếm lắm mới thấy được một lần nó cầm son lên sử dụng.

Bọn nó kể cho nhau nghe này giờ mình làm gì mua gì, có bao nhiêu đều kể ra hết.

Nào là lúc này Ly Hân thấy anh kia đẹp trai, cô kể mà mắt sáng rực, làm cho ai đó sốt ruột không yên.

Nó cũng đem việc lúc này kể ra hết, không giấu giếm một chi tiết nào. Còn tỏ ra rất phẫn nộ với cái hành động xem thường nó của cô gái kia. Đúng là tức chết nó, còn cái tên lằng nhằng Dĩ Hằng kia, đừng để nó gặp lại hần!!

Lát sau, phục vụ bàn bưng thức ăn ra, đủ các món phong phú. Tụi nó sau một hồi lòng vòng mệt mỏi thấy đồ ăn lập tức vào chiến. Nói gì chứ, đám tụi nó con trai lạnh lùng, con gái thực nữ, hả? Không có đâu nha, gặp đồ ăn là coi như bao hình tượng gì đó hủy hết, trong đầu chỉ có ăn với ăn. Mà tụi nó cũng không quan tâm mấy cái danh hiệu bọn kia đặt cho. Suốt ngày bị bám lấy phiền muốn chết, chỉ có bên nhau như vậy mới thấy thoải mái vậy thì thả ga đi.

Sau một hồi, nó còn hưng phấn gọi thêm kem và bánh ngọt, khiến tụi nó tròn mắt lên.

- Mà còn ăn được hả? - Ly Hân la lên

- Ủ. - Nó bình thản.

- Trời, này giờ ăn là tao no quá trời. - Mẫn Di lên tiếng.

- Bao tử như túi thần kì của Doraemon. - Nhã khinh khỉnh.

- Ngán gì chứ kem thì chả bao giờ tao ngán. - Nó cười vui vẻ.

- Ăn như heo! - Hần chêm vào.

- Nhóm mình từ khi nào nuôi thêm con heo ngoài con Hân rồi. - Từ Mã cười lớn.

- Mà nói cái gì?

Hần tròn mắt, néo một cái thật mạnh vô eo cậu ta.

- Haha.. Mấy đứa con gái ở đây, heo hết.

Cần Trinh cười lớn, còn cố tình kéo dài giọng ra.

Bàn ăn tụi nó chóc lả đều tràn đầy tiếng cười, rất vui vẻ.

Tụi nó, dù là nói bao nhiêu lời khó nghe, cộc cằn, soi mói đến chừng nào cũng không bao giờ giận nhau. Tụi nó là vậy, rất ghét những lời có cánh, bởi vì bạn thân, là không nịnh nọt, bạn với mình đối với nhau thế nào, từ hành động đều có thể nhận ra.

Trước mặt tụi nó là luôn nó sốc nhau, chửi nhau, khinh thường nhau đến vô hạn. Nhưng khi đối với người khác, là khen đến độ “bạn tao là tốt nhất, không còn ai hơn nó đâu”

Chính là như vậy!

Hai chữ bạn bè đâu phải như nói ra, viết ra đơn giản như vậy!? Có bao nhiêu người sẽ hiểu được thật sự bạn bè là gì, đó mới là điều quan trọng. Bởi vì hai chữ bạn bè trông đơn giản như thế, ý nghĩa thì lại rất sâu xa.

7. Chương 7 - Con Dâu Tương Lai

Lạc Hi trở mình, dụi mắt vào chăn bông ấm áp. Một hồi lại trở mình, lăn qua lăn lại, nó lúc này đã dậy ngủ tiếp lại không được, lật người bực mình nhìn trần nhà, trời còn chưa sáng sao đã dậy rồi.

Bất đắc dĩ ngồi dậy, vào nhà vệ sinh, làm vệ sinh cái nhân, rồi thay đồ. Sau khi chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, nó ngó đồng hồ, 5 giờ sáng.

Bình thường 6 giờ rưỡi nó mới bắt đầu đi học, 6 giờ mới dậy, nay dậy sớm cả tiếng, làm gì giờ?!

Nó xuống nhà, thấy mẹ đang loay hoay trong bếp cũng lạnh chanh chạy vào xem.

- Mẹ!!!

Mẹ Huyền bị nó dọa giật mình, sớm thế này đã dậy, lạ nha, việc trong tay không dừng lại, miệng thì cố tình chọc nó:

- Hôm nay mặt mọc đằng Tây nè trời!!

- Con cũng muốn ngủ lắm mà lỡ dậy rồi. - Nó bĩu môi. - Mẹ đang làm gì?

- Làm đồ ăn cho hai cha con cô đó.

- Con qua nhà Khắc Hàn nha. - Nó xách cặp, chuẩn bị ra cửa.

- Không ăn sáng sao? - Mẹ Huyền gọi với theo.

- Con qua đó ăn. - Nó vừa mang giày vừa trả lời.

- Ủ. Đi đi. - Cô quay lại nhìn nó cười hiền hậu.

Ting tong ~

Mẹ hần vừa mở cửa, liền nhìn thấy nó, ngây ngốc một hồi, con bé nay dậy sớm thế.

- Lạc Hi? Dậy sớm vậy con? - Cô cười, bảo nó vào nhà.

- Dạ, sáng sớm tự nhiên tỉnh rồi ngủ lại không được nữa.

Nó làm mặt tội nghiệp, than trời oán đất như việc dậy sớm là cực hình vậy.

- Tiểu Hàn còn chưa dậy, con lên phòng nó đi.

Cô cười dịu dàng, đừng bảo sao cô dễ dãi như thế, nếu là con gái khác cô sẽ không để họ tùy tiện vào phòng con trai đâu. Chỉ là nó từ nhỏ cô đã xem như con dâu của mình rồi, xem như con gái mà nuôi dưỡng, dạy bảo.

- Vâng.

Nó tháo giày bước vào nhà, lên được một nửa cầu thang đột nhiên dừng lại, hướng về phía bếp nói to:

- Ah con quên mất, dì Yên buổi sáng tốt lành...

Nó rồi chạy biến lên lầu, đứa bé này, sớm như thế chắc chắn chưa ăn sáng, thế là hôm đó một bàn bốn người vui vẻ trò chuyện.

Nó đẩy cửa phòng hần, hành động vô cùng nhẹ nhàng, lưu loát, như đã rất quen với việc này rồi. Hần luôn không khóa cửa phòng, còn nó thì lúc nào cũng khóa chặt. Nó không hiểu tại sao, hần không sợ sẽ có người vào phòng hần xem trộm đồ sao?

Hần muốn nó lúc nào cần cũng có thể tìm được hần, hần biết tùy hứng nó sẽ nhảy sang nhà hần chơi. Hần không muốn nó ngồi bơ vơ một mình dưới nhà trong khi hần đang ngủ hay tắm trên này, nên cửa phòng lúc nào cũng mở.

Giống như hôm nay, nó vào trong phòng, để ba lô lên bàn của hần, tự nhiên đi đến cạnh giường. Làm gì? Ngắm hần ngủ!

Sở thích nó lạ lắm cơ, nó cảm thấy, lúc hần ngủ là lúc hần đẹp nhất, mọi chi tiết trên khuôn mặt đều vô cùng đẹp.

Nó ngồi xổm xuống đất, vừa đủ cao chống tay lên thành giường, nó quan sát hần cẩn thận từng chi tiết.

Đôi mắt khép chặt, hàng lông mi cong, lâu lâu lại khẽ động, mái tóc ngắn vì ngủ mà rối lên. Chiếc mũi cao kiêu hãnh, đôi môi mỏng khép hờ, khuôn mặt hài hòa dễ nhìn. Nó đang tự hỏi, có phải ông trời thiên vị hay không? Sao hắn đẹp thế này? Đẹp có một chút giống con gái, nó ganh tị nha, là con gái mà không đẹp bằng hắn.

Nó nhìn hắn chăm chăm, đến mức như muốn soi rõ từng khuyết điểm trên mặt hắn, nhưng thất bại, làn da hắn không một chút tì vết nào, rõ lạ, sao đang tuổi phát triển hắn lại không có mụn? Bất công, bất công..

Hắn bị nó nhìn từ trong mộng tỉnh lại, trong khi nó đang gật gà gật gù, nhận xét từng nét trên mặt hắn, không biết là hắn đã dậy, còn đang nhìn nó.

Năm phút cứ thế trôi qua..

- Nhìn đủ chưa?? - Hắn giọng còn ngáy ngủ nói.

Nó giật mình, hắn dậy lúc nào, trời ơi để hắn bắt gặp, bản mặt nó lúc này ngấm hấn đến thiếu tí nữa chảy nước miếng, giờ nghỉ lại để hắn nhìn thấy mất mặt quá đi.

- Mày... Mày.. Dậy lúc nào? - Nó lắp bắp.

- Năm phút trước. - Hắn chống tay lên gối.

- Sao dậy mà không kêu tao.

- Lâu lâu mới thấy vẻ mặt háo sắc của mày, phải nhìn tí chứ.

Lúc này hắn thấy nó nhìn hấn đến ngất ngây, trong lòng có chút vui, hắn thích nó nhìn mình như thế. Hắn thích nó mê mẩn hấn, thích mình đối với nó là quan trọng nhất, đẹp nhất, là thứ không thể thay thế. Không phải ích kỷ, mà là nó đã rất quan trọng đối với hắn rồi, không thể thay thế, trái tim hấn bao nhiêu ngăn, một ngăn cho gia đình, còn lại toàn bộ đều là nó.

- Sao nay dậy sớm vậy?

Hắn vuốt mặt nó, kéo tay nó đứng dậy rồi vỗ vỗ lên giường.

- Bộ tao dậy sớm lạ lắm hả!? Này mẹ chọc tao, qua đây mẹ Yên cũng chọc, giờ tới mày.

Nó ngoan ngoãn ngồi xuống giường cạnh hắn đang nằm, than thở.

- Lạ thật. - Hắn cười cười.

- Xì.

Nó xem thường hấn, ngược nhìn đồng hồ trên tường, 5 giờ rưỡi, tự nhiên sao giờ buồn ngủ rồi?

- Tự nhiên lại buồn ngủ. - Nó dụi mắt. - Nhích qua tao nằm xíu. - Nó đá đá hấn.

Hắn cũng xích qua chừa chỗ cho nó, nó nằm xuống rất tự nhiên, như là chuyện này đã lặp lại nhiều lần rồi vậy. Nó chung giường với hấn vậy mà không cảm thấy ngại, không đỏ mặt, mọi thứ đều không, lâu lâu nó cũng thắc mắc không biết mình phải con gái không nữa, sao thân mật với trai lại không có cảm giác gì.

- Buồn ngủ, buồn ngủ.

Nó ngáp một cái thật dài, quay qua ôm hấn, thói quen rồi, lúc ngủ nó phải có gối ôm, còn không thì ôm chăn hay thú bông mới ngủ được.

Hắn phì cười, hắn thích thói quen này của nó, tay cũng vòng qua ôm lại nó, để người khác thấy vậy, mà nói là bạn thân, ai tin?

- Ngủ tí đi. 6 giờ dậy.

- Ừm.

Nó dụi mặt vào ngực hấn, hấn chính là cái gối ôm nó thích nhất, gối ôm thoải mái nhất, chỉ có mình hấn là nó tin tưởng mình có thể nhào vào lòng hấn bất cứ lúc nào, hấn sẽ không phản bội nó. Vòng tay của hấn,

lồng ngực hắn, là nơi nó cảm thấy an toàn nhất, ở nơi đó nó có thể thả lỏng bản thân, mọi thứ đều có thể buông lỏng không quan tâm nữa.

30 phút sau ..

Chuông báo thức điện thoại hắn kêu inh ỏi, với tay cầm lấy điện thoại bấm tắt, hắn xoay người kêu nó dậy. Hắn vỗ vỗ má nó, rồi nhéo nhẹ vài cái, giọng ngáy ngủ gọi:

- Hi Hi, dậy thôi.

- Ừm

Nó nhăn mày, mắt cũng không mở quơ tay quơ chân loạn xạ, ai làm phiền giấc ngủ của nó đây.

- Dậy đi. Dậy mau lên, con sâu lười này! - Hắn nhéo mũi nó.

Cuối cùng nó cũng lật người, ngáp một cái rõ to, mở mắt ra nhìn hắn. Đôi mắt nâu to lung linh vì vừa ngáp xong còn vươn lại tí nước, chớp mũi cũng hồng hồng. Hắn nhìn nó ngẩn ngơ một hồi lên tiếng:

- Đi rửa mặt! Không thôi trễ giờ.

Hắn ngồi dậy, nắm hai tay nó kéo dậy, nó ngồi thẫn thờ trên giường, miệng chớp chớp. Biểu cảm của nó làm hắn cảm thấy rất mắc cười, hắn đưa tay ép lên má nó vỗ vỗ, rồi cười híp mắt:

- Tỉnh chưa?

- Ừm .. Ừm. - Nó mơ màng trả lời.

Hắn cười cười, chịu thua nó luôn, hắn kéo nó vào phòng tắm, bắt nó đứng thẳng và bắt đầu giúp nó rửa mặt.

Làn nước mát đột nhiên ập tới, đánh bay cơn buồn ngủ của nó.

Bây giờ trời đang chuẩn bị vào đông, thời tiết thất thường, mà còn hay mưa, nên nước rất lạnh. Nó hắt xì một cái, cơ thể bỗng nhiên run lên, ôi.. mùa đông!

Hắn vội vàng tắt nước, đưa khăn bông cho nó, lo lắng hỏi:

- Lạnh sao?

Hắn mở nước nóng rồi mà, còn lạnh sao?

- Một chút! - Nó dùng giọng mũi trả lời.

- Mau đánh răng rồi ra ngoài ngồi.

Hắn điều chỉnh cho nước ấm rồi đưa nó bàn chải, phòng tắm của hắn lúc nào cũng có sẵn hai cái bàn chải, hai đôi dép, hai cái khăn bông. Mọi thứ đều là một đôi, hắn muốn chuẩn bị tốt, lúc nào đó nó đột nhiên qua chơi.

Nó đánh răng xong thì bị hắn đuổi ra ngoài ngồi, trời lạnh mà phòng tắm không có máy sưởi.

- Ra phòng đợi tao. - Hắn đẩy nhẹ lưng nó.

Nó ngồi bên giường trong lúc đợi hắn mí mắt lại sụp xuống, tự nhiên buồn ngủ dữ dội.

Cạchh ...

Cửa phòng tắm mở ra, hắn vừa tắm xong, nước từ trên tóc nhỏ xuống bộ đồng phục trắng. Ánh mắt phủ đầy một tầng hơi nước, tóc ướt bị khăn bông chà qua trở nên rối rắm đẹp đẽ thường.

Hắn nhìn nó gật gào gật gù bên giường mà bật cười, rửa mặt rồi vẫn không tỉnh ngủ sao. Hắn từ đằng sau đi tới, vòng tay trước mặt nó, kéo hai bên má nó ra.

- Ah. Đau

Nó giật mình quay lại lườm hắn, hắn chỉ trả lại nó gương mặt cười rất gọn đòn, nhưng mà sao tự nhiên nó thấy hắn cười đẹp thế này.

- Đi xuống ăn sáng.

Lúc nó còn ngây ngốc hẳn đã chuẩn bị xong, kéo tay nó xuống lầu, bữa sáng đã được chuẩn bị sẵn.

- Hai đứa mau xuống đây ăn. - Mẹ Yên dịu dàng.

- Sao nay nhiều đồ ăn vậy mẹ? - Hẳn bữa mới hỏi.

- Ăn đi. - Cô lơ đi câu hỏi của hẳn.

- Còn không phải do nay có Lạc Hi? - Ba Luân cũng chiêm vò.

- Dạ??

Nó đang chuẩn bị ăn nghe ba hẳn nói thì ngược đầu lên nhìn.

- Anh lo ăn đi. - Cô nhéo anh.

- Bình thường buổi sáng tao chỉ có mỗi cái bánh mì thôi đó. - Hẳn quay ra nó làm mặt tội nghiệp nói.

- Rồi sao? - Nó chớp mắt không hiểu.

- Là mẹ đặc biệt vì con dâu tương lại chuẩn bị.. Haha!!

Ba hẳn cố tình châm biếm chọc vợ mình, phút chốc mọi người đều bật cười, chỉ có nó ngậm ngùi mặt ửng đỏ. Cái lạ là nó bị gọi như thế hẳn không có phản đối, mà nó cũng không có phản ứng gì. Nó nghĩ sau này nó có người yêu mẹ hẳn sẽ thay đổi suy nghĩ thôi, hơn nữa con dâu chỉ là thuận miệng nói ra, nó cũng như con gái được bà nuôi dưỡng thôi mà.

Sau khi mọi người đều ăn xong, đồng hồ đã điểm 6 giờ rưỡi.

- Chào ba mẹ Triều con đi học. - Nó cúi người.

Từ nhỏ nó đã quen gọi ba mẹ hẳn như thế, xem như là ba mẹ mình, còn hẳn thì gọi ba mẹ nó là ba Khải mẹ Huyền, lâu lâu lại gọi dì với chú. Họ đã thân đến mức ba mẹ mảy cũng là ba mẹ tao, thì còn gì không thể san xẻ? Chỉ là không biết, sau này sẽ thế nào thôi!

Buổi học diễn ra như mọi ngày, nhưng là cả ngày đều không thấy bóng dáng Đặng Dĩ Hằng, mà từ ngày hôm qua nó càng thêm không thích hẳn. Còn việc cô gái đó là ai, quan hệ với anh ta thế nào, nó cũng không có quan tâm. Ly Hân cũng đã sớm quên đi sự hiện diện của hẳn, trai đẹp cô từng gặp qua đâu phải chỉ mình hẳn là xuất sắc, ngay cạnh bên cũng có chàng trai ngày đêm quan tâm cô đó thôi.

Tuần sau sẽ chuẩn bị cho lễ hội, bởi vì không bao lâu nữa là trung thu rồi, thời gian họ còn lại chỉ có ba tuần. Cô nói lần đầu tổ chức nên chỉ có quán quân, mà lớp nó lại là cái lớp hiểu thắng nhất, không chừng mấy đứa tham gia như tụi nó sẽ bị bọn trong lớp ép tới chết. Nhưng mà tụi nó cũng đã hạ quyết tâm, nhất định làm tốt, dù tệ nhất cũng phải vào được chung kết, nếu không thì bọn họ chẳng phải là A1!

8. Chương 8 - Chuẩn Bị Cho Lễ Hội

Ánh mặt trời ấm áp rơi vào khung cửa sổ, chiếu lên chiếc giường trắng tinh giữa phòng. Thân hình nhỏ đang lười biếng trong tấm chăn dày kê tựa mình. Thời tiết lành lạnh thế này, làm cho ta cảm thấy thật muốn ngủ.

Từng đường nét tinh xảo trên khuôn mặt cô gái nhỏ, được ánh mặt trời chiếu qua lung linh rạng ngời đến kì lạ.

Khuôn mặt trái xoan cổ điển với làn da trắng nõn mượt mà, không có một vết tích của mụn. Đôi mắt nâu vốn to tròn mọng nước, nay được che lấp đi bởi mí mắt khép hờ. Hàng lông mi cong dày, theo từng cử động nhỏ trên mặt mà rung động. Lông mày đẹp như được tia cắt tỉ mỉ, sóng mũi cao thẳng tắp. Đôi môi hồng đào hơi mấp máy, lâu lâu lại cong lên cười mị hoặc, trong mọng đẹp gặp được gì nha cô gái?

Mộc Lạc Hi mang vẻ đẹp hoàn hảo của người con gái phương Đông, từng chi tiết tạo nên khuôn mặt hài hòa, dịu dàng. 15 tuổi rồi nha, thiếu nữ rồi! Có phải cũng nên biết yêu đi?

I'll be by your side, 'til the day I die

I'll be wait until hear you say I Do

Something old, something new

Something borrowed, something blue

I'll be wait until I hear you say I Do

I Do love you, yes I Do love you

I'll be wait until hear you say I Do

Coz I love you, love you ...

- I Do - 911 -

Tiếng chuông quen thuộc vang lên, nó đưa tay với lấy chiếc điện thoại trên đầu giường. Mơ mơ màng màng cũng không thèm nhìn xem ai gọi đến đã bấm nghe.

- CON KIA!!!! MÀY CÓ DẬY CHƯA HẢ???

Tiếng Ly Hân hét hết volum bên đầu dây kia làm nó giật mình, đưa điện cách xa lỗ tai mình một chút.

- Mày hết chuyện làm hả đi phá giấc ngủ của tao. - Nó ngái ngủ đáp.

- Chắc tao đập mày quá, hôm qua đã hẹn nay đi chuẩn bị cho lễ mà. Giờ còn ngủ? - Ly Hân tiếp tục hét lớn.

- A tao quên mất, dậy liềnnn.

- Tao cho mày năm phút, xuống dưới nhà liền.

- Rồi rồi.

Nó lười biếng nhấc thân dậy, nó làm vệ sinh cá nhân xong, mới lật đặt lục tủ tìm áo mặc.

Sau một hồi loay hoay nó mặc một chiếc quần ngắn cùng áo tanktop trắng, mái tóc đen buộc đuôi ngựa cao, một mặt năng động, thêm vào đôi giày Nike trắng, hoàn hảo!

Nó gom hết điện thoại các thứ vào balô, xách lên thong thả xuống lầu. Vừa tới phòng khách nó đã thấy hần ngồi ở đó, đúng vậy chỉ là ngồi và không làm gì thêm nữa. Lúc này nó mới để ý quan sát hần.

Cả người một bộ màu đen, áo thun trắng, quần jean đen, giày thể thao trắng. Nhưng mà, đôi giày đó giống đôi nó đang mang, chẳng phải là lần trước hai người cùng đi mua sao!? Không hẹn thì thế nào lại mặc chung màu áo, màu quần, lại còn giày cũng giống nhau!?

Nó đứng ở góc cầu thang nhìn hần, gương mặt hần lúc trầm tư suy nghĩ đặc biệt hút hồn, trông rất nam tính còn mê người. Mí mắt hơn rũ xuống khiến hàng lông mi che đi con mắt sắc lạnh đen láy. Môi mỏng khép hờ, hai tay chống cằm, tư thế rất là suy tư.

Nhìn hần một hồi nó giật mình, bị điên rồi mới thấy hần đẹp.

- Tao xong rồi. - Nó đi tới.

Lúc này hần mới ngước lên, ngập ngừng một hồi, quả nhiên nó mặc gì cũng đẹp.

- Ủ đi.

Hần đứng dậy, tay bỏ vào trong túi quần, bước về phía cửa, nó lững thững bước theo sau.

- Mẹ, con đi một lát. - Nó quay lại nói vọng vào.

Mẹ Huyền không nói gì chỉ đứng trong bếp quay đầu lại mỉm cười hiền hậu.

- Xe đâu?

Ra khỏi cổng, nó mới phát hiện xe hăn không ở ngoài, chẳng lẽ muốn đi bộ? Từ đây đến công viên tụi nó nói còn xa lắm nha.

- Chắc chưa tới. - hăn nhìn đồng hồ đeo tay.

5 phút trôi đi.. Một chiếc xe màu đen từ ngoài cổng chạy vào, từ bên trong một nam nhân đã có tuổi ló đầu ra:

- Cậu chủ, xin lỗi.. Tôi về trễ.

- Ủ.

Hăn nhàn nháp đáp một tiếng, mở cửa xe cho nó vào ngồi.

Chỉ 15 phút sau, hai người đã có mặt hội tụ với bọn chúng, vừa tới nó đã nghe thấy giọng nói lạnh lạnh của Ly Hân

- Cả đám đợi mày cả sáng đó con quý. Hẹn rồi mà cũng quên được. - Cô tức giận.

- Xin lỗi mà - Nó gãi đầu, cười lấy lòng. - Đừng giận nha, tí tao khao mày ăn. - Nó nịnh.

- Nhớ đó.

Hân quăng lại câu nói rồi ngoảnh mặt đi, chiều này lúc nào cũng có hiệu quả mà.

- Nè được rồi bàn coi thi gì rồi tập luôn đi. - Mẫn Di gọi cả đám lại.

- Thì hát với thời trang gì gì đó bữa nói rồi mà. - Triết Nhã ảo não nói.

- Ủa sao nhìn mày mệt vậy? - Nó lại gần chớp mắt hỏi.

- Còn hỏi, đợi mày nguyên buổi sáng, chưa ăn gì lại còn buồn ngủ nè. - Nhã ngáp.

- Xì có tiếng thôi mà lâu lắm đâu. - Nó bĩu môi.

- Có tiếng thôi mà, nó nghe hay ghê, mày thử đợi coi. - Con Hân lại mắng nó.

- Được được không cãi không cãi nữa, đi ăn rồi bàn luôn lát quay lại tập?

Nó làm động tác hạ hoả, đề nghị đi ăn.

- Ủ đi đi, đói sắp chết. - Nhã kéo tụi nó đi.

Tụi nó chọn quán hủ tiếu gần công viên, ăn đến no nê mới đã động tới việc thi.

- Giờ tính sao? - Di vừa nhai vừa nói.

- Huh?.. Sao cũng được. - Nó dựa vào ghế nói.

- Gì mà sao cũng được? Mày thi mà mày phải có định ý của mày chứ. - Nhã cốc đầu nó.

- Thì hỏi Khắc Hàn đi.

- Hát bài nào ý nghĩa xú. - Từ Mã nói.

- Nói về tình bạn hay tình yêu, hát đôi hay nè. - Cẩm Trinh gật gù.

- Some đi. - Triết Nhã búng tay.

- Hả?! Mày điên!! Hết chuyện đi hát nhạc Hàn Quốc. - Nó kí đầu Nhã.

- Á đau. Thì dịch ra khớp với nhạc rồi hát, tao thấy nhạc bài nó vui với lời cũng hay nữa. - Nhã vừa xoa đầu vừa nói.

- Ủ cũng được. - Hăn chiêm vô.

- Dịch ra đi rồi tính tiếp, Mã đâu Mã ơi. - Ly Hân ngó nghiêng.

- Gì?

- Mày dịch đi, nhanh nhanh lên lát cho hai đứa nó tập luôn.

Hân đưa anh điện thoại, chỉ chỉ vào đồng lời chẳng chịt, Từ Mã đã từng học tiếng Hàn miễn cưỡng mà nói cũng có thể hiểu hết. Từ Mã cầm điện thoại, cầm cúi vừa nghe vừa viết lên giấy, kêu được hân làm việc cũng chỉ có Ly Hân mà thôi.

- Bài này phải hát như đối thoại vậy á, mới hay. - Mẫn Di lên tiếng.

- Ủ đúng rồi, hai bây hát như là đang nói chuyện ấy, biểu cảm cũng phải vui lên nữa. - Triết Nhã cũng nói theo.

- Biết rồi! - Nó và hân đồng thanh.

- Tiết mục thứ hai sao rồi? - Trịnh Cẩn lơ là hỏi.

- À, hôm qua Bội đưa bản vẽ cho tao rồi, nè!

Mẫn Di vừa nói vừa lấy một xấp giấy trong cặp ra, hình vẽ rất đẹp còn bắt mắt, tương lai mấy đứa này làm thiết kế cũng không tồi. Một xấp khoảng chừng hai mươi tờ, mỗi tờ mỗi kiểu đều khác nhau, nhưng không có màu sắc.

Nó vừa nhìn đã bị thu hút bởi chiếc đầm vô cùng dễ thương, cổ tròn và tay ngắn bình thường, thân váy được trang trí với những họa tiết nhỏ. Vòng eo được bó sát, trang trí là cảnh dây leo quấn quanh, chân váy xòe có thêm những bông hoa nho nhỏ. Nó cảm thấy đẹp một phần là vì kiểu dáng nhẹ nhàng, mặt khác là vì Bội Bội vẽ quá sinh động đi, từng chi tiết nhỏ đều phác họa kĩ càng, ý tưởng cũng rất độc đáo.

- Đẹp quá! Cứ thế này làm đi. Thích cái này. - Nó chỉ chiếc đầm lúc này.

- Ủ vậy đi. - Mẫn Di xếp lại bỏ vào cặp.

- Đi thôi, tao tính tiền tụi bây đi trước đi. - Nhã đứng dậy đến quầy tính tiền.

Tụi nó quay lại công viên, ngồi trên hàng ghế đá rộng, bắt đầu lấy đồ ra, lúc này Từ Mã cũng đã dịch xong.

- Xong rồi! Coi qua đi. - Anh đưa cho Hân.

- Có đôi lúc anh trở nên bốc đồng mà chẳng nhận ra. Nhưng cảm xúc dành cho em vẫn không hề thay đổi. Có vẻ anh là kẻ khác người em nhỉ? Bởi bao lâu nay anh chỉ sống có một mình. - Ly Hân đọc lời nam lên.

- Nằm thẩn thờ trong căn phòng trống vắng. Có một tập phim trên TV mà hình như hôm qua em đã xem. Em cứ cầm chiếc điện thoại chẳng khi nào đổ chuông. Rồi bỗng nhiên chìm vào giấc ngủ.

Nó cũng hòa theo, còn gật gù tỏ ý khen hay.

- Ổn đó! Mà dịch đúng không vậy má? - Mẫn Di vỗ vai anh.

- Đúng chứ. Sao sai được. Hai bây ghép vô nhạc thử coi khớp không, rồi chỉnh sửa xú. - Anh trả lời.

- Okay okay. - Hân giơ kí hiệu tay lên. - Có loa không?

- Có nè.

Triết Nhã lấy loa từ trong cặp ra, gắn USB vào bật một đoạn nhạc không lời lên.

- Thử đi.

Âm nhạc nhẹ nhàng vang lên, điệu nhạc vui tươi, trầm bổng, thích hợp cho những đôi trẻ mới yêu nghe vui tai vô cùng. Hân bắt nhịp trước, ghép thử đoạn dịch lúc này.

Có đôi lúc anh trở nên bốc đồng mà chẳng nhận ra.

Nhưng cảm xúc dành cho em vẫn không hề thay đổi.

Có vẻ anh là kẻ khác người em nhỉ?

Bởi bao lâu nay anh chỉ sống có một mình.

Giọng hát hần khỏe khoắn mà có chút nhẹ nhàng, nghe vào rất ấm áp, hần vừa hát vừa duy trì nụ cười trên môi, trong mắt cũng đầy ý cười. Trong lúc hát cũng cố tình trêu nó, thể hiện vô cùng thân thiết, kết thúc lời hát của mình hần còn cưng chiều nựng má nó. Nó chớp mắt một cái, rồi mỉm cười, đôi mắt long lanh nhìn hần, cất giọng hát.

Nằm thẩn thờ trong căn phòng trống vắng.

Có một tập phim trên TV mà hình như hôm qua em đã xem.

Em cứ cầm chiếc điện thoại chẳng khi nào đổ chuông.

Rồi bỗng nhiên chìm vào giấc ngủ.

Chất giọng trong veo ngọt ngào, khiến người nghe như được nhấc bổng lên thiên đường, biểu cảm trên gương mặt nó lại dễ thương. Tưởng tượng như nàng tiên nữ lạc xuống trần gian, với giọng ca ngọt ngào của mình mang nhân loại xoay vòng lên tận trời cao. Nó liên tục làm những cử chỉ dễ thương, cũng không ngại ngùng thân thiết với hần, trông hai người như đôi tình nhân mới yêu trong bài hát này vậy.

Những ngày qua em dường như là của anh,

Ngỡ là thuộc về anh nhưng hóa ra lại không phải.

Anh dường như là của em,

Ngỡ thế nhưng hóa ra lại thuộc về ai khác.

Anh thực sự có chút hoài nghi về mối quan hệ của chúng ta.

Đừng cứng đầu nữa mà.

Trông có vẻ như ta đang hẹn hò, nhưng lại không phải thế.

Anh khiến em bối rối vô cùng.

Hần đi đến khoát vai nó, nhìn nó hát với ánh mắt đầy sự cưng chiều và âu yếm, nó ngược lên nhìn hần, cười đến híp mắt. Hai đứa nó hát bài này chắc có lẽ còn hay hơn cả bản gốc cơ, một trai một gái đẹp đôi như thể cùng nhau song ca ở công viên thu hút rất nhiều ánh nhìn.

Mọi người đều đang ngằm khen ngợi, có người khen họ hát hay, có người lại ganh tị tình cảm của họ dành cho nhau. Cũng có người từ lâu đã đắm chìm trong khung cảnh mơ mộng đó, đưa mình nhẹ chìm vào dòng nhạc.

- Tụi nó dễ thương quá. - Ly Hân cười cười.

- Mà thích vậy hả? - Từ Mã xen vào.

- Ai mà không thích.

Cô lơ là đáp, làm sao mà biết được mình chỉ vô tình đáp một câu, người ta lại ghi nhớ lâu tới vậy, vì mình làm nên bao nhiêu điều bất ngờ.

9. Chương 9 - Sân Sau Trường!

Thấp thoáng đã qua hai tuần tới mai là chung kết rồi nên cả ngày mai tụi nó được nghỉ. Nhà của nó lúc nào cũng là địa điểm ăn chơi tá túc của bọn nó, cả đám lại rủ nhau qua nhà nó, nghỉ cả ngày sẽ đi làm đẹp mua sắm, khi thi xong sẽ đến tá túc nhà nó đến tận hôm sau.

Hôm nay từ rất sớm hần đã qua nhà gọi nó dậy, về việc cánh cửa khóa chặt của nó làm sao hần mở ra được thì không ai biết.

Tối nay thi mà sớm vậy nó đã bị bắt dậy, có khi nào tối làm panda mà thi không?!

Nó bực dọc ngồi dậy, con mắt sưng húp ảm đạm nhìn hần đang cười lẫn lộn ở cạnh giường, với tay lấy chiếc gối nó chọi lên người hần, quát:

- Cười cái gì? Ai cho cười!!

- Haha.. Ai biểu mặt mày mắc cười.

Hắn chụp lại cái gối, tay ôm bụng tay chỉ chỉ mặt nó làm nó vừa què vừa tức.

- Im liền! Cấm cười.

Nó lườm hắn, chọi thêm cái gối nữa nhưng hắn vẫn chụp được.

- Ngủ nhiều nên mắt sưng hết lên, còn chữ tao phá giấc ngủ của mày. - Hắn chep miệng. - Mày thích vác cái bản mặt sưng húp này đi thi hay thích làm panda hơn?

- Im đi!!!!. Cái gì cũng không thích!!

Nó tức giận la lớn, gối thì ném hết rồi, cái thì không lại, nó bực mình chui đầu vào ủ trong chăn.

- Nè!! Được rồi dậy đi, không chọc mày nữa. - Hắn lại gần lay lay.

- Không dậy. - Nó giữ lấy chăn, hắn kéo sao cũng không được.

- Ngoan.. Dậy đi ăn sáng, tụi nó sắp tới rồi, lát tao giúp mày đắp dưa leo. - Hắn dụ dỗ.

- Mơ! Không cần.

Nó vẫn cứng đầu nhưng thật ra nghe hắn nói lòng nó đã dịu đi nhiều rồi.

- Một là tự dậy hai là tao giúp mày. - Giọng hắn lạnh đi

Nó nằm trong chăn nghe hắn nói vậy chợt run một cái, nó vốn không sợ hắn nhưng cái từ “giúp mày” của hắn hôm nay sao đáng sợ quá vậy. Cái giọng lạnh lạnh của hắn làm nó không quen, có chút sợ mà cũng cảm thấy mất mát.

Nó ngồi dậy hất chăn khỏi đầu, chằm chằm nhìn hắn không nói gì. Hắn ngồi bên giường, đầu hơi cúi đối diện nhìn nó.

- Tỉnh chưa? Dậy! - Hắn đột nhiên mỉm cười.

Nó cảm thấy như cơ mặt mình đột nhiên cứng lại, thằng này hôm nay ăn trứng gì đẹp trai vậy? Lạc Hi nhìn một chút..

Làn da trắng, da mặt lại mịn màng, mái tóc ngắn hơi rối, lông mày kiên định. Đôi mắt đen sắc bén, bình thường lạnh như đáy vực sâu nhưng lúc này lại dịu dàng ấm áp. Sóng mũi cao, có chút Tây, môi mỏng mê người vì đang cười lộ ra hàm răng trắng đều.

Nụ cười đó, mọi người vẫn hay miêu tả, nó rất đẹp, cảm giác rất ấm áp, nhưng người nhìn thấy được chỉ có số ít đếm trên đầu ngón tay, còn lại chỉ thấy qua cái mỉm cười xã giao hoặc cái nhếch môi lạnh lùng.

Tuy bây giờ mặc đồ bình thường, hoàn cảnh bình thường nhưng khí chất cao quý, mạnh mẽ này không lẫn vào đâu được.

Nó càng suy nghĩ càng ngăn người, trong đầu chứa đầy hình ảnh đẹp trai của hắn do nó tưởng tượng ra.

- Nghĩ cái gì? - Hắn đột nhiên lên tiếng.

- Không có gì, giờ dậy. - Nó giật mình, ngồi bật dậy.

- Đi rửa mặt đi, tao chờ. - Hắn đẩy nó vào nhà vệ sinh.

Một lúc sau nó đi ra, sắc mặt đã hồng hào hơn, mắt cũng đỡ sưng rồi, hắn bước lại gần vén tóc nó lên, mỉm cười.

Nó ngược mắt nhìn hắn, tay còn đang lau tóc, sáng nay nó gội đầu cổ áo cũng bị ướt, phải mau chóng thay cái khác.

- Tao lấy đồ, xích ra. - Nó đẩy nhẹ hắn.

Nó bước lại gần mở tủ kiểm đồ, tay buông xuống để khăn bông tùy ý rơi trên vai.

Hắn cười một cái, từ sau tiến lại, giữ lấy khăn trùm lại lên đầu nó, vò vò xoa xoa.

- Mà làm gì?

Nó bị hắn lau đến chóng mặt.

- Lau giúp mày, không sẽ cảm. - Hắn lơ là đáp.

- Nhẹ tay một chút. - Nó tiếp tục việc trong tay.

Hắn mỉm cười, giảm nhẹ lực trong tay, chăm chú giúp nó lau khô tóc.

- Đi thay đồ đi.

- Ừ. Xuống nhà đợi tao đi. - Nó đẩy hắn ra cửa.

Nó thay đồ xong, tóc cũng không thêm buộc, tung tăng xuống lầu, lúc này mới nhớ ra cánh cửa phòng mình, lon ton đến sô pha ngồi cạnh hắn:

- Quên hỏi sao mày vô được phòng tao? - Nó giành bịch bánh hắn đang cầm.

- Chìa khóa. - Hắn ung dung đáp.

- Đâu ra? - Nó vừa nhai vừa nói.

- Mẹ Huyền đưa.

- Sao mẹ có?

- Sao tao biết!

- Ừa sao mẹ đưa cho mày. - Nó vẫn tiếp tục hỏi.

- Thấy tao ngồi dưới chân cầu thang nửa tiếng tội nghiệp quá nên đưa kêu lên phòng mày ngồi. - Hắn thẳng thắn.

- Chìa khóa phòng tao có một thôi mà ta. - Nó suy tư.

- Tao không biết! Mày hỏi nhiều quá. - Hắn bẹo má nó.

- Uida.. Đau! - Nó đánh hắn.

Hắn cười..

Ding Dong ~~

- Ai vậy? - Nó nhìn chuông cửa vừa reo.

- Đi mở cửa đi.

Cửa mở, cả bọn đứng bên ngoài, nó có chút ngạc nhiên.

- Ừa sao sớm vậy? - Vừa nói nó vừa né ra cho tụi nó vào.

- 9 giờ rồi sớm gì nữa? - Vừa cởi giày Ly Hân vừa nói.

- Sao mày không nói nó sớm. - Từ Mã chỉ chỉ hắn ngồi trên sô pha.

- À... - Nó hơi cứng họng.

- Thôi đi luôn đi cởi giày chi nữa. - Nhã đứng ngoài cửa vọng vô.

- À quên! - Hân lật đật chạy ra.

- Đi đâu hả? - Nó hỏi.

- Mua sắm, diện đồ, chiều thi. - Ly Hân mang giày vô lại, đi ra cửa.

- Mang giày rồi đi lẹ. - Mẫn Di hỏi.

Nó ngồi xuống mang giày, xong rồi mới nhớ ra điện thoại để trên phòng, đầu óc thiệt chả nhớ nổi cái gì.

- Khắc Hàn! Lên phòng lấy giúp tao điện thoại đi, tao mang giày rồi. - Nó nói vọng vào.

Hắn cầm đồ điều khiển tắt ti vi, đứng dậy về phòng nó, lát sau đem điện thoại nó và balô mình xuống. Đi đến cạnh bậc thêm nó ngồi, hắn ngồi xuống mang giày của mình vào, xong xuôi mới đưa điện thoại cho nó.

Cả bọn kéo nhau tới trung tâm thành phố, nơi này tiện nghi đầy đủ, dòng người tấp nập.

Ánh mặt trời tuy chói lóa nhưng vào thời tiết này vẫn còn sót lại một chút se lạnh. Hôm nay nó chỉ mặc áo thun trơn và quần jean short đơn giản, từng đợt gió rít qua không tránh khỏi run lên một cái. Hắn đi bên cạnh, thấy từng hành động nhỏ của nó, cố ý như vô tình khoát tay mình lên vai nó.

- Giờ đi đâu? - Nó hỏi

- Beauti nha? - Ly Hân hỏi lại.

Beauti là tiệm làm đẹp mà tụi nó hay tới nhất, có shop quần áo, trang điểm, làm tóc, tất cả cũng ở cùng một chỗ. Tại vì cả bọn đều lười nên lần đầu tiên đến đây đã chọn ngay tiệm này, sau thấy không tồi nên quyết định làm khách quen luôn. Mà đâu ai biết, Beauti này là chi nhánh nhỏ của công ty ai kia, bởi vì đáp ứng thói lười của ai đó mà cố tình mở ra chứ.

- Ủ cũng được, giờ tao lười đi lòng vòng quá. - Mẫn Di nói.

Sự việc là sáng hôm đó, Beauti được hạ lệnh không tiếp khách khác ngoài tụi nó, nên tình hình trong tiệm là cả bọn dàn hàng ngang, người uốn tóc, người đắp mặt, người trang điểm,..

Sau một hồi để người ta múa cọ trên mặt mình, Lạc Hi cũng đã trang điểm xong, lần đầu tiên nó nhìn thấy mình trong gương mà không thể tin được.

Lạc Hi chọn cho mình một chiếc đầm kiểu dáng đơn giản cho vòng chung kết, nhớ thương chiếc đầm thi thời trang giấy hôm trước nên nó chọn một bộ khá giống như thế.

Về việc thời trang giấy thì sớm đã rớt rồi, không phải thiết kế không đẹp, từng bản vẽ đều rất là đặc sắc, có điều thủ công hơi tệ. Thêm vào việc cuối giờ hơi lộn xộn, người mẫu thì không đủ, thủ công may thì không biết mặc thế nào, chung quy mà nói thì tại lỗi thủ công. Tụi nó chạy ra chạy vào mệt muốn chết mà mỗi lần thay là một cực hình, kiểu như MC nói bao lâu rồi còn chưa thấy người mẫu đi ra nên rớt!

Chuẩn bị xong, việc còn lại là bước ra để chúng nó “chiếm ngưỡng”

Nó bước chân trần ra khỏi gian phòng trang điểm của mình, bọn con trai đã xong mọi thứ rồi, ngồi đó đợi từ bao giờ.

- Thế nào? - Vừa đi ra nó đã hấp tấp hỏi.

Ba người ngược lên nhìn, ngạc nhiên! Mọc Lạc Hi đây sao? Trông lạ quá, đẹp quá, ngày thường không diện, diện lên đúng là không thể tin được.

Mái tóc nâu uốn xoắn phần đuôi, buộc đuôi ngựa đơn giản, đánh rối lên một chút, hai bên tóc mai rũ xuống trông xinh đẹp dị thường.

Da mặt vốn mượt mà không tì vết, chẳng cần xài đến phấn nền hay kem che khuyết điểm cũng đều rạng ngời sức sống. Hai bên má phúng phính đánh một chút má hồng, sắc mặt cũng tươi tắn hơn hẳn.

Viền mắt vừa hay làm bật thêm đôi mắt nâu mọng nước, long lanh động lòng người, thêm một chút mascara, làm cho hàng mi cong lên lộ ra toàn bộ con mắt hút hồn.

Môi hồng đào được tô một chút son, không quá đậm, nhẹ nhàng, năng động, dễ thương, rất phù hợp với gương mặt nó.

- Đẹp!

Hắn là người đầu tiên phản ứng lại, đứng dậy che tầm nhìn hai tên kia, bước đến cạnh nó, cười dịu dàng kéo nó ngồi trên ghế.

- Ngồi đây!

Lúc nó còn ngạc nhiên hần đã ngồi xổm xuống, giúp nó mang giày, lúc này hần nhìn thấy đôi giày cao gót màu trắng rất đẹp, nghĩ chắc chắn sẽ hợp với nó nên mới mang cho nó. Hần còn nhớ rõ lúc còn nhỏ, nó rất thích xem Lọ Lem mà mê mẩn đôi giày thủy tinh, hần đã hứa sau này cũng sẽ cho nó một đôi như vậy.

Lát sau, Ly Hân, Triết Nhã, Mẫn Di bước ra, mỗi người mặc một chiếc đầm màu sắc khác nhau.

Ly Hân trang điểm nhẹ nhàng, mặc một chiếc đầm hồng với đôi giày cao gót cùng tông. Khuôn mặt trang điểm nhìn hồng hào, dễ thương, không quá lò hay lòe loẹt. Mái tóc xõa dài sau lưng, theo mỗi nhịp chân là dung đưa qua lại.

Triết Nhã mặc một chiếc áo trắng phối với váy vàng, giày cao gót trắng. Trang điểm có phần đơn giản hơn chỉ kẻ mắt và son môi. Không hoàn toàn nổi bật nhưng rất dễ nhận thấy.

Mẫn Di đơn giản nhất, một cái áo sơ mi dài tới đùi và quần short đen. Gương mặt không trang điểm, không phấn, không kẻ mắt chỉ tô một ít son. Nhờ chiếc quần ngắn và đôi giày cao gót đen, đôi chân lại thêm một điểm thon dài. Với quan điểm mình chỉ đi cổ vũ không có làm gì đặc biệt nên không cần chưng diện, phiền lắm.

- Được rồi, đi thôi.

Hần đứng dậy, đưa tay trước mặt nó, nó ngước lên nhìn hần, cười một cái rồi đứng dậy cùng hần ra ngoài.

Hần mặc một quần jean dài và áo thun trắng, khoát thêm áo da đen. dù hần có mặc gì đi nữa, vẫn luôn rất đẹp trai, mọi nơi đều toát ra khí chất mạnh mẽ, lưu loát mang theo một chút băng hàn. Nó để ý nhất là đôi giày trắng hần đang mang, là mẫu Adidas mới nhất, tuần trước là nó mua cho hần.

Từ Mã diện vest trắng vô cùng lịch lãm, như một chàng hoàng tử đi từ cổ tích. Hơn hết là rất hợp với Ly Hân, cảm giác như hẹn nhau cùng mặc đồ đôi vậy.

Trịnh Cẩn, quần short tối gối, áo sơ mi trắng, chân mang Nike xám, hẹn đồ chung với Mẫn Di à?.

Nhìn qua nhìn lại thì có vẻ hần và nó mặc đồ không khớp nhau nhất...

Sau một hồi sàng xê, tụi nó cũng đến được trường, ầm ầm kéo vô lớp ôn lại một chút lời bài hát. Chưa thấy ai thì mà thoải mái như tụi nó, còn chụp hình rồi chọc nhau đủ kiểu.

Cuộc thi còn cả tiếng nữa, hần và nó dắt tay nhau đi hết gian hàng này tới gian hàng khác, đi tới đâu là tiếng xì xầm theo tới đó, đúng là nguồn gốc thị phi mà.

Hần khoát vai nó chẳng mấy chốc đã dạo đến sân sau trường. Phía sau trường nó có một vườn hoa rất rộng, còn có cả hồ phun nước.

Ngồi xuống ghế đá ven bãi cỏ, cả khoảng không tĩnh lặng, từng cơn gió man mát thổi qua da thịt. Nó thấy có chút lạnh, tự động nhích lại gần dựa lên vai hần, nhắm mắt lại lắng nghe bản hòa tấu tạo nên từ thiên nhiên.

Đột nhiên nó nghe thấy tiếng xì xào, đằng sau chỗ họ đang ngồi trồng rất nhiều cây chẳng chịt. Tối thế này ai lại trú trong đó, tiếng động ngày một rõ, kích thích tính tò mò, nó kêu nhẹ hần chỉ chỉ sau lưng.

Hai đứa mò đến cạnh gốc cây cổ thụ to lớn, nó nép sau lưng hần, vành tai lắng nghe một chút.

- Tao nói mày đeo cưa được đâu!

- Hai bọn nó như keo dán sắt vậy sao mày xen vô được?!

- Bỏ đi!

Ba giọng nói khác nhau lần lượt vang, nghe có vẻ bức xúc lắm, lại còn văng tục.

- Chuẩn bị trăm triệu đi, tao nói là làm được.

Giọng nói quen thuộc vang lên, nó nhả mày kéo kéo áo hần, hần quay lại nhìn nó trấn an cùng ló đầu ra một chút, Đặng Dĩ Hằng.

Mắt nó trợn to, không tin được nhìn hấn một chút rồi ngồi xổm xuống đất. Nào bắt đầu quay lòng vòng, bên tai vang lên những câu nói lúc này..

Tiếng của Dĩ Hằng, còn cua không được, một trăm triệu? Là cá cược? Anh ta cua ai chứ, nó sao? Hay Ly Hân?

- Mộc Lạc Hi.. Hừ! Để xem sau này cô thăm thế nào. - Dĩ Hằng nghiêng răng ken két.

Rầm! Một câu tiếp theo khiến nó bàng hoàng, đứng dậy kéo hấn một mạch chạy về sau sân khấu.

Hấn nhìn nó, sao lại thế, nó thích cậu ta à? Sao lại trông thất vọng suy sụp như vậy? Trong lòng thoáng qua một tia đau lòng, nó có thể đặt hấn trong mắt dù chỉ một chút thôi hay không?

Hấn đúng là rất hiểu nó, hiểu nó bao nhiêu trong lúc này lại ngu ngốc bấy nhiêu. Nó không phải thất vọng, không phải buồn vì anh ta không thích nó.

Nó chỉ đang cảm thấy sao mình lại có thể bị anh ta xem như đồ chơi đánh cược. Đã vậy lúc đầu nó còn vô cùng tin tưởng, nghĩ rằng mặc dù hơi trắng hoa nhưng anh vẫn là người tốt, giờ thì sao? Mộc Lạc Hi nó, chính là ghét nhất bị phản bội, được! Muốn chơi? Nó nhất định phụng bồi tới cùng.

Tiếng nghiêng răng ken két vang lên, đôi mắt nâu trong sáng bỗng trở nên sâu hun hút, tản ra một làn băng hàn..

10. Chương 10 - A1 Got Talent!

Cuộc thi bắt đầu, họ được xếp ở tiết mục thứ năm, cũng sắp tới rồi, nên chuẩn bị một chút.

Hấn và nó ngồi sau hậu trường, nhìn lại lời bài hát một chút, hai người chẳng ai nói với ai câu nào.

Nó bỗng nhiên thấy lạ, sao hấn im lặng vậy chứ, lại còn nhìn như đang tức giận. Nó làm sai gì sao, hay là hấn nghe tên kia lợi dụng nó nên mới tức giận? Nó đột nhiên cảm thấy may mắn, có được người bạn thân như hấn, lúc nào cũng ra mặt bảo vệ nó.

Nó nhích ghé lại cạnh hấn, nhìn hấn đang cầm tờ giấy rồi khều khều:

- Sao im vậy?

- Không có gì để nói. - Hấn dùng giọng âm độ đáp.

- Hả? - Nó bất ngờ. - Nè, mày bị sao vậy? - Nó nhích lại gần xiu xiu.

- Không có gì! - Vẫn cái giọng khiến nó nổi da gà đó, hấn đáp.

- Giận gì hả? Giận tao? Lúc nãy nghe thằng kia nói nên giận? - Nó mở to mắt chớp chớp nhìn hấn.

- Không có gì, đừng lo lắng!

Hấn đứng dậy xoa xoa đầu nó, khiến nó rụt cổ xuống, đẩy tay hấn ra.

- Á, rồi tóc tao.

- Tao giúp mày buộc lại.

Nói rồi không đợi nó phản đối, hấn tháo dây thun ra, chải lại phần bị rối giúp nó buộc lại ngay ngắn. Cuối cùng không quên nó thích đánh rối một chút liền giúp nó làm nốt bước này.

- Đi, tới mình rồi. - Hấn đưa tay trước mặt nó.

Nó nắm lấy rồi đứng dậy, tung tăng tới sau cánh gà, có lẽ nó nghĩ nhiều rồi, hấn thật sự không có gì.

Sắp đi lên đột nhiên nó có chút sợ, run lên một cái, tay vô thức siết chặt tay hấn.

Hấn nhìn nó đang căng thẳng kể bên, trong lòng cũng dịu đi một chút, có lẽ việc ban nãy không ảnh hưởng nhiều tới nó. Hấn đặt tay lên vai nó, khẽ vỗ vỗ rồi siết chặt, cúi đầu ghé sát tay nó nói thật nhỏ:

- Có tao ở đây!!

Một câu nó nhẹ nhàng đánh bay toàn bộ sự sợ hãi trong nó, nó bắt động một giây.. Một hồi sau lấy lại ý thức mới ngược lên nhìn hắn, mỉm cười nhìn hắn một cái.

- Có mong đợi hay không? Mời tiết mục tiếp theo của A1!!

Tiếng MC vang lên, là thầy dạy thể dục lớp nó...

Nó hít một hơi thật sâu, nắm lấy tay hắn kể mình, để hắn đi trước lên sân khấu.

Sân khấu khi hắn bước lên đột nhiên vỡ òa trong tiếng la hét, vỗ tay đến chói tai. Một giây sau thấy nó bước lên, bọn con gái phía dưới lập tức ỉu xiu, thay mọi thứ bằng tiếng xì xầm to nhỏ.

Biết nó khó chịu hắn siết chặt nó, như mọi lời an ủi, nhưng chỉ hắn biết, chỉ nó biết.

Hai đứa ngồi trên hai chiếc ghế cao đặt ở trung tâm sân khấu, những ánh đèn chói lóa tắt đi, còn lại hai ánh sáng màu trắng nhẹ nhõm trên người tụi nó.

Khung cảnh nhẹ nhàng, huyền ảo, tôn lên vẻ đẹp của nó, đến người ganh ghét nó cũng phải cảm thán, nó đẹp!

Chiếc đầm tới gối bị xê dịch lên trên một chút vì tư thế ngồi hơi co chân lên ghế cao. Tóc được búi cao, năng động, tươi tắn, trông như một cô gái nhỏ. Chiếc đầm này, nó chọn tông xanh lam pha trắng, màu xanh nhẹ nhàng hòa vào màu trắng tinh khiết, vô cùng hòa hợp. Dưới chân là đôi giày cao gót bầy phân màu trắng, dù mang giày cao nó vẫn trông vô cùng nhỏ bé khi đứng cùng hắn.

Hắn lúc này đã thay đồ khác rồi, không còn là phong cách dân chơi như nãy nữa, mà thay vào là phong cách lịch lãm có chút ngông cuồng của tuổi trẻ. Quần jean dài màu đen, với áo sơ mi trắng tay dài xắn tới khuỷu, dưới chân vẫn là đôi Adidas này. Trên cổ thắt cà vạt màu đen, nhưng không ngay ngắn mà bị kéo lệch đi. Sơ mi, quần dài lịch lãm, cà vạt lệch lẹ ra một chút ngông cuồng, vô tâm của chủ nhân.

So với ban nãy thì giờ tụi nó hợp nhau hơn rồi..

Nhạc nền vang lên, khung cảnh thì mơ mộng mà nhạc lại mang âm hưởng vui tươi, tuy vậy nhưng hợp lại trông rất hài hòa.

Có đôi lúc anh trở nên bốc đồng mà chẳng nhận ra.

Nhưng cảm xúc dành cho em vẫn không hề thay đổi.

Có vẻ anh là kẻ khác người em nhỉ?

Bởi bao lâu nay anh chỉ sống có một mình.

Giọng hát mạnh mẽ, nhưng lại vô cùng ấm áp của hắn cất lên, như mật ong rót vào lòng.

Bọn con gái vui sướng đến điên, câu đầu tiên la hét điên cuồng, tiếp theo liền im lặng nghe hắn hát. Họ lần đầu tiên nghe hắn hát, không ngờ hắn lại hát hay như vậy, cũng hơi khó tin. Bọn con trai khác, ngoài ganh tị cũng chỉ có ganh tị, bọn họ từ về ngoài đến tài năng cũng thua hắn, chả trách hắn có nó.

Chỉ có một người đứng xa sân khấu nhất, dùng ánh mắt như lửa nhìn về phía sân khấu, bặm chặt môi.

Nó nhẹ đưa mình đứng đưa, đến khi vào lời, nó đưa mic lên.

Nằm thẫn thờ trong căn phòng trống vắng.

Có một tập phim trên TV mà hình như hôm qua em đã xem.

Em cứ cầm chiếc điện thoại chẳng khi nào đổ chuông.

Rồi bỗng nhiên chìm vào giấc ngủ.

Giọng hát trong veo, ngọt ngào, vừa hát một âm đầu tiên đã khiến bọn con gái thay đổi suy nghĩ về nó. Hay đến mức không thể chê được, không tìm được chỗ nào để nói, giọng hát đó với bài này vô cùng hợp nhau, hay đến mức nghe vào đột nhiên muốn yêu.

Đến đoạn hai người cũng hát, hấn đứng dậy, nắm tay nó đứng theo, lại là những hành động thân mật khiến người ta phải ganh tị đến phát điên. Tuy là hấn nhìn nó cười diu dàng như thế, nhưng nó vẫn nhận ra ở đáy mắt hấn có một tia lạnh lùng, lúc này nó hỏi sao hấn cố tình giấu diếm, làm nó lo lắng như vậy là không được đâu.

Những ngày qua em dường như là của anh,

Ngỡ là thuộc về anh nhưng hóa ra lại không phải.

Anh dường như là của em,

Ngỡ thế nhưng hóa ra lại thuộc về ai khác.

Anh thực sự có chút hoài nghi về mối quan hệ của chúng ta.

Đừng cứng đầu nữa mà.

Trông có vẻ như ta đang hẹn hò, nhưng lại không phải thế.

Anh khiến em bối rối vô cùng.

Lúc này hấn bỗng nhiên một tay ôm eo nó, nó hơi giật mình run lên một cái, đầu cúi xuống ghé sát vào tai nó cười ngọt ngào:

Anh không muốn nghe em nói chúng ta là bạn thêm nữa.

Lạc Hi sau đó liền cười vui vẻ, đôi mắt nâu mọng cười đến híp lại, dễ thương cực kì, cất cao giọng tiếp tục hát:

Mỗi sáng thức giấc bằng dòng tin nhắn của anh.

Anh muốn chìm vào vào giấc ngủ cùng giọng nói em ngọt ngào.

Em muốn ôm anh trước bao người những cuối tuần.

Những ngày qua em dường như là của anh,

Ngỡ là thuộc về anh nhưng hóa ra lại không phải.

Anh dường như là của em,

Ngỡ thế nhưng hóa ra lại thuộc về ai khác.

Anh không muốn nghe em nói chúng ta là bạn thêm nữa.

Hấn hướng về nó chun mũi lên, vẻ mặt như người yêu làm nũng, hướng nó hát:

Những ngày này anh không thích em, vô cùng không thích em.

Nghe xong hấn hát câu này, nó là bộ vẻ mặt như đang giận dỗi, chống nạnh hướng hấn bĩu môi, rồi quay mặt đi về hướng khác. Hấn nhanh một bước giữ lấy tay nó, đem người nó quay lại, ngón tay thon dài điểm nhẹ lên chiếc mũi nhỏ nhắn của nó, cưng chiều hát:

Nhưng anh chỉ có mình em mà thôi.

Em cũng chỉ có mỗi anh mà thôi.

Nó cười cười khoát tay hấn quay mặt hướng về dưới sân khấu, đến lời của hấn:

Xin hãy vạch một lần kẻ rõ ràng giữa hai ta.

Đừng dịch chuyển nó và bảo rằng anh yêu em.

Vẫn như hai người bạn hay chỉ là bất chợt hẹn hò, tất cả xin hãy trở về.

Càng ngẫm nghĩ về sự thật, anh lại càng tò mò hơn.

Em thật quá nhập nhằng rồi, anh dường như bất lực.

Có lẽ chính anh cũng đang mong chờ một điều kì diệu.

Anh muốn một biểu hiện rõ ràng nhưng lại quên mất vì nụ cười của em.

Đừng cười như thế em không biết và đừng lại lúc này.

Hãy thành thật với em.

Đừng giữ hình bóng anh trong tim em mà tìm kiếm nơi khác.

Sao anh cứ tỏ ra ngốc nghếch trong khi biết tất cả?

Đừng nói dối anh rằng em mệt mỏi

Xin anh hãy nói lời yêu em...

Sau câu hát cuối cùng của nó bài hát đã kết thúc, hần cố tình muốn chọc nó nên nhân lúc còn nhạc, chiêm thêm một câu:

- Saranghae? - Rồi cười giòn tan.

Tiếng vỗ tay vang lên ầm ầm, chỉ thấy giám khảo ngồi phía dưới cũng gật gù theo, nó cùng hần chào một cái rồi lùi về sau cánh gà.

- Mệt chết mất! - Vừa vào nó đã than thở.

- Diễn sâu quá!! - Ly Hân từ đầu bước ra, chọc nó.

- Ê ê thấy sao? - Nó không thềm đếm xỉa lời trêu chọc của cô, bon chen hỏi.

- Dễ thương gần chết. Làm tao ganh tị. - Triết Nhã ảo não nói.

- Như người yêu luôn vậy đó, sweet lắm! Chắc một phải nghiêm cấm mấy hành vi làm người khác gato của tụi bây quá! - Mẫn Di xen vào.

- Hìhì. - Gãi đầu cười trừ, được khen thì cũng đỡ sợ rồi, nó còn sợ mình có gì sai sót nữa.

- Đi ăn chút gì không? Nãy không có ăn cơm tối. - Từ Mã lên tiếng.

- Ủ đi. - Hần đáp.

- Còn kết quả? - Trịnh Cẩn nán lại.

- Khoảng tiếng sau mới có lặn, còn nhiều lớp chưa thi mà! - Triết nhã nói.

Tụi nó đến một quán nhỏ gần trường quen thuộc, gọi bảy tô hủ tiếu và bắt đầu chiến đấu, có vẻ như đói lắm rồi, từ sáng đến giờ vẫn chưa có gì bỏ bụng mà.

Sau một hồi chiến mãnh liệt, tụi nó nán lại ngồi một chút, bỗng điện thoại Triết Nhã đổ chuông, cô bắt máy

- Alo?

- Triết Nhã đang ở đâu? - Là giọng cô chủ nhiệm.

- À tụi con đang ở quán ăn gần trường! - Cô lễ phép đáp.

- Ủ mau vào đây chuẩn bị, tụi con và hai lớp nữa lợt chung kết rồi.

Cô dịu dàng nói, trong giọng có vài phần vui vẻ, không ngờ bọn siêu quậy này cũng lợt tới vào chung kết cơ đấy.

- Dạ tụi con vào liền. - Nhã đáp rồi tắt máy.

Cả bọn kéo vào trường, hần và nó lại thay ra bộ trang phục khác, nhạc cũng đổi một bài mới, cũng là nội dung tương tự nhưng nó là thích bài này hơn.

Nó thay một chiếc đầm màu trắng, tóc dài đã được xõa ra vén qua một bên vai, trang điểm bị nhòe đã được dặm lại, nó mang đôi cao gót màu lam nổi bật vô cùng. Trông có vẻ trưởng thành hơn tạo hình lúc này nhưng ngược lại không có quá đến độ phản cảm mà lại rất dễ nhìn.

Hắn lần này mặc vest, không thắt cà vạt nữa, sơ mi trắng bên trong mở hai nút đầu, hơi lộ ra da thịt săn chắc, mang theo nét quyến rũ của người đàn ông trưởng thành. Áo vest bên ngoài hắn chọn màu lam trùng màu với giày nó, thả hết nút áo ra.

Hắn đúng là rất biết cách hấp dẫn người khác, nó trước khi lên sân khấu cũng bị hắn hút hồn một hồi, cảm giác bờ vai rộng kia rất đáng tin tưởng.

Hai người bước lên sân khấu, như đôi tiên đồng ngọc nữ vô cùng hợp nhau, hắn mang vẻ dũng mãnh, khí chất cao sang như một vị hoàng tử. Nó mang vẻ ngọt ngào, xinh đẹp như nàng tiên bước ra từ cổ tích, khí chất cao quý như một nàng công chúa.

Hai người lần nữa làm mọi người há hốc miệng bất ngờ, tên họ là hot boy hot girl toàn trường đúng là không sai mà, ganh tị chết người ta.

Nhạc nền vang lên, lần này vẫn là hắn hát trước, giọng hát mạnh mẽ lúc này được hắn hạ thấp, có phần dịu dàng, đầy mắt tràn đầy cảm xúc nhìn nó.

Được nhận tin cho em thật vui,

Con tìm anh xôn xao khi ta trò chuyện trên điện thoại.

Nhưng khi gặp mặt rồi thì có chút bối rối.

Hắn làm động tác như đang đọc thoại một mình mình, khuôn mặt vô cùng mãn nguyện kể về chuyện yêu đương của mình. Nó lúc này cũng nhập vai, khớp với lời bài hát, nó làm bộ mặt chán nản mà than thở.

Đàn ông kiểu gì vậy chứ?

Anh thì sao nào?

Mối quan hệ của chúng ta là gì?

Sao em có thể nói vậy?

Nhưng dù anh có nói vậy thì em vẫn thích anh.

Lúc này nó một câu hắn một câu, diễn như đang trò chuyện với nhau vậy, lấy bối cảnh đôi trẻ đang làm quen, khung cảnh vui tươi thoải mái vô cùng.

Hãy cho anh chút không gian.

Đừng vội vàng.

Em có thể bày tỏ tình cảm của mình không?

Em là con gái mà.

Có phải anh quá chậm chạp?

Em cũng không biết nữa!

Đừng che giấu, hãy mở rộng trái tim em. Yêu em, yêu em!

Hắn hát xong câu này quay sang nó nựng má một cái, yêu thương cười, rồi hát tiếp.

Anh có cảm giác như em đã thuộc về anh,

Và giờ em thật sự là của anh rồi.

Dường như càng hiểu rõ em, anh lại càng thích em hơn,

Bởi vì mọi chuyện tốt đẹp hơn anh nghĩ.

Love you!!

Nó hướng hắn chu mỏ trông vô cùng dễ thương, hắn bất động một hồi thật muốn đặt một nụ hôn lên đó.

Thật khó để cứ mãi đùa giỡn thế này.

Anh cứ muốn giữ cảm giác tim mình nhộn nhịp.

Mối quan hệ của chúng ta sâu sắc hơn bất cứ ai.

Dù em có vờ như mình không biết gì

Con tim em cũng giống như anh.

Nếu chậm chân thì em sẽ đánh mất đấy!

...

Anh yêu em!

Mình cùng bắt đầu nhé?

Nó khoát tay hắt, ngược đầu mình lên nhìn, hắt nhìn xuống nó lắc lắc đầu rồi cười:

Anh muốn nghe em nói những từ ấy.

Có phải anh quá nóng vội?

Em nói mình không biết gì cả.

Mình cùng yêu nhau nhé?

Và giờ anh đã thật sự là của em rồi.

Càng hiểu thêm về anh, em lại càng yêu anh!

Lúc bài hát kết thúc, hắt thừa cơ hôn lên má nó, rồi nhìn nó cười tà, nó lập tức phản ứng đánh hắt, không phải là không thích gì nhưng lúc này có rất nhiều người đang nhìn họ. Khán giả nhìn thấy một màn này không khỏi sững sốt, hú hét ủng hộ, làm nó xấu hổ muốn kiểm lỗ chui vội vàng kéo hắt xuống sân khấu.

- Ganh tị ganh tị. - Mẫn Di chống tay lên bàn than vãn.

- Ganh tị gì bà, có gì đâu! - Nó ngượng ngừng cười trừ.

- Ờ chắc không có gì ha. - Ly Hân bè thêm.

- Ê sắp có kết quả rồi đó.

Trịnh Cẩn bên ngoài chạy vào, vừa dứt lời đã nghe tiếng ông thầy thể dục vang vọng:

- Mọi người có muốn biết quán quân năm nay sẽ thuộc về ai không nào? - Thầy kéo dài giọng

- Muốn!! - Bọn bên dưới la lớn.

- Quán quân năm nay thuộc về - Thầy kéo dài giọng cố ý ngừng một chút. - Cặp đôi dễ thương của A1!!

- Cuối cùng dùng hết sức bình sinh để hét lên.

Bọn bên dưới vừa nghe được kết quả thì vui mừng vô tận, đám tụi nó cũng hớn hở vô cùng, chỉ có nó bị bất ngờ mà đứng yên một chỗ.

- Dữ thiệt!! Không ngờ... - Nó ngơ ngác nói như cái máy.

- Mừng thấy bà nội còn bày đặt màu mè. - Nhã châm chọc nó, rồi cười.

- Gì.. - Nó lơ đãng đắm trước mắt cô. - Quánh chết nhaa..

- Hú ye!!! A1 Got Talent ...

Cả lớp nó không biết từ đâu ào vào hậu trường, hú hét um sùm, cô chủ nhiệm cũng có mặt chúc mừng cùng tụi nó, không ngờ chỉ có một giải duy nhất mà tụi nó lại cứ nhiên giành được.

Tụi nó kéo nhau đi ăn mừng, mãi đến tận 12h mới về nhà, hắt đưa nó về tận cửa, giúp nó mở cửa xe, thấp giọng dặn dò.

- Nè, ngủ sớm một chút. - Hắt xoa đầu nó.

- Ủ. - Nó trả lời.

- Còn nữa chuyện hôm nay không nên nghĩ nhiều nữa! - Tay hắn khựng lại.

- Chuyện gì? - Nó ngược lên ngơ ngác hỏi.

- Sân sau lúc này.

Nó à lên một tiếng, mém tí quên mất, còn phải trả thù nha.

- Ủ biết rồi! - Nó đáp lại để hắn yên tâm.

- Tắm một cái rồi ngủ sớm, không thức khuya đấy, còn nữa không được để đầu ướt mà ...

Hắn còn chưa nói xong nó đã chen vào

- Ủ ừ. Biết hết rồi, mày ngày nào cũng dặn đến mức tao thuộc luôn rồi nè. - Nó ngăn hắn lại.

- Biết thì tốt, nhớ đó. - Hắn nhéo má nó.

- Uiii. - Nó xoa xoa má mình. - Được rồi về đi, ba mẹ Triều sẽ lo. - Nó đẩy nhẹ lưng hắn. - Ông cụ non hay cần nhàn ngủ ngon. - Nói rồi cười một cái liền quay vào nhà.

Hắn ở đằng sau nhìn theo bóng lưng nó, lời chúc ngủ ngon chưa kịp thốt ra, chỉ có thể âm thầm nói trong lòng, đến bao giờ mới có thể quang minh chính đại cùng nó đây?

“Hi Hi, ngủ ngon! Hy vọng mộng đẹp của mày có tao”

11. Chương 11 - Kế Hoạch Trả Thù

Từ hôm Trung Thu đến nay đã hơn một tháng, thời gian thật nhanh, cũng chẳng còn bao lâu là thi học kì. Đạo này bận bịu ôn thi rồi mù cả lên, thời gian rảnh cũng không có, mọi người học đến chết đi sống lại. Duy có đám bọn nó, thông thả đi chơi, quây phá, nước không tới cổ cũng không chịu vào cuốn sách. Ai bảo bọn họ xuất sắc vậy đây, tiếp thu nhanh, trí nhớ thì tốt, khả năng phân tích cũng nhanh hơn người.

Cả tháng qua, nó trong đầu ấp ủ kế hoạch trả thù của mình, nghĩ mãi vẫn không ra làm thế nào.

Không phải anh ta bảo nhất định sẽ của được nó sao, nó sẽ không thể chạy thoát ư? À... Xem nào, nó nghĩ ra rồi!

Liên tục từ hôm Trung Thu đến nay, Đặng Dĩ Hằng không còn xuất hiện trước mặt nó nữa. Mọi tin tức về anh cũng đều biến mất, nó không biết được bất cứ thứ gì về anh ta kể từ hôm đó.

Kết thúc giờ học, bọn nó kéo xuống căng tin, vô tình lại gặp được anh ta, tốn công nó kiếm bây giờ lại tự mình xuất hiện.

Có lẽ hắn cũng đã có kế hoạch của mình làm sao của được nó rồi, cũng mặt dày ngồi xuống kể bên nó.

Xem nào, trận chiến này bây giờ bắt đầu nhé, xem xem ai thâm hơn ai, đùa với nó sẽ không có kết cục tốt.

- Lạc Hi. Cậu ăn gì không? - Dĩ Hằng hỏi.

- Kh.. - Nó định cự tuyệt liền nghĩ tới việc của mình, nhẹ nhàng đáp. - Sandwich với sữa được rồi.

- Tớ đi mua cho cậu ngay. - Nói rồi anh lập tức rời đi.

Triều Khắc Hàn ngồi bên cạnh nó nghe thấy họ nói chuyện thì mặt đen lại, bình thường đều là nó nhờ hắn mua mà.

Khắc Hàn bắt đầu chìm trong suy nghĩ của mình, quả nhiên Lạc Hi thích anh ta. Hôm đó còn tưởng bản thân suy nghĩ quá nhiều, không ngờ là thật, chẳng trách gương mặt thất vọng của nó lúc đó. Nghĩ đến việc nó thích Dĩ Hằng, lòng đột nhiên đau thắt, mày đẹp khê nhíu chặt.

- Mày làm sao vậy? - Nó thấy hần vậy liền hỏi.

- Không sao. - Hần nhìn nó đáp.

Nó nhăn mặt khó hiểu, hôm đó cũng vậy, hôm nay cũng vậy, hần bức mình việc gì?

Nó nghĩ rồi cũng không quan tâm nhiều nữa, nó bây giờ muốn chơi anh ta một ván, sau này sẽ hỏi hần sau.

Không bao lâu Dĩ Hằng quay lại trên tay là phần ăn của nó và anh, đặt trước mặt nó cười dịu dàng:

- Ăn đi.

Nó nhận lấy, cười đáp lại, nó chẳng biết nói gì hơn cả, nhưng mà nó chỉ cần cười cũng đã là cả một đòn chí mạng rồi.

Đặng Dĩ Hằng nhìn nó cười thì ngẩn người, trong lòng thì vội vàng trấn tĩnh mình: “Không được, Dĩ Hằng mày tỉnh lại, không được rung động.”

Hần trong lòng kêu gào, lý trí thì vậy nhưng trái tim hần đã sớm không khống chế được vì nó mà lệch đi vài nhịp rồi.

“Chết tiệt” anh thầm mắng mình.

Kể từ sau hôm Dĩ Hằng mua giúp nó cơm trưa, anh ta ngày ngày mặt dày bám theo nó.

Lạc Hi trong lòng cảm thấy phiền chết đi được, ngoài mặt lại luôn cười vui vẻ. Cử chỉ điềm đạm, nhẹ nhàng, thậm chí mọi nhất cử nhất động của nó cũng hấp dẫn vô cùng.

Lạc Hi vốn là người kiệm lời, đối với người không mấy thân thiết thì không có gì để nói cả. Vậy nên mỗi lần có mặt Đặng Dĩ Hằng, ngoài cười ra thì anh hỏi gì nó đáp đó.

Đặng Dĩ Hằng cảm thấy bản thân mình không biết làm sao, tự nhiên cảm thấy ở gần nó tim như mất khống chế. Những lúc không gặp nó thì lại muốn gặp, ngày đêm nhớ thương nụ cười nó, lúc nó gần gũi với Khắc Hàn thì trong lòng bức bối. Anh bị almf sao thế?!

Lạc Hi vốn nghĩ, kế hoạch của không xong chắc, quyến rũ anh ta?! Mình còn không nói nổi một câu ngoài những gì anh ta hỏi, vậy làm sao quyến rũ anh ta được đây, làm sao anh ta có thể thích mình trong khi mình chẳng làm gì chứ?!

Đúng vậy, mong muốn của nó, chính là của đồ Đặng Dĩ Hằng, làm anh ta yêu nó, sau đó thì vứt bỏ anh ta. Trước khi anh ta có thể lợi dụng được nó, nó sẽ hành động trước đem anh ta đã thương.

Nó trong lòng ai oán mình thất bại rồi, ai ngờ đâu nó chỉ việc cười, trái tim anh ta cũng bị nó thu phục chứ.

Triều Khắc Hàn từ ngày anh ta kè kè bên cạnh Lạc Hi, cũng kiệm lời hơn hần. Nói chuyện với nó không nhiều, thời gian bên cạnh cũng không nhiều, cứ như hoàn toàn biến thành người khác. Trên người lúc nào cũng tỏa ra sát khí lạnh băng băng, đi đến nơi nào cũng làm nơi đó như muốn nghẹt thở.

Khí chất hơn người của hần là không thể phủ nhận, vậy nên mọi người cảm nhận thấy áp suất âm độ tỏa ra từ người hần cũng biết điều im lặng.

Nó cũng cảm thấy lạ lùng lắm, đến cả nói chuyện với nó hần cũng giữ thái độ lạnh như băng. Trong lòng nó mỗi lần như vậy lại thoáng qua một tia hựt hần, chỉ là nó không rõ tại sao lại như vậy.

Chiều hôm nay, Dĩ Hằng hẹn nó, bảo rằng tối muốn cùng nó đi ăn cơm. Nó nghe thấy theo bản năng lập tức muốn từ chối, dây thần kinh đột nhiên dừng lại, suy nghĩ một chút nó đồng ý.

Đi cùng thêm một chút, thì cơ hội nhiều thêm một chút, kế hoạch càng sớm thành công sẽ càng sớm không cần nhìn thấy anh ta nữa.

Sáu giờ chiều..

Nó chạy ầm ầm lên lầu, cuộc hẹn là bảy giờ, tốt nhất không nên đến trễ, đến sớm thì sẽ về sớm.

Nó tắm rửa xong, chọn đại một bộ quần áo, nó muốn thoải mái dù gì nó cũng không chú trọng cuộc hẹn này.. nhưng nghĩ lại thì mặc đẹp anh ta sẽ có ấn tượng chẳng phải vậy sẽ mau thích mình hơn sao.

Nghĩ rồi, nó chọn một chiếc váy ngắn xếp li màu vàng, mặc một cái áo trắng couptop ngắn, giày Converse đen. Quần áo của nó cũng chỉ có mấy kiểu lặp lại, theo châm ngôn càng đơn giản thoải mái thì càng tốt, nên từ nó chẳng có lấy một bộ đồ cầu kì.

Lạc Hi không cho Dĩ Hằng biết địa chỉ nhà, cũng từ chối cả yêu cầu đón nó của anh. Thay đồ xong nó liền xuống nhà, nói với mẹ một tiếng rồi đi ra cửa, nó nhẹ bước trên con đường vắng, hít thở một chút không khí trong lành, trên môi treo một nụ cười mãn nguyện.

Biệt thự nhà nó và hẻm nằm trong khu ngõ vắng, ở đây đường vô cùng lớn nhưng chỉ có hai căn biệt thự mà thôi, không khí vô cùng trong lành thoáng đãng.

Tận đến lúc nó rời khỏi con đường đó, cũng không bao giờ biết được rằng, từng hành động của nó này giờ đã bị một người thu hết vào mắt. Từ cách ăn mặc, cho đến thái độ thoải mái, cùng nụ cười đó, người kia nhìn rõ chẳng sót bất cứ thứ gì.

Khắc Hần đứng trên ban công nhìn nó, hôm nay nó thật dễ thương, nụ cười đó là thứ làm hần nhớ nhưng bao lâu đấy! Nhưng rồi chợt nghĩ đến nó ăn mặc đẹp như thế để đi gặp một người khác, nụ cười đó cũng vì nghĩ tới người khác mà khơi lên, tim hần bỗng dừng lại một chút.

“Lạc Hi à! Mày có biết hay không? Ra là mười mấy năm bên mày cũng không đủ để mày thương tao một chút nào sao? Còn cậu ta chỉ cần hai tháng! À... Thì ra là vậy.”

Nó đặt chân xuống xe, đứng trước cổng nhà hàng Royal, chỉnh sửa lại trang phục của mình, hít một hơi thật sâu, tự tin bước vào. Nó vừa vào liền đem ánh mắt của toàn bộ người thu hút, tiểu thư nhà nào a?

Nó từ xa nhìn thấy Dĩ Hằng, vội vàng đi đến bàn anh đang ngồi, nhìn anh cười dịu dàng, Dĩ Hằng ngược lên vừa hay nhìn thấy nó cười, trời ạ, tim của anh..

Anh vội vàng đứng dậy giúp nó kéo ghế, nhìn thấy hành động của anh nó hơi bất ngờ, nó không thích những thứ hình thức như vậy, nó thích mọi thứ đều tự nhiên cơ.

- Cám.. Cám ơn! - Nó đáp ứng.

Từ trước đến giờ hẹn cùng Khắc Hần, hần sẽ không bao giờ kéo ghế giúp nó, hần sẽ không bao giờ có những hành động dịu dàng như vậy, nhưng bù lại từng lời nó của hần nó đều cảm thấy vô cùng ấm áp. Nó cảm thấy không quen, nhất thời không biết nên nói thế nào mới thuận miệng cảm ơn một tiếng, anh ta trái lại tưởng nó ngại nên mới đáp ứng như vậy.

- Ăn gì? - Anh ngồi xuống đưa menu trước mặt nó.

Nó nhận lấy liếc sơ một chút, nó thích ăn gì vậy ta? Ở đây món nào ngon nhỉ? Mọi lần đều do hần giúp nó gọi, sở thích của nó thậm chí hần còn rõ hơn.

- Ở đây món gì nổi tiếng nhất nhỉ? - Nó quay sang cười với phục vụ.

- Tiểu thư, món Pháp nhà hàng chúng tôi rất ngon đấy ạ. - Phục vụ cũng cười đáp lại.

- Vậy lấy tôi một phần này.. - Nó chỉ vào menu.

- Được! Xin hỏi có dùng thêm gì nữa không ạ?

- Cho tôi một phần giống cô ấy. - Anh bỏ menu xuống.

Trong lòng nó cười cười, lúc này phục vụ là không biết gọi Dĩ Hằng thế nào nên mới không có chủ ngữ nha, vì bình thường nó đều cùng hần đến, họ gọi quen là tiểu thư và thiếu gia mất rồi, hôm nay quả là có chút lúng túng.

- Lạc Hi.

- Huh? - Nghe anh gọi nó ngược lên nhìn.

- Hôm nay cậu thật đẹp! - Anh cười.

- Cám ơn. - Nó mỉm cười.

- Tớ không ngờ cậu lại đồng ý ăn cơm với tớ đây. - Anh vui vẻ nhắc đến.

- Chẳng qua chỉ là một buổi cơm. - Nó khiêm tốn.

Anh nghĩ, liền có thể nghĩ ra, nó là đang nói, chỉ là một buổi cơm bình thường, không có gì đặc biệt mà phải khách sáo cả. Xem ra anh phải cố gắng hơn rồi, cố gắng thật nhiều.

- Ăn nhiều một chút.

Đến khi phục vụ đem thức ăn ra, anh liền hào hứng nhắc nhở, nhiệt tình chăm sóc nó như một đứa trẻ vậy.

- Được rồi, không cần lo cho tớ, cậu ăn đi. - Nó hơi ngượng ngừng ngăn cản.

Nghe nó nói anh cười vui vẻ ăn phần của mình, không quên bắt chuyện với nó, không phải chứ nếu biết đến ăn cũng không yên như thế thì thà nó không tới còn hơn.

Sau khi ăn xong, anh đưa nó đến ven bờ hồ đi dạo, từng cơn gió mát lạnh phả lên mặt khiến nó vui sướng cười tươi, hít hà cái mũi nhỏ.

Dĩ Hằng cùng nó soải bước ven bờ, khung cảnh khá im lặng, nó chỉ vô tư nhìn ngắm xung quanh, mà trong lòng anh ta lại rối rắm không biết làm sao để gần nó hơn một chút.

Anh đi sát lại gần nó, bàn tay cố tình như vô ý muốn nắm lấy tay nó, lúc anh ta sắp chạm tới rồi, nó lại đột nhiên đưa tay lên vươn vai.

- Aww, gió mát thật. Đã quá!

Anh nhìn nó chỉ biết ngao ngán gãi đầu cười cười, sắp được rồi mà, sao lại đúng lúc như vậy chứ.

- Không còn sớm nữa, tớ về trước.

Nó hít một hơi sâu quay qua nói với anh rồi sải bước đi về, anh nhanh tay giữ lấy tay nó, vội nói như sợ chậm một giây nó sẽ biến mất vậy.

- Tớ đưa cậu về.

- À, không cần. Cám ơn. - Nó cười rồi lấy tay ra.

- Nhưng bây giờ tối rồi, một mình cậu sẽ không an toàn. - Anh cố vớt vát.

- Tớ nói là được rồi, cậu cũng nên về đi, đi đường cẩn thận. - Nó kiên quyết từ chối sẵn miệng nhắc nhở.

- Được, vậy cậu cũng phải cẩn thận đấy! - Anh cười rồi quay người đi trước.

Nó đứng yên ở đó đến khi anh ta đi mất, trong lòng mới nghĩ quả nhiên không chu đáo, cũng chẳng tinh mắt, chẳng có để ý tới nó gì cả. Không bù với hần, mọi nhất cử nhất động của nó hần đều hiểu rõ nó muốn gì, lúc nãy nó lạnh muốn chết đi mới muốn về vậy mà anh ta không nhận ra. Còn nữa, nếu là hần mà nó bảo có thể về một mình trong đêm thể này thì có đánh chết hần cũng không buông tay nó ra.

Nó đang nghĩ cái gì?!. Trời ạ. Mộc Lạc Hi mày tỉnh tỉnh, suy nghĩ lung tung cái gì, làm sao có thể nghĩ đến tên Khắc Hàn kia chứ. To chuyện rồiiiii.. Ai da.. Khắc Hàn đáng chết, đến suy nghĩ của mình cũng không buông tha!! Ghét chết mày!!.

Trần tĩnh lòng mình xong, nó một mình đáp taxi về nhà, đến khi vừa vào phòng liền nhận được tin nhắn của hần.

- Hôm nay đi đâu?

- Đi chơi. - Nó không suy nghĩ lập tức đáp lại.

- Với ai?

- Mày quan tâm làm gì?

Nó nhăn trán, tại sao hán lúc nào cũng quẩn nó như quẩn con thê chứ, hán thì cả bầy con gái vây quanh còn nó đi chơi một chút cũng phải xin phép hán à?

Đột nhiên điện thoại rung lên, nó giật mình quăng luôn xuống đất.

- Á! Tắt rồi. - Nó chột chột màn hình. - Không mở được nữa, giờ sao? - Nó khóc không ra nước mắt lắm lắm. - Mẹ biết sẽ giết chết mình!

“Rầm. Rầm”

- Oá.. - Nó lại bị dọa một lần nữa.

Ban công? Ngoài đó khuya thế này còn có việc gì ồn ào vậy? Nó lật đật chạy đến mở cửa ban công, đầu tiên đã nhìn thấy hán hù nó giật mình lần nữa mém ngã.

- Cẩn thận. - Hán đỡ lưng nó.

- Mày hù chết tao. Ở đây làm gì? - Nó làm bộ xoa ngực nói.

- Điện thoại mày gọi không được. - Hán giúp nó đứng thẳng.

Vì gọi không được mà chạy qua đây sao? Tuy là ban công phòng nó và hán đối diện nhưng từ bên kia mà qua bên này cũng không phải chuyện giỡn chơi nha, lần hai đó.

- Chỉ trả lời có một tin nhắn mày sao phải gọi lại, làm tao giật mình quăng điện thoại đi luôn, nên giờ hự rồi. - Nó ảo não trách hán.

- À.. - Hán à lên một tiếng hiểu chuyện. - Hự luôn rồi? - Hán xác nhận.

- Ủ - Nó buồn bã đáp. - Mẹ sẽ giết chết tao. - Nó làm dáng vẻ như sắp khóc nói.

- Được rồi, không sao đâu. - Hán nhìn không nhịn được cười cười.

- Mẹ sẽ giết tao mất trời oiii. - Nó nắm cổ áo hán lắc lắc rồi dựa luôn vào người hán ỉu xiu đánh nhẹ lên ngực hán. - Làm sao đây! Tao sẽ chết mất.

- Ảo não cái gì. Mai dắt mày đi mua cái khác. - Hán cười xoa đầu nó.

Nghe hán nói vậy hai mắt nó lập tức sáng lên, mở to lung linh.

- Thật sao?

- Ủ. - Hán cười.

- Yeahhh.. - Nó nhảy cẫng lên ôm cổ hán, bắt đầu nịnh nọt. - Khắc Hàn là nhất!!

- Được rồi cô, nịnh là giỏi, trẻ rồi, tắm một cái rồi đi ngủ đi.

Hán vốn muốn hỏi rõ chuyện kia, nhưng nhìn nó vừa hự mất cái điện thoại thì không muốn làm nó rối thêm nữa, để sau vậy.

- Ủ. Mày cũng mau về ngủ sớm. - Nó đẩy hán ra ban công, lo lắng nói - Thế này qua đó ổn không?

- Mày nói xem? - Hán hất mặt.

Nó cúi đầu cắn cắn môi, không phải nó không cẩn thận thì sẽ không phải phiền đến hán, tự mình vụng về còn liên lụy người khác.

Nhìn nó cắn môi rồi còn tự cốc đầu mình, hán phì cười, ngăn lại cái tay đang tự làm đau mình của nó.

- Mày nghĩ không ổn thì lúc này tao làm sao qua đây?

Nó ngược lên nhìn hán, hán liền cúi xuống hôn một cái lên trán nó, dịu dàng dặn dò.

- Nhớ tắm nước nóng, sau đó ngủ một giấc thật ngon! Biết chưa?

- Ủ. - Nó đáp nhẹ.

Nhìn hắn từ bên này nhảy sang bên kia an toàn, nó mới thở phào quay vào phòng, đi tắm rồi ngủ thôi, đêm nay sẽ là một đêm dài..

12. Chương 12 - Chiến Tranh Lạnh

Thi học kì còn hai tuần nữa là đến, lúc này nó mới bắt đầu vùi đầu vào ôn bài, đương nhiên, có người sẽ mượn cố học chung rồi.

Triều Khắc Hàn ngày ngày qua nhà nó học chung, sẵn tiện lại ăn chực, còn muốn ngủ lại nữa.

Lạc Hi lúc đầu đuổi hắn như đuổi tà, sau vài ngày thì quen dần trái lại hắn mà không tới thì không học được.

- Ê lát về ghé nhà mày học luôn nha? - Mẫn Di chồm qua bàn nó.

- Hả? - Nó nhìn nhìn hỏi lại.

- Lát hết giờ qua nhà mày học nhóm. - Di lặp lại.

- Chiều nay á?

- Ủ. - Mẫn Di gật đầu lia lịa.

- Cũng được, dù sao tao với Khắc Hàn cũng học chung.

- Ủ vậy học xong kiếm gì ăn rồi qua luôn. - Nói xong Di quay lên.

- Không đuổi tao nữa à? - Hắn nói bân quơ.

- Mày mặt dày quá mà. - Nó liếc hắn.

Hắn cười cười nhéo má nó.

Nó lườm hắn gơ tay hăm đánh, rồi lại đem sự chú ý về bài học trên bảng.

Ra về, lúc vừa đi tới cổng cả bọn đã thấy Đặng Dĩ Hằng đứng đó, bộ dáng như đang đợi người. Nó nhìn thoáng qua, hơi nhăn mày không biết anh ta đứng đó làm gì rồi cũng thôi không quan tâm nữa.

Tụi nó đi qua anh, một mực tiến về trước nhìn cũng không thèm nhìn anh một cái.

- Lạc Hi. - Dĩ Hằng gọi ngược nó lại

Nó nghe người gọi mình, bước chân dừng lại, nhưng không có ý định quay đầu nhìn.

- Chúng ta đi ăn cơm đi. - Anh đi tới trước mặt nó.

Nó ngược lên nhìn anh một cái, tỏ vẻ tiếc nuối khéo léo từ chối anh:

- Xin lỗi, hôm nay tớ bận.

- Cậu bận gì? - Anh thắc mắc.

- Bận gì liên quan tới cậu sao? - Hắn xen vào.

Nó nghe giọng hắn thì giật mình, hắn xen vào làm gì, còn dùng giọng điệu đó, tạo ấn tượng xấu thì sau này nó phải làm thế nào đây.

- Mày sao vậy? - Nó trách hắn, thuận tay đẩy hắn sang bên. - À.. Không có gì, chỉ là đi học. - Nó quay sang nhìn anh cười trừ.

Hắn nhìn nó, lần đầu tiên nó vì người khác mà trách hắn, trước giờ chưa từng như thế.

Dĩ Hằng trong lòng đương nhiên vui vẻ rồi, anh cũng bất ngờ như hấn, không biết rằng thái độ đột nhiên đảo ngược như vậy.

- Học? Ở đâu? Tổ đi nữa được không? - Anh hớn hở hỏi.

- A.. Cái này..

Nó ngập ngừng, nó không muốn để anh ta đến nhà, không muốn anh ta biết nhà mình, cũng không muốn học chung với anh ta.

- Không! - Hấn lập tức từ chối.

- Hả? - Nó nhìn hấn.

Hấn quay qua kẹp cổ bịt miệng nó lại, ngăn nó nói, mình thì tiếp tục.

- Học ở nhà tôi, không hoan nghênh cậu.

Hấn nói rồi đi ngang qua hấn, cả bọn lật đật chạy theo sau, trong lòng ai cũng tò mò và tò mò.

- Mà sao vậy? - Nó kéo tay hấn xuống.

Học ở nhà nó, đâu phải nhà hấn, hấn lại nói như đúng rồi, lại còn không cho nó nói.

- Qua nhà tao học. - Hấn buông nó ra, bỏ đi trước.

- Đạo này Khắc Hấn làm sao ấy. - Triết Nhã đi tới đưng vai nó.

- Ủ tao cũng thấy nó có vấn đề, có bao giờ nó lạnh nhạt với mày vậy đâu Hi. - Ly Hân nói.

- Tao không biết, cả tháng nay rồi. Chắc có tâm sự. - Nó chán nản.

- Được rồi đừng lo lắng, chắc không sao đâu. - Từ Mã an ủi nó.

- Ủ.

Quãng đường từ trường tới nhà hôm nay sao dài thế này, không có ai nói với câu nào nữa.

Hấn đi phía trước lẳng lẳng chìm trong suy nghĩ của mình. Nó lẻo đẻo đi sau hấn, khoảng cách chỉ vài bước chân nhưng cảm giác như cả vạn dặm. Mấy đứa còn lại nhìn tụi nó như vậy cũng ảo não theo, đây coi là gì chứ, chiến tranh lạnh sao? Lần đầu tiên họ thấy hai đứa nó vậy đấy!

Cách

Hấn mở cửa nhà tự mình bước vào, nó im lặng đi theo hấn, cởi giày rồi đi lên lầu.

- Học đi. - Hấn quăng cặp lên giường.

Tụi nó ngoan ngoãn ngồi xuống đất, lấy tập sách ra bắt đầu ôn bài.

Phòng hấn rất lớn, có một cái bàn học ngoài ra còn có sô pha và một cái bàn ovan lớn. Căn phòng toàn bộ đi tông trắng đen, rõ ràng bộc lộ tính khí lạnh lùng của chủ nhân.

Bởi vì hai căn biệt thự nhà nó và hấn có kích thước giống nhau, nên hai căn phòng cũng được thiết kế khá giống, cách bày trí cũng tương đối như nhau. Chỉ có điều, phòng hấn tông trắng đen âm u lạnh lẽo, thì phòng nó là tông lam tím tươi tắn tinh khiết.

Mọi người cùng ngồi học, hấn thì tự mình nằm trên giường như mọi chuyện không liên quan tới mình, không khí im lặng đến đáng sợ.

Đến khi mọi người đi về hết, nó còn nán lại, yên lặng ngồi trước bàn nhìn hấn. Sau một hồi hấn ngược lên, hai người mặt đối mặt, hấn bỏ sách xuống ngoắc nó lại.

Nó đi tới bên giường leo lên ngồi cạnh hấn, hấn im lặng đợi nó nói.

- Đạo này, mày làm sao vậy? - Suy nghĩ thật lâu nó mới nói ra được mấy chữ này.

- Nó thích mày hả? - Hấn không trả lời mà hỏi ngược lại nó.

- Hả? - Nó không biết hẳn đang nói gì.
- Đặng Di Hằng.
- Thích tao? - Mắt nó mở to. - Không có đâu, mày đừng nói bậy.
- Mày nên nhớ tao cũng là con trai. - Hẳn đột nhiên nghiêm túc. - Nó có ý với mày, tao nhìn là ra.
- Nhưng...
- Không tin tao? - Hẳn nhướn mày.
- Không phải.. Nhưng mà chuyện đó rõ ràng là không thể mà. - Nó yếu ớt phản bác.
- Có cái gì gọi là không thể sao? - Hẳn hỏi lại.
- Hôm đó mày cũng nghe đó, cậu ta cá cược, đem tao ra làm trò đùa, vậy nên cậu ta có theo đuổi tao thì cũng chỉ vì trò cá cược đó, không phải vì thích tao. - Nó lớn tiếng cãi lại.
- Tình cảm là thứ không thể đoán trước, dù là cá cược cũng không đảm bảo cậu ta sẽ không thích mày, mà dù mày có biết cậu ta đùa giỡn mày cũng không chắc chắn rằng mày sẽ không phải lòng cậu ta. - Hẳn ta cũng lớn tiếng nói lại.
- Đủ rồi! - Nó hét lên. - Mày đừng nói nữa. - Nó bịt tay mình lại.
- Sao? Tao nói đúng rồi à? Thích nó rồi sao? - Hẳn nhếch mép.
- Không có! - Nó la lên, mắt đã đỏ ngầu.
- Không có? - Hẳn cười khinh. - Hừ! Vậy dạo này chẳng phải mày đi chung với cậu ta miết sao? Ăn cơm nữa chứ, vui vẻ vậy mà còn dám nói không có.
- Mày..

Nó ghen lời, đưa đôi mắt đỏ ngầu vì tức giận nhìn hẳn, đáy mắt thoáng lên vài tia bi thương mà trông mắt cũng phủ đầy một tầng hơi nước.

- Mày là cái thằng không nói đạo lý, tao không nói với mày nữa, từ nay về sau cũng không thèm quan tâm tới mày nữa.

Nó chạy ra khỏi phòng hẳn, cửa phòng đóng cái rầm, ba mẹ hẳn cũng chạy ra xem. Họ nhìn thấy khuôn mặt nó đầy nước mắt, một tay che miệng cứ thế nhắm mắt nhắm mũi mà chạy ra ngoài.

Hẳn thần thờ trong phòng một mình, hẳn nói sai gì sao? Làm nó đau lòng rồi? Hẳn nhớ lại hình ảnh của nó lúc nãy, trong lòng đau như cắt, hẳn không bao giờ muốn nó phải buồn, luôn đem nó bảo vệ trong lòng bàn tay, vậy mà không ngờ hôm nay người tổn thương nó lại là mình.

Hẳn lại nhớ tới vì mình đụng đến Đặng Di Hằng, nó mới lớn tiếng phản bác lại. Nó chưa bao giờ cùng hẳn cãi nhau lớn tiếng mà kịch liệt như vậy, lại còn vì một người con trai khác.

Hẳn càng nghĩ lòng càng đau, khoảng khắc nó nói từ nay về sau đều không quan tâm tới hẳn nữa. Hẳn cảm thấy lúc nó bỏ đi như đem theo cả tim hẳn, tách lìa từng tế bào, cảm giác đau mà không thể nào diễn tả được.

Lạc Hi chạy về phòng mình đóng sầm cửa lại, cả thân người bỗng nhiên yếu xù ngồi sụp xuống đất. Từng giọt nước mắt long lanh như hạt trân châu rơi xuống, tràn ra khắp khuôn mặt, ướt đẫm chiếc thảm màu lam.

“Triều Khắc Hàn ngu ngốc!! Người khác nói tao như vậy tao sẽ xem như không nghe. Nhưng tao không ngờ lại là mày, tao vốn nghĩ mày là người hiểu tao nhất vậy mà mày lại nói tao như thế. Tao làm sao có thể thích hẳn, không bao giờ thích hẳn.”

- Không bao giờ thích, không bao giờ, không bao giờ mà.

Nó vừa khóc vừa nghĩ rồi lại lăm bắm, cho đến tận khi đôi mắt sưng đỏ cả lên mới mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Triều Khắc Hàn là người rất thông minh, chỉ số IQ tới 180, nhưng trong chuyện này đúng là chỉ còn có 18 thôi.

Hắn làm sao lại không nhận ra, ý đồ của nó, kế hoạch của nó, hắn nói đúng là Dĩ Hằng thích nó, nhưng nó thì không.

Có phải hắn quá hấp tấp chăng? Hắn lớn tiếng với nó nên làm nó sợ rồi? Mà nó lại không muốn nói hắn biết, nhưng lần này liệu cứ giấu có ổn hay không? Hiểu lầm cứ thế kéo dài sau mây có thể giải quyết được không?

Từ sau hôm đó, Khắc Hàn và Lạc Hi không còn đi chung với nhau, không có ăn cơm với nhau, không có cùng đi học và đi về nữa.

Trong trường đồn lên là họ đã chia tay.. Có quen bao giờ đâu mà chia tay chứ?

Bọn con gái cứ tranh thủ lúc này tiếp cận hắn, mong được hắn để ý. Nhưng mà hắn ngày nào cũng trưng bộ mặt lạnh như băng tới trường, đi đến nơi nào cũng tản ra sát khí nồng nặc. Có vài người can đảm sẽ đến gần hắn mà lần nào cũng bị hắn nhìn tâm đầy ra. Tính khí bốc đồng hơn hẳn, tối nào cũng đi bar, xong rồi lại kiếm chuyện, lúc nào cũng phải nhờ Cảnh Trịnh và Từ Mã dọn dẹp tàn cuộc.

Nó làm sao không nhận ra khác lạ của hắn, chỉ là cả hai đều sĩ diện vô cùng cao sẽ không chịu đầu hàng trước đâu.

Khác với hắn lạnh lùng xa cách, nó dạo này đặc biệt dễ gần, hơn nữa còn vô cùng thân thiết với Dĩ Hằng. Nó không có ngày nào là không cười cả, đa số đều là nhìn anh mà cười.

Đặng Dĩ Hằng còn không vì hành động của nó mà sướng điên sao, cuối cùng anh cũng có cơ hội.

“Lạc Hi, cậu sớm sẽ thuộc về tớ thôi.”

Hắn nhiều lúc nhìn thấy nụ cười của nó với người khác, tăng bằng lại dày rồi càng dày thêm.

Nhưng mà có ai thấy được không? Nó cười chỉ là đơn giản cười thôi, ánh mắt chứa đầy bi ai đều được cất giấu cẩn thận. Và còn nỗi đau trong lòng đó, có ai thấy không? Chỉ thấy được nụ cười của nó, đã nghĩ rằng nó đang vui vẻ sao?

Nó trong lòng đau muốn chết, nhìn hắn xa cách như vậy không biết sao nó lại đau nữa. Không quen với việc hắn lạnh lùng với nó vậy chăng? Hay còn lí do nào nữa?

“Lạc Hi! Mày làm sao lại như thế? Sao phải đau lòng? Là nó lớn tiếng trước giờ lại vì nó mà đau lòng, Lạc Hi mày tỉnh táo lại...”

Trong lòng nó rối như tơ vò, không ngừng kêu gào, cảm giác như thiếu chút nữa đã muốn bật khóc.

“Lòng tại sao lại đau như vậy? .. Đau quá...”

Tình trạng này phải kéo dài đến bao giờ? Lần đầu tiên nó gặp phải cảm giác như vậy, khó trách lòng sao lại hỗn loạn. Khi nào lại có thể cùng hắn vui vẻ đây? Khi nào lòng sẽ không đau nữa?

13. Chương 13 - Lời Tỏ Tình Hôm Đó

Bình minh dịu dàng rơi trên thành cửa sổ, thoáng qua một cái bóng nhỏ cựa quậy trên giường lớn. Đôi mắt sớm đã mở, đảo qua đảo lại bốn phía, con ngươi màu nâu chứa đầy mệt mỏi.

Trời sáng rồi sao? Nhanh như vậy! Cô gái tặc lưỡi đứng dậy.

Khuôn mặt rõ ràng hốc hác hơn hẳn, mắt còn lưu lại quầng thâm. Tính cả đêm qua là đêm thứ sáu, sáu đêm liên tiếp đều mất ngủ, lần đầu trong đời Lạc Hi nó trải qua, sáu ngày dài như sáu thế kỉ.

Hai tuần trước, nó cùng hân chiến tranh lạnh vốn đã ngủ không ngon, đến hai ba giờ sáng mới thiếp đi. Sáu ngày nay thậm chí thê thảm gấp mấy lần, cả đêm cộng lại cũng ngủ không đủ một tiếng.

Nguyên do vẫn là hân, từ lúc giận nhau tuy không nói chuyện với nó nhưng vẫn luôn âm thầm quan tâm. Mà từ cái hôm đó trở đi, nó cảm giác hân như một tảng băng giữa hè, còn nó chính là những giọt nước tan ra bị dòng chảy cuốn đi, ngày một rời xa khỏi băng đó.

Sáu ngày trước...

Sau khi thi xong hai môn đầu, Lạc Hi đang cùng Ly Hân ngồi trên ghế đá ăn vặt, một người con trai đột nhiên đi tới trước hai người họ. Thấy nó không có vẻ quan tâm, người đó đưa bó hoa tới trước mặt nó.

Hành động này lập tức thu hút sự chú ý của học sinh có mặt lúc đó, bắt đầu tụ lại một nơi. Lúc này nó mới bắt đầu nhìn ngược lên nhìn, ai lại tặng nó hoa hồng trắng đây?

Đặng Dĩ Hằng!

Trong đầu nó choang một cái, không ngờ là anh, không ngờ nữa là nhanh như vậy anh ta đã hành động, hay là nó thực sự hấp dẫn được anh ta rồi?

Hoa Hồng Trắng?

À.. Nó từng nói với anh nó rất thích hoa hồng, nhưng chưa từng nói qua nó thích hoa hồng trắng.

- Làm bạn gái tớ, được chứ?

Nó đang suy nghĩ thì anh lên tiếng cắt ngang.

Triều Khắc Hàn vô tình đi ngang vừa vặn nghe thấy câu này, chân vô thức nán lại.

Mắt nó nhìn anh tròn to, chỉ thấy anh đang cười, cười đẹp đến mức độ con gái ở hiện trường lập tức mê mẩn.

- Ủ.

Nó trái lại không bị nụ cười đó hấp dẫn, chỉ nhàn nhạt lên tiếng, bên môi thuận tiện treo một nụ cười nhẹ. Nó điều khiển cảm xúc mình rất tốt, lòng đã vô cùng bất mãn nhưng ngoài mặt vẫn cười, mắt còn lộ ra một ý niệm hạnh phúc.

Một nụ cười thôi đã đem lý trí của anh ta đánh bay, một giây sau liền ngẩn người nhìn nó.

Anh nghĩ con gái là thuần khiết chắc chắn thích màu trắng, nên mới tặng nó hoa hồng trắng. Bản thân anh cũng không ngờ quả nhiên đoán đúng, thành công thu phục nó. Có lẽ vì quá vui mừng nên quên rồi chăng? Nó vốn dĩ không giống như những đứa con gái khác, đời này nó ghét nhất chính là hoa hồng trắng.

Triều Khắc Hàn đứng gần đó nghe nó nói một tiếng “Ừ”, tim dữ dội nhói lên một cái. Khí lạnh trên người tản ra gấp bội, đôi mắt trầm xuống thoáng qua một tia bi thương, dứt khoát bước tiếp về trước.

Nó từ đầu đến đuôi đều không biết tới sự xuất hiện của hân, vẫn còn cùng Dĩ Hằng cười vui vẻ.

Ly Hân bên cạnh sớm đã bị bất ngờ chôn chân một chỗ rồi, cô không ngờ Lạc Hi cũng thích anh, lúc trước nó vô cùng ghét mà, nhưng cô bận tâm làm gì, chỉ cần bạn mình hạnh phúc, thế là đủ rồi.

Đến lúc chuông hết giờ, nó mới tạm biệt anh cùng Ly Hân về lớp. Ly Hân tính hỏi nó từ khi nào đã thích anh, từ khi nào dễ dàng bị lừa dối như vậy. Lúc quay lại thì thấy mặt nó lạnh như băng, câu muốn hỏi cũng nuốt trở lại vào trong, thật đáng sợ!

Vốn là đang cười vui vẻ không ngờ đến vừa quay người nụ cười đã tắt ngấm, trong mắt cũng chỉ còn tức giận.

“Khắc Hàn, Lạc Hi, hai người thật giống nhau, thật giỏi hành hạ người khác bằng cách này!” - Ly Hân thâm than thở.

Tới gần lớp, nó thuận tiện quăng luôn bó hoa vô thùng rác, thấy hành động này Ly Hân bất ngờ. Sao lại bỏ vậy, đẹp mà!

Lòng nghĩ như vậy cô cũng không dám hỏi, bởi vì cô vô cùng tin nó, chắc chắn nó làm gì cũng có lý do.

...

Nó càng nghĩ lại càng thêm giận tên Đặng Dĩ Hằng kia, nếu sau này báo thù được anh mà tuyệt giao với Khắc Hàn thì phải làm sao?

Nó làm vệ sinh cá nhân xong, thay đồng phục rồi xuống lầu ăn sáng, hôm nay hẳn lại không tới..

Quen cùng hẳn giành ăn rồi nên bây giờ không có hẳn cảm thấy không quen chẳng?

Đường đi học hôm nay cũng chỉ có một mình nó. Vì dư âm của mùa đông trời vẫn còn se lạnh, những cơn gió rít qua da thịt, cuốn lấy con tim nó lạnh lẽo một hồi.

“Khắc Hàn..”

Dĩ Hằng mấy ngày nay vô cùng quan tâm nó, chăm sóc nó tỉ mỉ, trên mặt lúc nào cũng vui vẻ.

Mới quen gần một tuần thôi mà..

Nó nghĩ tới anh vì trăm triệu cá cược nên mới đối tốt với nó như vậy, trong lòng cười khinh một tiếng.

Loại người này, nó chính là không tôn trọng nổi.

Nghĩ tới tình hình bản thân như vậy mà hẳn lại chẳng mấy may quan tâm, nó bị nội thương nặng rồi. Nếu là bình thường, hẳn chắc sẽ mắng chết nó vì cái tội không lo cho bản thân, rồi sẽ suốt ngày lải nhải bên tai nó, mắng xong rồi lại dịu dàng chăm sóc nó.

Nghĩ lại bây giờ thấy có chút hoài niệm.

Đặng Dĩ Hằng đối với việc nó mất ngủ hình như không quan tâm lắm, mỗi ngày vào chỉ hỏi một câu, như hôm nay vậy.

- Hôm qua lại không ngủ à?

- Ừ

- Sao lại không ngủ?

- Không ngủ được.

- Được rồi, tối nay nhớ ngủ sớm một chút. - Anh sờ đầu nó.

Đối thoại của hai người họ luôn là ngắn và xa cách như vậy.

Anh ta quan tâm lo lắng nó thì cũng có nhưng cảm giác chỉ như cho có lệ, mà đa số cứ là hẹn đi chơi rồi đi ăn. Nó là heo sao? Nó mới không cần suốt ngày ra ngoài như thế.

Đặng Dĩ Hằng vừa có được nó vừa thắng được cá cược có thể không vui sao? Nhưng mà bây giờ trong lòng hẳn vô cùng hỗn loạn, hẳn đang cố sắp xếp lại mọi thứ nhưng vô ích.

Dường như sự yêu thích dành cho nó nhiều hơn việc thắng được số tiền kia. Anh thích nó rồi!

Anh tự âm thầm nói tình cảm này ban đầu cũng chỉ vì cá cược, giờ lại thành tình thật rồi. Trải qua nhiều lần suy nghĩ, đắn vặt, cuối cùng anh cũng quyết định mặc kệ. Trong lòng anh nghĩ tới rằng nó cũng thích anh nên mới đồng ý lời tỏ tình, liền tràn ngập hạnh phúc, cũng đâu nghĩ tới những gì có thể xảy ra nữa.

Lạc Hi mỗi ngày lại cứ phải tỏ ra vui vẻ, nó mệt rồi, còn bọn tình địch của nó, phiền chết!

Ngày trước đi cùng hẳn, ít ra hẳn đối với bọn con gái ranh giới rõ ràng nên họ cũng chẳng dám làm gì. Hẳn còn đối với nó dịu dàng chăm sóc, bọn con gái rõ ràng không dám đụng đến nó.

Dĩ Hằng tuy rằng đang quen nó nhưng vẫn đối với con gái khác rất thân thiện vui vẻ cười nói. Anh như vậy không phải gián tiếp giúp họ nuôi trong lòng hi vọng sao? Anh có biết như vậy là hại nó rồi hay không, anh ta luôn luôn để mọi thứ giữa chừng không rõ như vậy sao?

Trong sáu ngày này, nó mệt mỏi thi xong học kì, bởi vì việc này cũng không còn tâm trạng ôn bài, không biết điểm số thế nào nữa..

- Ê có điểm rồi đó. Đi coi đi. - Ly Hân rủ cả bọn đi.

- Ủ đi.

Nhã vừa đứng dậy vừa nói, mấy đứa kia không nói gì chỉ đứng dậy đi theo.

- Aww!!! Lạc Hi lại là mày. - Mẫn Di cảm thán la lớn.

Họ đứng trước bảng điểm của lớp, vị trí xếp hạng vẫn như cũ không có thay đổi gì mấy. Khắc Hàn hạng nhất, Lạc Hi nhì, Trịnh Cẩn ba, Mẫn Di bốn, Từ Mã năm, Ly Hân sáu, Triết Nhã bảy. Xếp hạng này từ lâu đã vậy, luôn luôn không có thay đổi, bảy vị trí đầu luôn bị tụi nó chiếm.

Chuyện này đối với mọi người trong lớp như chuyện ở phường, không ai có phản ứng gì, tụi nó cũng biết trước top 7 không có dành cho mình.

Mọi khi bọn họ cũng coi việc này vô cùng bình thường nha, nhưng là mấy bữa nay thấy nó sa sút quá tính thừa cơ bò lên mà vẫn thua.

- Nè! Đi ăn mừng đi. - Từ Mã đề nghị.

- Bộ lần đầu mày được lọt top hả? Không đi! - Nó từ chối thẳng.

- Sao không đi. Dù gì cũng nên ăn mừng chứ. - Từ Mã năn nỉ.

- KHÔNG ĐI. - Nó khoanh tay nhắm mắt đưa một tay ra chặn lại.

- Mày sao vậy Hi? - Mẫn Di kéo tay nó qua một bên.

- Hơi mệt xịu thôi, không có gì. - Nó nói nhỏ, vỗ vỗ vai Di.

- Hi không đi thì tụi mình đi? - Nhã lên tiếng.

Khắc Hàn lúc này liếc qua nó một cái, hẳn thật sự không thích nhìn vẻ mặt ảm đạm của nó như vậy. Không lẽ tên kia đối với nó không tốt? Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của nó trong lòng hẳn không không chế được mà đau.

- Tao không đi. - Hắn nói rồi sải bước đi.

- Ê? Sao vậy? - Cẩn Trịnh gọi với theo - NÈ! MÀY ĐỨNG LẠI COI.

- Đừng la nữa, hẳn quyết định rồi mày thay đổi được sao? - Nó ngăn Cẩn Trịnh lại - Được rồi tụi mày đi đi.

- Nói rồi nó đi về phía hắn.

Giọng nói nó nhẹ nhàng yếu ớt tựa như một cơn gió thoảng qua cũng có thể đem từng câu chữ cuốn đi mất.

Nó đến gần hắn, cùng hắn đi song song về lớp, nhưng không ai nói với ai câu nào, chỉ như vậy im lặng bước đi.

Trong lớp chẳng có ai cả, hắn đi tới bàn mình lấy balô, vừa xoay người lại thấy nó đứng đằng sau. Hắn đứng yên một tay xách cặp trên vai một tay trong túi quần, nhìn xuống nó trước mặt.

Nó lùn hơn hắn một cái đầu, lại còn cúi đầu xuống làm hắn không nhìn rõ mặt nó, cảm giác không nắm bắt được nó luôn khiến hắn khó chịu.

Hắn nhớ tới mấy ngày nay nó đều mệt mỏi như thế, bản thân cảm thấy rất tò mò lý do. Hắn xách cặp nó lên, đưa tay quay người nó lại, nắm ray nó kéo ra ngoài.

Trên con đường về nhà thường ngày, hôm nay lại có hắn, mọi thứ như trở lại quỹ đạo ban đầu của nó.

Tháng mười quả là lạnh, con đường gần nhà nó trồng một hàng cây phong, mỗi lần tới mùa lá rụng lại vô cùng đẹp.

Hai người lẳng lặng đi bên nhau, ánh mắt nó dõi theo từng chiếc lá rời cành, lâu lâu lại nhìn trộm hắn một cái.

Nhìn những chiếc lá đỏ, lòng nó không khỏi nghĩ rằng, nó có giống những chiếc lá đỏ không? Nó là lá, hắt là cây, còn.. anh là gió. Những chiếc lá yếu ớt, bởi vì sự đũa đẩy của gió mà rời xa cây.

Hắt cũng nhìn nó, cũng nhìn lá, cũng có cùng suy nghĩ giống nó, nhưng lá cây là quy luật tuần hoàn của tự nhiên, còn nó thì sao? Nó bị anh ta hấp dẫn rồi chẳng? Là lá bởi vì sự mát lạnh của một cơn gió thoảng mang tới mà hắt tâm rời bỏ cây - thứ đã gắn bó lâu ngày cùng lá, thậm chí đã là một phận cơ thể. Phải vậy không?

- Hi Hi.. - Hắt nhẹ nhàng gọi nó, bước chân dừng lại.

Nó nghe tiếng hắt gọi, cả người run lên một cái, vì lạnh, mà cũng vì tên nó được gọi ra từ miệng hắt ấm áp làm sao.

- Hả? - Nó dừng lại, nhìn hắt.

- Mấy đêm không ngủ rồi?

Hắt bước lại trước mặt nó, yêu thương vén tóc nó ra sau, đáy mắt tràn đầy cưng chiều nhưng cũng không khó thấy được sự đau lòng.

Hắt muốn giận nó, giận nó thật lâu, thậm chí không nhìn thấy nó luôn càng tốt. Bởi vì mỗi lần thấy nó, tim hắt luôn nhói lên đau đớn. Nhìn nó cười với người khác, vui vẻ cùng người khác, hạnh phúc vì người khác mà không phải hắt, ngoài trái tim đau đớn ra chính là cảm giác không cam lòng.

Nhưng mà hắt cũng rất muốn, rất muốn, đến gần nó, ôm chặt lấy nó, hỏi xem tại sao nó lại trở nên mệt mỏi thiếu sức sống như vậy?

Quả nhiên, giữa trái tim và lý trí, tuy rằng lý trí luôn luôn mạnh mẽ nhưng vẫn là không thắng nổi trái tim. Hắt cuối cùng không nhận được mà phải bước đến hỏi han nó, hắt chỉ nhẹ nhàng chạm vào nó chứ không phải mạnh mẽ mà ôm lấy.

Hắt biết rằng giờ nó là bạn gái anh ta, không phải cô gái nhỏ bé mà hắt có thể tùy ý bảo vệ nữa. Hắt không sợ anh ta, nhưng hắt sợ nó không thích hắt chạm vào nó, hắt sợ những hành động quá đà của hắt sẽ làm nó càng xa hắt hơn.

- Sáu.

Nó chỉ trả lời đúng một chữ, một chữ đâm vào tim hắt, sáu đêm? Làm sao chịu nổi?

- Tại sao? - Mắt hắt âm u không nhìn rõ tâm trạng.

- Không ngủ được.

Nó nhún vai, giương đôi mắt mệt mỏi nhìn hắt nhưng rõ ràng là đã long lanh hơn, ánh mắt câu cả hồn hắt đi.

- Hắt ta.. đối với mày không tốt? - Hắt khó khăn mở miệng.

- Không có! - Nó chớp nhẹ mi mắt.

- Vậy tại sao...

- Tại mày.

Không đợi hắt hỏi hết, nó đã vội vàng kết tội hắt, những lời muốn nói trong lòng nó sắp ép chết nó rồi. Tên Dĩ Hằng kia không bao giờ hỏi han nó như vậy, căn bản không có cơ hội than thở. Bây giờ nó có nên ăn vạ hắt không? Sao đó giảng hòa? Nó hình như hơi nhớ cảm giác được hắt dỗ dành.

- Tại tao? - Hắt nheo mày khó hiểu.

- Mày.. - Nó áp úng. - Chiến tranh lạnh với mày hai tuần đã là cực hạn với tao rồi, mỗi ngày đều mất ngủ. Không ngờ từ cái hôm tao quen Dĩ Hằng mày lại càng lạnh lùng hơn. Làm ơn đi, khi nào mày mới chịu bình thường lại với tao như xưa? Như vậy hoài khó chịu lắm, tao không muốn!

Những câu cuối nó nói dường như là hét lên, đôi mắt nâu nhìn hắt đã sớm chứa đầy hơi nước.

Nhìn nó kích động như vậy là vì hấn trong lòng cũng hơi vui một chút, nhưng lúc nghe nó gọi tên anh ta, hấn lại nổi lên ganh tị. Mà thấy nó sắp khóc rồi, hấn cũng không nỡ để nó buồn thêm nữa, gạt hết mọi thứ lần nữa quan tâm nó.

- Được rồi. Tại tao! Tao không tốt. Mà đừng khóc nha, tao không đỡ đâu. - Hấn hăm he.

- Cái gì? - Nó trợn mắt. - Tao khóc liền cho mày coi.

Hấn nghe nó nói xong liền hoảng lên, nó sẽ làm thiệt đó, hấn bây giờ không có cách đỡ nó.

- Được rồi, được rồi, được rồi. Đừng khóc mà.. Tao xin lỗi.

Hấn ngừng một chút rồi nhỏ giọng nói, cứng chiều sờ sờ má nó. Nó nghe hấn nói vậy không khỏi tròn mắt, đây là lần đầu tiên hấn xin lỗi nó!

- Không cần! Không cần xin lỗi tao. - Nó cụp mắt xuống buồn bã nói, rồi đột nhiên ngược nhìn hấn. - Chỉ cần trở lại như trước kia là được. - Nó vịn vào tay hấn như khẩn cầu.

- Ủ.. - Hấn yêu chiều vuốt tóc nó rồi bỗng nhiên. - Không được!

- Tại sao? - Nó bắt ngờ.

- Bởi vì.. mày là bạn gái hấn ta. - Hấn ử rử nói.

- Thì sao? - Nó không hiểu.

- Mày không nên đối với người khác thân thiết. - Giọng hấn càng trầm hơn.

- Người khác? Mày là bạn thân tao mà? Tại sao vì hấn lại không thể chơi cùng nữa? Không thích! Dù hấn ta có không cho tao chơi với mày tao cũng mặc kệ. - Nó bắt đầu lên tiếng.

Hấn ảo não cười khổ, cô bé này thật ngây thơ, có biết khi đàn ông ghen tuông ghê gớm thế nào không? Hấn bởi vì không có tư cách nên mới phải âm thầm như thế còn anh ta với thân phận bạn trai nó hoàn toàn đủ tư cách. Cũng đồng thời vì năm từ “mày là bạn thân tao” mà buồn bã, hấn lần này cũng vì niềm vui của nó, nên nỗi đau của mình nhẹ đáp một câu.

- Được rồi.

Hoàng hôn trên đường về nhà hôm nay thật đẹp, mặt trời màu cam nhẹ nhàng chìm xuống phía chân trời. Hàng cây phong nhẹ nhàng rơi lá, tạo nên con đường phủ đầy lá vàng. Khung cảnh thơ mộng như tôn thêm vẻ đẹp của đôi trẻ, hai chiếc bóng một cao một thấp đổ xuống đường, lặng lẽ đi về trước mãi đến khi khuất hấn ánh mặt trời..

14. Chương 14 - Tình Định Tìm Tới Cửa

Giờ cơm trưa, Lạc Hi ngồi một mình dưới gốc cây thụ to lớn, ánh mắt mông lung nhìn ngắm những bông hoa giấy leo trèo trên tường cao. Cơn gió thoảng qua, cuốn lấy những sợi tóc tung bay nhảy múa, mang theo một chút hương thơm ngọt ngào. Mi mắt khẽ nhắm lại, trên môi treo một nụ cười, vẻ mặt hoàn toàn là đang hưởng thụ.

Nó nghe thấy một giọng nói lạnh lạnh vang lên bên tai, không biết ai lại quấy rầy nó lúc này.

- Cậu là Mộc Lạc Hi?

Nghe thấy tên mình, nó mới bất đắc dĩ mở mắt liền nhìn thấy một cô gái vô cùng xinh xắn.

Cô gái có đôi mắt bồ câu, tròng mắt đen sâu hút, lông mi không chuốt mà cong, mày liễu kiêu hãnh. Mái tóc vàng nâu uốn xoắn bồng bềnh, nhẹ nhàng đáp lại bên thắt lưng.

Lạc Hi âm thầm nhìn qua đánh giá cô một lượt, ngoại hình không tệ nếu không nói là quá xinh đẹp. Nhưng mà một cô gái xinh đẹp như vậy mở miệng ra là ngữ khí như thể thật hù chết người.

- Ủ. Cậu là? - Nó nhìn cô ta hơi nghi ngờ.

- Tôi là Cổ Hoài My.

- À..

Nó làm bộ mặt đang suy nghĩ, cái tên này quen lắm, hình như là tình cũ của Dĩ Hằng?!

Nó thấy mắt cô ta đục đi, trên miệng nở ra một nụ cười khinh, giọng điệu cực kì kênh kiệu mà nói:

- Cậu đang quen với Dĩ Hằng?

- Ủ. - Nó bình thản đáp.

- Chia tay đi. - Cô khoanh tay trước ngực.

Nó không ngờ cô ta sẽ đề ra cái yêu cầu này, gương mặt thoáng qua vẻ bất ngờ nhưng rồi nhanh chóng thay bằng vẻ ảm đạm vốn có.

- Tại sao?

Nó nhàn nhạt lên tiếng, thuận tay nhặt bông hoa giấy rơi trên ghế đá lên nghịch.

- Không có tại sao. - Cô ta nói như một điều hiển nhiên.

- Cậu thích cậu ta sao? - Nó đứng dậy.

- Điều này toàn trường đều biết mà, hơn nữa ngoài tôi ra cũng không có ai hợp với Dĩ Hằng hơn đâu! - Cô tự tin nói.

Lời nói của cô như chọc cười nó, làm nó không nhịn được phì ra tiếng, bộ dạng bình thản hỏi ngược lại.

- Hai người đã chia tay lâu rồi không phải sao?

- Việc đó không liên quan tới cô! - Cô hắng giọng, đột nhiên đổi cách xưng hô.

- Còn thích cậu ấy sao lại chia tay? Tôi không biết cô vẫn thích cậu ấy, nếu sớm biết có lẽ tôi đã nhường lại cho cô.

- Nhường? - Cô nhếch mép. - Cô xem Dĩ Hằng là gì?

- Để xem.. Hừmm một món đồ chơi khá thú vị.

Nó nói rồi cười híp mắt, tiến lên lấy mấy lọn tóc của cô ta nghịch trong tay, nhìn qua có vẻ người bị hại là cô chứ không phải nó.

- Cô.. - Cô trợn mắt nhìn nó. - Cô không hề thích Dĩ Hằng!

- Trước giờ chưa từng nói thích! - Nó khoanh tay.

- Haa.. Không ngờ mắt nhìn cậu ấy tệ như vậy, người như vậy cũng nhìn lọt mắt! - Cô không chịu thua.

- Cô.. đủ tư cách bình phẩm con người tôi sao?

Nó tiến lên, đôi mắt sắc lạnh như dao nhìn thẳng vào con mắt đen đã hơi run lên của cô.

- Không thích sao lại quen? - Cô bắt đầu đuổi lí.

- Chuyện của tôi cô quan tâm làm gì? Nếu cô chỉ vì việc này mà kiếm tôi, thì xin lỗi chúng ta không còn gì để nói! - Nó nói xong liền sải bước đi.

Cổ Hoài My chôn chân đứng đó, cô vốn nghĩ là Lạc Hi mê miệt vẻ đẹp của anh nên mới sà vào lòng anh như thế. Nếu là Lạc Hi cùng Dĩ Hằng thích nhau cô cũng sẽ tìm được cách tách họ ra. Giờ nghe thấy Lạc Hi vốn không thích anh, xem anh như một món đồ chơi, lòng cô thật sự rất tức giận, nhưng mà nếu như vậy không phải sẽ dễ dàng hơn sao? Đợi đến khi anh biết việc này, “Lạc Hi cô chết chắc”

Lạc Hi đi về lớp, từ xa đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đứng chắn ở cửa. Khắc Hàn đưa lưng về phía nó, hoàn toàn không biết nó đang tới.

Nó đến gần phía sau hần, nhón chân lên, đôi tay trắng nõn che lại trước mắt hần. Mũi hần chậm rãi lướt qua một ý cười, nhẹ nhàng mà cong lên, dịu dàng đến khó tả.

Hần nắm lấy tay nó, vừa xoay người kéo xuống một cái, nó đang nhón chân bị mất đà ngã vào người hần.

- Úii.

- Trò này chơi quài không chán hả? - Hần giữ lấy nó để không bị ngã.

- Chơi với mày mới chán. Không chơi nữa. - Nó bĩu môi đi vào lớp.

Hần đứng đó nhìn theo nó một lát, chạy tới khoát vai nó cười lấy lòng:

- Quê rồi hả?

- Quê đầu mày. - Nó liếc hần.

- Haha.. Tao biết mà. - Hần nhéo mũi nó.

- Đau! - Nó sờ sờ mũi. - Thằng điên này. - Bắt đầu đuổi hần khắp lớp.

Thế là lần nữa tiếng cười giòn tan vang lên, cũng lâu lắm rồi sau gần tháng chiến tranh lạnh đó, lớp họ mới có lại bầu không khí này.

Gần giờ ra về, điện thoại nó run lên, tin nhắn mới.

“Ra về đợi tôi ở lớp cô, tôi có việc này muốn nói. - Cổ Hoài My”

“Tôi không có gì để nói với cô.” - Nó nhắn lại.

“Liên quan tới Dĩ Hằng.”

“Tôi không có hứng thú.” - Nó thẳng thắn.

Cô nhận được tin nhắn của nó có hơi bất ngờ, Lạc Hi này đúng là quá tuyệt tình, quá phũ, suy nghĩ một chút cô lập tức nhắn lại.

“Chuyện này cũng liên quan đến Khắc Hàn.”

Cô ta lựa chọn Khắc Hàn, cô chỉ đoán là nó sẽ đồng ý, dù gì cũng bạn thân lâu như vậy.

Nhận được tin nhắn, mày đẹp khê nhúu chặt, nó khê liếc người con trai đang úp mặt ngủ bên cạnh, bấm một chữ rồi gửi đi.

“Được.”

Quả nhiên! Cô tuy lưỡng lự trước cũng hơi bất ngờ, hình như Lạc Hi thích Khắc Hàn? Cô sao cứ có cảm giác là như vậy nhỉ?

Giờ về, nó không muốn bọn kia đi theo, liền nghĩ cách cắt đuôi, lúc ra đến cổng trường, nó la lên:

- Chết! Tao để quên đồ trên lớp rồi. Tụi mày về trước đi, tao lên lấy.

- Tụi mày về đi. - Hần kêu bọn nó.

- Okay. - Tụi nó nói rồi đi trước.

- Tao đi với mày! - Hần chỉ nó.

- Hả? - Nó ngơ ra. - Không cần, mày về trước đi.

Nó xua tay rồi đẩy hần ra trước, dù gì cũng xác định quan hệ với Dĩ Hằng không còn lâu, nó không muốn hần đột nhiên lại can thiệp.

Lông mày hần khê nhúu lại, ánh mắt nghi ngờ nhìn nó:

- Sao đây?

- Không có gì chỉ là lấy đồ thôi mà, chi mà mắc công hai ba người đi vậy. - Nó cứ đẩy hần tiến lên trước.

- Được được. - Hấn nán bước chân lại, xoay người nhìn nó. - Lấy nhanh rồi về, tao đi chậm đợi mày!
- Ông cụ cần nhần. - Nó lườm hấn. - Khỏi đi. Về nhà lẹ.
- Tự mình cẩn thận! - Hấn dặn dò. - Tối tao qua ăn cơm. - Hấn xoa đầu nó.
- Biết rồi. Điiiiii - Nó đẩy hấn.

Sau khi nhìn thấy bóng hấn khuất xa, nó mới yên tâm chạy lên phòng học.

Dọc hành lang đều không có một bóng người, hôm nay tan trể nên trời cũng chập choạng tối, không khí khá ghê rợn.

Nó tiến vào lớp học, vừa vào liền nhìn thấy có người ngồi ngay đầu bàn, ánh nắng mờ mờ còn sót lại để nó nhìn rõ bóng người đó, là Cổ Hoài My.

Nó nghi hoặc tiến lại gần, đứng trước mặt cô ta, gõ gõ mặt bàn vài cái, cô chậm rãi ngước mặt lên.

- Có việc gì? - Nó lạnh lùng hỏi.
- Tò mò lắm phải không? - Cô đứng dậy đi ra đối mặt nó.
- Đừng vòng vo! - Nó khấn trương.
- Tôi chỉ là muốn biết, giữa Dị Hằng và Khắc Hàn, cô chọn ai thôi. - Cô đùa giỡn với tóc nó.
- Cô muốn nói gì? - Nó gắt giọng.
- Tức giận vậy làm gì, cứ từ từ cô cũng biết thôi.

Về mặt bị ức hiếp ban nãy dưới gốc cây cổ thụ đã không còn, Cổ Hoài My lúc này sắc xảo mà kiêu ngạo không ngừng lên giọng với nó.

- Vào thẳng vấn đề đi. - Nó mất kiên nhẫn.

Cô nhếch mép, lấy điện thoại ra đưa tới trước mặt nó:

- Thấy sao?
- Cô nghĩ tôi quan tâm cái này? - Nó phì cười.

Tấm hình đó là chụp lúc Dị Hằng cùng cô hôn nhau trong ghế đá sân sau trường. Họ từng là tình cũ, có những tấm hình này thì có gì đặc biệt? Hơn nữa, nó đâu thích anh ta, dùng cái này đả kích nó thì có hơi sai lầm. Nó có nói với cô ta là nó không thích anh rồi mà, cô là ngốc thật hay giả vờ đây?

- Không thấy đau lòng sao? - Cô ta vờ như bất ngờ ồ một tiếng.
- Hai người từng yêu nhau, đây là việc bình thường! - Nó thần nhiên đáp.
- Được! - Quả nhiên không qua khỏi dự đoán của cô. - Còn cái này?

Cô đưa một tấm ảnh khác tới trước mặt nó, nó vừa nhìn vào đồng tử liền trợn to, không thể nào.

Người trong ảnh là Cổ Hoài My cùng với.. cùng với Triều Khắc Hàn!

Nó nhìn thấy họ đang hôn nhau bên cạnh bức tường trồng đầy hoa giấy, nó nhìn thấy những bông hoa giấy rơi trên vai hấn. Nó nhìn thấy mắt cô cong lên hình bán nguyệt như đang rất vui vẻ, nó thấy vẻ mặt lạnh lùng thường ngày của hấn như vô cùng dịu dàng.

Nó vô thức đưa tay cầm lấy tấm ảnh, nhìn người con trai trong đó đến ngẩn ngây. Là hấn sao? Hấn cùng cô ta là từ khi nào? Đôi tay hơi run lên, nó ngước nhìn cô như tìm kiếm một câu trả lời.

- Thế nào? Haha - Cô che miệng cười. - Dị Hằng cô không quan tâm, chắc Khắc Hàn cô sẽ quan tâm chứ!

...

Nó im lặng nhìn tấm hình thật lâu, thật lâu cũng không nhúc nhích.

- Ai da.. Nhìn xem. Dĩ Hằng là bạn trai cô, thì cô lại không thương. Mà người cô thương lại yêu thương người con gái khác. - Cô ta khinh bỉ nhìn nó.
- Tôi không thích Khắc Hàn! - Nó phản bác.
- Cô không thích? Không thể nào. - Cô vẫn cười nhưng không khó nhận ra cơ mặt đã hơi cứng lại.
- Chúng tôi chỉ là bạn thân. - Nó nhấn mạnh.
- Bạn thân? Haa.. Cô đừng chọc tôi cười. Nếu không thích, phản ứng của cô sao lại như vậy?
- Chỉ là hơi bất ngờ, mắt nhìn cậu ấy vốn không kém như thế. - Nó lấy lại vẻ bình tĩnh ban đầu.
- Hóa ra cô vẫn bình tĩnh như thế.

Cô hơi ngạc nhiên, rồi nhanh chóng lấy ra thêm vài tấm hình, đưa tới trước mặt nó.

- Nhìn xem.

Nó cầm lấy hình, có tấm cô ôm hân, có tấm cô nắm tay hân, có tấm cô đưa hân một hộp quà. Tất cả nó đều nhìn thấy rõ ràng, không biết trong lòng đột nhiên nổi lên cảm giác gì.

Bàn tay cầm xấp hình đột nhiên siết chặt, nó không hiểu phản ứng bây giờ của nó là gì nữa, cảm giác lạ lùng này là gì?

Lúc nó ngược lên đã không thấy bóng dáng cô ta đâu nữa, chỉ nghe thấy tiếng đóng cửa cạch một cái.

Nó vội vàng đi tới mở cửa ra, mới phát hiện cửa bị khóa từ bên ngoài, là cô ta làm!

Nó nhìn sắc trời đã tối, chỉ có ánh trăng len lõi sau tầng mây, chiếu một chút ánh sáng yếu ớt vào phòng. Lúc này công tắc điện đều đã tắt hết, đèn không mở được, khắp phòng học rộng lớn chỉ có ánh trăng rọi sáng.

Nó trượt dài theo cửa ngồi sụp xuống đất, bây giờ ai tới cứu nó đây, phải đợi tới sáng mai sao?

Buổi tối ở đây thật ghê rợn, gió thổi vào lớp làm những tấm rèm cửa bay lên, gió quét qua người nó là nó vô thức run lên một cái.

Tính cách nó thật sự rất kiên cường, nếu là những đứa khác chắc đã khóc ròng lên rồi, nó vẫn cứ bình tĩnh như thế.

Bàn tay hơi run run cầm những tấm hình lúc nãy lên nhìn, từ từ phân tích những cảm xúc hỗn loạn trong lòng.

Sao nó lại cứ cảm thấy là lạ? Cảm giác này là kiểu hân có người thương rồi, sẽ không quan tâm nó nữa, là lo sợ? Hay là, vì cô ta không phải người tốt nên lo lắng cho hân? Nó cảm thấy lòng mình như bị đục một cái lỗ, dù là dùng bao nhiêu từ để biện minh vẫn không thể lấp đầy nó. Một lát sau, nó đem ý nghĩ do hai người là bạn thân, nên có cảm giác này là bình thường thôi, cứ như vậy miễn cưỡng mà tránh qua cái cảm giác đó.

Nó ngồi đây thần thờ làm gì? Mong chờ ai đến cứu nó đây? Lúc này còn có thể trông chờ vào ai sao? Nó đợi hân à?

Lúc này còn rất bình tĩnh mà sao khi nghĩ đến việc hân quen Cố Hoài My nó lại thấy khó chịu đến vậy. Đường như tất cả sự kiên cường và bình tĩnh đã bị ý nghĩ đó hút cạn.

Cả người nó đột nhiên run lên, ôm chặt lấy đầu gối, sắc mặt bỗng nhiên tái nhợt.

Những cơn gió cứ thế lùa vào, làm bay rèm cửa, thổi bay tóc nó, thấm vào da khiến nó run lên từng đợt. Căn phòng trống hoác vang vọng những tiếng động của côn trùng ngoài kia, kinh dị đến rợn người.

Nỗi sợ bắt đầu gặm nhấm nó, rồi bỗng nhiên nhớ ra, nó lấy điện thoại vui vẻ mở máy, niềm hy vọng cuối cùng.

Nó bấm miết mà màn hình vẫn yên lặng một màn đen, hết pin rồi? Nó thả điện thoại xuống, vô vọng nhìn ra phía cửa sổ, thật sự phải đợi đến mai à, ở đây sao..?!

Bây giờ nó mong mỗi điều gì đây, mong rằng cửa đột nhiên mở ra hắt đứng trước mặt nó sao? Nó suy nghĩ rồi tự cười mình, hắt có bạn gái rồi làm sao lo tới nó nữa đây.

Lúc này nó không nhin được nữa, nước mắt đọng lại sớm đã trào ra, nó là con gái mà có quyền yếu đuối chứ. Nó thật sự rất mạnh mẽ, nhưng lạc vào trường hợp này có thể sẽ bình tĩnh được bao lâu? Không khí, tiếng động cùng loại ánh sáng mờ mờ này không hù chết người thì thật nực cười.

Những giọt nước mắt được ánh trăng soi sáng càng long lanh hơn, cứ như vậy từng giọt mà rơi xuống. Nó khóc lặng lẽ như thế, không có nấc lên, không có òa ra, chỉ là nhẹ nhàng giải thoát cho những giọt nước đó.

Rơi nước mắt một trận hả hê, đến lúc mắt cũng sưng đỏ rồi nó bó gối gục mặt xuống, đem cả người cuộn chặt dựa vào vách tường.

Ngay tại lúc mà nó tuyệt vọng nhất, cửa phòng học đột nhiên mở ra, nó mặt mọi ngược mặt lên. Chợt mắt vài lần nó mới nhìn rõ người trước mặt, là hắt? Hắt đã đi tìm nó sao?

Khắc Hàn ngồi xổm trước mắt nó, nhìn thấy vẻ mặt nhợt nhạt của nó làm hắt đau lòng vô cùng. Lúc này qua nhà nó, nghe mẹ Huyền nói nó vẫn chưa về, lòng hắt bị một cảm giác bất an bao lấy, chạy đi tìm nó, cũng không nghĩ tới sẽ tìm thấy nó ở đây, hắt tới trễ, đã để nó sợ. Bàn tay đưa lên nhẹ nhàng lau đi vệt nước còn lưu lại, rồi vòng ra sau ôm lấy nó:

- Không sao rồi. Có tao ở đây! - Hắt vuốt lưng nó.

Nó lúc này như đứa trẻ được dỗ dành đột nhiên khóc to, đem bao nhiêu nỗi sợ trong lòng theo dòng nước mắt mà trào ra. Vô tình mà dựa dẫm vào hắt, khóc ướt cả một mảng áo hắt, bờ vai này, tại sao lúc nào cũng ấm áp, cũng đem cho nó cảm giác an toàn như thế? Cứ như vậy, làm sao nó cam tâm buông tay hắt để hắt thuộc về một người khác?

- Được rồi. Khóc đủ rồi chứ? Không sao rồi. - Hắt dỗ dành.

- Tao đã rất sợ. - Nó gác cằm lên vai hắt, tay ôm chặt không buông.

- Bây giờ thì không sao rồi, có tao ở đây. - Hắt vuốt tóc nó. - Tao xin lỗi.

- Tại sao xin lỗi?

Nó buông hắt ra, nhìn thẳng vào mắt hắt, lần thứ hai hắt nói với nó hai từ này.

- Tao đã không đến sớm hơn. Tao đã để mày sợ như vậy. Tao không bảo vệ được mày.

Âm thanh hắt trầm thấp vang lên, càng về cuối càng lộ rõ vẻ đau thương, xen một chút dịu dàng.

- Ai đổ lỗi cho mày đâu. - Nó cốc đầu hắt. - Về thôi.

Nó đứng dậy, nhưng rất nhanh lại ngã xuống, may mắn hắt đỡ lại kịp, ngồi quá lâu, chân nó tê rần rồi. Đúng lúc đứng lên lại vô tình đánh rơi xấp hình, hắt đỡ lấy nó cũng thuận tay nhặt lên. Nhìn thấy hình ảnh đó, ánh mắt hắt xẹt qua một tia lạnh lùng, cô gái này..

Hắt cầm xấp hình, không nói gì thêm nữa, ngồi xuống đưa lưng về phía nó:

- Leo lên.

Nó ngoan ngoãn trèo lên lưng hắt, nó vừa nhìn thấy ánh mắt sắc bén của hắt, đúng là vậy, không có nhìn lầm. Nó không dám ở lúc này cãi hắt, hơn nữa chân như vậy cũng không đi được, chỉ bằng để hắt cõng.

- Muốn hỏi gì?

Dọc đường về nó im lặng, nhưng lại không ngừng cựa quậy, hắt không thấy mặt nó mà như biết nó muốn gì, lên tiếng hỏi trước.

- Hả? - Nó bắt ngờ.

- Tao với cô ta không có gì.

Hắt tự động giải thích, rõ rồi khúc mắc trong lòng nó.

- Hình đó..

- Ảnh ghép. - Hấn chắc hấn lên tiếng.

- Làm sao có thể? - Nó ngạc nhiên.

- Có gì không thể? Chỉnh sửa rất tốt nhưng nhiều chỗ còn sai sót quá, do máy kích động nên không phát hiện ra thôi.

- Cô ta nói tụi mày quen nhau. - Nó ngập ngừng hỏi.

- Mày tin tao hay tin cô ta? - Hấn nhẹ nhàng nói.

- Thì.. Tin mày.

- Vậy thì được rồi. Nghe cho rõ đây, tao không có thích cô ta! - Hấn nhấn mạnh.

Nghe được câu khẳng định của hấn, lòng nó như có dòng nước ấm rót qua.

Âm thầm trên lưng hấn cười nhẹ, tựa đầu trên bờ vai ấm áp đáng tin tưởng..

“Mày ở trong tim tao mất rồi, làm sao tao có thể thương ai khác được nữa? Cô ngốc.”

Hấn cũng cười, lặng lẽ công nó đi hết đoạn đường về nhà..

Nụ cười mang tên hạnh phúc.

Ước chi, những khoảng khắc này mãi mãi kéo dài, mãi mãi hiện hữu..

15. Chương 15 - Thất Vọng

Đặt chân vào cổng trường, lập tức mọi ánh nhìn của mọi người đều dồn vào nó, mày đẹp nhìn lại khó hiểu. Nó đến lớp đã thấy cả bọn chờ sẵn, mặt ai cũng căng như dây đàn, nó tò mò bước tới, vừa muốn mở miệng hỏi đã reng chuông, nó đành phải im lặng chờ đến hết tiết.

Ra chơi, nó vội vàng hỏi tụi nó:

- Ê. Sao nay căng vậy?

- Mày đó! - Ly Hấn phẫn nộ khoanh tay lại.

- Uiii.. Hả?! Cái gì cơ? - Nó xoa đầu tỏ vẻ không hiểu.

- Nãy vào trường thấy gì lạ không? - Mẫn Di hỏi, giọng lạnh nhạt khác hấn mọi ngày.

- Thấy, tao bị nhìn như thú lạ.

- Biết tại sao không? - Từ Mã nhàn nhạt lên tiếng.

- Tao đang muốn hỏi nè. - Nó ngồi xuống bàn.

- Mày tự mình làm cái gì không biết sao? - Cẩn Trinh nói giọng đầy trách móc, có một chút xía xối.

- Cẩn Trinh. - Hấn nhấn mạnh.

- Mày lúc này còn bình nó? - Từ Mã hắng giọng.

- Lỗi đâu phải ở nó, tụi mày đổ hết lên đầu nó là sao? Nó cũng là người bị hại mà. - Hấn cãi.

- Ừ nó là người bị hại vậy mày thì sao? - Trinh Cẩn bắt đầu lớn giọng.

- Đủ rồi. - Triết Nhã đập bàn. - Còn cãi? Bây giờ cãi nhau quan trọng sao? Làm rõ việc này đi.

- Tụi mày đang nói cái gì? Tao không hiểu! - Nó nghi ngờ nhìn họ một lượt.

- Lên web trường coi đi. - Ly Hân đưa điện thoại cho nó.

Hình ảnh trên web đập vào mắt khiến nó hoảng hồn một trận, những hình này từ đâu mà ra? Còn nữa việc này mới hôm qua, hôm nay đã thấy trên web, là ai?

- Giải thích đi. - Triết Nhã khoanh tay nhìn nó từ trên cao.

Nó nhìn bào màn hình một hồi..

“Hoa khôi bắt cá hai tay với hai chàng hotboy”

Tiêu đề kiểu gì đây? Bắt cá? Khái niệm gì vậy? Nó nhìn hình, là hôm qua lúc nó bị nhốt trong phòng học, hình chụp lúc hân đang ôm nó, lúc đó trời tối căn bản là chỉ thấy được hình ảnh mờ ảo của hai người, cư nhiên vì thế lại tăng thêm phần mờ ám.

Kéo xuống một chút lại thấy hình ảnh nó gác cằm trên vai hân, tay rõ ràng vòng sau người hân, hình ảnh dễ gây hiểu lầm như thế bảo sao tụi nó không chịu ngồi yên.

Còn một tấm khác là lúc hân công nó trên con đường vắng, những ánh đèn vàng rọi trên người họ tạo nên cảnh đẹp mê người, hân đang bị nó nhéo tai mặt nhăn nhó như khi, nó thì khoái chí cười muốn ngoác hàm, hình ảnh ngọt ngào như những đôi yêu nhau vậy.

“Mộc Lạc Hi vui vẻ, thân mật cùng Triều Khắc Hàn trong khi đang là bạn gái của Đặng Dĩ Hằng.”

“Đặng Dĩ Hằng không hề biết bạn gái mình lại phản bội sau lưng mình, ngày ngày vẫn quan tâm cô.”

“Lạc Hi có được Đặng Dĩ Hằng cũng không buông tha cho Khắc Hàn.”

Còn xuất hiện thêm những tấm hình Đặng Dĩ Hằng đang ân cần chăm sóc nó trong giờ ăn ở căn tin, có tấm hình hai người đi trong sân trường, trên môi anh là nụ cười tươi hơn hở, mà nó thì nhìn thế nào cũng như rất miễn cưỡng.

Rõ ràng bài viết này là nhằm vào nó, nói như thể Đặng Dĩ Hằng là người bị hại vậy, còn có hân nữa. Nhìn xuống một chút là một đồng bình luận, xĩa xối có, tội nghiệp cho Dĩ Hằng có, cũng có người mong chờ kết quả mối tình tay ba này nữa.

“Lạc Hi sướng rồi, một lần hai chàng hoàng tử, không biết người ở lại cuối cùng là ai nhỉ?”

“Đồ cáo già.”

“Đặng Dĩ Hằng còn chưa đủ, đồ tham lam.”

Càng đọc bình luận, lông mày nó chau lại càng chặt, một cảm giác khó chịu dấy lên trong lòng, hơn hết là oan ức.

“Nhảm nhí, thật là nhảm nhí mà, hết sức nhảm nhí.”

Trong lòng nó kêu gào.

Nó đặt điện thoại xuống, ngược lên nhìn tụi nó một chút, không nói gì cả cũng không giải thích.

- Sao? - Mẫn Di hỏi.

- Tụi mày đang nghi ngờ tao cái gì? - Nó không đáp mà hỏi lại.

- Tụi tao muốn biết bài viết này có thật không. - Ly Hân nói.

- Đây là gì? - Nó giơ điện thoại lên, chỉ vào trang web. - Là chỗ phát sinh của những tin đồn vô căn cứ trong trường. Lúc trước thấy mấy tin trong này tụi mày quan tâm sao? Đâu có! Tụi mày cũng đâu có tin. Vậy sao bây giờ lại hỏi tao? Tụi bây cứ như trước không hỏi, không quan tâm là được rồi.

Lời nói của nó thật sự chỉ là đơn giản không muốn tụi nó suy nghĩ về chuyện này nữa bởi vì nó thật sự chỉ là tin đồn. Ấy vậy mà qua tai tụi nó lại biến thành câu nói biện minh, nó bị nói trúng rồi nên không muốn tụi nó biết.

- Mày.. - Mẫn Di trợn mắt không tin được. - Quả nhiên là thật.

- Lạc Hi. Từ khi nào mày trở thành vậy rồi? Bắt cá hai tay? Lúc trước chính miệng mày nói đó là việc làm hèn hạ nhất mà cho dù đánh chết mày cũng không làm mà. - Ly Hân hơi thất vọng.

- Với ai khác không nói đằng này là Dĩ Hằng với Khắc Hàn. Mày có biết bọn họ nói gì sau lưng Khắc Hàn không? Rõ ràng là một người lạnh lùng, không ai dám đụng vào lại bị nói thành như một kẻ yếu đuối, gì mà không cường nổi sự căm dỗ của mày bất chấp làm kẻ thứ ba. - Từ Mã phóng đại

- Đừng có mà phóng đại lên. - Hân liếc Mã. - Chuyện không phải vậy.

Hân muốn lên tiếng giải thích lại bị bọn kia giành lấy lần nữa.

- Rành rành mọi thứ còn nói không phải vậy. Lạc Hi mày làm tao thất vọng. - Trịnh Cẩn nhẹ giọng.

Nó đứng ngơ ngẩn nghe tụi nó nói một hồi, lúc đầu còn không hiểu, giờ thì biết rồi đơn giản một câu là tụi nó không tin nó. Đáy mắt thoáng qua một ánh buồn, lòng người đứng là khó đoán, tin đồn nho nhỏ vậy thôi đã có thể làm lung lay rồi.

Thì ra nó cũng có lúc ngây thơ tưởng rằng dù ở bất cứ tình huống nào họ cũng sẽ tin tưởng lẫn nhau, giờ thì hiểu rồi, trong lòng tự giấu một cái, nhếch môi lên:

- Thất vọng? - Nó bước một bước đối diện với tụi nó. - Có khi những gì tận mắt thấy được, vẫn chưa chắc là sự thật, huống chi, chỉ là những tấm hình và vài lời nói? So với sự thất vọng của mày dành cho tao, tụi mày còn còn làm tao thất vọng hơn nhiều. Tao nghĩ bốn năm đã là con số nhiều, hóa ra đối với việc để tụi mày hiểu được tao, bốn năm là quá ngắn. Tao thất vọng!

Nói xong liền cụp mi mắt xuống bước khỏi lớp.

Nó đi tìm Cổ Hoài My, việc nó bị nhốt ở đó là do cô ta làm, cũng chỉ có cô ta biết chuyện hôm đó. Nói một cách thuyết phục, cô ta là người tung những tấm hình và tin đồn này lên. Vừa muốn phá hoại quan hệ giữa nó và Dĩ Hằng, vừa muốn Khắc Hàn tuyệt giao cùng nó.

Cô gái này.. là ngây thơ hay ngu ngốc? Cô ta không biết tình cảm giữa Khắc Hàn và nó là khó tách rời thế nào sao? Việc này là sự thật còn chưa chắc hẳn sẽ cùng nó trở mặt, huống chi đây chỉ là tin đồn vô cơ mà hẳn lại biết rõ mọi việc?

- Có việc gì? - Hoài My hỏi trước.

- Tin đồn trên web là cô lan ra? - Nó dò hỏi.

- Cô có chứng cứ? - Hoài My rất tự tin.

- Tôi chắc chắn người nhốt tôi ở phòng học hôm qua là cô, ngoài cô có thể, không còn ai khác. - Nó khẳng định.

- Được, là tôi tung lên, nhưng mà nếu như cô không làm ra thì tôi làm sao có được những hình ảnh đó mà tung lên?

- Cô chắc chắn những gì mình thấy là thật? - Nó nhếch môi.

- Tận mắt thấy không thể là giả.

- Ngây thơ! - Nó phì cười. - Tận mắt nhìn thấy mà cô nói chỉ là vài hình ảnh như vậy, sau đó tự mình suy diễn ra những viễn cảnh không có thật, rồi đồn bậy đồn bạ, cô bảo là cô tận mắt thấy? Nực cười! Trước khi làm việc gì, suy nghĩ kĩ một chút và nhìn xem hậu quả là gì. Tôi không phải là người dễ dàng vào.

Nó dứt lời liền quay người đi, không cho cô có nửa câu cãi lại, ánh mắt còn lạnh lùng quay đi đã thay bằng vẻ ảm đạm chán nản.

Lạc Hi ra khỏi cổng trường, những tiết học sau cũng không có lên lớp, đây là lần đầu trong đời nó “cúp học”.

Hai tiết học nữa trôi qua, Triều Khắc Hàn ngồi trong lớp gan sùng sục, nó đi đâu rồi lại không nói một tiếng? Bọn kia cũng lúc này vội vàng kết luận lại chẳng chịu nghe hẳn giải thích, hấp tấp và hồ đồ như thế, giờ cũng biết sai rồi.

Bọn họ đếm từng giây mong mỗi tiết học sớm kết thúc để đi tìm nó, nói một tiếng “tội tao sai rồi” nhưng có người không đợi được, tiết học cuối vừa bắt đầu đã không thấy bóng dáng đâu.

Khắc Hàn gọi điện cho nó, một cuộc, hai cuộc rồi ba cuộc.. không bắt máy. Đến tận rất nhiều cuộc gọi sau, giọng nói dịu dàng vang lên nhưng lại lạnh như dao phi về phía hắn..

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được..”

Hắn nghe thấy liền tức giận ngắt điện thoại, lòng như nước đun sôi, nó có thể đi đâu được, hay là về nhà?

Hắn chạy về nhà nó, bấm chuông, đợi một hồi cũng không có người mở cửa, giờ này chú Khải ở công ty, nhưng sao dì Huyền lại không có nhà?

Hắn đi hết những nơi có thể tìm được nó, đến lúc tưởng như sắp gặp được nó thì hy vọng đột nhiên vụt tắt.

Một hồi chuông điện thoại..

- Tìm được chưa? - Đầu dây bên kia Từ Mã hỏi.
- Đang. - Hắn trả lời một chữ, hơi thở gấp gáp.
- Tội tao cũng đang tìm mấy chỗ gần trường, mày gọi nó chưa?
- Gọi không được, ngắt kết nối rồi. - Hắn chán nản.
- Giận thật rồi, thôi tìm đi.
- Ủ. - Hắn đáp lại một tiếng rồi cúp máy.

Khắc Hàn đi hết những chỗ nó có thể tới, cũng không tìm thấy nó, hắn dựa vào cột đèn bên đường, thở hổn hển.

Rốt cuộc là đi đâu rồi, nó có thể đi được nơi nào chứ, rà soát trí nhớ một hồi trong đầu hắn bỗng lóe lên. Hắn bắt taxi một mạch đi tới nơi đó, hiện giờ chỉ còn nơi đó, nếu ở đó vẫn không thấy nó thì coi như hết hy vọng.

Khắc Hàn xuống xe, ngược nhìn bảng hiệu to lớn một chút.

“Công viên giải trí Fun”

Trong một khắc rất nhiều kí ức thi nhau ùa về, nơi đã từng gắn với hai đứa nó cả mùa tuổi thơ, nhưng đáng tiếc, công viên này, bị bỏ hoang ba năm rồi, từ lúc đó họ cũng không có cơ hội đến đây nữa.

Bảng hiệu đã sớm phủ đầy bụi, có vài chữ cái cũng bong tróc sắp rơi xuống. Hắn đi vào bên trong, cả công viên bao phủ một màn đen, những trò chơi đều ngừng hoạt động, bám đầy mạng nhện mà hình hài cũng sứt mẻ trở nên xấu xí vô cùng.

Giữa công viên có một cái hồ rất lớn, mà hắn còn nhớ lúc trước ở đó rất đẹp, ánh sáng lung linh, có rất nhiều người ngồi lại ven hồ nhất là những đôi tình nhân.

Hắn đến gần hồ, từ xa nhìn thấy một cái bóng nhỏ, bóng lưng quen thuộc với mái tóc dài, hắn biết hắn tìm thấy nó rồi.

Đi đến sau nó, hắn cởi áo khoát ra, chụp lên người nó, nó hoảng hốt quay đầu lại, ngơ ngác nhìn hắn.

- Sao mày ở đây?

Nó không biết hắn tới gần, nó đang suy nghĩ rất nhiều việc, từ quan hệ của nó với anh cho đến hắn và việc có phải nó nên sớm chấm dứt những thứ phiền phức này mà quay lại cuộc sống nhàn nhã lúc trước?

- Đi tìm mày. Sao không bắt máy? - Hắn vịn vào thành hồ.
- Máy? - Nó lấy điện thoại ra, nhìn một chút. - Hết pin.
- Biết tao lo không? - Hắn nhìn nó.
- Tao không phải con nít. - Nó nhìn mặt hồ phẳng lặng.

- Tại sao lại tới đây? - Hấn thắc mắc.

- Ở đây rất yên tĩnh.

Nó chỉ thuận miệng đáp một câu, mà cũng không biết rằng trong lòng mình có một đáp án khác, một đáp án ngay cả bản thân nó cũng không ngờ tới.

- Về thôi. - Hấn quay người lại.

- Mày không muốn hỏi gì sao? - Nó vẫn bất động.

- Tao tin mày.

Hấn chỉ đáp ba chữ, ba chữ thể hiện hết tất cả những gì hấn đối với nó, nó im lặng một lúc mới ngẩng đầu lên nhìn hấn. Ánh mắt đã dịu đi không còn vẻ ảm đạm, chán nản lúc nãy, mà trên môi cũng vô thức treo một nụ cười nhẹ.

- Cảm ơn.

- Giữa tao với mày còn cần nói thứ này? - Hấn xoa đầu nó. - Về thôi.

Nó ngoan ngoãn gật đầu đi theo hấn.

Có lẽ đúng là như vậy, giữa hai người họ từ lâu những câu “cảm ơn” hay “xin lỗi” đã trở nên vô cùng xa xỉ. Lâu lắm rồi hai người đã không cùng nói chuyện mà nghiêm túc như vậy, có lẽ đôi lúc những khoảng khắc giống vậy cũng rất cần thiết để hiểu và trân trọng nhau hơn.

Họ thân thiết và bên cạnh nhau, tình cảm họ dành cho nhau đương nhiên không như với một người bạn bình thường. Những người xung quanh nói thế nào cũng được, hiểu lầm về bọn họ cũng được, nói xấu bọn họ cũng không sao. Chỉ cần họ luôn có nhau, luôn chân thành với nhau, vậy là đủ.

16. Chương 16 - Hiểu Lầm Nói Tiếp

Vụ việc kia mất gần nửa tháng mới dần lắng xuống, mọi thứ bắt đầu trôi vào lãng quên, cả bọn lại thân nhau như cũ.

Tháng mười qua đi, nắng có thêm phần chói lóa, cái lạnh đã dịu đi, không khí thoáng đãng lại dễ chịu.

Mọi thứ sẽ vô cùng tuyệt vời khi không có thêm một việc khác ồn ào lên, một việc khiến cả trường lại tiếp tục xôn xao.

Mộc Lạc Hi nó, chắc sắp được trao giải nữ hoàng thị phi rồi.

Tình hình là dạo này bọn họ thấy Dĩ Hằng cùng Lạc Hi không còn thường xuyên đi chung nữa, trong lòng đương nhiên nổi lên nghi vấn. Còn về phần tại sao chuyện riêng của nó và anh, lại khiến những người không liên quan tò mò như thế thì lý do chỉ có một, bởi vì họ là tâm điểm của trường.

Những con người hoàn hảo như vậy, điều đương nhiên là không tránh khỏi bị soi mói, dù là nhất cử nhất động cũng bị đem ra bàn tán, chỉ cần có một động thái bất thường lập tức sẽ bị đồn thổi lên. Cảm giác như, thú vui của bọn kia là rình mò lỗi sai của người ta vậy, đừng có tôn người ta lên cao như thế rồi lúc sai một chút lại tỏ vẻ thất vọng này nọ chứ.

Lần này họ không phải thấy trên web trường, không phải lời đồn bậy bạ, lần này họ nghe từ chính miệng Đặng Dĩ Hằng. Anh lớn tiếng tuyên bố rằng:

“Mộc Lạc Hi bị Đặng Dĩ Hằng này đá rồi.”

Hình như là câu chuyện qua tai người này truyền ra khỏi miệng người kia càng ngày càng lệch hướng, ban đầu chỉ là việc hai người họ không còn quen nhau, dần biến thành chuyên mục nói xấu nó.

Họ nói rằng Lạc Hi bắt cá hai tay, bị đá là đáng đời, có người nói rằng, dù cho nó bị đá cũng còn có Khắc Hàn, có người chửi hần không có mắt nhìn thích một người lật lọng như nó.

Tin đồn càng truyền càng xa, đến tai bọn nó là chuyện sớm muộn, mà người biết tin sớm nhất cũng chẳng ai khác ngoài Triết Nhã. Giữa giờ ra chơi Triết Nhã từ ngoài lớp chạy vào, không kịp thở mà đập cái ầm xuống bàn nó, đứt quãng nói:

- Ê! Mày... mày... mày chia tay với Dĩ Hằng rồi hả?

- Gì? - Cả bọn nghe lập tức bu lại.

- Chia tay rồi?

- Sao vậy?

- Hồi nào?

Tụi nó mỗi đứa một câu, ồn ào lộn xộn, nó nhất thời không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

- Từ từ. - Nó nhăn mặt.

- Sao rồi?

Hần cũng tò mò nhướn người qua hỏi, ngoài mặt thì tro tro như thế nhưng trong lòng thì sướng ngắt trời rồi.

- Thì chia tay rồi. - Nó chấp tay thở một tiếng thoải mái.

- Hai bây cãi nhau à? - Ly Hân vừa ăn bánh tráng vừa hỏi.

- Chia tay rồi cãi nhau gì nữa? - Nó nhú mày.

- Tưởng cãi nhau rồi chia tay. Vậy sao chia tay?

- Chia thì chia, mày có thích thì hốt đi. - Nó hất mặt, bổ sung thêm. - Mà thằng đó không phải người tốt.

- Xì. Bị đá nên nói xấu người ta hả? - Triết Nhã lúc này mới lên tiếng.

- Mày nói gì khó nghe vậy? - Nó liếc cô, tiện tay giựt bịch bánh tráng.

- Nói đúng mà ba. - Nhã chun mũi.

- Đúng khỉ! Nghe ở đâu về? - Nó vừa nhai vừa nói.

- Thì bọn ngoài kia, còn nói là nghe chính miệng Dĩ Hằng nói.

- Nói gì? - Bộ mặt nó như chuyện không liên quan tới mình.

- Chính miệng nó nói là nó đá mày.

- Phụttt..

Lời của Nhã khiến nó cười ra tiếng, cái này gọi là đang vớt vát chút sĩ diện cuối cùng đó hả?

Không ai biết thì thôi đi, tranh thủ tung tin trước? Ai da.. không biết nên nói anh ta ngu hay ngốc, không phải làm vậy là tự chuốc khổ à? Hết Hoài My tới Dĩ Hằng, thích chọc vào nó tới vậy sao, cảnh cáo rồi chứ phải không đâu.

- Cười gì mẹ? - Nhã liếc nó.

- Mắc cười. - Nó nhe răng nhìn cô.

- Chưa thấy ai thất tình mà không biết buồn như mày. - Mẫn Di lắc đầu.

- Tao không có được như mấy con nhỏ thất tình cái rồi bù lu bù loa, kể lể than thở, làm như muốn khoe hết cho thiên hạ biết vậy, bộ hay ho lắm hả. - Nó bĩu môi. - Vậy nên, làm tụi bây thất vọng rồi.

- Gì chứ. Không buồn thiệt? - Ly Hân khó tin.

- Tao mà buồn là nãy giờ tụi bây bị tao hành đủ rồi, một lũ điên. - Nó lườm.

Bốn đứa con gái có một chuyện cứ thế nói qua nói lại, nó ngoài hai chữ chia tay thì chẳng chịu nói gì khác, làm tụi nó tò mò lý do muốn chết. Cuộc trò chuyện chắc sẽ còn kéo dài đến hết giờ nếu như không có một giọng khác cắt ngang.

- Hi Hi.

- Huh? - Nó quay sang nhìn hần.

- Có thích hần không?

Hần hỏi một câu trúng trọng tâm, ba đứa nãy giờ không thu hoạch được gì thì tò mò nhìn nó, quả nhiên là Khắc Hàn, sao nãy giờ tụi nó lại lòng vòng không ra chữ.

- Không. - Nó tỉnh bơ.

Ba đứa kia nghe nó trả lời thì trơ ra.

- Sao không thích? - Mắt Mẫn Di thiếu tí nữa trợn ngược.

- Không thích thì không thích thôi.

Ly Hân tuy có hơi bất ngờ nhưng vẫn im lặng nhìn nó, hóa ra là vậy, hèn gì cô thấy nó đi với anh tuy là miệng thì cười nhưng ánh mắt chẳng khác nào cái xác không hồn.

Hôm anh ta tỏ tình cô cũng thấy vẻ băng lãnh sau khi quay mặt đi của nó, cô còn tưởng mình nhìn lầm, rồi đến việc nó ném bó hoa vào thùng rác, cô lý giải là do nó không thích hoa hồng trắng.

Đến hôm nay thấy rõ ràng thái độ của nó cô hiểu rồi, cô không nhìn lầm, nó chính xác là chán ghét anh ta, nhưng chỉ là cô không biết lý do.

Ly Hân so với Triết Nhã và Mẫn Di thì thân với nó hơn, ít ra là hiểu nó hơn, mỗi một ánh mắt và hành động của nó cô đều có thể hiểu rõ, lần này cũng không ngoại lệ.

Hần có được đáp án mong muốn khóe môi không tự chủ mà cong lên một đường đẹp mắt, mà bản thân hần cũng không hiểu vì lý do gì nó lại chịu quen anh ta.

- Không thích sao quen? - Ly Hân nhàn nhạt hỏi nó.

- Có tí chuyện.

- Chuyện gì? - Cô gặng hỏi.

- Chuyện nhỏ à. - Nó cười trừ.

- Chuyện nhỏ nên tính giấu tao luôn?

- Tao cũng muốn biết, nói đi. - Giọng hần nhẹ nhàng mà như ra lệnh.

Đúng lúc này chuông reng vào lớp, tụi nó bắt đầu đi về chỗ, Ly hân trước khi quay lên còn ra hiệu một cái “chút nữa nhớ kể” nó nhìn cô cười cười rồi bắt đầu học.

Hôm nay hết giờ tụi nó chở vội về, kéo nhau qua quán nước đối diện mà buôn chuyện, đương nhiên là ép nó kể tiếp chuyện lúc này.

- Rồi kể đi. - Ly Hân làm bộ như thẩm phán tòa.

- Dù gì chuyện cũng xong rồi, kể tụi mày nghe cũng được, là vậy nè...

Nó bắt đầu đem chuyện từ hôm Got Talent nghe được vụ cá cược của anh, rồi lên kế hoạch trả thù anh, cũng đem toàn bộ kế hoạch nói ra, cho tới cái chuyện tin đồn bắt cá kia là do ai đăng lên, mấy tấm ảnh đó ở đâu có được cũng nói ra hết.

- ...Thì tóm lại là tao không có thích thằng đó, tại nó lợi dụng tao trước nên tao mới trả đũa, tao tưởng nó đồ tao rồi ai ngờ nó còn tung tin bậy bạ. Còn con kia nữa tao đang tính kể xử nó, tin nó đưa lên, tao trả gấp mười.

Cả bọn nghe xong thì gật gà gật gù, mấy thằng trai cũng ra dáng ông tám lăm, có câu chuyện thôi mà ngoằn ngoèo thấy mệt.

- Vậy là nó mới là người bị đá. - Nhã gật gật đầu.
- Giờ chuyện đó không quan trọng nữa. - Nó làm bộ suy tư
- Tính “tặng” lại hai đứa nó cái gì? - Hấn nhìn là biết nó muốn gì.
- Đang nghĩ nè. - Nó khịt mũi.
- Để nghĩ phụ cho.

Cả bọn hùng hổ xắn tay áo, mỗi người một tư thế bắt đầu vận dụng cái đầu không giống ai của mình, mà lần này nó cũng quá hiền đi, nói là chỉ muốn trả lại y chang những gì bọn họ làm với nó nhưng gấp lên vài lần thôi, chứ nếu không phải chiều theo nó chắc bọn nó đã nghĩ ra mấy cách trả thù quái lạ hù chết người rồi.

- Ra rồi. - Mẫn Di búng tay.
- Sao sao? - Cả đám nháo nhào chụm đầu lại.
- Là vậy nè ...
- Duyệt! Cứ vậy đi. Mà từ từ thôi, cho tụi nó hưởng thụ lâu một chút. - Nó vỗ tay.
- Tao tưởng lần này mày tích đức, ai dè cũng vậy.

Ly Hân bĩu môi chế nhạo lãnh trọn nguyên cái liếc của nó.

- Xong rồi. Đi, về. - Nó đứng dậy.
- Mình nói chuyện một chút đi? - Đặng Dĩ Hằng gọi nó.
- Được.

Hai người đứng dưới tán cây bàng rộng lớn, hai cái bóng đổ dài trên sân, những phiến lá vì gió thổi mà run run sà xuống đất, mái tóc nó bay nhẹ nhàng trong gió, đứng một nơi nhìn anh.

- Có phải cậu nên giải thích một chút về cái tin trên web trường hôm nay không? - Giọng anh bình thản.
- Đó là tin đồn. - Nó đáp ngắn gọn.
- Không muốn giải thích?
- Tin đồn, hiển nhiên không có thật, vì sao phải giải thích? - Nó cãi.
- Là giả? Giả mà hình sinh động thật. - Anh nói móc.
- Cậu không tin tớ. - Nó nhếch môi. - Đã không tin thì có giải thích cũng vậy.

Nó xoay người toan bước đi liền bị anh nắm lại, kéo tới gần trước mặt mình, giọng có chút run lên vì giận dữ.

- Không phải không tin. Nhưng cậu nhìn đi, mọi thứ đều thật như thế, thậm chí tớ có thể tưởng tượng rõ ràng mọi thứ trước mắt. - Anh kích động.
- Vậy thì sao? Rõ ràng bản thân cậu không tin tớ, cậu chỉ là đang ngụy biện cho mình. - Nó vẫn thản giọng trả lời.
- Không. Tớ.. - Anh lắp bắp, nhưng rồi rất nhanh tức giận la lên. - Tên Khắc Hàn đó, có gì tốt? Đến cả lúc đã là bạn gái tớ rồi cậu vẫn tương tư hấn?
- Cậu ấy là bạn thân tớ. - Nó nhấn mạnh hai từ “bạn thân” như muốn phủi sạch hiểu lầm.
- Không phải, hấn ta không xem cậu là bạn.
- Tụi tớ là bạn thân. - Nó kiên nhẫn nhấn mạnh.

Nghe được nó chắc chắn khẳng định, anh cũng không lớn tiếng nữa, giọng nhẹ đi:

- Có thể không cùng hần thân như thế không?

- Tại sao? - Nó nhú mày.

- Tớ không thích nhìn hai người thân thiết.

- Bọn tớ chỉ là bạn. - Nó bắt đầu mất kiên nhẫn nói lại.

- Hần ta với cậu là bạn, tớ với cậu là người yêu, nhưng mọi thứ cứ như ngược lại, cậu không bao giờ thân mật với tớ như hẳn, cậu dù cho đã có tớ vẫn không kiên nhẫn chơi đùa với hẳn. - Anh bức xúc, vừa nói tay vừa chỉ về phía nào đó xa xôi.

- Bạn bè thì chơi đùa là bình thường.

Nó biết anh đang nghĩ gì, nó không thích anh nên việc giữa anh và nó, nó không ngốc đến mức không nhận ra, nó hiểu rõ lúc này là anh đang ghen, nhưng vậy thì sao? Mối quan hệ này dù sao cũng phải kết thúc, coi như bây giờ sớm một chút.

- Dù tớ nói không thích thì cậu cũng sẽ không nghĩ chơi hẳn?

Anh hơi tuyệt vọng, bản thân anh cũng không hiểu sao mình lại như thế, anh thật sự thích nó rồi, không còn không chế được bản thân nghĩ gì nữa, chỉ cần nhìn thấy hai người họ đi chung anh liền tức giận.

Anh cứ tưởng nó thích mình, mà thì ra trong lòng nó so với hẳn anh vẫn chẳng là gì cả, vậy tại sao nó lại đồng ý làm bạn gái anh, làm anh thích nó rồi hành hạ anh như thế?

- Đúng. Đối với tớ, giữa tình bạn và tình yêu, tớ chọn bạn, bởi vì.. - Nó dừng lại. - Cái gọi là tình yêu lúc này của tớ, không đáng tin tưởng.

Bốn chữ cuối cùng của nó như tiếng sấm ầm bên tai anh, như tia điện tới tấp mà đánh vào tim anh làm cả người anh run lên một cái, hóa ra đối với nó anh là “không đáng tin tưởng”.

- Cậu không thích tớ chơi với Khắc Hàn tớ cũng hết cách, vì tớ thích. Chơi với ai là việc của tớ, cậu không được quản lý chặt chẽ như vậy, Khắc Hàn vẫn sẽ là bạn tốt của tớ. Còn cậu nếu không thích, chúng ta chia tay.

Nó tiếp tục nói, nghe qua có vẻ rất không hợp lí, vì có ai yêu nhau mà lại thích để người yêu mình chạy rong không quản chứ, chỉ là nó một chút tình cảm cùng anh cũng không có nên mới nói như vậy.

Nó nói nếu không thích thì chia tay, nghe cứ tưởng như cho anh lựa chọn, chấp nhận nó cùng hẳn thân thiết và tiếp tục quen hoặc là chia tay, nhưng câu “chúng ta chia tay” như là khẳng định không cho phản kháng.

Anh đứng tại chỗ, không tránh khỏi ngẩn người một hồi, một lúc sau, cơn gió vù vù quét qua, thổi rơi những phiến lá vàng mới lòi kéo được hồn anh về, anh trợn mắt nhìn nó:

- Cậu.. nói gì?

- Chúng ta chia tay! - Nó nhấn mạnh.

- Không.. tại..

Anh lắp bắp nửa ngày vẫn chưa nói được một câu, nó nhú mày nhìn anh, xoay người bỏ đi.

Anh nhìn theo bóng lưng nhỏ bé đó, sao lại lạnh lùng mà tuyệt tình đến vậy, anh nhìn theo tim là không tự chủ được nhói lên, hình như tình cảm của anh không chỉ đơn giản dừng lại ở một từ thích nữa rồi.

Khi yêu, bất kì một ai cũng có quyền mơ mộng, tưởng tượng cho mình một viễn cảnh tình yêu đẹp đẽ và đương nhiên anh cũng giống vậy, vẫn ôm hy vọng, lần nữa chinh phục nó.

17. Chương 17 - Quà Của Tao Đâu?

- Dậy chưa?

Giọng hần trầm thấp truyền qua điện thoại, lọt vào tai nó, nó nửa tỉnh nửa mơ dùng giọng mũi đáp lại:

- Chưaa.

- Dậy đi tao qua.

- Hả? Làm gì? - Nó theo phản ứng đáp lại.

- Dậy mau!

Hần nói xong lập tức cúp máy, nghe tiếng tút tút vang lên bên tai, nó thả điện thoại xuống giường, mình lẩn qua lẩn lại vài cái rồi mới đứng dậy vào nhà vệ sinh. Rửa mặt xong không vội thay đồ mà quay lại bên giường ngả xuống lần nữa, mắt nhắm mắt mở ôm chăn đợi hần.

Lần trước hần từ tay mẹ nó lấy được chìa khóa rồi, khóa cửa nữa cũng vô dụng nên nó không thèm khóa luôn, quả nhiên một lúc sau cửa phòng bị mở ra, chưa gì đã nghe thấy giọng nói hần:

- Còn chưa dậy? - Hần đi tới bên giường xoay người nó lại.

- Dậy rồi. - Nó hí một mắt nhìn hần, vừa nói tay vừa chà chà cái mũi nhỏ.

- Rửa mặt chưa?

- Rồi.

- Sao không thay đồ?

- Đi đâu?

- Đi chơi!

Nghe hần nói nó giơ tay lên ý bảo hần kéo mình dậy, hần đẩy nó vào phòng thay đồ, lết đà lết đệt đi tới cửa mới ngoái lại nhìn hần một cái từ đầu tới chân rồi gật gật đầu đi vào. Nó nhìn qua hần trong lòng suy nghĩ, tên này cuồng đồ đôi hả? Sao lần nào đi với nó cũng lấy mấy cái đồ hai đứa có giống nhau mà mặc vậy?

Nó thay một bộ giống hần, lúc ra khỏi phòng nó thấy hần đang ngồi xem cuốn album hình hai đứa lúc nhỏ, vội vàng chạy như bay tới giật lấy ôm vào người.

- Coi cái gì? - Nó trừng hần.

- Làm như lần đầu tao coi. - Hần bĩu môi.

- Hình bao lâu rồi còn coi. - Nó vừa cất cuốn album vừa nói. - Được rồi, đi thôi.

Hần thấy nó mặc đồ giống mình vui vẻ mỉm cười, nắm tay nó dắt ra ngoài.

- Mẹ, con đi chơi với Khắc Hàn nha. - Nó vừa xỏ chân vào giày vừa nói vọng vào nhà.

- Mang Converse đi. - Hần cắt ngang.

- Hử?

Nó nhìn sang hần, cất đôi Nike vào tủ lấy ra một đôi Converse đen xỏ vào, lúc này mới nghe giọng mẹ Huyền vọng ra:

- Cẩn thận đấy!

- Dạ. - Hai đứa đồng thanh.

Hần đưa nó tới một công viên giải trí nổi tiếng, vừa vào đã thấy rất nhiều gia đình và các đôi tình nhân đang cười nói ngọt ngào, trong lòng nó dâng lên một chút ghen tị. Nó vào đến công viên liền như đứa trẻ thấy được đồ chơi, hai mắt sáng rỡ, kéo tay hần chạy qua chạy lại hết chỗ này đến chỗ khác.

Hần nhìn nó chỉ biết cười lắc đầu, mười lăm tuổi đầu còn như con nít lên ba, nhưng mà hần thích, thích nó khi bên mình tỏ ra vô âu vô lo như vậy, thích mình là điểm an toàn của nó.

Nó cảm thán nhìn hết xung quanh một vòng, từ khi khu giải trí Fun bị bỏ hoang, ba năm nay nó cũng không đến những nơi như này nữa, giờ nghĩ lại cũng có chút hoài niệm.

- Chơi cái này đi.

Nó phần khởi kéo hần đến gần tàu lượn siêu tốc, chờ hần mua vé xong nó lại vội vã kéo hần lên ngồi.

- Từ từ thôi. - Giọng hần lo lắng.

Ngồi trên tàu rồi hần chồm qua giúp nó đang loay hoay với cái dây an toàn, xong xuôi mới quay qua cài dây cho mình. Tàu bắt đầu chạy, nó hưng phấn ngồi không yên, đối với những trò chơi mạo hiểm này từ nhỏ nó cùng hần đã sớm miễn dịch rồi.

Nhìn một lúc trên tàu toàn là những cặp yêu nhau, con gái ai nấy đều sợ hãi nép sát vào người yêu, những chàng trai kia thì vẻ mặt thoáng qua nét tự hào. Nó cũng nắm lấy tay hần, lúc quay qua nhìn hần bỗng ánh mắt hai người giao nhau, không gian như dừng lại một khắc đó, khi tàu lượn sắp sửa lao xuống chỉ thấy thoáng qua môi hai người là một nụ cười nghịch ngợm.

Tàu lượn thật nhanh mà lao xuống kéo theo những tiếng la kinh hãi xé nát cả một khung trời tĩnh lặng, ai cũng nhắm chặt mắt cứ thế la sống la chết.

Xen kẽ trong những tiếng la đó thoang thoảng nghe được tiếng hú hét khoái trá của một đôi trẻ, hai người nắm chặt tay nhau gơ lên hưng phấn đón lấy làn gió mát.

Cảm giác tự do này, từng cơn gió phả vào mặt mạnh mẽ như muốn xé rách cả da mặt nhưng lại vô cùng sáng khoái, lâu lắm rồi không cảm nhận được.

Tàu lượn chạy ba vòng rồi dừng lại tại trạm, từng người bước xuống mặt mày xanh mét ngay lập tức chạy vào nhà vệ sinh gần đó nôn lấy nôn để. Chỉ có Lạc Hi cùng Khắc Hàn thong thả đi ra, nhìn những người xung quanh còn nham hiểm bụm miệng cười, chân tay vẫn còn lân lân vị gió.

Xong màn khởi động rồi, cũng nên bắt đầu vui chơi chứ, nó lôi kéo hần chơi hết trò này tới trò khác, đến khi mệt lả mới chịu dừng lại, lại gần ghé đá ngồi xuống.

- Khắc Hàn. - Nó nũng nịu gọi.

- Gớm quá! Sao, muốn gì đây?

Hần nghe nó nói bằng cái giọng nổi da gà đó thì toàn thân run lên.

- Kem.

Nó cười toét răng, chấp tay nhìn hần chớp chớp mắt như chú mèo tham ăn, hần thấy nó làm bộ làm tịch không nhận được phì cười ra tiếng, xoa xoa cái đầu nhỏ.

- Ngồi đây đợi tao.

Hần chạy đi rồi một mình nó ngồi đây lại thấy hơi chán, biết trước là đòi đi chung rồi.

Dọc đường đi hần nhận được vô số ánh mắt của những cô gái, thậm chí những cô đã có người yêu đi bên cạnh cũng vô thức ngoái lại nhìn hần một cái.

Lúc này hần cũng có cùng suy nghĩ với nó, tại sao không dẫn nó theo? Nó ngồi đó có giống như hần bị người khác nhìn thế này không?

Hần mua xong, trên đường quay về bỗng có bà chị từ đâu chạy ra, ông ọ làm quen với hần.

- Anh đi một mình à?

Hả? Anh? Về nhà soi gương xem lại cái mặt mình trước đi, phần son cho đậm, mặt già chát mà dám gọi hần bằng từ “anh”?

Trong lòng hần khinh bỉ cười một tiếng, một cái liếc mắt cũng không thềm cho cô ta, trực tiếp đi thẳng. Thăm nghĩ bây giờ con gái đều như vậy sao, xã hội phức tạp như thế, hần đúng là phải đem tiểu bạch thủ kia bảo vệ trong lòng bàn tay rồi.

Cô ta vì mê mẩn vẻ đẹp chững chạc của hắn nên mới chủ động tiếp cận, chưa từng có người đàn ông nào không bị cô ta mê hoặc, vậy mà chàng trai này... Ngược lại hành động của hắn càng làm cho cô thêm quyết tâm chinh phục.

- Chúng ta đi chung nhé?

Cô mặt dày, còn bạo dạn ôm cánh tay hắn, hắn liếc mắt một cái chán nản hất mạnh tay cô ra, lực đạo quá mạnh cộng thêm đôi giày cao gót khiến cô suýt ngã nhào.

- Thiếu thốn đến mức một người lạ cũng muốn đi cùng? - Hắn cười nhạt.

Cô nghe hắn nói, mắt tròn to kinh ngạc, lời nói của hắn một nhát đâm trúng lòng tự tôn của cô.

Hắn nói xong liền sải bước đi thẳng, không quan tâm cô ta nữa, nếu cô ta còn bám theo, bản thân hắn cũng không chắc mình sẽ nói ra những gì.

- Khoan.. khoan đã. - Cô thật sự đuổi theo.

Cô không tin mình không chinh phục được hắn, ngay cả những đại gia khó tính nhất cũng phải ngã dưới chân cô, một chàng trai non nớt làm khó được cô sao?

Bước chân hắn không dừng lại mà còn tăng nhanh, đến khi cô đuổi được hắn trán đã hiện lên vài giọt mồ hôi.

- Cô muốn gì nữa? - Hắn khó chịu lên tiếng.

- Người ta muốn đi cùng anh.

Cô ta trơ tráo nói, giọng nói ông ọ nghe muốn mắc nghẹn.

- Tôi đến đây để chơi, không phải đến gọi gái.

Hắn rút cuộc không nhịn được dùng từ thô lỗ nhưng ngữ điệu lại vô cùng nhẹ nhàng mang theo khinh bỉ mà đáp lại.

Bỏ qua cô ta nhanh chóng đi đến chỗ nó đang đợi, hình ảnh hiện lên trước mắt khiến lòng mày hắn nhíu lại. Bước chân nhanh hơn nữa về phía nó mà lúc này còn có thêm hai chàng trai khác.

Lạc Hi đang ngồi nghịch mấy chiếc lá rơi trên ghế, đột nhiên cảm thấy trời trở nên âm u, ngược lên mới thấy trước mắt bị hai bóng dáng chắn lại. Mày đẹp khê nhíu lại, hai người này là ai? Hai người thấy lòng mày nó nhíu chặt, cười nham nhở nói:

- Cô gái, sao lại ngồi đây một mình?

Nó nghe thấy vẫn không đếm xỉa tới họ, chuyên tâm ngắm nghía miếng lá trên tay.

Bọn họ bị nó làm lơ nhất thời không biết làm sao, con nhỏ này chảnh thật, giả bộ thánh thiện hay sao..

- Này, tôi đang nói chuyện với cô. - Một người nắm cằm nó, xoay mặt nó lại.

Trong lòng thầm nghĩ tại sao trong công viên này lại có nhiều thành phần như thế, ở Fun, chuyện này sẽ chẳng bao giờ xảy ra. Nó không có kinh nghiệm với những việc như vậy, chỉ mong hắn mau mau trở lại, bản thân tạm thời nghĩ cách đối phó.

- Buông ra. - Nó xoay mặt tránh cái tay của người kia.

Không đợi người kia có cơ hội nói gì thêm, một bóng dáng cao lớn đã đi tới cạnh nó, nghe thấy mùi hương quen thuộc, lòng nó nhẹ bẫng. Nó đứng dậy đi đến cạnh hắn, nắm lấy tay áo hắn, nép một nửa người sau lưng hắn.

- Biến!

Hắn mấp máy môi, một từ ngắn gọn được thả ra, nhẹ nhàng mà đầy uy lực, hù bọn họ liền quay đầu đi mất.

- Có sao không? - Giọng hắn dịu dàng nói với nó.

- Mày chậm một bước là đầy sao. - Nó châm chọc.
- Còn nói? - Hấn tức giận trừng nó, sao lại không biết tự bảo vệ mình đây.
- Kem đâu? - Nó xòe tay.
- Không có! - Hấn bình thần khoát vai nó xoay người lại thông dong đi về trước.
- Sao không? - Nó ngược lên nhìn hấn.
- Nãy gặp tí chuyện, tan hết rồi nên giờ dẫn đi ăn cái khác. - Hấn vẫn giọng điệu bình thản.
- Hả? Chuyện gì? - Nó lúc này mới tạm quên đi kem và quan tâm hỏi hấn.
- Giải quyết xong rồi.

Hấn nói là thế, trong lòng đã quyết định từ nay về sau cũng không cần đến cái công viên này.

Triều Khắc Hàn cùng Mộc Lạc Hi dạo đến một quán đồ ăn Hàn Quốc, hấn biết nó rất thích món bánh gạo cay. Nắm tay nó đi vào, hấn gọi vài món ăn nhẹ, lúc thức ăn được bưng ra, cô nhân viên lịch sự nói với họ:

- Đây là món của quý khách, hiện quán chúng tôi có chương trình khuyến mãi dành cho tình nhân, hai người nhìn qua lại đẹp đôi như vậy, chỉ cần cùng nhau tại dáng thân mật chụp một tấm hình sẽ được tặng một phần kem đầy. - Cô cười ngọt ngào.

Nó nghe cô nói tuy kem thì có thêm nhưng họ không phải tình nhân, muốn lên tiếng từ chối đã bị hấn giành trước:

- Được.

Được? Được cái gì mà được? Tên này càng ngày càng điên mà, mà nghĩ lại trước giờ tụi nó cũng kiêng nể gì nhau đâu, cũng làm người yêu hờ mấy lần rồi, cũng bị hiểu lầm rồi, thêm lần này nữa thì có sao? Nghĩ vậy nó liền vui vẻ tạo dáng, mà lúc này hai người ngồi đối diện nên hình cứ cứng ngắc.

- Qua đây. - Hấn vỗ vỗ khoảng trống ghế cạnh mình.

Nó chạy qua ngồi cạnh hấn, vốn hấn chỉ khoát vai nó vậy mà lúc chị nhân viên kia bấm máy hấn nhanh chóng “chụp” một cái lên má nó.

Nó sững sốt, một lúc sau trên mặt truyền đến một trận nóng ran, cảm giác mặt mình nóng như chảo nướng, nó đưa tay lên che lấy má mình.

Hấn nhìn biểu hiện nó cười khì khì, cô bé này có vẻ cũng bắt đầu có cảm giác với hấn rồi.

- Ăn đi.

Hấn đẩy phần bánh gạo tới trước mặt nó, nó liếc hấn, quả nhiên dám không xin phép đã hôn nó, đáp lại nó hấn chỉ cười.

Hai người ăn xong, lúc thanh toán chị phục vụ đưa cho họ tấm hình lúc này còn luôn miệng khen họ đẹp đôi.

Bức hình chụp đúng ngay lúc hấn thơm nó, một nửa mặt hấn được thu vào máy ảnh, tóc mái che đi một nửa con mắt đang khép hờ, gương mặt sắc lạnh xen thêm vài phần dịu dàng.

Nó nhìn hấn trong hình, tim “bùm bụp” nhảy lên hai cái, trong đầu hiện lên cảnh tượng lúc này khiến hai gò má ửng hồng. Nó trong ảnh bởi vì bất ngờ mà mặt đơ ra, mắt mở to, con ngươi nâu long lanh biết nói khuấy động lòng hấn lon ton gợn sóng.

- Dễ thương!

Hấn cầm lấy tấm hình từ tay nó, nhìn một hồi quay ra nựng má nó cảm thán lên tiếng.

Hai người không biết rằng khi họ rời khỏi, tấm hình của họ được phóng to hơn so với các đôi tình nhân khác đặt ngoài cửa hàng, trở nên bắt mắt vô cùng.

Màu trời đã sớm ngả vàng, mặt trời như lòng đỏ trứng bắt đầu rút mình vào sau tầng mây trắng, ánh sáng màu cam theo chân hai người về tới nhà.

- Được rồi vào đi, tao về! - Hấn vỗ vỗ vai nó rồi quay thẳng vào nhà mình.

Nó ngó người nhìn hấn..

“Ủa sao nay không cần nhằn mình ta? Cũng không bảo mình vào trước rồi nó mới chịu vào cơ đấy? Thôi không biết đâu.”

Căn biệt thự rộng lớn không có một bóng người.

- Mẹ? - Nó vừa cởi giày vừa gọi vọng vào.

Với tay bật công tắc đèn

“Tách.. tách..”

Sao đèn không mở được?

Nó nhờ vào một ít ánh sáng còn sót lại từ khe cửa rọi vào, đi đến phòng khách, chỉ nghe một tiếng vang rất lớn..

“BÙMM”

“Huýtttt”

Nó hoảng hốt đưa tay bịt tai lại, mặt nhăn nhó cố gắng nhìn rõ tình hình trước mắt, đám bọn nó đội nón tiệt đĩa cầm pháo đĩa cầm kèn, miệng ai nấy đều hớn hở lộ ra hàm răng trắng sữa.

Tình hình gì?

Nó ngơ ngác đảo mắt một vòng, ánh mắt kinh ngạc dừng lại ở đốm sáng mờ mờ xuất hiện dưới chân cầu thang, mấy đứa nó dần dần lách ra để nó nhìn rõ vật đằng kia.

Triều Khắc Hàn cầm một cái bánh kem cầm mười sáu chiếc nến đi tới trước mặt nó, trên môi mang theo nụ cười nhàn nhạt trông càng dụ hoặc khi được ánh nến tôn lên.

Hôm nay.. Đúng rồi! Là sinh nhật nó..

Hấn bước đến đưa bánh lên gần mặt nó, giọng nói chứa đầy cưng chiều:

- Hi Hi.. Sinh nhật vui vẻ.

Nó vẫn còn bàng hoàng vì mọi việc diễn ra quá bất ngờ, lúc hoàn hồn lại thì nhìn thấy nụ cười mê hoặc của hấn, nó nhắm mắt chấp tay lẩm bẩm ước nguyện của mình, hồi sau đôi môi hồng đào chu lên thổi tắt những ngọn nến.

Ánh nến tắt đi, đồng thời đèn trong phòng cũng được bật lên, khung cảnh trong phòng bây giờ mới hiện rõ, xung quanh đều được trang trí bằng cái dải băng rôn lung linh, dưới đất rơi rải những miếng pháo bông.

Bàn ăn trong phòng bếp bày đầy các món ăn ngon, bốn vị phụ huynh sớm đã ngồi ngay ngắn trò chuyện vui vẻ, mẹ Huyền quay đầu ra gọi:

- Mấy con mau vào đây.

- Vào đây ăn đi. - Mẹ hấn tiếp lời.

Mấy đứa nó hớn hở cười tươi rồi chạy vọt vào trong, nó nhận lấy bánh kem từ trên tay hấn, lệt đệt bước vào, sự kinh ngạc vẫn còn chưa tan hết.

- Mọi người.. - Nó lắp bắp - Tại sao..

- Sinh nhật của mình cũng không nhớ sao? - Mẹ nó cười dịu dàng. - Mau ngồi xuống mấy con.

- Con..

Nó vẫn không nói được gì, tâm trí ngoài bị sự bất ngờ bao chiếm còn có một chút ghen ngào không nói nên lời, mọi người vì nó mà chuẩn bị một buổi sinh nhật như thế, đã là món quà ý nghĩa nhất.

- Ngạc nhiên gì nữa, ngồi xuống nhanh lên. - Hấn kéo nó ngồi xuống.

- Hôm nay là 18/11 hả? - Nó há hốc nhìn hấn.

- Đúng rồi. - Hấn gõ đầu nó. - Trí nhớ để đâu vậy.

- Vậy.. Hôm nay cũng là sinh nhật mày.

- Chính xác. - Hấn gật đầu rồi tiếp tục ăn.

- Vậy..

- Vậy vậy cái gì nữa, ăn đi, hai mẹ hôm nay cố tình nấu toàn món mày thích đó. - Nó chưa nói xong đã bị hấn ngăn lại.

Nghe hấn nói nó không hỏi nữa, bữa cơm trôi qua trong những tiếng cười giòn tan, khi nó tưởng như ngày sinh nhật đã trôi qua, Ly Hấn từ trong tủ lạnh lấy ra cái bánh kem lúc nãy.

- Chơi đi. - Cô cười tinh nghịch.

Họ nhìn nhau một lượt, mắt chớp chớp, môi nhếch lên một cái, Từ Mã bắt đầu trước, quệt một miếng chết lên mũi Ly Hấn:

- Chơi nè.

- Á.. Mày..

Cô hét lên, đặt cái bánh xuống bàn, tự mình quệt một miếng dỉ theo anh, lúc Từ Mã bị bắt được, cô không khách sáo ụp cả bàn tay dính bánh lên mặt anh. MÀN MỎ ĐẦU KHIẾN CẢ ĐAM CƯỜI NGHIÊNG NGÃ, NÓ CŨNG CẦM LÊN MỘT MIẾNG, CƯỜI GIAN ĐI QUA CHẾT LÊN MẶT TỪNG ĐỨA:

- Quà chị tặng mấy đứa nhaa..

- Mày ngon. - Triết Nhã bẻ bẻ tay, rồi dỉ nó khắp phòng.

Cả bọn chơi đã đời, mệt lả lẩn lóc dưới sàn, quần áo xốc xếch, mặt mày dính đầy kem.

- Tối nay ngủ đây luôn hả? - Nó ngồi dậy.

- Ủ. - Cả bọn không hện mà đều nhìn nó, đồng thanh.

- Vậy mai đồng phục đâu thay?

- Đem qua rồi, trong phòng mày.

- Vậy đi tắm rửa đi rồi ngủ, sinh nhật qua rồi. - Nó ngó đồng hồ, 12 giờ.

- Đi. - Triết Nhã kéo Mẫn Di lên lầu.

- Mấy đứa trai ngủ phòng cũ nha.

Nó nói với theo, bình thường họ qua chơi ngủ lại cũng chia ra hai phòng giống vậy, mà lần nào nó cũng phải nhắc, không thì thì sẽ thấy hấn xuất hiện trên giường nó.

Nó cùng hấn dọn dẹp xong, là những người cuối cùng lên lầu, đứng trên cầu thang nó xòe tay ra với hấn, làm mặt hình sự:

- Quà đâu?

- Quà tao đâu? - Hấn bắt chước lại điệu bộ của nó.

- Ó.. Không biết đâu, quà của tao. - Nó quên hôm nay cũng là sinh nhật hấn, nhưng vẫn cứng đầu.

- Hừmm.. Để xem. - Hấn làm bộ suy tư. - Lúc nãy ở quán ăn, tao tặng rồi mà. - Hấn cười nham hiểm, cuối xuống mặt hai người gần sát nhau. - Hay muốn tặng lại?

Đầu nó thoáng qua hình ảnh hần thơm nó lúc nãy, gương mặt chợt ửng hồng, vội vàng xua đi ý nghĩ trong đầu

“Chỉ là thơm má thôi, thơm má, thơm má thôi mà, Lạc Hi mày phải bình tĩnh lại.”

- Không.. không cần. - Nó lấp bắp, đẩy hần rồi chạy lên lầu.

Hần đứng lại nhìn theo nó, khóe miệng vẫn như mọi lần treo nụ cười cưng chiều.

Có lẽ nó vĩnh viễn cũng không biết được, lần sinh nhật này là chủ ý của hần, một mình hần lên tường rồi nhờ mọi người giúp chuẩn bị, bánh kem cũng do chính hần tự làm.

Làm sao nó biết được, hần vì nó mà bỏ ra ba tháng để đi học làm bánh và pha cà phê, hần biết, nó rất thích cà phê và đồ ngọt. Cả buổi sáng cùng nó đi chơi, nó làm sao biết được là do hần cố tình rủ đi để bọn ở nhà có thời gian chuẩn bị.

Chắc nó cũng thắc mắc, hai đứa sinh cùng ngày mà hôm nay mọi thứ đều chiều theo nó thì có chút thiên vị, nhưng nó cũng làm sao biết được, cả ngày đi chơi cùng nó, nhìn nó vui vẻ đã là món quà ý nghĩa nhất của hần rồi.

18. Chương 18 - Vô Tình Rồi Lại Cố Ý

Ly Hân và Từ Mã mấy ngày nay bận rộn tìm kiếm những thông tin liên quan đến Cổ Hoài My, mỗi có thời gian rảnh lại dính vào cái máy tính.

Mẫn Di cùng Triết Nhã còn có Trịnh Cẩn chịu trách nhiệm phần Đặng Dĩ Hằng, không giống Cổ Hoài My, lai lịch cùng quá khứ của anh được giấu rất kỹ, nhưng càng giấu kỹ thì càng khiến bọn chúng tò mò, không chỉ không ngừng đào lên mà còn dùng cả thế lực của gia đình càng đào càng sâu, càng sâu càng phát hiện thêm nhiều chuyện thú vị.

Nhưng mấu chốt vẫn là chuyện xoay quanh Mộc Lạc Hi, nó cùng hần cũng bận rộn mong rằng CCTV trong trường ghi được cảnh sân sau trường hôm đó. Cũng không quá bất ngờ khi phát hiện nơi đó không có máy quay, chỗ đó cây cối um tùm hơn nửa lúc đó trời lại tối, cho dù là có cũng không thấy được gì.

Triều Khắc Hàn nhiều lần lên tiếng bảo nó quên đi, dựa vào những cái tội kia tìm được cũng đủ phá hoại cả đời anh ta. Nhưng nó nhất quyết không chịu bỏ qua, anh ta lợi dụng nó xem nó như đồ vật để cá cược, người có lòng tự trọng cao như nó bỏ qua được sao?

Sau lần cuối cùng nó nhấn mạnh với hần nó sẽ không bỏ qua, không biết thế nào vài ngày sau đó có một chàng trai tới tìm nó, anh ta là một trong ba người trong vụ cá cược kia. Nó nghĩ mãi vẫn không hiểu, bọn họ là cùng một phe, thế nhưng sao lại..? Nhưng nó chỉ cần nhìn rõ một chút, toàn thân anh ta có rất nhiều vết bầm, trên môi còn vương ít máu, nhìn thấy cũng biết là tác phẩm của ai.

- Oaa.. Cuối cùng cũng xong. - Nó đóng tập lại, vương vai một cái cả người ngã ra phía sau.

- Tính mai giải quyết hết luôn hả? Còn cái kia?

Giọng nói trầm thấp đều đều vang trên đỉnh đầu, nó ngược mặt lên nhìn, thì ra mình đang nằm trên đùi hần, vội vàng muốn bật dậy đã bị hần nhanh tay đè xuống lại.

- Úii.

Nó lườm hần, tay hần ép chặt hai bên má nó, làm con tim nó không tự chủ nhảy lên, trên mặt một mảng nóng ran nhưng hần vẫn không chịu buông tay.

- Xử lý xong trong ngày mai luôn đi. - Từ Mã gõ máy.

- Không được. - Lần này nó một cái bật dậy. - Để tội nó từ từ hưởng thụ chứ, đâu bỏ qua dễ dàng vậy được.

- Quỷ thù dai. - Ly Hân bĩu môi.
- Đúng rồi đó, bữa còn nói không cần làm gì quá đáng, giả vờ thánh thiện cho ai coi vậy. - Triết Nhã cố tình châm chọc.
- Ủa tao có nó hả ta. - Nó giả ngơ. - Thì tao nói trả lại những gì tụi nó làm với tao, giờ đang trả nè, có quá đáng gì đâu.
- Ờ ờ, chắc vậy á. - Triết Nhã vẫn tiếp tục chọc nó.
- Ê nè, giờ mày thử bị người ta lợi dụng thử đi, coi coi mày thấy sao, coi coi lúc đó mày phản ứng giống tao không, còn dám lớn tiếng nói đá tao kìa. Tức chết tao. - Nó đứng bật dậy chống hông thở phì phò nói.
- Thì mày cũng trả thù rồi đó, làm người ta thích mày rồi hất cẳng con nhỏ rồi. - Mẫn Di xen vào.
- Tao có biết nó có thích tao hay không đâu, có biết nó có buồn khi bị tao đá không đâu, còn hờn hở tung tin thì chắc là không bị ảnh hưởng gì rồi. Nói chung là không tính. - Nó xua tay.
- Để ý người ta có thích mình không làm gì? - Hắc bá đạo kéo nó ngồi kế mình.
- Ai để ý chứ. - Nó phản bác.
- Chuyện qua rồi, từ nay mày không được để ý hắc ta nữa. - Hắc nhéo mũi nó.
- Đã nói không có mà! - Nó như mèo con giơ nanh múa vuốt với hắc.
- Vô chuyện chính! - Trịnh Cẩn đập cái bàn trước mặt cái rầm.

Bảy cái đầu lại bắt đầu tụ một cục, lí nha lí nhí gì đó, rồi mặt ai nấy đều nở nụ cười nham hiểm quen thuộc, chuẩn bị cho cuộc vui sắp tới đây.

Ánh nắng chói chang rọi qua khung cửa sổ, đánh thức mấy con sâu ngủ đang nằm ngổn ngang trên giường dưới đất. Hàng mi khẽ rung động, mở ra con mắt nâu mọng nước, chớp mắt vài cái, nhìn những con số mờ mờ trên đồng hồ treo tường, mơ màng nhìn thấy..

7 giờ!!

Nó giật mình mở to mắt, trời à trẻ học rồi, bật dậy lay tỉnh lũ xung quanh:

- 7 giờ rồi dậy đi, trẻ học rồi đó.

Bọn chúng lơ mơ tỉnh dậy, mí mắt nặng trĩu mới mở được một nửa bị giọng nói như loa phát thanh của nó dọa cho nhúm lại:

- Mấy cái đứa này dậy lẹ coi, còn ngủ nữa là trễ mất. Trời ơi... Dậy đi.. Dậy.. Nhan..

Nó chưa nói hết câu, miệng đã bị bàn tay to lớn bịt lại, mùi hương quen thuộc xộc vào mũi, nó không tự chủ được mà giật mình run lên. Mãi cho đến khi hoàn hồn, thì tụi nó đã chui vào nhà vệ sinh rửa mặt hết rồi, lúc này nó mới phát hiện cả người mình đều ngồi trong lòng hắc, đầu hắc vùi vào tóc nó, hơi thở đều đều phả lên chiếc cổ trắng ngần khiến cả người nó run càng dữ dội, cứng ngắc mở miệng:

- Mày.. Ngủ nữa hả?

Trong đầu nó suy nghĩ phải đẩy hắc ra nhưng chẳng biết thế nào lại hỏi ra một câu vô duyên như thế, lúc này nó cũng chẳng biết rằng gương mặt nhỏ của mình đã nóng ran một mảng.

- Tình nữa đi nha, rồi nghỉ học luôn! - Mẫn Di thay đồ xong bước ra châm chọc.
- Ách! Buông ra coi! - Nó kéo tay hắc khỏi người mình, bị tụi nó phát hiện, mặt nó càng đỏ hơn.

Nhanh chân chạy vào nhà vệ sinh, vịn vào thành bồn rửa tay thở phì phò, nó kinh ngạc ngược nhìn mình trong gương, mặt sao lại đỏ như vậy? Tim nữa, sao lại đập nhanh như thế? Mở vòi nước, nó ra sức hất nước lên mặt mình, lắc lắc đầu xua đi cảm giác rung động trong lòng.

Từ phòng tắm bước ra, Mộc Lạc Hi lại lấy lại vẻ sống động, tràn đầy sức sống thường ngày.

- Đi học thôi.

Cánh cổng sắt sừng sững hiện ra trước mắt, kiên cố khép chặt, thôi rồi, lần này chết chắc, cả bọn ỉu xìu xụ mặt

- Hết cách, leo tường đi. - Hấn đề nghị.

- Hả? - Ly Hân kinh ngạc

- Đi. - Từ Mã ép thúc tụi nó đi về phía sau trường.

Nhìn bức tường cao hơn hai mét trước mặt, nó há họng đón gió, có chút tuyệt vọng thảm thán

“Không xong rồi.”

- Tao leo trước! Hai mày ở lại giúp tụi nó qua.

Từ Mã ném ba lô qua bên kia, nhanh chóng tung người lên cả người thuần thực leo lên ngói trên thành tường rồi rất nhanh biến mất qua bên kia, nó đứng đây ngơ ngác nhìn, lúc trước anh nói mình đai đen nó còn nửa tin nửa ngờ.

- Hân, qua đây. - Trịnh Cẩn ngoắc Hân lại.

Ly Hân lần đầu đi trể cũng như lần động làm những vận động chân tay như vậy, có chút sợ hãi nói:

- Có sao không đó?

- Từ Mã đỡ mày mà, giờ không qua là có sao thiệt đó.

Ly Hân hơi do dự đi tới gần Trịnh Cẩn, anh giơ tay ôm cả người cô lên cao

- Leo lên, ngồi trên đó đi.

Cô nghe theo thuận lợi ngồi trên thành tường, đang loay hoay làm sao xuống thì nghe giọng Từ Mã:

- Xuống đây.

Ly Hân nhìn thấy anh không hiểu sao trong lòng dân lên một sự tin tưởng cùng an toàn, không do dự nhảy xuống, cả người được Từ Mã giữ lại.

- Triết Nhã, mày qua đi. - Cẩn lại gọi.

Triết Nhã không như Ly Hân, rất nhanh chóng qua được, cô lúc nhỏ từng học võ đay, đai xanh lặn, hơn nữa leo tường trốn nhà đi chơi cũng không ít lần chỉ là tường hơi cao nên cần trợ giúp một chút.

- Mẫn Di.

Mẫn Di tự động đi tới, Trịnh Cẩn giữ chặt eo cô, nhắc bổng lên, cô rất nhanh ngồi được lên thành tường.

- Ngồi đó đợi tao.

Trịnh Cẩn nói một câu, cả người tung lên vượt qua bên kia, anh chưa từng học võ, nhưng lăn lộn cùng hai người kia lâu như vậy, đánh lộn rồi gây sự cũng không phải loại bình thường, lúc Mẫn Di nhảy xuống, đều được anh ôm trọn trong lòng.

Khắc Hàn ném hết balô của bọn nó qua, cũng giống Trịnh Cẩn giữ chặt hông nâng nó lên, mình tự leo qua trước, nó không một chút sợ hãi thả người xuống, chỉ là gặp một chút tai nạn ngoài ý muốn.

Khi nó nhảy xuống, chẳng biết làm sao lại trượt chân, cả người ngã nhào về phía trước, cũng may hấn nhanh tay đỡ kịp, nhưng vì quá bất ngờ cả hai cùng ngã trên thảm cỏ.

Nó nhất thời sợ hãi nhắm chặt mắt, mặc cho mình rơi thế nào cũng được, thậm chí lần này không gãy xương là may. Nhưng sao đến giờ nó vẫn không thấy đau vậy?

Chậm rãi mở mắt, liền thấy cả khuôn mặt phóng đại của hấn đang nhìn mình.

Nó kinh ngạc, gần như vậy.. vậy.. vậy cái thứ ẩm ẩm trên miệng nó chẳng lẽ là..?

Nó ngớ ra vội vàng đứng dậy nhưng vì quá gấp lại trượt chân té xuống lần nữa, môi nó chính xác dán lên môi hấn, thậm chí lần này nó còn ngửi thấy mùi máu tanh.

Nó cố gắng đứng dậy, cả người đều cứng ngắt, đây là nụ hôn đầu của nó mà sao lại..

Nó đã tưởng tượng ra bao nhiêu viễn cảnh lãng mạn khi nó cùng người mình thích trao nhau nụ hôn đầu tiên, vậy mà giờ lại xảy ra cái hoàn cảnh lãng xẹt không đầu vào đầu này, điều khiến nó tức giận hơn cả là hẳn không phải người nó thích vậy mà nụ hôn đầu cứ nhiên..

Dòng suy nghĩ miên man của nó mãi kéo dài cho đến khi bị giọng nói rắn chắc có lực cắt ngang:

- Các em ở đây làm gì? Tới phòng giám thị ngay cho tôi.

- Óa.. Thầyy. - Giọng nói thỉnh thoảng xuất hiện sau lưng làm Ly Hân giật mình.

Tội nó bất đắc dĩ cầm cặp đi theo thầy, Mẫn Di ngoái lại dùng ánh mắt ai oán nhìn nó vẫn còn chôn chân tại chỗ.

Hắn nhặt balô hai đứa lên, tay trong túi quần bước tới trước mặt, cúi thấp xuống nhìn thẳng vào mắt nó

- Sao đây?

Đôi mắt nâu động lòng người đó lúc này phủ lên một tầng hơi nước, một phần vì môi đau, một phần tiếc nuối cho nụ hôn đầu của mình.

Hắn đương nhiên biết nó nghĩ gì, nhìn nó rưng rưng không nhin được đưa tay nâng cằm nó lên, cúi mặt xuống đặt thêm một nụ hôn nhẹ nhàng lên đó.

Cảm xúc ngổn ngang chông chéo lên nhau, bất ngờ vì cử chỉ đó, nhưng hơn hết là lần này rung động trong lòng mạnh đến nỗi nó không còn cách nào phủ nhận nữa. Hắn lướt qua môi nó, nhẹ nhàng như đang vuốt ve thứ báu vật trân quý nhất, điều này làm cho vết thương trên môi nó dịu bớt, hơi ran rát nhưng lại thoải mái.

Hoàn hồn lại nó tự mắng mình biến thái, sao lại có thể nghĩ ra những thứ như vậy chứ!

- Mày.. - Che giấu đi kích động, nó tức giận nhìn hắn.

Hành động vừa rồi lại làm nó nghĩ lại tai nạn lúc nãy, tìm “thình thịch” thật mạnh mà nhảy lên, lúc này mới phát hiện dạo này nó rất hay như thế đặc biệt là lúc ở gần hắn

“Không lẽ mình bị bệnh tim rồi sao?”

- Còn đứng? Muốn bị phạt thêm hả?

Hắn kéo tâm trí nó về, nắm tay dắt về phía phòng giám thị, cảm dám bị phạt quỳ gối trước phòng, còn bị bắt làm kiểm điểm vì tội đi trễ và leo tường.

Tội nó quỳ thì quỳ đó chỉ là miệng và tay vẫn hoạt động tích cực như thường, huyền thuyên hết chuyện này qua chuyện khác.

Từ Mã quỳ một góc, lấy điện thoại ra bấm bấm gì đó rồi trở lại cười nham hiểm:

- Một lát chờ xem kịch vui.

- Đứng rồi sao? - Nhả tò mò.

- Web trường? Dạo này không có gì vui, mình quây cái cho cái trường nó sống động xịu. - Mẫn Di cười tinh nghịch.

- Mối tung. Web trường sao đủ. - Mã gương nụ cười tà ác. - Nhân vật lớn thì phải chơi quy mô lớn.

Khắc Hàn cùng Lạc Hi quỳ một bên nghe thấy, không hện mà cùng nhếch môi lên, nụ cười có chút đắc thắng, có chút khinh thường.

Tập đoàn của gia đình Đặng Dĩ Hằng là một trong những tập đoàn lớn nhất cả nước, một lời nói của chủ tịch cũng đủ để làm tài chính cả nước rung chuyển, cũng vì điểm này mà Đặng Dĩ Hằng mới phách lối như vậy, hẳn đâu nghĩ tới mình còn thua bao nhiêu người.

Quy mô lớn của Từ Mã nói có web trường và toàn bộ mạng lưới quốc gia, một người gia đình có sức ảnh hưởng kinh tế lớn như thế có tin xấu thì đương nhiên cả thế giới đều có quyền biết chứ.

Nội dung mới tung lên chỉ là một đả kích nhẹ với Đặng Dĩ Hằng, đơn giản vài tin lá cải thôi, nào là hình ảnh trong quán bar, thay bộ như thay áo, hình tượng chơi bởi lêu lổng của anh.

Ban sáng thì lung linh như bạch mã hoàng tử, đêm đến thì ăn chơi diên cuồng.

Cổ Hoài My cũng là quen được anh trong một lần đi bar với bạn, không biết hình ảnh hai người gần gũi, bọn nó đào đâu ra mà cả đồng. Chỉ bằng nhiều đây thôi đối với người gia thế nhỏ nhoi như Cổ Hoài My là ngóc đầu không dậy nổi rồi, vậy mà chúng nó chỉ gọi là khởi động thôi.

Thật ra thì Đặng Dĩ Hằng anh ta chỉ cần nói một tiếng tin đồn nhỏ này có là gì trong trường này đâu, ngoài kia cũng chỉ cần ba anh vung tay một cái đều có thể giải quyết xong, nhưng xem rằng những việc sau không dễ dàng vậy đâu.

Chuyện là giờ nghỉ hôm đó phòng giám thị vô cùng náo nhiệt, nghe tin bảy người bị phạt bọn kia vô cùng tò mò, hơn hết là muốn biết chân tướng vụ việc trên mạng vì Từ Mã có ghi là do anh đăng lên mà.

Đám nó xem mấy người kia như mấy con ruồi phiền phức, mặc cho họ cứ ong ong bên tai mình vẫn cứ lo nói chuyện của mình thôi.

Nửa ngày sau tất cả tin tức về Đặng Dĩ Hằng đều bị dập tắt, không vượt qua dự đoán ban đầu của chúng, tốt lắm.

Đặng Dĩ Hằng nắm chặt điện thoại trong tay, răng chạm vào nhau tạo ra tiếng ken két kinh người, mắt hằn lên từng tia máu, vẻ mặt đầy sát khí như muốn giết người.

Hôm sau lại thêm một tin tức nữa, là đoạn ghi âm sân sau trường hôm đó, bọn nó kiếm đâu ra được cái này nhỉ? Mộc Lạc Hi cũng rất tò mò muốn biết a.

Giờ thì cả trường đều biết, Đặng Dĩ Hằng thối tha cỡ nào, lợi dụng cả Lạc Hi, còn biết cả anh mới là người bị đá chứ không phải nó. Tuy vẫn còn nhiều người bênh vực anh, nhưng những người khác đã bắt đầu lên tiếng chỉ trích.

Lạc Hi thoải mái mà hưởng thụ sự bênh vực của mọi người, lâu lâu làm người bị hại, nghe một chút lời bênh vực mình cũng tốt lắm chứ.

Tin đồn này lại lần nữa làm Đặng Dĩ Hằng phải vò đầu bứt tóc, đó thật sự là giọng nói của anh, không phủ nhận được.

Thật ra thì cá cược đó anh không hoàn toàn vì trăm triệu kia, tiền thì anh không thiếu, anh là vì bị bọn họ kích bác, vì sĩ diện cao nên muốn ra oai lại với bọn họ, hơn nữa hẹn hò với một đứa xinh đẹp như nó cũng là đáng tự hào mặt mũi mà.

- Tại sao lại làm vậy?

Đặng Dĩ Hằng tìm tới nó, giọng nói trách móc xen một chút bi thương, ánh mắt hiện vẻ chua chát thoáng qua, anh đã lỗ thương nó mất rồi..

- Cậu tự biết mình đã làm gì! - Nó lơ đãng nói.

- Những thứ đó cậu tìm đâu ra? - Anh nghiến răng.

- Cậu hỏi làm gì? Chỉ cần biết rằng, nếu cậu không có làm, tớ sẽ chẳng bao giờ tìm được những thứ này.

- Tốt nhất cậu nên dừng lại đi, hậu quả khi chọc vào tớ cậu không gánh nổi đâu.

Nói xong anh liền bỏ đi, có lẽ so với việc thích nó, tham vọng và lòng tự trọng của anh chiếm vị trí cao hơn.

Nó khoanh tay dựa lưng vào cửa nhìn theo bóng lưng anh, nhếch miệng cười khinh một tiếng, gánh không nổi hậu quả?

Đó không phải là lời cảnh cáo của nó sao, có biết là kết quả việc khinh địch sẽ chết thảm thể nào không? Sao không nhìn lại địa vị và tư cách của mình một chút, có gia thế là một trong những tập đoàn lớn nhất

nước thì đã nghĩ mình là bá chủ? Một lời nói của ba anh sẽ làm tài chính cả nước rung chuyển, nhưng Lạc Hi nó chỉ cần một cái hắt hơi cũng có thể chấn động cả thế giới.

Trong lòng Lạc Hi thầm than một tiếng, đúng là con người không có chí tiến.

Tối ngày hôm đó, một tin khác về Đặng Dĩ Hằng được tung ra, thông tin bao phủ toàn cầu mà không cách nào gỡ xuống được, tin tức phá hủy cả đời hào sang của anh..

19. Chương 19 - Gây Nghiệt

DNg là tập đoàn dầu khí lớn nhất cả nước, những năm gần đây đang lấn sang lĩnh vực sản xuất ô tô, không chỉ không gặp khó khăn mà công ty còn ngày càng phát triển như điều gặp gió.

Tổng đốc - Đặng Dĩ Nghiêm vốn là một người tốt, nhưng đáng tiếc càng làm càng mù quáng, bị người khác lợi dụng cũng không biết.

Từ khi ông dẫn thân vào con đường xã hội đen kia, liên tục dưới danh công ty giúp lão đại mình buôn bán vũ khí lậu, vận chuyển hàng giả, thu về những tờ tiền bẩn thỉu.

Đương nhiên biết, một tập đoàn lớn mạnh như vậy nhất định phải có hắc bang chống lưng, bất kỳ một tập đoàn nào cũng không tránh khỏi làm ra vài việc bất chính, nhưng có trách thì trách ông chọn nhầm người để dựa dẫm.

Người đứng đầu bang Khi Diễm là Định Hiêm, tội ác hắc làm đủ cả ngày cũng đếm không hết, giết người phóng hỏa, buôn bán hàng cấm, tất cả đều có. Hắc lợi dụng Đặng Dĩ Nghiêm giúp hắc qua những ải hải quan khó khăn, còn Đặng Dĩ Nghiêm nghĩ rằng hắc rất trọng dụng mình, dựa vào thế lực của hắc giúp tập đoàn đi lên.

Định Hiêm cũng luôn nghĩ rằng mình là bá chủ thế giới ngầm, mà quên rằng trên mình còn có hai băng đảng khác. Bởi vì chủ quan gần đây mọi việc đều thuận buồm xuôi gió, hắc nói lỏng phòng thủ nên tối ngày trước, mạng lưới bang Khi Diễm bị xâm nhập, toàn bộ dữ liệu bị đánh cắp.

Trong vòng một đêm ngắn ngủi tất cả những việc mà Định Hiêm lợi dụng Đặng Dĩ Nghiêm làm bị đưa ra ánh sáng. Cổ phiếu tập đoàn không ngừng giảm xuống, sáng hôm sau truyền thông đưa tin.

“Tập đoàn DNg tuyên bố phá sản”

Song song đó, hắc bang truyền đến tin tức, bang chủ Khi Diễm bị sát hại, toàn bang Khi Diễm bị Khắc Nghị thu phục.

Kể cả hắc lẫn bạch giới đều chắc chắn không thể ngờ được, trong vòng một đêm ngắn ngủi xảy ra tất cả việc này lại chỉ do hai tên nhóc chưa tròn tuổi vị thành niên làm ra.

Mọi người còn đang hoang mang với việc DNg phá sản, lại tiếp tục nghe thêm một tin tức chấn động khác.

Đứa con trai độc nhất mà Đặng Dĩ Nghiêm cưng như trứng lại không phải là con ông ta??

Đặng Dĩ Hằng thật ra là.. “nghiep chủng” trong một lần ngoại tình của vợ ông. Đặng Dĩ Nghiêm trong một lúc chịu hai cú sốc, nhất thời ngất xỉu, hiện tại đang được cấp cứu trong bệnh viện.

Đặng Dĩ Nghiêm vạn lần cũng không thể tin, người con trai mình tính nhiệm nhất, thương yêu nhất lại không cùng một dòng máu với mình.

Thử nói xem, cùng chung sống mười mấy năm, từng ngày anh lớn lên trong vòng tay ông, lúc còn chập chững từng bước đi, tiếng nói. Ông còn nhớ rõ lòng ông dao động thế nào khi anh lần đầu bập bẹ gọi ông một tiếng “ba ba”. Ông chứng kiến từng giai đoạn trưởng thành của anh, cho dù không phải ruột thịt nhưng mười mấy năm cũng đủ khiến hai người họ trở nên gắn bó, và chính điều này khiến ông đau lòng hơn bao giờ hết.

Đặng Dĩ Hằng có hay không đã biết từ trước? Rằng mình không phải con ông, chỉ đang làm tròn trách nhiệm một người con trai rồi đợi ngày lấy đi tài sản của ông?

Bên này..

Đặng Dĩ Hằng nắm chặt nắm đấm, móng tay đâm sâu vào da thịt, những tia máu chảy ra nhỏ xuống sàn nhà. Ánh mắt tràn ngập phần nộ cùng bi thương, tại sao lại như vậy? Chuyện mới chỉ như hôm qua, mới hôm qua anh còn vui vẻ cùng cha mình ăn cơm! Cảm giác như một khắc trước còn đang vui đùa trên thiên giới, một khắc sau lại bị ném xuống địa ngục sâu thẳm.

Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên anh cảm thấy tuyệt vọng như vậy, lần đầu tiên cảm thấy mình thật vô dụng.

Sau mỗi lời tự trách là một lần tay nắm chặt, móng tay đâm càng sâu, máu chảy càng nhiều, nhưng nỗi đau này, không thể làm dịu đi, không thể lau đi những giọt máu đang rỉ ra trong tim anh, đau đớn, giá lạnh!

Lần đầu tiên anh cảm thấy một từ cha là đáng trân trọng đến vậy, những năm gần đây anh đã luôn làm ông lao lực vì mình, giờ anh hối hận rồi, kíp sao?

Đặng Dĩ Hằng không hề biết mình là con rơi, trong lòng đều tràn ngập đau khổ, liệu bây giờ ông ấy biết rồi sẽ còn yêu thương anh nữa không?

Anh ảo não đi đến bệnh viện, cho dù ông không chấp nhận anh, anh vẫn sẽ đến tìm ông, để nói rằng anh không hề biết mình không phải con ông chẳng? Hay chỉ đơn giản là gọi một tiếng cha, nói với ông một lời cảm ơn và xin lỗi?

Đứng trước phòng bệnh, anh do dự, tay đưa lên nắm cửa phòng rồi lại thả xuống, vô lực. Anh không biết tiến vào rồi nên đối mặt với ông thế nào, anh cảm thấy mọi thứ trở nên thật gượng gạo, khó khăn.

Đè xuống chốt cửa, anh hít một hơi sâu tiến vào, căn phòng bệnh trắng xóa chỉ có một người yên lặng nằm trên giường, mắt nhắm nghiền.

Đặng Dĩ Hằng bước tới, kéo một chiếc ghế ngồi cạnh, anh chăm chú nhìn ông, lâu lắm rồi anh không ngắm ông kĩ như thế.

Tuy vẫn còn trẻ nhưng vẫn không khó để tìm thấy vài nếp nhăn trên trán, đuôi mắt đã mờ mờ xuất hiện chân chim.

Ánh mắt anh nhìn, có đau lòng, có yêu thương, có bi ai, có hạnh phúc, anh nhìn ông yên lặng nằm đó, ước rằng thời gian ngừng trôi đi, bởi vì anh vẫn chưa chuẩn bị nghe lời đoạn tuyệt từ ông, vẫn chưa chấp nhận được sự thật anh không phải con ông.

Việc mẹ mình ngoại tình, anh đã sớm biết, nhưng điều anh không ngờ mình lại là thành quả một lần bà tạo nghiệt bên ngoài. Người mẹ vô trách nhiệm kia, anh hận, lúc còn nhỏ mặc cho anh ngày ngày đòi mẹ, bà vẫn thường xuyên đi sớm về khuya, từ nhỏ anh vẫn luôn không có được sự yêu thương của mẹ.

Bà ta ngoài việc phung phí tiền của, lấy việc mua sắm làm niềm vui mỗi ngày thì chẳng còn gì hơn, để anh một mình ở nhà cùng với đám người hầu.

Cha anh bận rộn, mặc dù rất yêu thương anh nhưng thời gian công việc không cho phép, mỗi ngày khi anh ngủ rồi ông mới về nhà lẳng lặng vào phòng con nhìn anh một chút rồi chúc anh ngủ ngon, công việc này ông thâm lặn lội làm suốt cuộc đời gần mười năm.

Một tuổi thơ thiếu thốn, ngoài anh ra chắc chắn chẳng ai hiểu được, bởi chúng không được viết trong những tờ giấy vật chất mà người khác có thể tìm ra.

Những năm tháng sống một mình trong ngôi biệt thự to lớn, tuy rằng bên anh luôn có người hầu cùng anh vui đùa, nhưng sự cô đơn trong lòng anh chưa bao giờ vơi đi. Ở cái tuổi bay nhảy ngày xưa đó, đáng lẽ mỗi một đứa bé nào cũng đều sở hữu cho riêng mình một nụ cười thơ ngây, nhưng anh không có hoặc là rất ít, anh chưa bao giờ thật sự cười vui vẻ.

Bản tính của anh vốn hiền lành, mặc dù còn rất nhỏ nhưng lại rất hiểu chuyện thậm chí đối xử với người hầu cũng rất tốt. Nhưng là do tình thương không nhiều chăng? Nên anh mới tự nhủ với bản thân phải trở nên kiên cường và mạnh mẽ, tạo nên vỏ bọc của ngày hôm nay.

Mí mắt lay động, một giọt nước lặn lẽ chảy xuống, nóng hổi, mặn chát, vô lực dựa vào lưng ghế, mặc cho nước mắt chảy dài.

Từ sau khi khôn lớn hiểu chuyện đây là lần thứ hai anh khóc, khóc vì người anh yêu thương. Lần đầu là lúc anh năm tuổi, mẹ chừa tờ đơn ly hôn cho cha, ngay trước mặt anh nói không cần hai cha con anh nữa, anh khóc, bây giờ anh lại khóc, khóc vì ông cũng vì chính mình.

Nghĩ đến gò ức xa xưa kia, mỗi cuối tuần có ông ở bên, cùng anh vui chơi cả ngày, đó là lúc anh thật sự vui vẻ, cười đến vô tư, hạnh phúc nhất. Thời gian ông bên anh không nhiều, nhưng anh vẫn luôn cảm nhận rõ ông có bao nhiêu thương yêu anh, trong lòng dâng lên ý niệm hạnh phúc.

Nghĩ đến những năm gần đây anh bỗng bột gây họa bên ngoài, ông luôn âm thầm giúp anh giải quyết tất cả, trong lòng lại cảm thấy áy náy.

Nghĩ đến anh sắp không phải là con ông nữa, sẽ không còn nhận được sự thương yêu dạy bảo từ ông, trong lòng anh bỗng nhói đau.

Ba loại cảm giác thay nhau xâm chiếm lòng anh, khiến anh rối loạn, khủng hoảng, bất ngờ bật dậy gục mặt xuống bàn tay lạnh buốt, những giọt nước mắt đã ngừng rơi nhưng mắt anh đỏ ngầu, hằn đầy tia máu đáng sợ.

Bàn tay trên giường khẽ nhúc nhích, anh ngước lên phát hiện cha đã tỉnh, vội vã liền đi tìm bác sĩ, lúc quay lại đã nhìn thấy ông mở mắt chăm chăm nhìn trần nhà.

Sau khi bác sĩ giúp ông kiểm tra một lượt, khẳng định tất cả đều bình thường, mọi người ra ngoài để lại hai cha con họ trong không gian phòng bệnh tĩnh lặng.

Anh im lặng, ông im lặng, có lẽ lúc này cảm nhận thấy sự tồn tại của đối phương mới là quan trọng, thời gian qua đi anh cuối cùng cũng lên tiếng:

- Cha..

Ông im lặng, vẫn nhìn trần nhà trắng xóa, ánh mắt mơ hồ, tâm trạng một mảng rối loạn.

- Cha! Con xin lỗi. - Anh tiếp tục.

- Con làm gì có lỗi với ta? - Ông chậm rãi quay sang nhìn anh nói.

- Con.. - Giọng anh nghẹn lại.

- Dĩ Hăng..

Ông gọi một tiếng tên anh rồi im lặng, một lúc sau mới tiếp tục, ông hồi tưởng:

- Cái tên này, là ta đặt, ta đã ngồi trong thư phòng cả ngày, chăm chú tỉ mỉ đặt cho con một cái tên. Ngày con ra đời, ta cũng ở cạnh mẹ con, nắm chặt tay bà, không ngừng động viên bà tiếp tục cố gắng. Ngày con gọi ta một tiếng cha, lòng ta hạnh phúc dâng trào, nhưng đó cũng là ngày ta suy sụp nhất, ta phát hiện, mẹ con ngoại tình. Ta yêu mẹ con, rất yêu! Nên ta chấp nhận, bà không yêu ta, không sao cả, ta chỉ ước có thể bên cạnh bà cả đời này. Không ngờ tới lúc con năm tuổi, ngay trước mặt con, nói rằng muốn rời xa ta, trái tim ta quặn đau, rất đau! Mặc dù là thế nhưng ở trước con ta vẫn luôn mỉm cười và yêu thương con, ta muốn bù đắp cho con cả tình yêu của mẹ, muốn làm một tấm gương tốt cho con, không muốn con sau này lớn lên lại thất bại như ta. Ta biết con ghét bà ấy, vì bà không làm tốt trách nhiệm một người mẹ, nhưng bà vĩnh viễn là mẹ con đây là sự thật không thể thay đổi, con hãy tha thứ cho bà ấy đi. Bởi vì bà ấy, là người thân duy nhất của con..

Nói đến đây ông sụp mặt xuống, dẫn vật và đau lòng, ông thật thất bại, để người phụ nữ của mình lọt vào tay người đàn ông khác rồi mang nghiệp chúng về nhà, nhưng tại sao ông lại luôn có thiện cảm với anh? Luôn cảm thấy vô cùng gần gũi với anh, rất muốn yêu thương chăm sóc cho anh?

- Con chỉ còn một mình cha! - Anh dứt khoát nói, ánh mắt đượm buồn.
- Con.? - Ông ngạc nhiên.
- Cha. Mười mấy năm nay, con luôn cảm thấy cha rất thương yêu con, chỉ trách con không phải con cha, xin lỗi cha, con đã tham lam giành lấy tình yêu của cha bao năm qua. Con ước, ước chi mình chảy cùng một dòng máu với người.
- Con không biết, con không có lỗi, không cần xin lỗi ta. Ta không trách con cũng mong con đừng thấy áy náy nữa. Ta cũng ước, ước rằng con là con ta. - Ông nắm tay anh, vỗ vỗ an ủi.
- Cha? Cha không oán giận con? - Anh hơi bất ngờ.
- Tại sao phải oán giận con? - Ông khó hiểu hỏi lại.
- Con đã nghĩ, cha sẽ ghét con khi biết sự thật này, sẽ lập tức đuổi con đi, không muốn thấy con nữa.
- Mười mấy năm không phải ít. Dĩ Hằng, ta thương con cũng đã thương mười mấy năm, nuôi con cũng nuôi mười mấy năm, và hơn hết những việc ta làm cho con đều xuất phát từ tận đáy lòng. Ta đã yêu thương con bao lâu như vậy, không phải nói ngừng là có thể ngừng, theo huyết thống con không phải con ta, nhưng trên danh nghĩa con vẫn là con ta, chỉ bằng mười mấy năm dưỡng dục của ta con cũng phải dùng cả đời để trả.
- Ông thực sự yêu thương anh, kiên định ra lệnh, không cho phép từ chối, ép buộc anh tiếp tục làm người con trai của ông. Không phải con ruột thì sao? Quan trọng là ông thương anh, ông cũng nhận thấy anh rất thương mình. Sống cùng nhau mười mấy năm, họ đã sớm gắn bó, trở nên hiểu và gần gũi nhau, dù không phải ruột thịt cũng sắp trở thành ruột thịt rồi.
- Cha.. người..
- Giọng anh hơi nghẹn lại, bất ngờ, ông không ghét bỏ anh sao? Anh là con rơi.
- Ta không ghét bỏ con, hơn nữa còn rất thương con, ta cũng chỉ còn có một mình con là người thân thôi, không phải con tính bỏ ta vào lúc này chứ? - Ông như biết được anh nghĩ gì.
- Không phải. Cha, con có thể tiếp tục làm con cha sao? - Anh vội phủ nhận.
- Ừ, có thể. Con vĩnh viễn đều là con ta.
- Cha, con sẽ làm tốt, làm tốt thân phận của mình. - Anh xúc động.
- Không cần thiết, hãy cứ như con trước đây thôi, không cần ép bản thân thay đổi. - Ông vỗ vai anh đang ngồi cạnh.
- Anh cười, cười hạnh phúc, lo lắng trong lòng vượt mất, anh lại là con ông rồi, sẽ không bao giờ cô đơn nữa.
- Còn công ty làm sao đây cha?
- Bên Mỹ ta vẫn còn một chi nhánh, chúng ta sẽ làm lại.
- Ông kiên quyết, sự nghiệp gầy dựng bao lâu nay, mồ hôi cùng nước mắt, ông không thể chần chừ nhìn nó mất đi như vậy.
- Con sẽ giúp cha.
- Con còn học. - Ông không cho phép.
- Cha, tuy con mới 15 tuổi, mới chỉ là một thằng nhóc lớp 9, nhưng kỹ năng sống của con đủ đầy, hơn nữa từ nhỏ cũng đã được huấn luyện rất nhiều, cha có biết những ngày cha bận rộn, mỗi ngày con đều cố gắng, mong rằng sau này con có thể giúp cha hay không? - Anh thuyết phục.
- Con phải hoàn thành chương trình học. - Ông vẫn không cho phép.
- Vậy con sẽ qua đó, tiếp tục học, học song song với kinh doanh, học xong liền giúp cha. - Anh đề nghị.
- Nếu con đã nói vậy thì được rồi. Dù sao nếu qua đó một mình ta sẽ cô đơn. - Ông chịu thua, đùa.

- Đợi cha hồi phục, chúng ta đi.

- Thằng nhóc này, tưởng ta sẽ nằm đây lâu á? Ta chỉ do bị sốc mà ngất đi một chút thôi, ta đã già đâu, mới chỉ bốn mươi mấy thôi, còn khỏe chán, mai xuất viện.

- Mai sao? Nhanh như vậy? - Anh ngạc nhiên.

- Sao thế? Con còn lưu luyến gì sao?

- À, không. Mai chúng ta đi. - Anh bình tĩnh lại.

Ngày hôm sau, Đặng Dĩ Hằng tìm đến nó, nói một câu lạ lùng khiến nó khó hiểu.

“Xin lỗi và cảm ơn cậu. Cậu vẫn luôn không thích tớ, tớ biết lý do, và từ nay tớ hứa sẽ không bao giờ ở trước mặt cậu xuất hiện nữa.”

Trong lúc nó còn ngẩn người anh lại bỏ đi mất, để lại nó ngơ ngác dưới một đám lá đang rơi, khung cảnh quen thuộc!

Sau đó, nó nghe thấy Đặng Dĩ Hằng nộp đơn thôi học, lúc này nó mới hiểu câu nói ngày đó của anh.

Ngồi trên khoang hạng nhất máy bay, nhìn xuống đám mây trắng xóa phía dưới, trong đầu hiện lên nụ cười vô âu vô lo của nó. Anh biết nó ở bên anh chưa bao giờ thật sự vui vẻ, nó chỉ cười như thế khi ở cùng người kia. Anh biết trách gì đây, chỉ trách anh là người đến sau, trái tim nó sớm đã bị lấy đi mất, chỉ là cô bé gốc đó vẫn chưa phát hiện ra.

“Lạc Hi, cậu biết không? Tớ nói xin lỗi cậu, là vì đã lợi dụng cậu trong việc cá cược, xin lỗi vì đã mắng cậu hôm nọ nữa. Cảm ơn cậu đã tìm thấy những sự thật kia, để tớ biết tớ đã sai nhiều thế nào, để tớ biết tình thân có bao nhiêu quan trọng, để tớ có động lực làm lại từ đầu lần nữa. Tớ nói tớ sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cậu nữa, vì tớ sẽ đi thật xa, cách cậu nửa vòng trái đất. Cảm ơn cả về việc cho tớ biết được, thích là thế nào và yêu là ra sao, lần này tớ quyết định buông tay nhưng nếu sau này có gặp lại, cậu không có được hạnh phúc, tớ nhất định sẽ giành cậu về. Mộc Lạc Hi, chúng ta có duyên gặp nhau, đi qua đời nhau một lần, nhưng lại không có phận để có thể ở cạnh nhau nhiều hơn...”

20. Chương 20 - Rung Động

Từ ngày Đặng Dĩ Hằng thôi học, Cổ Hoài My cũng hoàn toàn biến mất, tính đến nay cũng qua hai tháng.

Một tháng nữa là tết đến rồi, thời tiết cũng dần ấm áp lên.

Học kì thi xong, kết quả đều tốt cả, vẫn như cũ thôi.

Cuộc sống học sinh của bọn nó quay về quỹ đạo vốn có, mỗi ngày đi học về nhà, quây phá rồi làm bài. Nhưng chỉ có điều này, hần và nó dường như một ngày hai bốn tiếng đã bên cạnh nhau mười hai tiếng rồi.

Hai người lại quay về đoạn thời gian gần bó như sam lúc trước, lại không ngần ngại thân mật ở chốn đông người, nhưng tại sao gần đây nó bắt đầu biết ngại ngùng rồi?

Sáng hôm nay hần lại sang nhà nó ăn chực, ngoài mặt nó vẫn nhăn nhó tranh đồ ăn với hần nhưng trong lòng lại thấy rất vui vẻ.

Họ cùng đi đến trường, ngồi trong xe nó đột nhiên chẳng biết nói gì, không khí im lặng chỉ nghe tiếng gió thổi của máy lạnh.

- Trường tổ chức đi chơi mày đi không?

Hần hỏi, thanh âm đều đều, ánh mắt vẫn nhìn ngoài khung cửa sổ xa xăm.

- Hả. Ừ đi. - Nó nghe hần hỏi theo quán tính đáp lại.

- Xin ba mẹ rồi? Đi ngoại quốc hai tuần lận đó?

Hần ngạc nhiên, từ khi nào ba mẹ lại dễ dãi như vậy?

- Thì lúc nào chả là bài ca “Khắc Hàn đi thì con đi đi, có nó ba mẹ mới an tâm”. - Nó chán nản thở dài rồi đột nhiên chồm qua nhìn hấn. - Vậy nên mày nhất định phải đi đó. Tao muốn đi lắm.

Nhìn vẻ mặt tội nghiệp của nó, lòng hấn khẽ chùn xuống, hấn vẫn là không thể chống lại được nó, một hành động vô tình nhỏ xíu cũng sẽ khiến hấn bận tâm rất lâu.

- Được rồi.

Hấn xoa đầu nó, mừng thầm vì ba mẹ nó tin tưởng mình như vậy.

- Thật không? - Sao hấn đồng ý sáng khoái vậy.

- Thật. Mày thích Hàn Quốc mà. Phải đi chứ. - Hấn cười, cười đến chói lóa.

Nụ cười của hấn, vô tình làm tim nó nhảy lên, bản thân nó cũng bất ngờ với phản ứng của mình, vội vàng trấn an, nó không bao giờ chịu thừa nhận, mặc dù lòng đã sớm có đáp án.

Mấy ngày nay hoạt động trường tổ chức rất nhiều, tụi nó cùng chủ nhiệm bận tối tăm mặt mày. Lớp nó vì cuối cấp nên đăng kí đi chơi hết cả một trăm phần trăm, bọn họ nói, năm nay nhất định sẽ chơi hết mình, biến hai tuần đó, thành khoảng khắc đáng nhớ nhất của thời cấp hai.

- Năm nay đi chơi đông quá ha. - Nó nói.

- Cuối cấp rồi mà. - Ly Hấn cười, hơi ngượng ngùng.

- Còn cả học kì sau mà sao mặt mày đông vậy? - Nó nhìn một cái liền biết cô có tâm sự.

- Không có gì, nghĩ tới lúc cuối năm không biết sao thôi. - Cô thở dài.

- Lo trước mắt đi. - Nó vỗ vai cô.

Từ Mã ngồi bên cạnh, nhìn sắc mặt cô, không tránh khỏi cảm thấy bất an. Anh hiểu cô là một người vô âu vô lo, hôm nay lại sầu não như vậy, chắc chắn không đơn giản như lời cô nói.

Trên đường về nhà, vì còn sớm nên nó rủ hấn đi dạo, ghé vào trung tâm mua sắm sắm uất, mọi ánh mắt liền đổ dồn về họ.

Nó háo hức kéo hấn qua hết cửa hàng này tới cửa hàng khác, hôm nay có người xách đồ dùm thì nên mua nhiều một chút nha.

Hấn đi phía sau nó, lặng lẽ thu hết hành động của nó vào tầm mắt, trong lòng âm thầm hứa rằng, sẽ mãi mãi khiến nó cười vui vẻ như thế.

Lạc Hi dạo một vòng trung tâm rồi mới bắt đầu đi vào từng tiệm một, cứ thấy ưng ý là gom về, không hiểu sao hôm nay nó lại có hứng thú đến vậy nữa. Cửa hàng quần áo, giày dép nào nó cũng dạo qua hết, chỉ có mỹ phẩm là nó không bước vào thôi.

Ban đầu là có ý định hấn sẽ xách giúp nó, như không hiểu sao đột nhiên nó lại không muốn vậy, gửi lại ở cửa hàng, nó kéo hấn tới một shop đồ nam.

Hấn vừa ngạc nhiên vừa tò mò nhìn nó, nó tính mua đồ cho hấn sao? Nó chưa từng mua đồ cho hấn nha, chỉ có những món đồ đôi là ngoại lệ thôi.

Nó vừa vào đã nhìn trúng chiếc áo sơ mi màu trắng, nó rất thích sơ mi, nghĩ thầm nếu hấn mặc sơ mi chắc sẽ đẹp chết mất. Trong đầu vừa tưởng tượng ra hình ảnh hấn mặc sơ mi trắng, tim lại kịch liệt rung động, ngơ ngác nhìn cái áo trước mặt không biết hấn đi tới tự bao giờ, cầm lấy sơ mi trên tay nó, bước vào phòng thay đồ.

Bước ra từ phòng thay đồ, Khắc Hàn trong chiếc áo sơ mi tỏa sáng như một vị thần, sở hữu chiều cao 1m8 vượt chuẩn ở độ tuổi mười sáu, vừa đi ra đã câu hồn toàn thấy nữ nhân viên ở đây.

Nó phát hiện những ánh mắt đang nhìn hấn, lòng nổi lên cảm giác khó chịu, tỏ ra vui vẻ đi tới trước mặt hấn. Nó cố tình làm những hành động thân mật với hấn nhưng bản thân lại không lý giải được tại sao mình lại làm như vậy.

Lạc Hi đối diện hẳn, so với chiều cao của hẳn thì nó có vẻ lùn hơn nhiều, nhón chân lên cũng mới chỉ thu ngắn lại một chút khoảng cách thôi, đưa tay giúp hẳn bẻ lại cổ áo, cười ngọt ngào:

- Đẹp trai lắm.

Nó là thật lòng khen hẳn, hẳn thật sự đẹp trai lắm, rất đẹp!

Áo sơ mi khoát trên người mang màu trắng thuần khiết, lãng mạn xen lẫn lạnh lùng vốn có, giống như hoàng tử, hẳn cười bạch mã phi khỏi cổ tích, nhẹ nhàng chiếm lấy trái tim mọi cô gái, mà trong đó, trái tim nó cũng không tránh khỏi bị cướp đi.

Nó nhìn hẳn đến nhất ngây, cũng không ngờ chỉ nhìn hẳn mặc một chiếc áo cấu tạo đơn giản vậy thôi mà tim cũng đập loạn đến thế.

Hắn nhìn nó chờ người trước mặt, trong lòng cũng giống nó không ngừng rộn ràng, đứa nhóc này bắt đầu để ý tới hẳn rồi.

- Đẹp đến ngẩn người vậy sao?

Hắn yêu chiều cười, lộ ra hàm răng trắng đều như sữa, hẳn cười một cái, cả người như tỏa ra ánh hào quang lấp lánh khiến nó cũng lóa mắt một hồi.

- Thì.. ừ.. - Nó đáp ứng. - Lựa thêm vài cái.

Nó lại ghé đến kệ áo, lấy lên một cái sơ mi nữa, màu đen! Làm sao nó cảm thấy hẳn chỉ hợp với hai màu này thôi nhỉ?

- Mau thử. - Dúi áo vào tay hẳn, nó quay lại lựa thêm vào món đồ nữa.

Hắn mặc sơ mi đen bước ra, nếu nói màu trắng biến hẳn thành một vị hoàng tử, thì màu đen chính là tôn lên khí thế đế vương, cao cao tại thượng của hẳn.

Chỉ mới này còn trong sáng như một đứa nhóc chưa đủ tuổi trưởng thành, đổi màu một cái lại ra dáng một người đàn ông có mọi thứ trong tay.

Nó từ quầy cà vạt bước ra, vừa vặn nhìn thấy hẳn đứng đó, xung quanh bị các nhân viên vây quanh. Bộ mặt thèm thuồng của họ nhìn hẳn làm nó nổi lên ghen ghét, hận không thể lập tức bóp chết hết bọn họ.

Hắn đứng đó một vẻ mặt không quan tâm, đám người này thật phiền phức, chưa từng thấy qua trai đẹp sao? Nếu như vị khách nào cũng bị quấy rầy như thế, họ còn dám quay lại sao? Đám người này chắc cũng không cần làm ở đây nữa rồi.

Hắn đảo mắt một vòng, bắt được thân hình bé nhỏ đang đứng phía xa, ánh mắt tràn qua một ý cười rồi nhanh chóng mất đi. Bốn mắt chạm nhau, nó ho khan một tiếng, bước lại gần hẳn, nhìn đám người đang tiếc nuối rời ra nó có chút đắc ý.

- Màu này được không? Tao cứ thấy sao sao.

Nó từ này giờ suy nghĩ mãi vẫn tìm không ra vấn đề của cái cà vạt này nằm ở đâu, làm sao cứ trông không thuận mắt tí nào.

- Chọn màu trơn thôi.

Hắn vén những sợi tóc của nó lên, cưng chiều điểm nhẹ lên chóp mũi, hai người thân mật như đôi vợ chồng trẻ đang cùng nhau sắm đồ tết vậy.

- A.. Đúng ha.

Nó vỗ vào đầu mình một cái, vội vàng xoay người, chân vấp vào cạnh bàn cả người ngã nhào về phía trước, hẳn nhanh tay ôm lấy nó, cả thân hình nhỏ bé lọt thỏm vào vòm ngực to lớn.

Nó bất ngờ bị hẳn ôm chặt, mùi hương thuộc về riêng hẳn xộc vào mũi, tim chấn động không ngừng, nó tự hỏi từ khi nào một hương thơm của hẳn thoảng qua cũng khiến nó bồn chồn như thế?

- Cần thận chứ.

Hắn thả nó ra, nó lập tức né tránh không nhìn hắn, cúi đầu đi về phía kệ để cà vạt.

Theo dõi từng hành động của nó, hắn lắc đầu cười, biết ngại ngần rồi sao? Có nghĩa là để ý hắn rồi?

Tay nó không ngừng giở qua giở lại các bản mẫu, một bộ rất chuyên chú nhưng thật ra tâm trí đã du ngoạn nơi nào rồi. Cái đồng lộn xộn trong lòng này là gì đây, đúng thật khó chịu mà, cái cảm giác kì lạ này.

Không được! Không thể để nó tiếp tục như vậy nữa, ngày mai nhất định phải hỏi Ly Hân, hỏi cho rõ ràng.

Nó còn đang mải mê suy nghĩ, không biết từ lúc nào hắn đã đứng đằng sau, hắn ghé đầu kề tai nó tò mò nhìn rồi thì thầm:

- Lựa xong chưa?

Giọng nói bất thành linh vang lên làm nó giật nảy mình, lúng túng đưa hắn cà vạt.

- À.. Ừ.. Nè.

- Huh? xanh lam? - Hắn nhướn mày.

- Thì.. Thì cái này mang chung với áo trắng.

Lúc này là nó quơ đại chứ chưa kĩ lưỡng lựa chọn, nhưng nhìn lại cũng đâu đến nỗi tệ.

- Được rồi. - Hắn nhận lấy. - Nhưng mua những thứ này làm gì? Mày biết tao không hay mặc mà.

Hắn nhéo mũi nó, nói là thế nhưng thật ra chỉ cần nó thích, muốn hắn thế nào cũng được cả.

- Sau này dự tiệc, ăn mặc chỉnh tề một chút. - Nó nghiêm túc.

- Ý mày là tao trước giờ rất lôi thôi? - Hắn khoát cổ nó đưa mặt hai đứa lại gần nhau.

- Không. Ý tao phải vậy đâu. Ý... Ý là sau này mày nên mặc đồ ra dáng trưởng thành một chút, lớn rồi mà.

- Nó tránh không nhìn vào mắt hắn.

- Đi thôi.

Hắn phì cười, xoa xoa cái đầu nhỏ của nó, thân mật choàng vai nó đi tới quầy thanh toán.

- Đi mua thêm đôi giày rồi về. - Nó làm nũng.

Hắn nhìn vẻ mặt vừa dễ thương vừa cáo già của nó, không thể làm gì hơn là đồng ý, làm sao hắn lại không nghĩ ra câu “mua thêm đôi giày” là nó sẽ xách cả năm hộp về thế này?

Còn biết lấy lòng hắn cơ đấy, mua cho hắn hai đôi lộn cơ, sở thích của hắn ngoài hắn ra vẫn là nó rõ nhất, hai mẫu giày hắn thích nhất cũng được nó gom về. Hắn không biết thì ra nó cũng quan tâm hắn vậy đó, đang định mua mà thế nào nó lại giành trước rồi.

Hắn có thể ảo tưởng rằng nó có một chút thích hắn không? Hắn có thể nghĩ rằng nó bắt đầu để ý tới hắn rồi không? Hắn có thể chắc rằng hai người sẽ sớm bên nhau thôi không? Hắn có thể! Hắn đủ tự tin để nghĩ như vậy, hoặc là dù không, hắn vẫn có quyền ảo tưởng, bởi vì nó miễn phí!

21. Chương 21 - Hình Như Là Thích

Đêm nay là một đêm dài!

Mộc Lạc Hi lặn lộn trên giường cả đêm không ngủ được, trong đầu không ngừng tua đi tua lại cảnh hai người chạy khắp khu mua sắm hôm nay, trái tim theo từng hình ảnh hiện lên mà run lên lạc nhịp.

Cuối cùng chịu không nổi nữa, nó bật dậy, cầm điện thoại lên xem

Ba giờ sáng!

Lục lợi danh ba một hồi, nó bấm nút gọi, tên chi tiết dài thòn đầy biểu tượng vui nhộn.

Máy vừa kết nối đã nghe thấy thanh âm khuyết đại từ bên kia truyền đến:

- Con diên nào còn gọi giờ nàyyyyy!!! - Ly Hân bắt măn la lớn, mắt còn không mở.

- Lạc Hi đây. Nhỏ tiếng thôi con này.

Nó để điện thoại tránh xa tai mình, thấp giọng khiển trách.

- Mẹ mày, biết mấy giờ rồi không? Bà mày mới ngủ được một tiếng! - Ly Hân ảo não.

- Có chuyện gấp mới gọi chứ bộ. - Nó đột nhiên ỉu xiu.

Nghe giọng nó, Ly Hân thầm nghĩ không ổn rồi, bình thường yêu đời vô tư lắm hiếm khi thấy nó ảo não như vậy, chắc có chuyện gì nghiêm trọng lắm.

- Nói đi.

- Ê.. Dạo này không biết sao á. Tao cứ đứng gần Khắc Hàn là tim đập thành thình luôn mày ơi. Hồng lẽ tao bị bệnh tim hả?

Nghe nó nói xong Ly Hân vỗ trán than trời, còn tưởng chuyện gì căng thẳng lắm, có như vậy thôi mà đêm hôm canh ba gọi điện phá giấc ngủ của cô, cô mới buông điện thoại ngủ được một tiếng thôi a, ngày mai còn đi học.

- Ủ, bệnh tim. Loại nặng. - Ly Hân bực mình cố tình nói.

- Gì? Thật á? - Nó thật sự tin. - Mai chắc đi khám thử một chuyến.

Trời ạ, con nhỏ này ngốc đến thế thật sao? Rốt cuộc cảm xúc của mình thế nào cũng không biết, nhưng mà cô cũng đâu có nói sai, nó bệnh thật mà, tương tự rồi.

- Khỏi đi. Ngày mai gặp!

Nói một tiếng để phòng ngày mai nó thật sự chạy đến nơi đó, sẽ bị cười đến nhục chết mất, cô vội vàng cúp máy, lại lần nữa chìm vào giấc ngủ.

Ly Hân nghĩ, ít nhất cho đến ngày đó, cô phải nhìn thấy họ vui vui vẻ vẻ thành đôi, hai đứa này lôi lôi kéo kéo cũng mười mấy năm rồi, cô nhất định phải tận mắt nhìn thấy bọn chúng công khai yêu thương nhau thì mới yên tâm được.

Sáng hôm sau, Lạc Hi cùng bộ mặt với hai con mắt thâm quầng đến lớp, dọa cho cả bọn sợ một hồi, Ly Hân kéo nó sang một bên nói nhỏ:

- Cả đêm không ngủ sao? - Mặt cô hiện đầy lo lắng.

Nó nhẹ nhàng gật đầu, mí mắt cũng muốn sụp xuống, trông rất uể oải mà còn đáng thương nữa.

- Sao không ngủ?

- Không ngủ được, huhu. - Nó méu máo gục đầu vào vai cô.

- Từ từ từ từ.. - Cô ôm vai nó, buộc nó đứng thẳng. - Sao không ngủ được? Vì chuyện hôm qua mày hỏi tao á?

- Ủ. - Nó ảo não gật đầu. - Tao phải làm sao bây giờ, huhu.

- Được, được rồi. Một lát nói mày nghe. - Cô an ủi nó rồi trở về chỗ.

Nó vừa về chỗ đã nghe thấy giọng hân, rất khản trương.

- Không ngủ được hay là thức khuya coi phim đó?

- Không ngủ được.

Nó nằm dài trên bàn, má trái tiếp xúc với mặt bàn truyền đến cảm giác lạnh lạnh thích thật. Bỗng nhiên nó cảm thấy mí mắt thật nặng, khép mắt lại rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Hắn nhìn nó một hồi, cũng nằm xuống theo, cảm giác gò má tiếp xúc với mặt bàn đúng là thích thật. Biểu cảm lúc ngủ của nó đều được hắn thu vào mắt không sót một chút nào, thì ra lúc ngủ nó lại có những phong tình dễ thương như vậy.

Lạc Hi ngủ suốt ba tiết học, cả quá trình không hề bị người khác quấy nhiễu, cũng không bị thầy cô phát hiện, lúc tỉnh dậy thấy mình còn an toàn nó hết sức ngạc nhiên.

Cũng đúng thôi, Khắc Hàn suốt ba tiết không ngừng che cho nó, thầy cô muốn phát hiện cũng khó. Hắn không muốn giấc ngủ của nó bị quấy rầy, cả đêm không ngủ được chần hẩn mệt mỏi lắm.

Quả nhiên khi tỉnh dậy, sắc mặt nó hồng hào hơn hẳn, tươi tỉnh thêm vài phần.

Ngủ rồi lại thấy đói bụng, nó liền rủ cả bọn xuống phòng ăn.

- Aww no quá.. - Nó ngả người ra sau xoa xoa bụng.

- Ăn xong rồi, tao về lớp trước. - Ly Hân đứng dậy.

- Tao đi nữa. - Nó cũng đứng dậy.

Hai người trở về lớp, cả phòng học trống hoác, tìm đại một bàn nào đó ngồi xuống, nó tò mò hỏi.

- Trả lời đi chứ, tao bị sao?

- Sao là sao? - Ly Hân nhướn mày.

- Thì hôm qua tao kể rồi. - Nó nhăn mặt.

- Quên rồi! Nói lại.

- Tao hỏi mày là không biết sao dạo này tao mà đứng gần Khắc Hàn là tim đập nhanh lắm luôn, chắc phải đi khám bệnh quá mày ơi. - Nó úp mặt xuống bàn.

- Ủ. Mày bị bệnh. Mà đi khám cũng vậy thôi, nan y. - Ly Hân chống cằm.

- Gì??? Thiệt hả? - Nó hoảng hốt ngước lên, mắt tròn to.

- Ai造谣 mày đâu. - Cô cố tình nghiêm trọng vấn đề.

- Chết rồi.. hông chừng tao còn mấy tháng đời thôi hả?!

Nó thật sự tin lời cô, bối rối vò đầu bứt tai, có ngốc thì cũng thông minh chút đi chứ, cô đâu phải bác sĩ, chuẩn đoán có thể chính xác vậy được sao.

- Không chết đâu, yên tâm. Nhưng nếu không chữa, mày sẽ bị nó hành tới sống không yên chết không ổn đấy. - Cô cốc đầu nó.

- Bệnh gì vậy trời.. - Nó ngẩn mặt than.

- Bệnh tương tư.

- Hả??? - Nó ngạc nhiên. - Mày.. Gạt tao. - Nó đánh cô.

- Hahaa.. Cười chết mất. - Cô ôm bụng cười. - Mà tao nói đúng chứ bộ, không chữa là xong. - Cô trở về trạng thái nghiêm túc.

- Nhưng mà mày nói rõ hơn xem, tao vẫn không hiểu, không lý nào mà tao đơn phương thắng đó được, không bao giờ, never! - Nó đan chéo hai tay.

- Có thể, có thể. - Cô gỡ tay nó ra. - Bởi vì tình cảm, là thứ không thể đoán trước, cũng không tới lượt mày quyết định được hay không. - Nói tới đây mặt cô hơi buồn buồn.

- Làm sao được chứ, tao tuyệt đối không thích nó được. - Nó làm mặt khổ. - Vài nhịp tim thì chứng minh được gì chứ, không tính. - Nó ngoan cố.

- Được, vậy giờ tao hỏi mày. Bắt đầu từ việc khi mày gặp nó mày cảm thấy thế nào?

- Thì tim đập rất nhanh đó. - Nó lại ảo não.

- Chỉ vậy thôi? - Cô dò hỏi.

Nó kĩ lưỡng suy nghĩ một hồi, quyết định nói ra hết cái cảm giác kì lạ này.

- Có hơi vui vui.

- Tiếp, thế lúc không gặp nó thì sao? Hoặc là không thể gặp, hay là lúc không ở cạnh?

- Lúc không gặp nó thì không có gì khác thường, bởi vì không gặp thì cũng không lâu lắm, rất nhanh lại thấy nó xuất hiện. Nhưng mà mỗi lần không có gì để làm thì hình ảnh nó cứ hiện lên trong đầu tao quài, từ gương mặt nó cho tới lúc hai tụi tao ở gần nhau. Trời ơi chắc tao chết. - Nó nằm dài than thở.

- Vậy lúc mày thấy nó gần gũi với mấy đứa con gái khác thì sao? - Cô đưa mặt lại gần.

- Làm sao có chuyện nó sẽ gần gũi với con gái chứ. Mà kì thật là chỉ cần thấy con nào đứng gần nó thôi thì tao sôi máu rồi, cứ khó chịu sao ấy, mặc dù nó chả làm gì cả.

- Hỏi tiếp, lúc nó nói chuyện hay giỡn với mày thì mày thấy sao? Bao gồm cả những hành động mà mày hay nói với tao là “vô cùng bình thường” ấy.

Thật ra từ lúc nó kể rằng tim nó đập nhanh khi gặp hần thì Ly Hân sớm đã có đáp án rồi, chỉ là cô muốn hỏi như vậy để nó tự nhìn nhận ra thôi, nó phải tự biết rằng mình với hần là có cảm giác mới được chứ.

Nó nghe hỏi xong thì giật mình, thật sự rất chú tâm kĩ lưỡng mà suy nghĩ câu hỏi này, rất lâu sau mới lấy được đáp án.

- Hết thấy bình thường rồi. Mỗi lần nó thân mật với tao thì thấy ngại lắm, chỉ muốn né ra xa thôi, mà cứ thấy vui vui, trời ạ, tao bị điên rồi mày ơi.

- Cũng biết ngại luôn đó. - Ly Hân chọc nó. - Vậy chắc sẽ đỏ mặt? Ai da.. Không biết Lạc Hi lạnh lùng mà đỏ mặt thì ra cái bộ dạng gì đây?

- Gì.. Gì chứ. - Nó bối rối, mặt lại đỏ lên.

- Haha.. Tao biết mày bị gì rồi. Thế tao hỏi mày xong rồi mày có nhận ra mày bị gì chưa?

Nó im lặng, từng dòng chữ của cô chạy qua trong đầu, ép buộc nó phải thừa nhận cảm xúc của mình, nó biết rồi mà, chỉ cần nói ra là được thôi mà..

- Hình như là thích?

- Chính xác. - Ly Hân búng tay. - Có tiến bộ, có tiến bộ. Rốt cuộc cũng thông minh lên được một chút. - Cô xoa đầu nó

- Gì chứ. - Nó hất tay cô. - Vậy giờ làm sao đây.

- Ấy chà.. Cô bé đáng thương. Thật sự không thể tin là mười sáu tuổi đầu mày mới trải qua việc này đây. Đào hoa thể kia mà lại.. - Cô thở dài.

- Ngưng nói móc tao đi. - Nó liếc. - Huhu vậy giờ sao đây, không biết đâu. - Nó vò đầu.

- Bật đèn xanh cho nó chứ biết sao giờ.

- Là sao? - Mặt nó ngớ ra.

- Cho nó biết mày thích nó chứ sao.

- Hả? No no, tao không bao giờ đi tỏ tình với nó nhá. - Nó xua tay.

- Ai bảo mày tỏ tình. Chỉ là cho nó thấy được mày bắt đầu chấp nhận nó rồi, để nó tỏ tình với mày. - Ly Hân bắt đầu bày cách.

- Nó thích tao sao? Không thể nào! - Nó chống cằm.

- Sao mày biết nó không? Nói mày nghe là người trong cuộc như mày không bao giờ nhìn ra rõ được vấn đề đâu. Mà nếu nó không thích thì cùng lắm mày phải đi của nó thôi.

- Gì? Đùa á? Sao được!! - Nó trợn mắt.

- Sao không được. - Ly Hân bấu môi. - Mà còn cưa được Dĩ Hằng cơ mà.

- Diên à. Đừng nhắc tới tên đó nữa, bực mình chết được. Ushiii.. không biết đâu huhu. - Nó lại meo máo.

- Cách thì tao nói rồi đó, tự xử đi, cổ lên, haha. - Cô cười chọc nó. - Ờ bọn nó vào, tao về chỗ.

Thấy tụi nó từ cửa đi vào, Ly Hân vội vàng đứng lên trở về chỗ của mình, nó chán nản thở dài trượt trên bàn.

- Sao đấy?

Hắn ngồi vào chỗ, xoa xoa đầu nó.

- Buồn ngủ. - Nó đáp theo phản xạ, rồi rất nhanh ngủ gục mất.

Hắn không nói gì chỉ im lặng nghịch từng lọn tóc nó, con nhóc này ham ngủ tới vậy sao, lúc này ngủ ba tiết rồi còn không đủ?

Những lọn tóc mượt mà một lần chạm vào liền không muốn buông ra. Bàn tay to lớn của hắn luồn vào tóc nó, vén lên để lộ một bên má trắng nõn với đôi mắt còn đang nhắm chặt.

Ngón cái hắn sượt qua gò má láng mịn, nó có vẻ thoải mái lắm nhích mặt lại gần tay hắn một cái rồi lại ngủ tiếp.

Hương thơm đặc trưng của hoa oải hương từ mái tóc nhỏ nhẹ bay ra, phảng phất qua cánh mũi làm đại não hắn hoàn toàn thả lỏng.

Hắn nhớ rõ sinh nhật nó năm ngoái, hắn đã cố tình đặt tặng nó một bộ sữa tắm mang mùi hoa nó thích từ một hãng nước hoa nổi tiếng của Pháp. Một năm qua nó vẫn luôn sử dụng, từ rất lâu mùi oải hương đã là mùi hương đặc trưng cho nó, giống như chính con người nó - nhẹ nhàng và thuần khiết.

22. Chương 22 - Chủ Động

Tính từ hôm nó giải bày tất cả với Ly Hân, hôm nay đã là ngày thứ mười rồi. Trong mười ngày này, nó không ngừng thân thiết với hắn, rất nhiệt tình, chỉ cần chú ý một chút là có thể nhận ra nhưng tại sao hắn vẫn không có phản ứng gì?

Đạo này Lạc Hi và Khắc Hàn như đổi linh hồn cho nhau, Lạc Hi vốn lạnh lùng, không để ý tới những việc hắn làm cho mình, thì trở nên hăng hái với những hành động đó thậm chí đối lại là mình đối tốt với hắn; còn Khắc Hàn luôn chăm sóc, lo lắng cùng chiều chuộng nó thì lại trở nên im lặng vô cùng, chỉ yên bình mà nhận lấy sự quan tâm từ nó mà thôi.

Mộc Lạc Hi.. Nó rốt cuộc cũng để ý tới hắn, đã thích hắn rồi nên mới không ngừng quan tâm hắn như thế phải không? Nhưng mà nó quên rồi sao? Nó đã để hắn một mình lo lắng cho nó giống vậy suốt 15 rồi đấy, bây giờ nó mới nhận ra sao, chỉ vài hành động này đã muốn hắn đồng ý cho qua?

Không bao giờ, dù chết hắn cũng sẽ không tỏ tình với nó đâu, hắn hy sinh 15 năm thanh xuân rồi ít nhất nó cũng phải trả lại gì đi chứ. Triều Khắc Hàn này, từ nhỏ cần thứ gì đều không phải tự mình đi giành lấy, đúng vậy.. Hắn sẽ làm nó phải tự mình nói rõ ràng với hắn, từ chính miệng nó.

Trong lòng hắn vừa hả hê vừa hạ quyết tâm, nhưng mà để nó hạ thấp lòng tự trọng để tỏ tình không phải chuyện dễ đâu, ai mà chả biết sĩ diện nó còn cao hơn cả đàn ông chứ.

Nhưng Triều Khắc Hàn là ai chứ, hắn đủ tự tin, chuyện này cũng không làm khó được hắn.

- Eyy.. Đi ăn thôi? - Nó chạy tới đập tay lên bàn hắn.

- Đi. - Hắn đứng dậy.

- Mày muốn ăn gì? - Nó ngược lên hỏi.

- Tao không đói, uống chút gì thôi. - Hắn lơ đãng cho tay vào túi.

Nhìn biểu hiện của hắn, một phút trước còn đang vui vẻ nó lập tức ỉu xiu, thái độ gì vậy chứ, nó đã xuống nước tới thể này rồi, hắn dám làm kiêu với nó sao?

“Hừ.. Mày được lắm. Đợi tức lúc mày thích chị tới chết rồi chị sẽ cho mày biết tay.”

Trong lòng nó bực bội, vừa nghĩ vừa lén nhìn hắn, hắn sao có thể không biết nó nghĩ gì, trong lòng hả hê vô cùng.

- Đây.

Nó đi rất nhanh rồi trở lại, đưa hắn hộp sữa vani, có vẻ như chen chúc trong đồng người đó không khó khăn gì mấy.

Hắn nhận lấy hộp sữa, nghi hoặc hỏi:

- Làm sao nhanh như vậy?

- Mày nghĩ tao là ai?

Nó ngồi xuống đối diện hắn, hất mặt về phía quầy bán nước, hắn nhìn sang liền phát hiện đám con trai đang nhìn nó đầy khát vọng.

Con bé này còn không biết chết nháy mắt với họ, làm bọn háo sắc đó say mê chết lên chết xuống, nó đang chọc tức hắn sao, tính trả thù hả!

- Bọn nó mua giúp mày? - Hắn biết còn cố hỏi.

- đương nhiên rồi, tao mà chen vào đó, chắc bẹp dí. - Nó đâm ống hút vào hộp sữa.

- Tránh xa bọn chúng ra một chút đi.

Hắn giựt hộp sữa của nó, đưa lên miệng hút rột rột, nó xì một tiếng đưa tay lấy hộp sữa còn nguyên của hắn, đâm ống hút vào hút một hơi thật dài.

- Ghen hả? - Nó tinh nghịch ghé sát tới mặt hắn.

- Con khỉ.

Hắn dí ngón trỏ vào trán nó, đứng dậy bỏ đi.

Chiết tiết!

Nó có thể dừng dễ thương thế này hay không? Nó cứ như vậy, hắn sợ mình sẽ bay nhanh đến chỗ nó nói một câu “mày không cần làm gì thêm nữa, tao từ rất lâu đã thích mày, trái tim tao đã là của mày từ lâu rồi, mày có thể ở lại bên tao không?”

- Uii.. - Nó xoa xoa đầu, rồi vội vã đứng dậy - Đợi tao với.

Về đến cửa lớp, Triết Nhã dí vào tay nó tờ giấy thông báo lịch trình chuyến du lịch sắp tới.

Không ngờ đây, cũng chỉ còn hai ngày, thời gian nhanh thật nha, chắc phải rủ hắn đến siêu thị mua đồ rồi chuẩn bị một chút.

Buổi học dưới tâm trạng háo hức của tụi nhỏ nhanh chóng kết thúc, nó liền kéo hắn đi đến siêu thị mua sắm.

Nó lon ton chạy qua chạy lại trong các dãy hàng, hắn đẩy xe đẩy đi theo sao, không ngừng nhắc nhở

- Từ từ thôi, có nhiều thời gian mà mày gấp cái gì.

- Khăn tắm.. bàn chải.. khăn giấy.. hmm.. - Nó vừa đi vừa lăm bắm. - Còn thiếu gì nữa nhỉ?!

- Đầy cả xe rồi mà còn thiếu? - Hắn đẩy cái xe đầy đồ tới cạnh nó.

- Mua hơi nhiều nhỉ. - Nó gãi đầu.

- Quá nhiều chứ mà hơi nhiều cái gì. - Hấn chép miệng.

- A, còn snack. - Nó chạy đến quầy đồ ăn.

- Cái gì? Còn nữa? - Hấn kinh hoàng. - Yaa! Một Lạc Hi. - Hấn gọi, nhanh chóng đuổi theo.

- Mày ăn cái này không? - Nó cầm các bịch bánh lên xem một hồi. - Hay cái này? - Nó giơ một bịch tới trước mặt hấn.

- Sao cũng được. Cứ chọn đại mấy bịch mày thích đi.

Mắt hấn cứ chăm chăm vào giỏ đồ, cái đồng này một hồi làm sao mà xách về đây chứ.

Một lát sau, xe đẩy phủ đầy bánh kẹo và các thứ thức ăn vặt khác, đáp lại ánh mắt kinh ngạc của hấn là nụ cười ngọt ngào của nó.

- Lúc ngồi máy bay với ngồi xe sẽ chán lắm đó.

- Đừng có biện minh cho cái thói tham ăn của mày. - Hấn kí đầu nó rồi đẩy xe đi tính tiền.

- Gì chứ.. Là đồ ăn quyến rũ tao mà. - Nó lăm bầm.

- O.. Nhiều vậy rồi sao xách hết đây?

Đi tới quầy tính tiền, lúc này nó mới phát hiện ra nãy giờ nó đã mua nhiều đến mức nào, hai bịch đồ bự chẳng đặt trên quầy thu ngân.

- Giờ mới biết đó hả? Tao không đi chung với mày chắc khuya cũng không về nhà được. Ra ngoài. - Hấn cầm hai bịch đồ lên dễ như trở bàn tay.

Ra khỏi siêu thị nó mới phát hiện xe hấn đỗ ở ngoài từ bao giờ, tài xế cung kính cúi đầu, nhận hai bịch đồ từ tay hấn.

Hấn ngồi vào ghế sau, nó cũng theo đó chui vào.

- Đồ để sau cốp có được không vậy?

- Có rãnh rồi thì lo cho tao đi này. - Hấn giúp nó cài dây an toàn.

- Ai thèmm. - Nó bĩu môi.

Hấn đột nhiên ngước lên, mặt hai người gần sát nhau, nó giật mình rút đầu về phía sau, chớp mắt không ngừng nhìn hấn.

- Thật không thèm?

Hấn càng nói mặt càng sát lại, cố tình cười duyên một cái, cho tới khi mặt hai người chỉ cách nhau 5cm, nó trợn to mắt nhìn hấn thật lâu, lúng túng đẩy hấn ra.

- Không chấp mày.

Xe chìm trong yên lặng, nó chăm chú ngắm cảnh vật chạy đua ngoài cửa sổ, hấn nhìn sang một chút, tài xế thả mui xe ra, những cơn gió mát lạnh ập đến khiến nó thoải mái nhắm mắt.

Chạy trên đường cao tốc với vận tốc 70km/h, gió mạnh đến mức muốn xé rách cả da mặt, nhưng lại đem đến cảm giác rất sảng khoái, mái tóc đen của nó tung bay dưới gió, tạo nên khung cảnh đẹp như tranh vẽ.

Hấn lâu lâu thoáng nhìn qua, bắt gặp khuôn mặt đang nhắm mắt hưởng thụ của nó, lại lưu luyến không muốn rời tầm mắt đi.

Rất nhanh, xe đã tới nhà, hấn giúp nó xách đồ lên lầu, đi ngang phòng bếp còn cố tình cười duyên với ba mẹ nó, làm họ nhìn nhau cười nham hiểm.

- Aww một chết mất.

Vừa vào phòng, bật bốn chiếc đèn nhỏ trên góc, nó nhanh chóng đáp người lên chiếc giường mềm mại, liếc mắt thấy hần đang bày đồ ra, nó tò mò:

- Mày không mệt à?

- Không! - Hần vẫn chăm chú.

- Nè. Bộ nhìn tao một cái thì chết mày hả?! - Nó bực mình bật người dậy.

Hần thả đồ trong tay xuống, bước tới gần nó, mặt hai người lại sát kề lẫn nữa, nó nhìn thấy miệng hần mấp máy, nó nhìn đến thần thờ thậm chí không nghe được hần đã nói gì.

- Mày có nghe tao nói không?

Một tay hần chống lên giường, đưa mặt sát lại hơn nữa, hơi thở ấm áp theo lời nói hần phả vào mặt, làm nó rùng mình một cái, dờ người.

Ngẫu nhiên thôi, trông họ như hai diễn viên chính đang chuẩn bị đóng một cảnh hôn lãng mạn, không biết là do họ quá đẹp đôi mà khiến xung quanh cũng lung linh hơn hẳn, hay là do chính khung cảnh đèn phòng mập mờ đã tôn lên vẻ đẹp của họ?

- Hả? Mày nói gì? - Nó lên tiếng đánh tan bầu không khí lãng mạn.

- Thôi, không có gì. Đứng dậy, xếp đồ. - Hần nắm nó tính kéo dậy.

- Lười quá, một lát đi.

Nó lật người, lách khỏi hần, thuận tay quơ đại con gấu đang lăn lóc trên giường, xoay mặt vào trong vờ như mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Hần phải gọi nó là gì đây? Hôm nay tổng cộng ngủ ba lần rồi đấy, heo sao? Rõ ràng là trốn việc mà còn giả vờ mệt mỏi.

- Con heo kia, dậy mau.

Hần leo lên giường, ngồi xếp bằng kể nó, lay người rồi kéo tay nó tính lôi dậy.

- Còn ngày mai mà.

Nó còn không thèm quay mặt ra, đưa tay ra sau đẩy hần ra, một cái đẩy nhẹ thì làm gì được hần chứ. Hần nắm lấy tay nó kéo một cái, cả người nó liền bị nhấc dậy, hoảng hốt quay mặt ra, đầu nhanh chóng được hần đỡ lại, là kiểu tư thế nam bế nữ ngồi trên giường a, hết sức mờ ám.

- Mày.. mày làm gì? - Nó lấp bắp.

- Không làm vậy sao mày chịu dậy, dậy. Mau lên. - Hần lôi nó xuống giường.

Ngồi kế hai bị đồ bực chằng, nó vò đầu than:

- Còn ngày mai mà huhu...

- Đừng có mà mè nheo, ngày mai mày sẽ ngủ đến trưa, ăn cơm xong rồi sẽ coi phim, tới tối sẽ lại than lười, mày nghĩ mày có dọn được hết đồ này trong vòng sáng ngày mốt không?

- Im đi.

Nó bị nói trúng tim đen, lườm hần một cái, biết điều im lặng ngồi xếp đồ ngay ngắn vào vali, thấy hần ngồi yên một chỗ, nó hỏi:

- Mày không xếp đồ hả?

- Vali để bên phòng rồi. - Hần nằm ngửa ra.

- Vậy chứ mày ở đây làm gì? Về dọn đồ đi. - Nó quay ra sau đối mặt với hần.

- Ở đây canh mày, một lát về dọn. - Hần gác tay sau gáy.

- Tao là con nít hả?

- Không trông chừng mày sẽ trốn việc đi coi phim.

- Nè nè.. - Nó đuối lý. - Thế một lát có cần tao sang canh mày không? - Nó cười tinh nghịch.

- Tao không ham chơi như mày. - Hấn hé mắt le lưỡi với nó.

- Mày đi chết đi. - Nó đập hấn một cái rồ đầu.

- Đau! - Hấn nhăn mặt, không cho nó nói chuyện nữa. - Chăm chỉ đi.

Tic tac .. tic tac .. Hai tiếng đồng hồ trôi đi ~

Nó thật sự im lặng không nói một lời mà sắp xếp hết đồ đạc vào vali, lúc xong xuôi ngã người xuống lại vô tình nằm lên hấn.

Hấn sao lại không nhúc nhích? Ngủ rồi sao..

Nó nhích người lại gần mặt hấn, chống một tay lên giữ đầu lại, tay còn lại vô thức đưa đưa lên phác họa đường nét gương mặt hấn.

Cái tên này.. thật sự là đẹp đến thế cơ.. tại sao bây giờ nó mới phát hiện chứ, nhưng mà vẫn chưa muộn ấy, hấn sẽ sớm thích nó thôi.

- Tao biết tao đẹp trai.

Giọng nói hấn đột ngột vang lên, nó theo phản ứng lập tức ngồi thẳng, cả người cứng ngắc, hấn hé một mắt nhìn nó, phì cười một tiếng:

- Lần này đừng mơ chối, tao bắt tại trận. Mày nhìn trộm tao.

- Thì.. Thì sao chứ, cũng đâu phải đẹp lắm đâu, còn thua mấy oppa của tao.

Nó khịt mũi, trời ạ, lần thứ hai rồi, lại bị hấn phát hiện, nhục chết đi được, nó tránh để mình không nhìn hấn, tìm đập nhanh quá.

- Ngoan cố. - Hấn kí đầu nó. - Dọn xong rồi sao?

- Ủ xong rồi, mệt chết đi được. - Nó vươn vai.

- Vali của mày.. - Hấn nhìn nhìn, một bộ không nói nên lời.

- Sao? - Nó nhìn theo hấn.

- Gấp đôi của tao. - Hấn nhe nanh.

- Biến đi. Không tiễn. - Nó đá hấn.

- Từ từ chứ, phải xuống chào ba mẹ vợ tương lai nè. - Hấn chọc.

- Còn lâu mới làm vợ mày. - Mặt nó gần như đỏ lên.

- Thật không? Nhưng mà tao thích gọi vậy hơn là dì với chú ấy, sao giờ? - Hấn cố tình làm mặt tội nghiệp.

Lời nói hấn khiến mặt nó đỏ cả lên, vừa rối vừa giận, quát lên:

- Nhảy chó, biến đi. - Đập cho hấn một cái.

Khuôn mặt đỏ như cà chua sắp tới mùa của nó làm hấn cười phá lên, khó khăn đứng dậy.

- Haha.. Được rồi tao đi đây.

- Đi đi. - Nó còn không thèm đứng dậy tiễn hấn.

- Tự ra mà đóng cửa.

- Thuận tay thì đóng luôn đi chứ.

Nó bực mình đứng dậy, đứng trong phòng xua xua tay, một tay chờ sẵn chỉ cần hấn xoay người cửa phòng sẽ lập tức đóng lại.

- Hôm nay mệt rồi, ngủ sớm đi. - Hấn xoa đầu nó, đặt một nụ hôn lên trán. - Ngủ ngon.

- Ừ ngủ ngon..

Cảm giác tim mình như sắp nhảy ra ngoài, hấn vừa đi khỏi nó lập tức đóng cửa, trượt dài xuống đất, hai tay đặt lên nơi đang rộn ràng đó, tự hỏi bản thân thêm lần nữa.. Lòng nó, trái tim này.. Ví như..

Giữa một vườn hoa trắng, lạc vào một đóa hoa màu đỏ, đóa hoa này.. thật ra từ rất lâu trước đây đã sớm nở rộ, nở đến rực rỡ cùng chói lóa, chỉ là nó lẻ loi một mình nơi vườn hoa rộng lớn nên con người đến giờ mới phát hiện ra thôi..

23. Chương 23 - Tại Sao Không Từ Chối?

Ngày thứ hai, mặt trời lung linh chiếu sáng, bật lên cả vẻ xinh đẹp của căn phòng, trên giường lớn màu trắng không còn cái bóng nhỏ lười biếng rúc mình trong chăn nữa. Mặt trời dần lên cao, ánh sáng loang tới cái gương ngoài cửa phòng thay đổi, phản chiếu cái bóng ngả dài dưới đất, cô gái nhỏ khoát trên người bộ đồng phục trắng tinh, gương mặt hồng hào phấn chấn.

Nó nhìn mình trong gương, hít một hơi thật sâu mỉm cười hài lòng, cuối cùng ngày này cũng tới, nó đã mong tới thế nào..

Ngó đồng hồ, nó nôn đến cả đêm không ngủ, từ rất sớm đã thức dậy, đi đến ban công, vén hai tấm màn lụa lam lên cao, đẩy một cái cửa kính, gió mát lập tức lùa vào. Nó chống tay lên lan can, nhắm mắt hít thở rồi nở nụ cười ngọt ngào:

- Chào buổi sáng.. Khắc Hàn!

- Dậy sớm thế?

Thói quen mỗi sớm ra ban công hít thở của hấn có từ rất lâu rồi, nó biết hết đấy, nhưng mà nó rất lười nên sẽ không dậy sớm để đứng đây nói chuyện phiếm với hấn đâu.

- Nôn quá không ngủ được.

Nó cười híp mắt, tâm trạng vì chuyến đi mà vô cùng háo hức, trở về như trước đây - không suy nghĩ, vô âu vô lo.

- Đợi tao một chút.

Hấn cười nhẹ rồi quay trở vào phòng, lát sau cửa phòng truyền đến tiếng gõ, nó mở cửa ra đã thấy hấn đồng phục chỉnh tề đứng đó.

- Xuống ăn sáng.

- Ayy.. Đợi một chút.

Nó chạy vào phòng kéo vali ra cửa, hấn nhìn thấy tự động giúp nó xách xuống lầu, nó đeo balô đi theo sau, vừa tới bếp đã nghe tiếng mẹ Huyền lảng nhẩn:

- Con bé này, lại bắt Khắc Hàn xách đồ, người ta sắp bị con hành chết đấy.

- Mẹ! - Nó phản kháng. - Khắc Hàn tự động chứ con có ép đâu. Có ai mà không binh con gái mình như mẹ không hả?

- Sau này con cũng thành con người ta thôi. - Bà đặt đĩa cơm lên bàn.

- Vậy Khắc Hàn thì có thể trở thành con mẹ sao? - Nó cãi.

- Con rể - Bà Mẹ không chịu thua.

- Mẹ chỉ có mình con là con gái thôi, sau này con là con người ta rồi, mẹ tính để Khắc Hàn và anh hai yêu nhau sao? - Nó bĩu môi.

- Im lặng ăn cơm đi. - Hấn gấp xúc xích bỏ vào cái miệng đang bô bô của nó.

- Nói đúng mà. - Nó vừa nhai vừa nói.

- Im lặng đi.

Hấn bỏ thêm một miếng nữa vào miệng nó, lúc này nó mới chịu im lặng ngoan ngoãn ăn sáng. Ba mẹ nó nhìn nhau cười hiểu ý, tốt thế nào nếu gia đình hai bọn họ trở thành thông gia nhỉ?

Lúc tới trường, mọi người đã xếp hàng ngay ngắn, có vẻ như nhanh hơn cả thời gian dự tính khởi hành, thì ra đâu phải chỉ mình nó nôn đến ngày này.

- Sớm vậy? - Nó vỗ vai Ly Hân, quay sang nói với cả bọn. - Chào buổi sáng.

- Hôm nay mày bị gì? - Từ Mã bĩu môi.

- Mày..

Nó chưa dứt câu đã nghe thấy tiếng loa phát thanh vang lên, giọng thầy thể dục rõ ràng vang vọng

“Nhằm tạo ra sự đoàn kết không chỉ ở một lớp mà là giữa các lớp với nhau, nên chúng ta sẽ ghép lớp trên đường ngồi xe đến sân bay, hai lớp kế nhau sẽ chia đôi rồi ghép lại nhé.”

Vừa dứt lời cả sân liền ồn ào, giữa các lớp với nhau thật ra luôn có sự đấu tranh ngầm, từ thứ hạng cho đến tài năng, giờ ghép lại chẳng phải tụi nó sẽ lật cả xe lên sao?

- Lạc Hi, lớp kế bên có con nhỏ mê Khắc Hàn như điều đồ luôn đó. - Mẫn Di tặc lưỡi.

- Có vụ này nữa?

- Thì là vậy đó, con đó cũng xinh lắm, bông hoa của lớp kế đó.

Cần Trinh tùm lại, hấn đứng cạnh vênh tai nghe ngóng, trong đầu hiện ra kế hoạch, miệng nhẹ nhàng nhếch lên một cái.

- Đám mình cùng một xe. - Triết Nhã kéo vali tới.

- Đi thôi. - Mẫn Di phất phất đi theo.

Nó nghe chuyện lúc này vẫn còn chưa hiểu lắm, con nhỏ lớp bên có thích hấn thì liên quan gì tới nó? Nó gãi đầu lê chân đi từ từ quên cả xách vali theo.

- Nghĩ cái gì?

Hấn kẹp cổ nó, đưa vali cho nó, nhanh chóng lôi nó tới xe

- Đi thôi. - Lên xe rồi nó lại tươi tỉnh.

Khi tìm chỗ ngồi, nó đi đến gần hấn, giơ tay lên tính gọi hấn, mặt vô cùng hứng khởi, nhưng rồi bàn tay nó dừng lại giữa không trung..

- Khắc Hàn, tở ngồi đây được chứ?

Một cô gái mặt lạ hoắc vừa hỏi vừa ngồi xuống vừa nói.

- Cũng ngồi rồi còn gì. - Hấn không từ chối, nói chút mĩa mai.

Nó nhìn một màn như vậy, lặng lẽ đi xuống dãy ghế cuối cùng nơi cả bọn đang ngồi, bọn nó nhìn theo hướng của hấn nhả mồm một cái kéo nó lại gần chỗ được chưa sẵn.

- Kệ nó đi! Dưới này mới là địa bàn của mình, ngồi trên đó chán chết.

Nó cười hơi méo mó nhưng cũng nhanh chóng ngồi vào.

Chiếc xe từ từ lặn bánh, dãy ghế cuối ngồi bốn đứa con gái, chưa gì đã khui đồ ra ngấu nghiến rồi, hai thằng con trai ngồi phía trên bị cho ra rìa, ngồi luôn xuống đất giữa đường đi, đối mặt cùng tranh giành đồ ăn với tụi nó.

Lạc Hi một thân một mình ôm bịch bánh, mắt ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, tay bốc không ngừng.

- Làm gì đồ ra vậy? - Triết Nhã thò tay vào bịch bánh của nó. - Đừng nghĩ nữa.

- Bỏ ra, của tao. - Nó vỗ vào tay cô.

- Ăn tí làm thấy ghê. - Cô giựt lấy cả bịch.

Nó nhào vô giành qua giành lại, thế là lại khôi phục tâm trạng bình thường, vui vui vẻ vẻ mà chơi.

Hắn không thích ngồi dãy ghế đầu, bình thường địa bàn bọn nó là ở dưới kia cơ, hôm nay sao hắn lại ngồi dãy hai, còn ngồi kế con nhỏ thích hắn nữa? Là hắn không biết hay hắn cố tình đây?

Khắc Hàn lâu lâu quay xuống nhìn, lòng suy nghĩ đáng lẽ mình cũng vui vẻ cười đùa như họ vậy rồi, chứ có phải ngồi đây nhàm chán thế này đâu, toàn tự làm khổ mình.

Cô gái ngồi bên cạnh hắn là Chu Niễ Vỹ - Bông hoa của lớp bên cạnh, vừa xinh đẹp vừa học hỏi nên có rất nhiều người theo đuổi a, cô ngồi cạnh hắn mang theo nét thẹn thùng của thiếu nữ, khéo léo gián tiếp phơi bày những vẻ đẹp của mình.

Hắn một chút cũng không quan tâm, đeo lên tai phone nhắm mắt dựa đầu vào kính, xem cô như không khí, chìm vào giấc ngủ.

Hồi sau, xe truyền đến tiếng ồn đánh thức hắn, bọn họ ở cuối xe mở nhạc ầm ầm, vừa hát vừa nhảy, náo loạn cả xe, lớp nó hưởng ứng bắt chước theo bọn nó.

Lớp nó quây rung cả xe, lúc hát đến cao trào, giọng nói lạnh lạnh thốt lên:

- Giữ im lặng một chút đi.

Nó ngược mặt lên liền thấy Chu Niễ Vỹ đang đứng khoanh tay dựa vào ghế, nó nhếch môi đáp lại:

- Vì sao? Chuyển đi này vốn để vui chơi, lẽ nào chúng tôi không được nghe nhạc?

- Nghe nhỏ một chút cũng có chết ai đâu. - Niễ Vỹ vẫn giữ thái độ cũ.

- Ôn quá các người không học bài được sao? Xin lỗi nhé, để tôi vặn nhỏ lại. - Nó khinh, lằm bằm thêm vào.

- Lúc chơi đùa cũng lòi tập sách ra, học thì nhiều vậy đấy rồi cũng có lọt được vào top đâu.

Lớp nghe nó nói, rất khó khăn mà nhịn tiếng cười xuống, Mặc Di còn gặm chặt cái ly để tránh bật cười thành tiếng, Từ Mã cứ vui đùa nhìn xuống điện thoại để tóc mái che đi bộ dạng đang nhịn cười của anh, hắn ngồi trên đó cũng phì một tiếng rồi nhanh chóng bịt miệng lại, không nên phá hư kịch vui.

- Cô nói gì? - Niễ Vỹ trợn mắt.

- Nói gì? Đường đường là lớp chọn, học ngày học đêm, cật lực như vậy, cuối cùng thì sao? Thua cái lớp mà mấy người thường hay bảo ngoài tiền và sắc ra thì chẳng có gì ra hồn, cái lớp mà các người chẳng bao giờ để lọt vào mắt ấy. Nhục không? - Nó đứng dậy, cười khinh.

- Hahaa

Ly Hàn cuối cùng không nhịn được nữa cười phá lên, mở đầu cho cả tràng cười của mười mấy đứa lớp nó, trong khi lớp cạnh chỉ có thể im lặng nắm chặt cuốn sách đang cầm trong tay, không tìm thấy gì để cãi lại. Chu Niễ Vỹ bặm chặt môi, ầm ức ngồi lại vào chỗ, mặc kệ bọn họ muốn gì cũng được, cô không muốn đi tìm nhục nhã nữa. Thấy cô ngồi trên xe với mong muốn bọn họ đoàn kết hơn mà chẳng biết sẽ ra cái nông nổi này, chỉ có thể im lặng lắc đầu, cũng may là họ không làm gì quá đáng.

Nửa tiếng sau xe dừng ở sân bay, trải qua khoảng thời gian soát vé lâu như cả thế kỷ, cuối cùng cũng ngồi được lên máy bay.

Khắc Hàn chạy đi tìm Ly Hân, vé của cô, quả nhiên là bên cạnh nó, hần bảo cô đổi cho mình, trả lại cô tấm vé bên cạnh Từ Mã, mình tự động lại gần chỗ nó đang ngồi, nó im lặng không cần, mặc kệ hần muốn làm gì thì làm, xem hần như không khí sống chết cũng không quan tâm.

Lạc Hi chìm trong suy nghĩ mông lung của mình, tìm cách ngăn chặn sự khó chịu trong lòng lúc này còn chưa vơi đi, làm thế nào để không thấy bức mình nữa đây? Thở dài một cái, nó đánh mạnh vào vai hần đang ngồi bên cạnh làm hần giật bắn người, trợn mắt nhìn nó:

- Con chó điên, mắc gì đánh tao.

- Tại mày hết đó. - Nó đánh thêm vài cái, - Ushiii.. bức mình quá!

Nó đá chân lung tung đập lên ghế phía trước, Ly Hân quay xuống liếc nó:

- Mày có điên thì cũng đừng làm ảnh hưởng tới người khác chứ.

- Ushiii bức quá nè, tự nhiên cái bức ghê gớm. - Nó vò rối cả đầu. - Muốn đập đồ ghê.

- Sao bức? - Hần nhíu mày qua.

- Không biết.. Bức quá.

Hần nhìn nó, ánh mắt ẩn chứa tia cười, môi không tự chủ nhếch lên nhẹ nhẹ, bị nó bắt được

- Cười cái gì, tao đang muốn đánh người đó. - Nó gờn nắm đấm lên.

- Ăn đi hết bức. - Hần lấy đồ ăn cùng nước uống từ tay tiếp viên để lên khay.

- Không ăn.

Nó làm mặt giận dỗi nhìn ra ngoài cửa sổ, miệng thì nói không nhưng tay đã cầm ly nước lên uống rồi, hần im lặng nhìn nó, hần không biết hình ảnh nó ngồi nhìn ra cửa sổ thôi cũng thu hút đến như vậy, ánh mắt hần một giây cũng không rời đi, không thể rời đi.

Nó ăn xong lại ngủ thiếp đi, khó khăn tựa đầu bên cửa sổ, hần gạt tay ghế lên, xích lại gần phía nó, chỉnh lại ánh sáng không quá chói hần đỡ đầu nó dựa vào vai mình, bản thân một lát sau cũng tựa lên nó thiếp đi.

Ly Hân đi ngang hai người họ, nhìn thấy cảnh tượng lãng mạn này, nhẹ nhàng mỉm cười, hai đứa bây sớm sẽ hạnh phúc bên nhau thôi.

Trải qua năm tiếng máy bay, năm giờ chiều đã có mặt đầy đủ ở sân bay Incheon, trường đặc biệt đặt phòng ở khách sạn gần sông Hàn, để tiện lợi mọi thứ, bọn chúng chia ra bốn đứa con gái một phòng và ba thằng con trai một phòng.

Lúc mọi người nhận phòng, nó vô tình lướt qua hần, bắt gặp khoảng khắc hần cười với Chu Niều Vy, cười lộ cả hàm răng trắng tấp, cảm giác khó chịu lại quay về chiếm cứ trong lòng. Bức dọc giành lấy thể, phóng một mạch về phòng, quăng vali trong một xó, nó thả mình xuống chiếc giường êm ái

- Nhịn không được nữa thì tỏ tình đi. - Giọng Ly Hân từ cửa vọng vào.

- Đúng rồi, tỏ tình đi. - Mẫn Di cũng tán thành.

- Lỡ bị từ chối thì sao? - Nó ngồi bật dậy, thở dài.

- Không thử làm sao biết? - Triết Nhã bò lên ngồi cạnh nó.

- Phải thử chứ, dù được hay không thì việc mày thích nó cũng là sự thật rồi, sống thật với tình cảm đi, mày bình thường có biết sợ là gì đâu chứ! - Ly Hân khuyên.

- Tao không sợ bị từ chối, quyết định của nó tao sẽ tôn trọng, cái tao sợ là lỡ tao nói ra rồi sau này không thể thân thiết được nữa, tình bạn mười mấy năm, mày nghĩ ít hử? - Nó rũ mắt xuống.

- Mày cũng biết nói mười mấy năm đó, tình bạn lâu vậy nói không chơi nữa là không chơi nữa được hử? - Mẫn Di trách lại.

- Mà tao thấy bây giờ cũng được mà.

- Được cái gì mà được?! Chẳng lẽ giờ mày thích nó mà mày muốn làm bạn với nó suốt đời? Trừng mắt nhìn nó thuộc về người khác?

- Tao.. - Nó khó xử. - Tao không biết. Tao chỉ không chắc chắn câu trả lời của nó nên tao sợ.

- Mày nhìn nó thân thiết với con khác mày thấy khó chịu đúng không? Nhưng mày đâu có quyền ghen, đâu có quyền cấm nó không được làm vậy đâu, bởi vì mày chỉ là bạn. Nếu mày là người yêu thì khác, mày có quyền đó, nó sẽ là của mày, chỉ cần cho hắn một danh phận thì mấy đứa khác sẽ không dám bén mảng tới gần!

- Tao sẽ suy nghĩ. - Nó úp mặt vào chăn.

Đêm đến, sau khi trải qua những buổi sinh hoạt vui chơi, tụi nó về phòng đợi thầy cô điểm danh, đến lúc phải đi ngủ nó lại lẩn lóc không ngủ được, trong đầu dòng suy nghĩ “có nên tỏ tình không?” cứ vòng đi vòng lại.

Cầm áo khoát lên, xách theo đôi giày, nó rón rén trốn khỏi khách sạn, đi đến nơi sông Hàn xinh đẹp, dòng hồ đã gần điểm mười hai giờ, nhưng nơi này vẫn là đông người như vậy, hiệu ứng đèn phun nước vẫn còn đang hoạt động, tạo nên hình ảnh sông tuyệt đẹp.

Lạc Hi đứng bên bờ sông, để từng cơn gió mát lạnh phả vào mặt, ra sức muốn cuốn đi muộn phiền trong lòng nó, nhưng trái lại làm cảm xúc nó dâng trào, thêm vào hình ảnh của những đôi tình nhân hạnh phúc nắm tay đi bên nhau, bỗng nhiên cảm thấy tủ thân đến thật muốn khóc..

24. Chương 24 - “bà Xã, Khuya Rồi Sao Không Ngủ?”

Lạc Hi đứng bên bờ sông, để từng cơn gió mát lạnh phả vào mặt, ra sức muốn cuốn đi muộn phiền trong lòng, nhưng trái lại lại làm cảm xúc nó dâng trào, thêm vào hình ảnh của những đôi tình nhân hạnh phúc nắm tay đi bên nhau, bỗng nhiên cảm thấy tủ thân đến thật muốn khóc..

Lúc nó dường như không nhận được nữa, một giọng nói vang lên, phá tan bầu không khí ảm đạm quanh nó:

- Xin chào?

Chàng trai có ngũ quan xinh đẹp đến gần, chào hỏi nó bằng tiếng Hàn của người bản xứ.

Lạc Hi nhìn người trước mặt, nhíu mày, đẹp trai thế này có vẻ không phải là người xấu, dùng vài từ tiếng Hàn cơ bản mà mình biết đáp lại:

- Chào.

Đáp một tiếng rồi lại thôi, nó không quan tâm lắm tiếp tục ngắm sông Hàn rộng lớn, những cơn sóng lon ton như muộn phiền trong lòng, cứ mất đi rồi lại nổi lên quanh quẩn mãi mà chẳng chịu biến đi.

- Có thể cho tôi làm quen không?

- Xin lỗi, tôi không thể nghe tiếng Hàn.

Người con trai ấy tiếp tục nói bằng thứ tiếng khó hiểu, nó rõ ràng có thể hiểu nhưng lại cố tình đáp một câu bằng tiếng Anh lưu loát.

- À, xin lỗi - Anh có chút ngại ngùng vì lời đáp của nó. - Cô tên gì? - Anh dùng tiếng Anh để nói chuyện tiếp.

- Tôi nghĩ chúng ta chưa đủ thân thiết để anh biết tên tôi.

- Không sao, chúng ta nói chuyện một chút là sẽ thân thôi. - Anh cười, tiếp tục. - Một cô gái xinh đẹp thế này lại làm gì ngoài đây lúc đêm hôm thế?

- Không thấy rằng tôi đang hóng gió và không muốn bị làm phiền sao?

Chàng trai bị bắt ngờ bởi sự phũ phàng của cô, một người đẹp trai như anh quả nhiên không làm cô rung động.

- Haha, cô vui tính thật. Thế nào, tôi tên Park Yoonil.

Lạc Hi mệt mỏi xoay người lại đối mặt với anh, một lần kĩ càng quan sát toàn bộ khuôn mặt.

Rõ ràng là điều kiện thiên nhiên ở đây quá tốt, ngay cả con trai cũng có làn da đẹp thế này. Đôi mắt màu nâu đỏ, ánh lên vẻ chân thành khiến nó phải bất ngờ, tại sao người này lại có thể nhìn một người xa lạ bằng ánh mắt này chứ? Mái tóc nhuộm màu xám khói chải chuốt kĩ càng, gió thổi cũng không thể loạn, người này quá chăm chút về ngoại hình.

- Tôi không có hứng thú với anh!

- Cô đến đây du lịch nhỉ? Tôi làm hướng dẫn viên giúp cô nhé?

Anh không quan tâm đến lời cô, tiếp tục vấn đề mình đang theo đuổi, mặt dày đến mức nó nghĩ có đánh cũng không đi.

- Không cần.

Lúc nó xoay người đi, cổ tay như có người nắm lại, đau rát truyền đến khiến nó nhúm mày, mĩa mai:

- Tôi không biết người Hàn lại có văn hóa thế này? Tôi vốn nghĩ họ rất văn minh, đặc biệt là đàn ông, không ngờ anh lại ngoại lệ?

- À xin lỗi, tôi chỉ hơi kích động. - Anh buông ra giọng tay lên nói tiếng xin lỗi.

Chẳng muốn nán lại nơi này thêm nữa, nó dứt khoát bỏ đi, cả người đột nhiên bị giữ lại, nó vừa giãy giụa hương thơm nhẹ nhàng bay vào mũi, các giác quan như bị mùi hương cùng hơi ấm quen thuộc làm ngưng đọng quên cả phản ứng.

- Bà xã, khuya thế này em không ngủ lại chạy ra đây?

Là giọng của Triều Khắc Hàn.. không lớn nhưng đủ cho chàng trai kia nghe được.

Giọng nói trầm thấp vẫn là đầy uy lực, tiếng Hàn phát âm không chuẩn hẳn nói có chút buồn cười. Hai từ “bà xã” thoát ra từ miệng hắn làm nó ảo tưởng một hồi, trong lòng cũng dâng lên hạnh phúc.

- Cô có chồng rồi? Không ngờ cô gái trẻ như cô lại kết hôn sớm như thế.

Anh ta đoán, dựa vào khí chất trên người cùng cách nói chuyện sắc sảo, nó khoảng hai mươi tuổi, nhưng gương mặt lại trẻ hơn nhiều.

- Biết rồi thì tránh đi.

Giọng điệu hắn cứ như người chồng đang ghen, anh ta không đi nhanh một chút có lẽ hắn đã xông lên trước rồi. Bộ dáng đó làm nó đang nép trong lòng hắn bụm miệng cười trộm, quên mất suy nghĩ hắn không thích nó và đáng lẽ tình cảnh này không nên diễn ra.

Chàng trai kia xin lỗi nó rồi bỏ đi mất, lúc đi còn quay đầu lại nhìn, ánh mắt lưu luyến, anh không biết liệu bọn họ có duyên hay không, sau này nếu còn có thể gặp lại?

- Ra đây làm gì?

Đợi anh ta đi nó mới chui khỏi người hắn, đi ra sát bờ sông, lý trí lại lần nữa bị dòng suy nghĩ chiếm cứ.

- Chứ mà ra đây làm gì? Tao cũng vậy thôi.

Hắn tiến lại đứng kế bên nó, rút cuộc nó ra đây làm gì? Hóng gió vào đêm hôm thế này trong khi thời tiết còn lạnh thế nữa.

Lúc này Ly Hân nhắn tin cho hắn vốn vện năm từ đã làm tâm can hắn sôi ruột như lộn cả lên “Lạc Hi ra ngoài rồi”. Hắn lập tức gọi lại cho cô, cô nói rằng tâm trạng nó không tốt, trốn ra sông Hàn rồi, dặn hắn có ra tìm nó thì mặc thêm áo vào, áo khoát nó mang theo vẫn mỏng lắm.

Hắn hỏi thêm tại sao tâm trạng nó không tốt, sao hắn lại không biết, nó tại sao không nói hắn nghe? Ly Hân chỉ đáp lại “mày bận như vậy thì làm sao để ý?” Lạc Hi ngày xưa cái gì cũng nói hắn nghe, giữa họ không có khái niệm hai từ bí mật, vậy mà dường như gần đây, từ khi hắn phát hiện nó bắt đầu để ý hắn, hắn cảm thấy họ ngày càng có khoảng cách, hắn phải làm thế nào mới tốt?

- Ra hóng gió là phải nhận bữa bà xã?

- Tao vừa mới giúp mày đuổi hắn đi, tao tưởng mày phải cảm ơn tao chứ?

Lạc Hi vẫn là ngu lăm, rõ ràng biết hắn chỉ đơn giản là giúp mình vậy mà vẫn để bản thân tưởng tượng ra những viễn cảnh tốt đẹp.

- Mày có thể trực tiếp đánh anh ta cũng được, tại sao phải nói tao là vợ mày! Tao còn chưa già..

Nó cúi đầu nhìn chân mình đang nghịch cát, miệng lẩm bẩm, trong lòng thêm vào một câu “tại sao lại để tao phải ảo tưởng?”

Hắn im lặng!

Nó im lặng.

Dòng người xung quanh thưa thớt dần, tiếng cười đùa cũng ngớt đi, có người trở về nơi ẩm áp của mình, có người ngồi lại trên cát lẳng lặng nhìn dòng sông xô sát. Tất cả đều như đang cùng họ chìm vào khoảng không gian tĩnh lặng, tiếng sóng vỗ ào ào đập vào bờ cát, theo quy luật ập đến rồi ủa đi của những con sóng giọt nước long lanh rơi xuống mũi giày.

Nó ngược mặt lên thở dài một tiếng, nước mắt từ lúc nào đã chảy ra, như thế lặng lẽ mà bản thân nó cũng không hiểu tại sao mình lại khóc, lại còn khóc đến nhẹ nhàng như thế. Nước mắt nó là cứ chảy, không có bất kì tiếng động nào, chỉ có gương mặt toàn bộ đều là đau lòng cùng bất đắc dĩ, đến hắn đứng ngay cạnh bên cũng không phát hiện ra.

Nó hít sâu một hơi, không nhìn hắn, giọng khàn khàn lên tiếng, vệt nước còn vương lại cũng không lau đi.

- Khắc Hàn.

- Huh?

Hắn quay sang nhìn nó, phát hiện gương mặt xinh đẹp đã lấm lem, không tin được xoay mạnh người nó đối diện với mình, khẩn trương hỏi:

- Làm sao thế? Tại sao khóc?

Nó im lặng hồi lâu, cuối cùng nói ra một câu làm hắn ngẩn người.

- Khắc Hàn! Rốt cuộc mày có một chút nào thích tao không?

Chưa cần hắn trả lời nó tiếp tục tự mình độc thoại, giọng nói bình tĩnh trở lại, đều đều như đang kể lại câu chuyện chẳng liên quan đến mình:

- Hay là mày thích Chu Niễ Vy? Không thể mà, từ học đến ngoại hình tao đều hơn nó mà. À hay là mày thích những con biết ngại ngùng, đỏ mặt như nó? Cái này thì đúng thôi, tao cứ như con trai, chẳng thể bánh bèo nổi. Nhưng mà..

Nó ngược mặt nhìn thẳng vào đôi mắt đen lóng lánh, vẫn là ánh nhìn lạnh lùng và sát bén như thường ngày nhưng nhìn rõ một chút, đáy mắt đều tràn ngập yêu thương.

- Tao.. Không chắc mình có thể thay đổi thành kiểu người mày thích, nhưng nếu mày muốn tao có thể cố gắng thử mà, thậm chí mày còn không cho tao một cơ hội đã thân thiết với Chu Niễ Vy rồi.

Tần suất giọng nó lớn dần, nước mắt lại chảy ra, càng nói càng cảm thấy uất ức.

Khắc Hàn cứng chiều cười, nụ cười có tí đắc thắng, đưa tay lên xoa đầu nó

- Tao thân thiết với Niễ Vy lúc nào?

- Cả ngày nay đó. - Nó khịt mũi. - Mà giờ không nói cái này, tao hỏi mày.

- Sao? - Ánh mắt hắn chờ đợi.

Nó hít một hơi sâu, gần như lấy hết can đảm, lưu loát nói một câu:

- Tao thích mày lắm rồi, mày có thích tao không?

Nụ cười bên môi hắn càng sâu, nét cười trên mặt hắn càng đậm, vương tay ra đem cả người nó ôm chặt.

Bị cái ôm làm cho bất ngờ, người ngẩn ra, ngơ ngác trong lòng hắn, hai tay đặt trước vòm ngực hắn dần dần hạ xuống, một lúc sau lại cảm thấy trống trải đem tay vòng ra sau người hắn, hơi kiềng dè nắm lấy áo.

Hắn cứ thế vùi đầu trong hõm cổ nó, không nói gì nhưng cả hai đều có thể cảm nhận thấy nhịp tim đối phương là nhanh đến thế nào. Như gần cả thế kỉ trôi qua, hắn mới buông nó ra, ánh mắt nhìn nó tràn ngập thâm tình:

- Chúng ta quen nhau đi.

Câu hỏi cùng câu trả lời chẳng có điểm nào là ăn nhập cả, nhưng câu nói này lại như dòng nước ấm áp rót vào tim nó.

Tuy rằng nó mong chờ lắm, những câu nói như “tao thích mày”, “tao thích mày lâu lắm rồi”, “thật ra tao đợi ngày này rất lâu rồi” mà hắn lại không nói ra. Nhưng nó cảm nhận thấy, hắn thật sự có thích nó, tuy rằng không biết nhiều hay ít nhưng nhất định là có, và lúc này hơn cả lời nói, thứ nó mong chờ là hành động của hắn, hắn sẽ yêu thương và cưng chiều nó đến mức nào đây?

- Thật?

Bởi vì bất ngờ, nó chỉ có thể nói được một chữ, mắt còn phủ một tầng sương, đáng vẻ như chú mèo nhỏ tội nghiệp.

- Tao từng nói dối mày sao? - Hắn xoa đầu nó. - Lúc này khóc, là vì việc này?

- Ừ. - Nó lấy tay chà chà cái mũi nhỏ còn đang sụt sịt.

- Đạo này cứ dễ khóc thế này?

- Thì cũng tại mày..

- Mít ướt thế này, lỡ có ngày tao không ở cạnh mày thì sao đây? Chắc phòng mày có thể bơi được luôn. - Hắn cười giòn chọc nó.

- Mày sẽ rời bỏ tao?

Nó nghe rồi đột nhiên trở nên nghiêm túc, hắn cũng không cười nữa, bước một bước, cúi đầu mặt hai người gần trong gang tấc:

- Sẽ không!

Hơi ấm hắn phả vào mặt cùng lời nói khẳng định chắc nịch đó, thậm chí còn thực tế hơn những câu nói khác, một câu “sẽ không” đã khiến nó cảm thấy mình chính là cô gái hạnh phúc nhất quả đất.

Đôi môi hồng đào nhẹ nhếch lên, rồi vài chiếc răng lộ ra, nó cười đến ngây ngô, lúc này đây nó thật sự rất giống một đóa hoa đang nở, e lệ cười đến duyên dáng, đẹp hơn tất cả những gì đẹp nhất. Có lẽ nó không phải không biết ngượng ngùng hay đỏ mặt, mà nó là có cách thể hiện của riêng mình, khác biệt và chẳng giống ai cả.

Hắn nhìn nó ở trước mình như thiên thần có vầng hào quang vây quanh, lung linh chói mắt khiến thần thái hắn như bị thôi miên.

Báu vật đẹp đẽ ngay trước mắt đương nhiên không thể chỉ để ngắm rồi, hắn đặt tay sau gáy nó, đặt xuống một nụ hôn nhẹ nhàng bên môi.

Nó ngạc nhiên mắt mở to, rồi ánh mắt vui vẻ bị mí mắt che đi, tay cũng ôm chặt lấy hắn, hưởng thụ nụ hôn ngọt ngào này.

Rất lâu sau đó hắn mới buông nó ra.

- Về phòng thôi, khuya rồi, còn ở đây sẽ cảm lạnh.

Khắc Hàn cởi áo khoát mình ra khoát lên người nó, nắm tay nó đi về hướng khách sạn, hai bàn tay đan vào nhau, một hành động nho nhỏ cũng khiến tim cả hai loạn nhịp, đó chính là sự kì diệu của tình yêu.

Sông Hàn từ nay biến thành nơi hai người chính thức thuộc về nhau, mang kỉ niệm đẹp đẽ của những ngày đầu tiên. Sông Hàn của những năm về sau, vẫn là xinh đẹp như thế, nhưng thời gian là dòng chảy vô tình, có thể đổi thay tất cả những thứ mà mình vẫn luôn nghĩ rằng nó không bao giờ dịch chuyển.

Một buổi khuya tại thủ đô xứ sở Kim Chi, viết lên nhật kí cuộc tình đẹp đẽ của họ, nơi hai trái tim bắt đầu chung nhịp, tâm trí bắt đầu có nhau, cho đến lúc đối phương ở trong lòng mình trở nên quan trọng không thể thay thế..

25. Chương 25 - Thiên Đường Tuyết Trắng

Hàn Quốc chìm trong mùa đông lạnh giá, trải qua một đêm tuyết rơi, cả thành phố dường như đều chìm trong màu trắng tinh khôi của tuyết, mặt trời lười biếng rúc mình trong mây, để lại vài vệt sáng không đủ sưởi ấm khung trời lạnh lẽo.

Từng hàng người đông đúc dạo qua khu chợ nhỏ truyền thống, mùi hương của thức ăn xộc vào mũi, chợ nhỏ người đông, cùng những tiếng nói cười thân thiện, khoảng không gian đột nhiên trở nên thật ấm cúng.

Mọi người tự do dạo chợ, sau đó phải tập hợp lại ngay trước cổng chợ để di chuyển đến những địa danh khác. Mấy trăm đứa học sinh trường quốc tế hứng khởi ồa vào khu chợ náo nhiệt, người nói người cười bao trùm sự ấm áp lên những cửa hàng xung quanh.

Khắc Hàn nắm lấy tay Lạc Hi, mặc cho nó hào hứng muốn tung tăng chơi đùa, hấn lại cứ như ông cụ non nhắc rồi lại nhắc, còn nắm chặt tay không để nó một mình chạy mất.

- Bánh gạo kia! Ăn đi.. ăn đi.

Nó hớn hờ lòi hòi đến tiệm bánh gạo đang tỏa hương thơm lừng với nồi nước sốt màu cam bắt mắt.

- Từ từ thôi. - Hấn lại cần nhẩn.

- Bác ơi, lấy cho cháu một phần bánh gạo cay.

Nó dùng tiếng Hàn chập chững nói thành câu, biểu hiện vụng về của nó rơi vào mắt hấn lại biến thành hành động vô cùng đáng yêu.

- Chà.. Cửa cháu đây.

Thím bán hàng dịu dàng cười, còn thân thiện hỏi thêm vài câu:

- Chàng trai này là bạn trai cháu sao?

- Vâng ạ. - Nó trả lời trôi chảy, cười chút thẹn thùng.

- Agu~ đẹp trai đấy. - Thím nhìn hấn khen.

Nó ngượng ngùng cắn cắn cái nĩa, nghe răng cười đáp lại, lại quay sang nhìn hấn cười híp cả mắt. Hấn cũng chiều vuốt đầu nó, ánh mắt chứa đầy yêu thương, cầm khăn giấy lên giúp nó lau đi nước sốt dính bên môi.

- Không ai giành với mày đâu, ăn từ từ đi.

Lúc này có khách đến, thím bán hàng cũng không nói với họ thêm nữa, về với công việc bận rộn của mình, để lại hai đứa đôi co qua lại.

- Còn không phải sợ mày giành mất?

Nó vừa dứt lời, miếng bánh ghim trên nĩa đang đưa đến bên môi đã bị hấn nhanh hơn ăn mất, xong rồi quay sang cười với nó.

- Đấy!

Nó cũng chẳng thèm cãi với hắn nữa, chỉ liếc hắn một cái, bản mặt cười híp hết mí lại đó nhìn là không ưa rồi!

- Đi. - Tính tiền xong, hắn liền nắm tay nó đi sâu vào lòng chợ.

Trong chợ bán đầy các thứ từ những vật nhỏ nhất cho đến cả cửa hàng gia thất. Lạc Hi trông như một đứa trẻ, cứ như lần đầu tiên đến chợ, tung tăng hết cửa hàng này sang cửa hàng khác, chỉ cần là những đồ vật nhỏ nhỏ xinh xinh nó đều gom về cả. Khắc Hàn đi cạnh chỉ biết lắc đầu chịu thua, mua nhiều thế này để về làm gì chứ?

- Mua nhiều vậy làm gì?

Mắt thấy nó chuẩn bị mua thêm vài thứ, hắn liền lên tiếng ngăn lại.

- Dễ thương!

Nó giơ chiếc lắc tay bạc lên cho hắn, trên đó chỉ treo độc nhất một chiếc chuông nhỏ, khi chuyển động để lại những tiếng đồng rất vui tai.

- Không đẹp.

Lạnh lùng nhả ra hai chữ liền kéo nó đi, làm nó mém không kịp đặt lại chiếc lắc về chỗ cũ.

- Gần hết giờ rồi, ra ngoài thôi.

Tỉnh Gyeonggi-do

Khu trượt tuyết Yangji Pine ngập trong khung trời trắng xóa, những hạt bông tuyết đáp trên phiến lá xanh, nhẹ nhàng tan thành nước nhỏ xuống, khung cảnh lung linh mỹ lệ vô cùng. Hàn Quốc - Thiên đường của tuyết trắng, nơi mùa đông lạnh mạn hơn bao giờ hết, lúc này được tận mắt chứng kiến, nó mới hiểu được thì ra chỉ đơn giản là những hạt tuyết nhỏ lại góp phần tạo nên sắc trời đẹp đến như vậy. Mỗi người tự nhận lấy ván trượt, chuẩn bị một chút liền tách ra tự do chơi đùa.

Một Lạc Hi lần đầu tiên được nhìn thấy khung cảnh đẹp như vậy, nhất thời há hốc, đôi mắt nâu nhìn hết bên này lại chuyển sang nơi khác, gương mặt thích thú, ánh mắt cũng đầy hưng phấn.

- Đẹp đúng không?

Triều Khắc Hàn từ lúc nào đã đứng bên cạnh nó, bàn tay to lớn đặt trên đỉnh đầu nó xoa xoa vài cái, ánh mắt nhìn theo hướng nó, khóe miệng cong lên một đường mỉm cười.

- Ủ - Nó gật đầu.

- Thích không? - Hắn nghiêng người nhìn nó.

- Thích. - Nó đáp sáng khoái như đứa trẻ vừa nhận được món đồ chơi mới.

- Đi thôi.

Hắn dắt tay nó đến ngồi trên cáp treo, lên thẳng đỉnh dốc, khung cảnh xung quanh càng lên cao lại càng trở nên thơ mộng mỹ miều. Lúc nó vẫn còn ngỡ ngàng, hắn đã nắm tay nó nhanh chóng nhảy xuống, Lạc Hi đảo mắt nhìn quanh, nơi này tập trung rất nhiều người mà xung quanh ngoài đồi cũng chỉ có núi, tại điểm cao nhất của mỗi ngọn đồi đều được màu trắng nhẹ nhàng phủ lên. Nhìn những người thuần thục đứng trên ván rồi trượt xuống, nó mới nhớ ra quay sang nhìn hắn:

- Tao không biết trượt.

- Tao chỉ mày.

Hắn cầm ván trượt trên tay nó ném xuống đất bảo nó đứng lên đó, nó sững chết để chân bám chặt đất, đến cuối cùng hắn phải nâng cả người nó lên nhưng nó lại nhanh chóng né được, giọng nói ra lệnh đầy uy lực:

- Hay là mày muốn tao để mày ở đây một mình đi trượt?

Dứt lời hắn thật sự xoay người bỏ đi, nó hoảng hốt tưởng thật lập tức níu lấy tay hắn

- Đứng, tao thử là được chứ gì?!

Giọng nói có chút giận dữ, Lạc Hi này cũng không có ngu mà để hắn đi một mình, gương mặt đó sẽ thu hút bao nhiêu người con gái chứ.

Nó ngoan ngoãn đứng lên tấm ván trượt, lại chẳng biết vụng về thế nào trượt chân, mông êm ái tiếp đất. Hắn đứng nhìn một màn như thế cũng không đỡ nó dậy mà ôm bụng cười đến lúc hả hê mới nhìn nó một cái, chợt thấy mắt nó đã đỏ lên, hắn có thể nhìn thấy cả ngọn lửa đang bùng bùng cháy trong đó.

- Mày đi chết đi. - Nó nắm một nắm tuyết nhắm thẳng vào người hắn mà ném.

- Haha.. - Hắn đưa tay đỡ nó dậy, không cười nữa, lên giọng trách cứ. - Không biết có còn ai hậu đậu như mày nữa không, có vậy cũng té cho được. Có đau không?

- Không sao.

Nó thuận thế đứng dậy, phải đi trượt còn bám trên người, nhìn tấm ván dưới chân, lần nữa do dự đứng lên, hắn đưa nó gây chông, tự mình cũng làm động tác y chang, chỉ nó một chút sau liền thực hiện thử cho nó xem.

Lạc Hi vốn học hỏi rất nhanh, nhìn qua cũng không phải là khó, nhưng mà nó không dám làm theo, cân nhắc rồi lại cân nhắc, cuối cùng để hắn từ cấp treo nhảy xuống nói một câu mới bực mình trượt đi:

- Có té thì tuyết nó cũng không ăn thịt mày đâu.

Hắn trượt theo sau nó, tốc độ trượt của nó tăng nhanh, từng cơn gió lạnh thấm cả vào da mặt, cảm giác duy nhất của nó lúc này chính là sợ hãi, nỗi sợ lúc đầu cũng chẳng còn nữa.

Đến lúc gần đến chân dốc, nó mới chợt nhớ ra “làm sao ngừng lại đây?” Đưa mắt đảo dáo tìm bóng dáng hắn, cái tên này không chỉ nó cách dừng lại, lúc này lại không thấy bóng dáng đâu nữa. Trên tivi nó vẫn hay nhìn thấy, các vận động viên trượt tuyết chính là vì không cẩn thận lúc xuống dốc bị té mà trật cổ phải bỏ cả thi cơ đấy, không lẽ nó cũng sẽ bị vậy sao?

Cái đầu nhỏ này quả nhiên là giỏi tưởng tượng, tự mình làm cho bản thân sợ hãi, quên mất vẫn còn đang trượt trên dốc cứ thế lo nghĩ mà vấp một cái, lộn một vòng rồi ngồi bệt trên tuyết.

- Ui da..

- Sao lại té thế?! - Hắn từ đâu bước tới, một vẻ rất là vô tội.

- Sao mày không chỉ tao cách dừng lạiiii.. - Nó như con hổ cái gầm gừ lên.

- Quên. - Hắn gãi đầu cười trừ.

- Quên? - Nó trợn mắt. - Tao mém bán mạng chỉ vì mày quên đó.

- Sorry. Giờ chỉ.

- Không trượt nữa. Mày đứng đó..

Nó lườm hắn, dứt lời liền rượt theo hắn, cúi người xuống lấy một nắm tuyết nhắm ngay người hắn mà ném. Biết nó ném tuyết vào người mình, toan quay lại bắt nó không ngờ vừa xoay người lại, khuôn mặt đẹp trai lập tức hưởng trọn trái bóng tuyết. Xuyên qua lớp tuyết phủ trên mi mắt hắn chỉ nhìn thấy khuôn mặt nó vì trời lạnh mà hai má ửng hồng, vì cười mà trong mắt đã thoáng qua một tầng hơi nước, cảnh sắc đẹp đến động lòng người.

Hắn lắc đầu vài cái để tuyết vương trên tóc rơi xuống, chạy tới bắt ngờ nâng cả người nó lên:

- Á..

- Cười tao?

Nó mãi mê cười đùa chẳng biết khi nào hắn đã đến gần, cảm giác eo đột nhiên bị giữ chặt, một khắc sau chân đã không còn chạm đất nữa, hốt hoảng vịn tay lên vai hắn:

- Thả tao xuống đi.

- Không thả.

Hắn bưng bình, đem nó ở trên không xoay vài vòng, làm nó sợ đến nỗi móng tay bấu chặt trên áo khoát của hắn. Cô gái này, vẫn giống như xưa, vẫn nhẹ như vậy, hắn còn tưởng chừng mình chỉ đang nâng lấy không khí, sau này phải chăm cho nó ăn thật nhiều mới được.

- Muốn thế nào hả?

Nó nhìn vào đôi mắt đen láy bình lặng của hắn, tìm thấy một chút oán trách.

- Mà có phải người không hả? Nhẹ thế này.

Gương mặt hắn vẫn còn dính lại vài vệt nước do tuyết tan ra, tóc mái cũng lưu lại những bông tuyết đang rơi xuống, Lạc Hi không nói gì, thả tay khỏi vai hắn, ngón cái xoa nhẹ hai bên má hắn, muốn lau đi những hơi nước còn đọng, hơi ấm từ tay nó truyền đến, cảm giác ấm áp không thể nào diễn tả được. Hành động vuốt ve đột nhiên dừng lại, nó áp cả bàn tay giữ lấy mặt hắn, hai người nhìn nhau một lúc, hắn vì bất ngờ mà mắt mở to, chỉ thấy nó mỉm cười rõ thâm hiểm.

Lạc Hi nhắm đúng ngay môi hắn, nhanh chóng hôn một cái, sự chủ động của nó làm hắn ngạc nhiên, vòng tay buông lỏng một chút, nó liền thừa cơ nhảy xuống đất.

Lạc Hi cười khoái chí, xoay người bước đi đầy tự hào, cái nó không ngờ chính là hắn nắm lấy cổ tay nó giật mạnh một cái, lực mạnh đến mức nó đang cách hắn hai cánh tay lại bị kéo trở về cả người ngã vào vòng ngực rắn chắc. Gương mặt trái xoan bị bàn tay to lớn nâng lên, một tay hắn vẫn còn nắm chặt cổ tay nó, động tác nhanh đến mức nó chưa kịp phản ứng nụ hôn của hắn đã rơi xuống.

Tay nó buông lỏng bên người, mắt còn mở to, xung quanh đây biết bao là người chứ, để thầy cô thấy chẳng phải chết chắc sao, cái tên điên này. Nó liếc mạng giấy giữa, cánh tay không bị nắm vỗ vào vai hắn ý bảo mau buông nó ra, hắn lại cố tình giữ chặt lấy, hai gương mặt gần trong gang tấc, nó nhìn thấy mắt hắn híp lại một đường cong hoàn mỹ, rõ ràng là đang cười đầy mỉa.

Một lúc sau hắn buông nó ra, cả khuôn mặt đều tràn đầy ý cười, bị nó liếc vài cái vẫn tiếp tục duy trì nét cười trên mặt, nó xoay người lại đưa lưng về phía hắn.

Ở phía bên kia chân dốc, nó nhìn thấy Ly Hân, còn có Từ Mã, có vẻ như anh đang dạy cô trượt ván, chắc từ nãy đến giờ chẳng có thu hoạch gì rồi, nó biết Ly Hân không có tố bẩm thể thao, học những này chậm vô cùng. Đứng bên này nhìn sang, nó đoán chắc Ly Hân đang bực dọc không chịu tập nữa đây này, nghĩ đến hai người họ khoẻ miệng nó vui thích cong lên.

Khung cảnh bên đó, như đôi vợ chồng hạnh phúc cùng nhau đi du lịch vậy, Lạc Hi trầm nghĩ, hai người họ cũng đã thành đôi rồi, đến khi nào mới đến hai người kia đây? Thật sự mong nó đợi đến già sao?

Khắc Hân từ đằng sau đi tới, ôm trọn cả thân người nhỏ bé của nó vào lòng, cầm đặt trên đỉnh đầu nó, theo hướng nó nhìn sang:

- Chăm chú vậy?

- Mà nhìn xem, hai đứa nó đẹp đôi đến vậy.

- Ủ. Tụi mình cũng đẹp đôi.

Nó tặc lưỡi, phì cười một cái, nói chuyện nghiêm túc với hắn một chút đúng là khó khăn mà.

- Muốn trượt nữa không?

Hắn ghé đầu xuống đặt lên vai nó, hơi thở phả lên cổ nó khiến nó nhột mà nhích vai cười lên.

- Đi. - Nó đẩy hắn ra, nắm tay hắn đi đến cáp treo đằng kia.

Phía chân dốc bên kia..

26. Chương 26 - Vậy Còn Tao? Ly Hân Mà Yên Tâm Sao?

Phía chân dốc bên kia..

- Aiss.. Bực mình quá, không chơi nữa. - Ly Hân đá văng tầm ván.

- Mau năn thể.

Từ Mã đi tới cầm ván lên, mắt thấy Ly Hân bỏ đi liền đưa tay kéo cô lại, anh dắt cô lên đỉnh dốc, hai người ngồi bệt trên thềm tuyết. Mặc dù thời tiết rất lạnh nhưng trán Ly Hân đã lấm tấm vài giọt mồ hôi, đưa tay lau một cái, đến mồ hôi cũng bị gió hong đến lạnh.

Ánh mắt cô nhìn đến tận phía xa, tuyết lại bắt đầu rơi, từ mái tóc dài màu nâu cho đến bờ vai đang khoát chiếc áo lông màu hồng đều đọng lại những bông tuyết nhỏ. Không khí trên cao cũng không tẻ, những cơn gió lạnh này ít nhất có thể giúp cô thổi đi những muộn phiền trong lòng.

Thời gian trôi qua rất lâu, Từ Mã mở miệng:

- Quyết định rồi sao?

Cô cười nhẹ, cúi thấp đầu, cô biết anh đang nhìn mình, quyết định rồi thì thế nào, vẫn là không buông xuống được.

- Ừ.

- Cứ thế mà đi?

Từ Mã cố gắng nói bằng giọng không quan tâm, nhưng rõ ràng anh không làm được, Ly Hân.. có thể không nhìn thấy những gì anh làm cho cô sao? Vô tâm như vậy.

- Chắc vậy.

Ly Hân lặng lẽ thở dài, có thể mà, chỉ cần mạnh mẽ một chút là có thể, chỉ cần anh cứ giống như bình thường, không níu kéo, không quan tâm, thì cô sẽ đủ can đảm mà bỏ lại tất cả để bước đi, ở nước Úc xa xôi đó, bắt đầu lại chẳng?

Bạn bè mới, hoàn cảnh mới, trường học mới, à không.. cô cũng chẳng được đi học như những người bình thường nữa, phải học kinh doanh để thừa kế sản nghiệp của gia đình.

Có khi nào gặp được một anh chàng nào đó, rồi cùng nhau sống hạnh phúc nửa đời còn lại? Hay là cha mẹ sẽ sắp đặt cho cô một cuộc hôn nhân thương mại, bán đi hạnh phúc nửa đời của con gái mình? Nhưng quan trọng, cô quên được anh sao?

Thật ra, cô cũng chỉ là một thiếu nữ bình thường, cũng ao ước cũng mơ mộng như những cô gái khác, nhưng mà hoàn cảnh chính là không cho phép cô trẻ con như thế. Vẫn là những lúc ở bên cạnh đám giặc đó, cô mới có thể thoát mái tóc mình, chỉ cần về đến nhà lại đối mặt với một chồng sách kinh doanh, đồng giấy đó chồng lên còn cao hơn cả vài cuốn ngôn tình nhỏ nhắn. Lúc ở nhà buồn bực cũng chỉ có vài cuốn truyện tranh cô lén giấu đi bầu bạn, còn lại cũng đều bị một câu nói “những thứ đó không giúp ích cho tương lai của con” mà đốt đi hết.

- Có sớm quá không? - Giọng nói anh cũng dịu đi, chứa đầy ảo não.

- Không sớm đâu. Mà cũng biết, bản thân mà cũng giống tao.

Giọng cô rất buồn, rất buồn.

- Thật ra, nhiều lúc, tao rất ganh tị với Lạc Hi, Mộc gia không áp đặt nhiều thứ lên người nó. Nó hoàn toàn có cuộc sống hồn nhiên của một học sinh bình thường, nó có tất cả những điều mà tao thường hay ao ước. Tao ganh tị chết đi được, ganh tị đến mức cảm giác như muốn cướp hết tất cả của nó, nhưng tao không làm được, bởi nó là đứa con gái cũng sống trong vòng xoáy đầy giả dối như tao nhưng lại giành cho tao những thứ chân thành nhất, nó luôn bảo vệ tao, quan tâm tao. Lúc đầu tao do dự, cũng là vì nó, nhưng giờ nhìn thấy có Khắc Hân bên cạnh, hai người đơn phương nhau lâu như vậy rồi cuộc cũng thành đôi, tao cũng đã có thể yên tâm mà rời đi.

- Vậy còn tao? - Từ Mã xoay người cô lại. - Tao thì sao? Mày an tâm sao?

Từ Mã chính là khúc mắc lớn nhất còn lại trong lòng cô, anh chính là người cô đơn phương rất lâu, rất lâu rồi, vốn tưởng rằng tình cảm lâu ngày cũng đã dần phai đi, tình cảm lúc này cô giành cho anh cũng chỉ đơn thuần là bạn. Nhưng hóa ra, lúc cô nói rằng cô phải đi, anh giữ cô ở lại, quan tâm cô, lại khiến tất cả cảm xúc vỡ òa, rõ ràng là hiện rõ đến không thể phủ nhận nhưng cô lại lần nữa cố tình đè nén nó, tự mình chịu dần vật, tự mình giữ lấy mối tình này, mọi thứ đều tự mình chịu đựng.

Kiên quyết từ bỏ tất cả.

- Không an tâm.

Cô nhìn thẳng vào đôi mắt màu lục của người kia, lần đầu tiên cô quan sát anh kĩ đến như vậy, anh là con lai, ba là người phương Đông nhưng mẹ là người Châu Âu, vậy nên đôi mắt ấy đặc biệt trong suốt hút hồn, chính là vì ánh mắt đó, một lần nhìn qua cô liền không dứt ra được.

- Vậy sao còn đi? Nhấn tâm bỏ tao lại?

- Bởi vì Lạc Hi trẻ con lắm, nên tao mới lo lắng cho nó. Còn mày chứng chắc hơn nhiều, đâu cần thiết tao phải lo cho.

- Cần! Tao cần. - Anh khẳng định.

Ly Hân bất ngờ ngó ra, Từ Mã nói cần cô? Vậy là anh có chút nào yêu thương cô không?

- Ai nói tao không cần? Tao rất cần, mày phải ở bên cạnh tao. - Anh tiếp tục.

- Tại sao? - Ánh mắt cô toát lên vẻ u buồn, trả lời máy móc.

- Vì.. Tao thích mày.

Ly Hân nhìn anh, thật lâu cũng không đáp, ánh mắt kiên định đó, anh đang nói thật, không phải là đùa giỡn như ngày thường, là hoàn toàn thật lòng.

- Tao nói tao thích mày. Mày vẫn còn muốn bỏ đi sao? - Từ Mã lần nữa nhấn mạnh.

Cô nghe rõ, từng lời của anh đều nghe rõ, cô rất muốn đáp lại “tao cũng thích mày, tao không muốn đi” nhưng chính là không thể thốt lên lời. Cổ họng nghẹn đắng, mà con tim cũng do dự, giữa anh và gia đình, cô chính là không chọn được.

Cho dù cô đáp ứng anh, nói thích anh, nói bản thân muốn ở lại, thì chắc chắn cha mẹ cũng có cách ép buộc cô rời đi, mặc cho cô phản kháng. Đến lúc đó, chẳng phải còn thương hơn bây giờ sao? Thà rằng lúc này một lần tuyệt tình, đến lúc phải đi nỗi đau cũng đã dịu đi, sẽ không đem lòng cô khoét sâu hơn nữa. Và còn, cô không muốn một lời nói của mình lúc này khiến anh vui mừng, sau này lại bị tạt một gáo nước lạnh.

Tính tình anh, cô chính là hiểu hơn ai hết, nhất định nhớ kĩ từng lời của cô, chỉ cần cô bảo anh đợi, anh nhất định ngu ngốc đợi tới chết.

- Tao không thể không đi.

Mắt cô đã phấp hồng, cô gái này chính là mạnh mẽ cùng sĩ diện đến mức không cho phép bản thân rơi nước mắt trước bất kì ai.

- Vì tao. Cũng không thể?

Ly Hân chính là vì lời nói này mà rung động, thiếu chút nữa đã không kiềm chế được mà đáp ứng anh.

Đây là bước ngoặt, mà cũng là lần quyết định khó khăn nhất của cô.

- Xin lỗi. - Cô đứng dậy.

- Mày đúng là nhấn tâm, quả nhiên là một đứa sắt đá. Lạc Hi nói không sai, mày hồ hững đến mức tao cũng thấy ngọt ngào.

Từ Mã đứng dậy theo, cố tình nói những lời đả kích chỉ mong cô quay lại nhìn một cái, lòng anh khẩn trương vô cùng, nếu lần này giữ không lại, thì đến bao giờ mới có thể gặp lại? Anh biết chỉ cần cô đi vào sự quản lí của cha mẹ, nhất định đến thờ gian thờ cũng không có, nghĩ đến là cảm thấy xót xa.

- Không chịu nổi thì tránh xa ra đi.

Ly Hân dừng chân, chỉ quay nhẹ đầu nhả ra một câu, mày cũng đã nói như thế, có lẽ tao quyết định đúng không nên ở lại nữa.

- Sao vậy?

Lạc Hi nhìn thấy cô một mình đi xuống, vẻ mặt ảm đạm liền đi tới hỏi, nhìn phía sau thì thấy Từ Mã đang bước tới, hai người cãi lộn sao? Vì cái gì?

Từ Mã đứng phía sau cô, Ly Hân không hề phát hiện, thở dài một cái ngược mắt nhìn nó, nặng nề lên tiếng:

- Lạc Hi.

- Hử?

- Tao sắp phải đi.

- Đi đâu cơ? - Nó còn lơ là.

- Đi Úc.

- Du lịch hả? Ủ.. đi vui vẻ, nhớ chụp hình về cho tao.

- Định cư. - Cô nặng nề thốt ra hai chữ, cô sớm đoán được phản ứng của nó.

- Hả? - Nó ngạc nhiên trợn mắt. - Tại sao?

- Cha mẹ bắt.

- Ly Hân, mày thấy mệt mỏi không? - Ánh mắt nó đầy xót xa.

- Mệt! Rất mệt. Nhưng tao không có sự lựa chọn.

- Khi nào? Không thể không đi? - Dù biết rõ nhưng nó vẫn muốn hỏi.

- Ủ. Không thể! Chắc sớm thôi.

- Còn Từ Mã?

Nó nhìn thấy anh đứng đằng sau, vẻ mặt lãnh đạm như thế chắc đã biết trước rồi, nhưng có lẽ Ly Hân vẫn cứng rắn không chịu nói thật lòng mình, nó là nhện không được mới nhúng tay vào giúp họ thôi.

- Không quên được, cũng không buông được, nhưng tao cũng không thể giữ.

- Lại chọn cách tự chịu đựng?

- Quen rồi. Tao không sao. - Ly Hân vỗ vai nó an ủi, làm sao mà trong nó còn rầu rĩ hơn cả cô.

- Làm sao mà không sao được, mày rõ ràng là cố tỏ ra mạnh mẽ, tao còn không hiểu mày sao? Không chịu nổi nữa thì còn có tụi tao bên mày, không cần gắng gượng.

- Ủ. - Cô rũ mi mắt xuống. - Nếu đến lúc tao đi, Từ Mã tìm đến mày, thì vẫn cứ im lặng đi, thằng đó ngu lắm, sẽ đợi tao đấy, sẽ đi tìm tao đấy. Nhưng cha mẹ tao là muốn giấu thì nó có lực tung trái đất lên vẫn không tìm được đâu.

- Có lẽ tao không giúp mày được.

Nó nhìn phía sau cô, anh đang tiến lại đây, có lẽ nghe hết rồi, nhiệm vụ của nó cũng xong rồi.

Ly Hân theo hướng nó quay đầu lại, chưa kịp nhìn rõ đã bị một lực mạnh mẽ kéo đi.

Một lúc sau quay lại, không biết Từ Mã đã nói gì nhưng hai người họ đều đang cười, cười rạng rỡ cùng hạnh phúc.

Insadong - Nơi món ăn đường phố phổ biến nhất.

Chúng nó hôn hờ càn quét hết tiệm ăn vặt này đến tiệm khác, ăn khoai lang nướng trong lúc mùa đông lạnh đến thở ra khói thật là sảng khoái.

- Ngon quá. - Lạc Hi vừa ăn vừa vui vẻ cười.

- Coi chừng nóng. - Hân nhìn nó chằm chằm.

- Nhìn cái gì? Không ăn hả?

Nó đưa khoai lang được lột hết vỏ tới miệng hân, hân thuận thế cắn một cái, thế là hai đứa nhìn nhau ngây ngô cười.

Thật ra niềm vui chính là như thế đơn giản.

Nó đang suy nghĩ

“Có phải gia đình Ly Hân cố tình không hiểu những gì nó thật sự muốn không? ép buộc nó như thế là lo lắng cho tương lai nó sao? Là rất tốt sao? Ngọt ngọt chết đi được.”

- Đau. Bỏ ra. - Ly Hân vùng ra khỏi tay Từ Mã.

- Sao? Vẫn không muốn nói thật? - Hai người đối mặt nhau.

- Nói cái gì? - Cô xoa xoa cổ tay đang đỏ của mình.

- Mày rõ ràng không nở đi tại sao không nói thật tao biết?

- Nói rồi thì mày làm được gì?

- Tao đi với mày!

- Cái gì? - Ly Hân ngạc nhiên.

- Đừng có bất ngờ. Nếu cả mày lẫn tao đều không buông xuống được, mà mày thì không thể không đi, vậy chỉ còn cách tao đi cùng mày. - Từ Mã kéo cô lại gần. - Nói thử xem, mày có thích tao không?

Cả người Ly Hân run lên dữ dội, cũng không ngờ tới chỉ một lời nói của anh lại khiến mọi thứ vỡ òa, nước mắt nén nhịn từ lâu cũng được dịp trào ra. Dường như mọi thứ đều xảy ra quá vội vàng, rõ ràng cô không thể chống cự nổi, lúc này tìm được một nơi an toàn liền sống chết nhào vào đó.

- Có.. - Từ Mã rất nhanh ôm lấy cô, nghe tiếng “có” nghẹn ngào vang lên. - Tao thích mày. Từ rất lâu rồi.

Từ Mã không kiên kị đi cùng cô, gia đình anh cũng sống bên đó, anh cũng chẳng có vướng bận gì nơi đây, sớm muộn anh cũng sẽ bị ép thúc sang đó, cố gắng ở lại cũng là vì cô.

Như vậy là được rồi, đủ rồi, chỉ cần như thế thôi..

Mùa đông năm nay, bốn người họ đều trở thành đôi. Ở nơi xa lạ, mặc dù là thời tiết lạnh đến thở ra khói, nhưng trong tim vẫn len lỏi đầy hơi ấm.

Một cái ôm nhẹ nhàng, cái nắm tay an toàn, cái thơm nhẹ yêu thương cùng ánh mắt cưng chiều, những điều đơn giản nhất lại giúp họ nhận thấy tầm quan trọng của mình nơi đối phương, là đủ để cùng nhau đi qua mùa đông này.

Mùa đông này họ có nhau, là một mùa đông không lạnh!

27. Chương 27 - “mẹ Nói Đây, Hai Đứa Thế Nào Rồi Hả?”

Hai tuần du ngoại vui vẻ trôi đi, quay về ngôi trường quen thuộc, sau một thời gian lại đến lúc thi cử, mỗi ngày vui đầu sách vở. Bọn chúng tuy rằng ham chơi, thường xuyên lơ là việc học, nhưng cũng không phải không hiểu được tầm quan trọng của kì thi tốt nghiệp sắp tới. Với cái đầu thông minh hơn người đó, lúc này mới vận động một chút cũng là chưa muộn.

Xuân qua đi, hè lại đến, tháng ngày thoi đưa, gần đây họ không phải chơi với sách thì là ôm chặt máy tính tìm tài liệu. Khu bàn ghế yên tĩnh nhất trong thư viện, mỗi ngày giờ cơm trưa đều bị họ chiếm lấy.

Ngày thường thì không thấy siêng như vậy, quả nhiên là chỉ đến gần giờ chót mới ló mặt ra, sắp chìm rồi mới bơi từ từ, lại còn là dạng ung dung thư thả.

Bọn chúng thật sự rất chăm chỉ, học không ngừng, mà vẫn không có dừng trêu chọc nhau. Không khí trong thư viện tuy im lặng căng thẳng nhưng đôi lúc vẫn thoang thoảng tiếng cười đùa.

- Này! Sai rồi. - Hấn gõ viết lên đầu nó.

- Hả? Đúng rồi mà, là mảy tính sai. - Nó phản bác, ra vẽ chỉ giáo chỉ tay lên tập hấn. - Nhìn đi, 9x8 mà ra 72 hả? Không thuộc bảng cửu chương này. - Nó gõ một cái lên đầu hấn. - Làm bài khó quen nên gặp bài dễ bị lú hả? - Nó gõ thêm một cái. - Còn chửi tao. - Được nước lẩn tới, nó còn tỏ vẻ rất khoái chí.

- Này!

Hấn quát lên làm nó giật mình trừng lớn mắt, nắm tai nó kéo nhẹ để nó nhìn vào tập mình.

- Không thuộc bảng cửu chương hả? 9x8 là 72, không sai, bấm máy tính thử đi. Người ta càng học càng khôn, mảy cứ như càng học càng lòi cái ngu ra. Còn nói tao sai? Nhìn kĩ chưa?

Hấn học nó mỗi câu đều gõ lên đầu nó một cái, nó rút cuộc bị gõ tới bốn cái, xoa đầu, nhìn lại tập rồi lại nhìn nhìn hấn, cười trừ.

- Nhìn nhầm.. Chỉ là nhầm lẫn thôi.

Khắc Hàn dùng hai tay kéo má nó ra, coi như là phạt, Lạc Hi hết cách chỉ có thể ầm ỨC im lặng tiếp tục làm bài.

Ly Hân nhìn đối diện, khoe miệng vô thức cong lên, bị người kế bên gõ cho một cái, to gan dám mất tập trung khi đang ngồi cạnh anh. Từ Mã làm mặt lạnh, hận không thể đem hai người trước mặt quăng đi nơi khác.

- Nhìn tao này. - Anh gõ viết xuống bàn.

- Hả? - Ly Hân thu tầm mắt về.

- Tập trung.

Thư viện lần nữa chìm trong im lặng, tiếng bút sột soạt trên giấy cùng tiếng hít thở đều đặn vang rõ trong không gian yên tĩnh. đúng là không đến phút chót cũng đừng mong nhìn thấy mặt siêng năng của lũ này.

Một tháng sau.

Trước ngày thi tốt nghiệp, mẹ Huyền nấu cả bàn đồ ăn ngon, gọi cả gia đình hấn sang chơi. Bữa cơm hôm đó chính xác diễn ra như thế này, hai ông bố thì bàn toàn việc kinh doanh, nghe đến nào nó xoay lòng dòng, hai bà mẹ thì gấp thức ăn cho hai đứa nó liên tục:

- Ăn nhiều một chút.

- Cái này con thích, ăn nhiều vào.

- Mẹ, mẹ ăn đi, đừng cứ lo gấp cho tụi con. - Nó ngăn lại trước khi chén cơm mình biến thành cái đồi nhỏ.

Cơm tối xong, ngồi ngoài phòng khách ăn trái cây, chẳng biết thế nào phụ huynh hai bên lại đột nhiên nhắc tới chuyện của nó và hấn.

- Mẹ nói này. Hai đứa thế nào rồi hả?

Mẹ Huyền nháy mắt với nó, làm nó ngượng ngùng cắn miếng táo nữa ngày chưa xong.

- Cái gì mà thế nào. Chẳng thế nào cả. - Nó nhỏ giọng.

- Sao mà không thế nào? - Mẹ Yên lại khêu hấn. - Con nói xem.

Hắn im lặng, quay qua nhìn nó một cái, thấy nó ra hiệu hắn đừng nói thì miệng nhếch lên một cái, khoát tay lên vai nó đem cả người kéo lại gần, dưới sự ngạc nhiên của nó mà tuyên bố một câu:

- Hi Hi là bạn gái con.

Mẹ hai đứa nghe xong gương mặt liền nhu hòa hơn hử, hai con người từ đầu vẫn lo bàn công việc cũng dừng lại nhìn họ.

- Nói chi tiết xem nào. Từ khi nào hả? Tiến triển tới đâu rồi? - Hai mẹ vô cùng hào hứng.

- Cái gì mà chi tiết? Không có, a.. không phải, mẹ đừng hỏi nữa.

Lạc Hi bị hắn khoát vai ngay trước mặt người lớn có chút không thoải mái, đâm ra mẹ càng hỏi thì nói năng càng lộn xộn, mặt cũng ngượng ngùng ửng hồng.

- Khắc Hàn, con nói.

- Không nói. - Hắn lắc đầu. - Hai người rảnh rồi thì làm việc khác đi, đừng tò mò chuyện tụi con.

- Thằng này, thật là ích kỉ. - Mẹ hắn tặc lưỡi.

- Con là con mẹ đấy. - Hắn vịn lại lời mẹ.

- Chính là không giống ai.

- Nó đẹp trai giống anh mà. - Ba Luân cảm thán.

- Chính xác. - Hắn lập tức đồng tình.

- Có đứa mù mới thấy mày đẹp. - Nó chống cằm làm như vô tình nói ra.

- Mày đang tự nói mình hả?

Lạc Hi liếc hắn, lúc này im lặng chính là vàng.

Buổi sáng đầu tuần.

Khắc Hàn và Lạc Hi không biết như thế nào, mọi ngày đều đúng giờ thì hôm nay lại dậy muộn, hốt ha hốt hả phóng tới trường. May mắn cổng trường chưa đóng, nhìn xuống đồng hồ đeo tay, người ta tập trung được nửa tiếng rồi, chỉ còn 15 phút nữa là bắt đầu làm bài.

Hai người nhanh chóng chạy vào trong, phía sau truyền tới tiếng nói

- Chết rồi, trễ trễ..

Quay đầu nhìn, là Mẫn Di, đi trễ mà cũng có đồng bọn. Bởi vì nó đứng lại mà Mẫn Di lại chạy quá vội vã, cuối cùng đâm sầm vào nhau, nó loạng choạng vài cái muốn ngã xuống đất.

- Aida, xin lỗi, xin lỗi.

Cô thật sự quá gấp, còn không thèm ngoái nhìn mình đã đụng vào ai, một mực cúi gầm mặt xin lỗi vài tiếng lại muốn chạy đi.

- Mẫn Di.

Cô nghe tiếng gọi thì ngoảnh đầu lại, nghi hoặc nhìn nó.

- Lạc Hi? Mày cũng có ngày đi trễ sao?

- Vào nhanh đi, lát nói.

Ba người nhanh chóng ai về phòng nấy, vốn là tâm trạng vô cùng căng thẳng giờ lại thoải mái nhiều rồi, bao nhiêu lo lắng đều bị quăng sau đầu.

Tiếng chuông reo, đồng loạt các cửa phòng mở ra, hành lang yên tĩnh hóa một mảng ồn ào, tiếng bàn luận, tiếng than thở cứ xen lẫn vào nhau.

Lạc Hi bước khỏi phòng đã nhìn thấy hắn đứng dựa bên cửa, liền bày ra bộ mặt mèo con, than thở:

- Sai ba câu. - Nó giơ ba ngón tay lên.
- Vẫn đủ điểm được hạng hai. - Hấn xoa đầu nó chọc.
- Tự tin vậy? Không sợ tao giành hạng nhất của mày? - Nó bĩu môi.
- Không sợ!

- Chảnh chó! Kì này biết đâu chừng tao được hạng nhất. - Nó nháy mắt.

Đấy, rõ ràng là đang mè nheo, hạng nhất còn muốn giành chứ nói chi giữ không nổi hạng hai, cố tình khuyếch đại lỗi sai!

- Đi tìm tội nó.
- Nè nè.. Mày không nghe tao nói hả? - Nó làm mặt chất vấn.
- Có nghe. - Hấn kéo dài giọng. - Không lẽ giờ muốn tao hai tay dâng hạng cho mày.
- Ý kiến hay. - Nó giơ ngón cái.
- Mơ đi. - Hấn búng trán nó. - Cái đầu này chẳng nghĩ được gì tốt.
- Làm bài thế nào? - Nó ngồi xuống ghế liền hỏi.
- Chắc vẫn không bò lên nổi. - Mẫn Di chép miệng.
- Hào quang ở vị trí thứ hai chả bao giờ rọi lên người tao. - Ly Hân chống cằm.
- Tao vẫn là nên yên phận, hạng bảy cũng không tệ. - Triết Nhã lắc đầu.

Ba cái đứa này, rõ ràng là hùa nhau mà, nói đến nó nhất thời á khẩu không biết phải đáp thế nào

- Giành hạng nhất ấy, tránh xa chỗ của tao ra. - Nó cười.
 - Hạng hai còn không lên nổi, mà kêu tội tao giành hạng nhất? Mày bị gì? - Từ Mã nghịch tóc Ly Hân.
 - Bằng chứng là Lạc Hi cũng giành không lại thì tội tao đừng mơ nghĩ tới. - Cẩn Trinh đang uống nước ngọt.
 - Đúng đúng, có lên cũng là tao lên chứ còn lâu mới đến lượt bây. - Nó gõ đầu từng đứa.
- Cứ như vậy đùa quay giỡn lại, giờ giải lao chậm rãi trôi đi, bọn họ quay về phòng tiết tục còn hai môn nữa.
- Thế nào rồi? - Triết Nhã ra sớm đã đứng trước phòng nó.
 - Ổn. - Nó giơ đầu ok.
 - Vậy đi ăn?
 - Đi.

Nó kéo Nhã đi trước, để quên hấn đang bước tới phía sau, Khắc Hàn chậm chạp đi theo, đi ngang gặp Cẩn Trinh thì kéo hấn đi luôn, gặp Từ Mã cũng lôi đi nốt.

Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ còn vài tuần nữa là tốt nghiệp rồi, họ sẽ trở thành học sinh cấp 3, mà quãng đường tiếp theo đó sẽ không có Ly Hân và Từ Mã.

Nhật kí bốn năm cấp 2 xinh đẹp mà bảy người họ cùng nhau viết lên, bây giờ tiếp tục thêm ba năm, ghi lại những khoảng khắc đáng nhớ khác nữa, chỉ là đáng tiếc, bức tranh bảy màu thiếu mất hai mảnh ghép.

Tuần cuối cùng sắp tới đây chắc sẽ rất đáng mong chờ..

28. Chương 28 - Chia Tay Vốn Không Dễ Dàng

Cái nóng của mùa hè bắt đầu phảng phất qua đây, ánh mặt trời gay gắt chiếu rọi, không khí nóng hầm hập như cái lò nung.

Lễ tổng kết được diễn ra dưới mái che giảng giữa sân trường, mặc dù vậy cũng không giảm đi được cái nóng của mùa hè. Phía trên sân khấu là hình ảnh thầy hiệu trưởng đang phát biểu với vẻ mặt vô cùng chăm chú.

Thầy đã có tuổi, gương mặt đã xuất hiện những nếp nhăn, nhưng ánh mắt thầy nhìn những cô cậu học trò phía dưới, vẫn là như thế hiền dịu, chân thành. Những đứa học trò một tay thầy dẫn dắt, có người sắp sửa bước ra khỏi cổng trường này, có người sẽ chuyển đi học ở cơ sở mới. Mỗi người đều sắp phải bắt đầu một vận mệnh mới cho mình, không có thứ gì là mãi mãi ở lại!

- Ahh.. Nóng quá! - Lạc Hi phe phẩy cây quạt.

- Chịu chút đi, năm nào chả vậy. - Khắc Hàn cầm lấy quạt, quạt giúp nó.

- Buồn ngủ nữa chứ.. - Nó vươn vai.

- Tao nghe mấy lời này của thầy tới tám lần rồi ấy. - Triết Nhã vừa cười vừa nói.

- Thi sang trường khác, lúc đó nghe người khác nói cho mới mẻ xịu.

- Hờ.. Dễ nghe ha. - Triết Nhã bĩu môi. - Thế mày định thi trường nào? Không học tiếp ở đây sao?

- Chắc thi thử trường nào cao một chút, thay đổi chút không khí. - Nó cười. - Dù sao chắc cũng không học đại học đâu, nên cứ thử một lần thế thôi.

- Không học đại học? - Mẫn Di ngạc nhiên.

- Ừ. Tập đoàn của gia đình mình không thể bỏ hoang được. - Nó đùa.

- O.. Thế anh hai của mày làm gì? Nào để em gái tự gánh vác thế?

- Ông biệt tăm gần mười mấy năm bên nước ngoài rồi. Tính mai danh ẩn tích luôn hay gì ấy. Kệ đi. - Nó khịt mũi.

- Tới lúc thì anh ấy sẽ về thôi. - Hần véo mũi nó.

- Thì đó, tập đoàn sẽ là của anh ấy, mày có thể làm những gì mày thích mà? - Cẩn Trinh cũng xen vào.

- Biết là vậy, nhưng chống đỡ một tập đoàn không phải chuyện đơn giản biết không?

- Anh ấy cũng giống ba Khải thôi, không làm được thì Lạc Tử cũng không tồn tại đến giờ. - Hần giải thích.

- Thôi lúc ấy rồi tính, hoặc tao sẽ học kinh doanh. Sau này cũng có thể giúp cả mày nữa. - Nó nhìn hần nhe răng.

- Sau này ở nhà ngoan ngoãn, để tao cưng chiều mày là đủ rồi. - Hần xoa đầu nó.

- Cả thế giới đều biết hai đứa mày yêu nhau rồi. Có nhìn thấy những người độc thân này rất đáng thương không?! - Triết Nhã xanh mặt.

- Không nói nữa, thế bọn bây tính thế nào?

- Từ từ tính, chắc lại đi theo mày nữa quá. - Mẫn Di cười.

- Để xem có theo kịp không. - Nó xem thường.

- Nghi ngờ khả năng của tao? - Mẫn Di nhướn mày.

- Đùa thôi. Có không kịp thì tao sẽ dừng lại đợi.

- Ê khoan. Sáng giờ Ly Hân đâu? - Triết Nhã nhìn quanh.

- Ừ nhỉ?! Đâu mất rồi. - Nó dáo dác.

Lễ bắt đầu được nửa tiếng rồi, vẫn không thấy Ly Hân đâu, cả Từ Mã cũng mất tăm.

- Có khi nào?... - Triết Nhã đoán.

Lạc Hi nhíu mày, ánh mắt của cô.. không lẽ..?

- Không thể nào! Không thể! Hôm qua còn nhắn tin với tao suốt đêm mà. - Nó chặn ngay câu nói tiếp theo của cô.

- Gì? Suốt đêm? Tao bảo mày ngủ sớm rồi mà... - Hấn gần như muốn bật dậy.

- Bình tĩnh. Không phải vậy. - Giờ mới biết mình lỡ lời.

- Gọi cho Ly Hân thử đi. - Trịnh Cẩn đề nghị.

Nhìn dãy số chạy dài trên màn hình, lòng họ cũng sốt như cái nắng hè gay gắt. Làm sao có thể đi mà không nói một lời nào chứ, không một lời tạm biệt, cũng chẳng thềm nhắn nhủ lại gì cả.

Một lần lại một lần điện thoại nháy sáng, cô gái vẫn một mực đưa mắt ra ngoài cửa kính, dòng cảnh vật ngược xuôi ngoài kia, vừa nhanh vừa lẩn lộn như cảm xúc trong lòng cô vậy.

- Không bắt máy?

- Không!

- Quyết tâm như vậy?

- Không phải quyết tâm, mà là chỉ cần tao bắt máy nghe thấy tiếng bọn nó, tao sẽ không đủ nhẫn tâm và dũng khí để bước đi nữa.

Người con gái quay lại, gương mặt đẹp như được điêu khắc mà ra, không còn quầng thâm mắt, môi đỏ đầy sức sống, so với Ly Hân hôm xuất hiện ở phòng ăn, hôm nay thật sự đẹp hơn nhiều. Đáng tiếc đôi môi đó không còn cười tươi như ngày đó, ánh mắt cũng chẳng còn sự hưng phấn, cả khuôn mặt chỉ cần miếu ta bằng một chữ buồn. Bi ai đến lạ thường.

- Ổn không?

Từ Mã ngồi bên cạnh, nhìn thấy cảnh tượng này cũng thấy xót xa, vốn cuộc chia tay này có thể dễ dàng trôi qua vậy mà cô ngốc này lại chọn cách một mình chịu đựng.

- Không sao. Cũng quen rồi. - Ly Hân cảm thấy mình phải an ủi ngược lại anh.

- Mệt mỗi thì đừng gắng gượng nữa. - Từ Mã xích lại, ôm lấy vai cô.

- Được mà. - Ly Hân mỉm cười, đẩy anh ra.

Từ Mã nhìn cô chỉ biết im lặng thở dài, anh chỉ mong là mình có thể trở thành nơi để cô tâm sự, nơi cô có thể thoải mái gờ xuống chiếc mặt nạ kiên cường, nhưng tại sao hết lần này đến lần khác cô vẫn cứ mạnh mẽ như vậy.

Mây kiếm nhíu chặt, ngũ quan xinh đẹp nhắn lại còn một đồng, đôi mắt nâu sâu thẳm, ánh mắt ghim chặt trên khuôn mặt người con gái, đến cả anh cũng cảm thấy đau lòng thay cô.

Sân bay

- Ngồi đây đi, tao đi làm thủ tục. - Từ Mã đặt vali ngay ngắn bên cạnh cô.

- Ừ.

Xung quanh vị trí cô ngồi là những người mang các bậc cảm xúc khác nhau.

Có người đang buồn bã tạm biệt người thân của mình, họ khóc rất nhiều. Ly Hân nhìn, ước gì mình cũng có thể thoải mái như họ.

Có người ra khỏi cửa quan, tìm kiếm bóng hình người thân, một cái liềm nhào tới ôm chặt, trên mặt treo lấy nụ cười rất tươi.

Nhìn lại mình, một thân một mình ngồi ở đây, hoàn toàn lạc lõng đối với dòng người ngoài kia.

Biệt ly, đâu phải đơn giản, chỉ có trải qua thì mới biết được, có bao nhiêu khó khăn..

Những ngày trước khi xem phim hay đọc truyện, tới những cảnh chia tay đầy nước mắt, cô đã từng bĩu môi khinh bỉ mà nói một câu “có gì to tát mà phải khóc thành thế này chứ”.

Bây giờ cô mới thấu, cảm thấy họ còn thoải mái hơn cô, ít ra họ còn có thể khóc, có gia đình bên cạnh.

Chuông điện thoại vang lên kéo cô về với thực tại, dòng chữ “Hi Hi” chạy trên màn hình không ngừng nhấp nháy, như đang thúc đẩy cô mau bắt máy.

Nhìn chằm chằm điện thoại một hồi, cầm lên nắm chặt rồi lại nhẹ nhàng thả ra, rốt cuộc cũng không bắt máy.

- Không bắt máy! Làm sao giờ? - Lạc Hi sốt ruột cắn răng.

- Để tao gọi Từ Mã. - Cẩn Trinh lấy điện thoại ra.

- Alo? - Từ Mã đang làm thủ tục, trực tiếp bắt máy mà không nhìn xem là ai đã gọi.

- Đang ở đâu?

- Sân bay.

- Cái gì?? -Cẩn Trinh la lớn.

Từ Mã đưa điện thoại xa khỏi tai mình, nhìn lướt qua màn hình đang sáng, Cẩn Trinh? To chuyện! Nếu vậy thì một lát sẽ thấy bọn họ xuất hiện ở đây mất. Thủ tục còn một lát nữa mới xong, bọn họ muốn tới thật sự có thể lập tức có mặt, trong lòng sốt ruột không yên, Ly Hân mà biết anh lỗ miệng nói ra chắc sẽ giết chết anh.

- Xong rồi, đi thôi. Mau lên.

Thủ tục xong xuôi, Từ Mã đến chỗ Ly Hân, hấp tấp kéo cô đi.

- Hả? Sao gấp vậy. - Cô loạng choạng kéo vali.

- Mau lên. - Từ Mã nhận lấy vali từ tay cô.

Cửa sân bay lúc này ùa vào một đám người đồng phục xốc xếch, thở hồng hộc, không ngờ trốn lễ cũng tốn gần cả tiếng, rốt cuộc trốn đến lúc lễ kết thúc mới ra hết, tốn công!

- Này! Tìm đi. - Lạc Hi quát lên.

Cả đám như ong vỡ tổ đổ vào dòng người trong sân bay, ánh mắt đảo đảo tìm kiếm, đáy mắt chỉ còn một tia hy vọng duy nhất.

Ly Hân bước đến cửa soát vé, tay đưa vé cho nhân viên, đầu vẫn ngoảnh lại lưu luyến nhìn tất cả một lần, khi quay lại nhìn đến đôi mắt nâu của anh từ trong đó tìm thấy một tia trấn an mới thả mắt chuẩn bị bước vào.

- Ly Hân. Trạc Ly Hân! Mà có nghe thấy tao không hả?

Tiếng nói ngọt ngào giờ chứa đầy hoảng hốt, tưởng như chậm một giây sẽ không có cơ hội để nói ra nữa. Giọng nói của nó lan khắp sân bay, nắm chặt micro trong tay, tiếp tục để giọng nói truyền khỏi loa phát thanh.

- Ly Hân, mày đang ở đâu thì đứng ở đó đợi bọn tao. Mày không thể cứ thế mà đi được..

Trong lúc nó nói, bọn lớp nó đã tìm đến cổng soát vé của cô, từ xa nhìn thấy bóng hình quen thuộc, Mẫn Di lớn tiếng gọi:

- Ly Hân.

Người đã lướt qua nhân viên soát vé đột nhiên cứng lại, cô cố gắng bước đi mà vẫn không nhấc chân lên được.

- Ly Hân. Mày bước ra đây, ra đây nghe tao nói rồi muốn đi đâu thì đi. - Triết Nhã tức giận quát lên.

Những người xung quanh tò mò dừng lại một chút, nhân viên ở đây mỗi ngày nhìn đủ loại hình thức chia tay cũng chẳng còn lạ lẫm gì.

- Làm sao?

Ly Hân đi đến trước mặt họ, ánh mắt lạnh lùng, giọng nói nhẹ như bông.

- Mày không nói với tụi tao hôm nay mày đi. - Mẫn Di giận đến đầu muốn bốc ra khói.

- Cả mày nữa Từ Mã, tính con này nó là vậy nhưng mà mày không phải không biết lần này đi rồi thì khi nào mới gặp lại được chứ.

- Ly Hân không muốn cho tụi mày biết. - Từ Mã vô tội.

- Không muốn? Rốt cuộc mày xem tụi tao là gì? - Triết Nhã trợn mắt.

- Mệt quá, ồn ào. Biết là bọn bây sẽ như vậy nên mới không nói. - Cô dạy thái dương.

- Thì ra là bọn tao làm phiền mày? Xin lỗi nhé.

Triết Nhã tự cười khinh, quay người toan bước đi, bả vai đột nhiên bị một lực rất mạnh đụng vào, loạng choạng mém ngã.

Lạc Hi chạy ào đến ôm lấy Ly Hân, hành động bất ngờ khiến cô tròn mắt, đến khi cảm giác vai áo sơ mi của mình ướt ướt mới được Lạc Hi buông ra. Tiếp đến bên tai truyền đến giọng nói đã gần như nghẹn lại

- Ly Hân, đến nơi đọc mail của tao nhé.

Đơn giản một câu nói, không nín kéo, không mè nheo, để mọi thứ dễ dàng trôi qua.

- Lạc Hi.. Tao xin lỗi.

Ly Hân vẫn nghĩ rằng mình có thể mạnh mẽ chống cự, nhưng không hề lường trước, hình ảnh này của nó lại đánh vào lòng cô một cái đau đớn, ước gì cô có thể thoải mái khóc cười như nó.

- Tao.. Tao biết mình phải mạnh mẽ, tao mà nói cho bọn mày biết, nhất định cảnh như thế này sẽ xảy ra, chỉ cần nhìn thấy tụi mày tao sẽ không nở rời đi. Vậy nên, tao không dám gọi tụi bây, đến nhìn tụi bây lần cuối cũng không dám.

Hốc mắt đã đỏ nhưng vẫn kiên cường không khóc, hít mũi một cái, Ly Hân cười tươi nói tiếp

- Nước Úc cũng không xa xôi gì, rảnh rồi tao gọi điện cho bọn bây nhé. Có thời gian thì đến thăm tao, nhưng chắc chỉ được đi chơi với bọn bây vài bữa thôi. Mà có lẽ tao sẽ không về được nữa đâu. - Càng nói, nụ cười trên môi càng méo mó. - Tao biết bọn mày sẽ nhớ tao, khi nào nhớ thì mở hình tao ra coi nha. Cố gắng lên nhé, tụi mày phải học hành, chơi đùa vui vẻ cho cả phần tao nữa, biết không?

Ly Hân nửa đùa nửa thật, bước từng bước đến ôm từng người một cái, nhắn gửi vài lời, Mẫn Di và Triết Nhã biết mình sai rồi cũng đến gần siết chặt cô.

Mãi đến lúc nhân viên nhắc nhở, hàng người soát vé đông dần, Ly Hân mới mỉm cười một cái, quay người đi vào.

- Nhớ đọc mail tao nhé. - Nó nói vọng vào.

- Đi mạnh giỏi. - Cẩm Trinh bá vai Từ Mã.

- Ủ. - Anh gật đầu.

- Cố lên. - Khắc Hàn vỗ vai anh.

Từ Mã phì cười, tên này đúng là đến cách chào tạm biệt cũng khác người.

Đám nó đứng ở sân bay, nhìn ra ngoài đường chạy, mãi cho đến khi nhìn thấy máy bay hai đứa nó ngồi mất tí ngoài sau tầng mây mới thất thiếu đi về.

Loading ...

Hôm tao viết thư này cho mày là hôm trượt tuyết ở Hàn về cơ, để trong hòm thư vẫn chưa nhấn gửi, lúc này tao đang ở phòng phát thanh mới bị đuổi ra này.. Chèn thêm dòng này vô thôi rồi gửi cho mày ngay đây. Biết là hai đứa mình chưa bao giờ sến súa với nhau đến vậy nhưng cái này ngoại lệ nha..

Ly Hân!

Mình làm bạn bao lâu rồi nhỉ? Bốn năm rồi nha. Nhớ ngày đầu tiên hai đứa mình ghét nhau muốn chết ấy, đến giờ thì cứ đánh nhau như sam. Tính cách cũng chẳng hợp nhau mà hồng hỉ sao lại thân thiết được vậy cơ.

Mày sẽ đi Úc nhỉ.. tao còn tưởng tượng về khoảng thời gian cấp ba của bọn mình ấy, có lẽ chẳng còn cơ hội nữa, hìhì..

Mày ấy, chuyên gia thức khuya luôn, sâu ngủ ngày không à. Sau này không được đọc ngôn tình đến tận khuya nhé, nhiều lắm đến 11 giờ thôi, ngủ sớm dậy sớm đi. Phải ăn đủ bữa, ăn đủ dinh dưỡng, tự chăm lo bản thân nhé, tao không có ở đó mà để mày hú một tiếng thì chạy đến dẫn mày đi ăn Pasta đâu.

Tao biết trách nhiệm mày mang rất lớn, bởi vì gia đình mày chỉ có một đứa con là mày, một đứa con gái phải học hỏi để thừa kế một tập đoàn khổng lồ thật sự không phải đơn giản, bằng chứng là lúc tao đề nghị với ba Khải, bị chửi te tua luôn mày ạ.

Bác trai, bác gái, là muốn mày tốt nên mới khắc khe với mày vậy thôi, vì muốn mày có một tương lai tốt đẹp. Nên đừng nghĩ xấu họ nhé.

Nhớ điều này, cuộc sống là của mày, nên hãy sống vì bản thân nữa nhé. Đừng cứ mãi đuổi theo những thứ cha mẹ yêu cầu, suy nghĩ kĩ và đừng để mình hối hận. Thất cổ cũng cần thờ mà, haha..

Đừng gắng gượng quá Ly Hân nhé, mệt mỏi thì nghỉ một chút, Trạc Thần sẽ không vì một ngày mày lười biếng mà sụp đổ đâu.

Tao không muốn vài năm tao sang đó thăm mày, sẽ nhìn thấy một Ly Hân tiêu tụy, mà tao muốn phải thấy một Ly Hân trưởng thành, xinh đẹp cơ.

Cuối cùng là, ở bên đó, đừng quên tao, Ly Hân nhé!

Gập máy tính lại, một giọt nước long lanh nhiều xuống nắp máy bóng loáng, Ly Hân cắn chặt môi, ép bản thân rời khỏi dòng cảm xúc buồn bã. Nước mắt lại như không thể kiểm soát mà lăn đầy mặt, ai biết được đã bao lâu rồi cô chưa khóc qua chứ.

Từ Mã ngồi bên cạnh ôm lấy vai cô, để đầu cô tựa lên vai mình, cảm nhận bờ vai cô run rẩy, anh chỉ có thể im lặng ôm lấy, thầm nói với cô

“Ly Hân, không sao rồi. Sau này tao hứa, sẽ không để mày phải tự chịu đựng một mình nữa.”

29. Chương 29 - Một Người Bình Thường

Một năm sau.

- Hi Hi, xong chưa con? - Mẹ Huyền nói vọng lên lầu.

- Xuống tới đây. - Nó chạy xuống lầu.

Mộc Lạc Hi diện chiếc váy màu đỏ, tay áo bằng vải len dài tới khuỷu, nhí nhảnh ở trước mặt mẹ Huyền xoay một vòng.

Chân váy theo động tác của nó mà xòe ra, mái tóc uốn xoắn bồng bênh cũng theo đó mà chuyển động, kèm theo nụ cười rạng rỡ trên môi.

Lạc Hi càng lớn càng xinh đẹp, bắt đầu ra dáng thiếu nữ rồi.

- Mẹ, con đẹp không?

Nó nhìn mẹ Huyền cười, đôi mắt to long lanh toát ra tâm trạng vui vẻ của chủ nhân.

- Đẹp. - Mẹ Huyền cười, vuốt tóc nó.

- Hôm nay chúng ta đi đâu vậy? - Nó khoát tay mẹ.

- Đi chúc tết.

- Hả? Không đi chơi sao? - Nó thở dài.

- Hôm nay mừng một, chẳng nơi nào mở cửa cho con chơi đâu. - Mẹ kí đầu nó.

- Chào ba Khải, mẹ Huyền.

Khắc Hàn ở cửa đi vào, lễ phép cúi người, bộ dạng đang chờ lì xì đây mà.

- Haha, Khắc Hàn ngoan. Của con này. - Ba Khải đưa cho hắn tờ lì xì đỏ chót.

Lạc Hi nhìn thấy lập tức sáng mắt lên, không mè nheo với mẹ mình nữa, chạy ngay đến xòe tay trước mặt ba, đôi mắt nâu chớp chớp:

- Ba.

- Làm sao? - Ba Khải giả ngơ.

- Baaa.. - Nó kéo dài giọng. - Lì xì của con.

- Không chúc tết mà muốn lấy lì xì à? - Ba Khải cầm phong bì đỏ trước mặt nó di chuyển qua lại.

- O.. Khắc Hàn cũng đâu có chúc..

- Đẹp trai thì ngoại lệ biết không? - Hắn cười đắc chí.

- Không lấy sao? - Ba tiếp tục chọc nó.

Lạc Hi liếc hắn một cái rõ sắc, sau đó liền quay lại nhìn ba mình nở nụ cười tươi như hoa.

- Ba, con chúc ba mười năm sau nữa vẫn đẹp trai như vậy nha.

Mẹ Huyền chuẩn bị xong xuôi đi đến cạnh họ, liếc mắt thấy vợ đi tới, ba Khải hỏi thêm, vẫn dùng phong bì màu đỏ hấp dẫn nó:

- Thế con chúc mẹ cái gì?

- Chúc mẹ hai mươi năm sau nữa vẫn trẻ đẹp như vậy. - Nó cười.

- Khéo nịnh. - Mẹ Huyền cười bởi sự tinh nghịch của nó.

- Chúc ba mẹ một lần xem.

- Gì mà lẩm thế. Ba được voi đòi tiên à. - Nó giậm chân.

- Vậy thôi chúng ta xuất phát. - Cất lại lì xì vào.

- Xí, xí.. - Nó ngăn lại.

- Con chúc ba mẹ ngày càng thương yêu nhau hơn nhé. Hai người sẽ ngày càng làm con ganh tị hơn. Yêu nhau đến đâu bạc răng long luôn, cần thiết thì cho con thêm đứa em nữa. - Nó cười nham hiểm.

- Haha.. Thêm đứa em thì không có đâu, nhìn mẹ con trong phòng sinh là ta đau lòng không yên, không có lần thứ ba, tuyệt đối không! Còn việc yêu thương và cưng chiều mẹ con ta làm mỗi ngày rồi, nhất định sẽ theo lời chúc của con. - Ba Khải đưa nó phong bì đỏ.

- Cám ơn ba.

Nhận được lì xì nó lập tức quên đi sự hiện diện của hai người trước mặt, lật trước lật sau nhìn ngắm phong bì, trong lòng đoán năm nay ba mừng tuổi mình bao nhiêu.

- Khắc Hàn, gia đình con không đi đâu chúc tết sao? - Mẹ Huyền hỏi hấn.
- Ghé nhà vài họ hàng thân thiết thôi ạ, cũng không nhiều. - Hấn cười.
- Nếu vậy tối nay hai gia đình mình cùng đi ăn nhé? Anh thấy sao? - Mẹ Huyền nói với ba nó.
- Ừ cũng được, Khắc Hàn sang nói với ba mẹ giúp ta nhé. - Ba Khải dặn hấn, rồi nắm tay mẹ Huyền. - Chúng ta đi thôi.

Buổi tối ở nhà hàng Pháp.

- Ngồi đây nào. - Ba Khải kéo ghế cho mẹ nó.
- Ba chỉ quan tâm tới mẹ. - Nó chu mỏ.
- Có cái ghế, tự kéo đi. - Mẹ Huyền ngồi xuống.
- Mẹ nhớ đó nha. - Nó kéo ghế ngồi xuống. - Ba thiên vị.

Mộc Châu Khải nhìn con gái lớn lên xinh xắn, nhưng tính cách vẫn không chừng chặc lên được tí nào, khi nào thì mới con thể yên tâm với con bé này đây.

- Hoắc Luân, bên này.

Nhìn thấy gia đình Triều từ bên kia đi tới, ba nó gọi.

- Chúc mừng năm mới. - Triều Hoắc Luân ngồi đối diện ba Khải.
- Gọi gì ăn đi.

Chưa gì đã thấy hai người mẹ bàn tán món ăn với nhau, Lạc Hi chăm chú vào chiếc thoại sáng nhấp nháy, Khắc Hàn nhìn nó nhú mày:

- Từ khi nào trên bàn cơm được sử dụng điện thoại vậy?
- Tao gọi cho Ly Hân. - Nó vẫn không ngước mắt lên.
- Ly Hân? Bên đó lúc này 11 giờ rồi mà, nó ngủ hay chưa?
- Ừ đúng rồi, nhưng con đó làm gì ngủ sớm vậy, chắc lại thức đọc ngôn tình nữa cho xem.
- Mày nhớ nó lắm hả? Ăn cơm cũng gọi.
- Thì cũng nửa năm không liên lạc rồi, với lại hôm nay mừng một, gọi chúc tết.

Facetime được kết nối

- Lạc Hi? - Giọng Ly Hân chứa đầy mệt mỏi.
- Chúc mừng năm mới Ly Hân. - Nó mừng rỡ.
- Ừ, mày cũng vậy.

Nhận thấy cô có chút khác lạ, nó hơi khựng lại, Ly Hân nhìn qua tiều tụy lắm, nếu là ở ngoài chẳng phải sẽ còn hốc hác hơn sao? Lạc Hi nhìn cô xót xa thay..

- Ly Hân, nửa năm gần đây rất mệt mỏi?
- Ừ, học tập áp lực, gia đình áp lực, công việc áp lực.

Cô day thai dương, bộ dạng giống như người phụ nữ trưởng thành vừa tan ca làm, trông già dặn hơn hấn.

- Học nhiều lắm sao? Mày chỉ mới sang đó một năm thôi mà. - Lạc hi đau lòng.
- Gần đây cha đã để tao tiếp xúc dần với những lĩnh vực trong công ty rồi, chồng sách ở nhà lại nhiều thêm nữa. Còn phải đọc tài liệu rất nhiều năm về trước công ty nữa chứ. Như thế đã đành, trở về nhà, căn nhà rộng lớn lúc nào cũng trống hoác, lúc nào cũng lạnh lẽo như Bắc cực, nếu tao được quyền chọn, vĩnh viễn tao chỉ muốn làm một người bình thường có thể vô tư cười đùa chung với tụi mày mỗi ngày. Tao cũng chẳng nhớ lần cuối cùng tao cười là lúc nào. - Ly Hân buồn bã kể.

Bốn vị phụ huynh nghe được cũng thầm thương cho cô, họ biết Ly Hân là một cô gái rất giỏi, rất đẹp, hơn nữa còn rất ngoan, đối nhân xử thế rất tốt. Họ biết gia đình Ly Hân quan trọng mặt mũi và đồng tiền hơn cả, luôn xem cô như một công cụ để giúp họ làm việc kiếm tiền.

Ly Hân biết nhưng cô vẫn luôn ôm lấy suy nghĩ rằng cha mẹ chỉ vì muốn tốt cho mình nên mới nghiêm khắc như vậy. Cô bình thường độc miệng bực dọc với cha mẹ như thế, nhưng nếu có ai hỏi đến, cô sẽ chẳng ngại ngần tâm bốc họ lên trời.

Ly Hân chỉ có một mong ước rất nhỏ nhoi, là cha mẹ quan tâm cô nhiều một chút, quan tâm bằng chính tình cảm chân thành của họ chứ không phải những câu hỏi qua loa.

Mặc cho những lần cô giận họ đến bao nhiêu, nhiều lúc cảm giác như không thể nhẫn nhịn nổi, đến mức cô xách vali ra khỏi nhà, nhưng chỉ cần một cuộc điện thoại gọi đến, cô sẽ không tự chủ mà bắt máy, chỉ cần họ nói vài câu thương yêu cô, cô sẽ lập tức chạy về ùa vào lòng họ.

Đối với Ly Hân, dù cha mẹ có như thế nào với cô, thì trong lòng cô gia đình vẫn là nhất.

- Mà chịu đựng được không? - Lạc Hi thở dài.

- Này, mà nghĩ tao là ai? Trạc Ly Hân đấy nhé, đừng xem thường tao. - Cô khịt mũi.

- Ủ, biết mà giỏi rồi. Làm gì cũng phải cố gắng lên, xem trọng sức khỏe nữa, đừng để bản thân sinh bệnh.

- Ủ biết rồi. - Cô đáp nhẹ nhàng. - Tết mà sao nói chuyện buồn không thể nhỉ? Thế nào, mừng một vui không, bọn kia sao rồi?

- Thì đánh lẻ hết rồi, vẫn như mọi năm chỉ có hai đình bọn tao.

Nó lia máy đến trước mặt từng người, máy đi đến đâu ai cũng tươi cười vui vẻ, Ly Hân lễ phép chào từng người một, mỗi người đều gửi gắm những lời chúc đến cô, những lời quan tâm chân thành cô hằng ao ước:

- Ly Hân, năm mới mọi thứ đều suông sẻ nhé. Có việc gì con có thể gọi đến tâm sự với dì. - Mẹ nó cười.

- Đúng đấy, Ly Hân của chúng ta cười lên rất xinh, vậy nên hãy bắt đầu năm mới với niềm vui nhé. - Mẹ hân tiếp lời.

- Vâng ạ, con sẽ ghi nhớ lời hai người. - Ly Hân thật sự rạng rỡ cười.

- Gặp khó khăn gì trong việc học tập hay muốn tìm hiểu về kinh doanh thì cứ gọi đến tìm ta. Nhận một đứa học trò như con chắc chắn ta sẽ rất hãnh diện. - Ba hân điềm đạm nói.

- Ta cũng giúp được, có chúng ta vẫn luôn bên cạnh con nên cố gắng lên nhé. - Ba nó cười hiền lành.

- Vâng ạ, con cảm ơn trước nhé, hay là gọi là thầy luôn nhé? - Cô đùa.

- Haha.. Được được.

- Ly Hân mà xem này, toàn đồ ăn ngon cơ. - Nó lia máy xuống những món ăn vừa được phục vụ mang tới.

- Con nhỏ này, đừng cáu đồ tao. - Ly Hân trừng mắt.

- Thế nào, nhìn ngon chứ hả? - Nó giật giật lông mày.

- Lâu Lâu rồi không được ăn những món đó. - Ly Hân nhìn đến thèm thuồng.

- Bên đó không có nhà hàng Pháp à? - Nó vừa ăn vừa nói.

- Có, nhưng mùi vị hơi khác, ăn vẫn chưa quen.

- Nói cứ như mới sang đó vài tháng. - Nó châm chọc.

Bữa cơm trôi qua vui vẻ, qua màn ảnh nhỏ mọi người cùng nhau vui vẻ trò chuyện. Ly Hân cứ ngỡ, năm nay phải đón tết một mình, Lạc Hi gọi đến chính là quà mừng tuổi ý nghĩa nhất, cho dù chỉ là qua ảnh nhỏ xiu, nhưng ít ra cô không phải qua tết trong cô đơn.

Cuộc gọi kết thúc, Ly Hân ngã trên giường lớn, trong đầu quanh quẩn đầy suy nghĩ..

Từ Mã, năm tháng này mây đã đi đâu? Lại trốn nhà đi đòi tự mình lập nghiệp hả? Thất bại một lần rồi mà, đúng là cứng đầu thật. Tao gọi mây không được, tìm mây cũng không thấy, mây biến mất chẳng để lại một vết tích nào cả.

Tao ở đây có thể chống cự cũng bởi vì mây, lúc này mây lại bỏ đi mất, mây bảo tao làm sao đây? Người hứa hẹn là mây, mà người mất tích cũng là mây. Mỗi ngày không có mây cùng nhau đi qua, bọn chúng trở nên thật vô nghĩa.

Cha mẹ suốt ngày công tác, việc làm ập xuống đầu như thác đổ, mệt mỏi quá đi. Nếu mây ở đây tao đã có thể kể lể đủ thứ để giải tỏa loại tâm trạng khó chịu này rồi, nhưng bây giờ tao cũng chỉ có thể âm thầm ở trong lòng nói với mây như vậy.

Hình như tao bắt đầu quen có mây bên cạnh rồi, đã bắt đầu lệ thuộc vào mây rồi, khi nào mây xong việc thì quay về tìm tao nhé? Tao ở đây, đợi mây!

30. Chương 30 - Không Được!!

Núi thiêng

Hai bên cầu thang hình thành từ đá mọc đầy các loài hoa cỏ dại, mọc lên với không một quy luật nào, màu sắc bắt mắt, gió mát lùa qua, hương thơm quyện vào nhau phảng phất trong không khí ẩm ướt của buổi sớm.

Lạc Hi vừa đi vừa nghịch ngợm nghịch lá, giống như một đứa trẻ, nhìn nó đùa nghịch cũng là sở thích của hắn, đi theo bên cạnh âm thầm canh chừng. Hai gia đình họ vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ, không để ý gì nhiều nên rất nhanh đã lên đến ngôi chùa linh thiêng trong truyền thuyết.

Tương truyền rằng ở nơi đây, chỉ cần thành tâm, nhất định sẽ đạt được điều mình mong ước. Lần đầu tiên nghe được, phản ứng của họ gói gọn trong hai chữ “hoang đường”, bất cứ thứ gì đều không có khái niệm cho không. Nhưng nhiều người để thỏa mãn tham vọng mà đến nơi này, rốt cuộc đi mãi, đi mãi mà chẳng bao giờ tới nơi, điều này khiến cho sự nghi ngờ của họ bị lung lay.

Rất nhiều năm về trước, trong một ngày năm mới, hai gia đình họ thử tin tưởng một lần đến nơi xa xôi hẻo lánh này, coi như là đi dã ngoại. Dưới chân núi là một con đường vắng vẻ, âm u vì những tán cây sum xuê, nhưng khi càng lên cao, không khí lại càng thoáng đãng, khung cảnh lại càng mê người, bước chân như bị kéo đi trong vô thức.

Họ chỉ muốn đến thử xem, nếu thật sự là vậy sẽ cầu cho một năm hạnh phúc sum vầy, chỉ đơn giản như vậy không mang theo bất kì dã tâm nào. Đi mãi cho đến lúc họ muốn bỏ cuộc chắc chắn khẳng định câu chuyện này thật sự hoang đường sau đó liền nhìn thấy phía trước bị tầng sương mỏng che phủ là một ngôi chùa, kiến trúc cực kì cổ nhưng không hề bị rêu phong.

Từ ngày đó trở đi, hai gia đình họ mỗi năm mừng hai tết đến vẫn luôn đi đến đây, ước nguyện một năm suông sẻ, điều này dần dần trở thành thói quen, cũng như đã thành truyền thống nhà họ.

Chánh điện, hai gia đình ở trước một bức tượng không rõ hình thù là vị thần linh nào, chấp tay thành tâm nguyện cho một năm may mắn, phúc lộc đủ đầy. Mỗi người mang lời ước của mình gửi đến nơi này, giữ cho mình một bí mật nho nhỏ, một động lực phấn đấu.

- Mẹ, chúng ta đi tìm Hoài lão lão đi. - Lạc Hi kéo mẹ Huyền ra khỏi chùa.

Bên hông ngôi chùa thiêng này có một túp lều đã cũ, dựng lên có vẻ đã rất lâu rồi, vải lều cũng đã vá rất nhiều chỗ.

- Hoài lão lão.. Hoài lão lão - Lạc Hi lớn tiếng hướng đến túp lều gọi.

- Ra đây.

Một bà lão chắc 60 tuổi từ trong liều bước ra, trang phục mặc trên người có chút lùm xùm quái dị, nhìn thấy họ liền niềm nở cười.

- Lạc Hi, chào cháu.

- Hoài lão lão, cả năm không gặp có nhớ cháu không? - Nó đùa.

- Xem nào, gương mặt đẹp thế này. Lớn lên thành thiếu nữ rồi sao. - Bà lão tỉ mỉ xem xét khuôn mặt nó.

Mộc Lạc Hi được khen vui vẻ cười, mọi người cùng nhau đi vào ngôi lều của bà. Mặc dù bên ngoài trông rất cũ nát, kích thước cũng không được lớn nhưng bên trong lại đầy đủ đồ dùng sinh hoạt.

- Đến đây, đến đây.

Bà lão ngồi xuống chiếc bàn có phủ một tấm khăn đen, bên trên đầy rẫy những dụng cụ bói toán.

Hoài lão lão này, tuy rằng có hơi quái dị, tuổi tác đã lớn nhưng tinh thông mọi thứ, thật sự không thể xem thường.

Bốn vị phụ huynh đến ngồi trước bàn, hai đứa nó đứng bên cạnh.

Hoài lão lão lướt mắt nhìn thấy hai người đứng đó, ánh mắt dừng lại một chút trên hai bàn tay đan chặt.

Quay lại về mặt đã trở về trạng thái ban đầu, hướng ba hắt lên tiếng:

- Để ta xem nào.. Hoắc Triều năm nay vận số tốt nhỉ, phát triển cứ như thuyền gặp gió. - Bà ngừng một chút. - Năm nay nên đầu tư nhiều một chút cho chi nhánh bên Mỹ.

Ba Luân chăm chú nghe, cũng không bắt ngờ khi lão lão biết được những việc này, Hoài lão lão trước nay chính là nói gì trúng đó.

- Hmm.. Vợ chồng ân ái thế này chắc ta cũng không cần nói gì thêm đâu.

Lão lão nhìn vợ chồng Triều ngồi cạnh nhau còn nắm chặt tay mỉm cười hiền hòa, không khỏi nhớ đến mối tình đã từng tươi đẹp đầy trắc trở của bản thân.

Hai người nghe thế theo phản xạ quay sang nhìn, ánh mắt chạm nhau, hạnh phúc cùng thương yêu tràn đầy

- Để ta xem hai đứa này nào.. - Lão lão quay sang nhìn ba mẹ nó.

- Tên tiểu tử nhà cậu bao lâu không gọi điện, về thăm hai người rồi?

Ba mẹ nó ngạc nhiên nhìn nhau, họ nhớ chưa từng cùng bà nhắc đến mình còn một thằng con trai, làm sao bà lại biết.

- Sao.. Lão lão lại biết được việc này? - Giọng mẹ Huyền trầm xuống. - Đòi tự lập cũng được 10 năm rồi.

- 10 năm.. - Hoài lão lão đâm chiêu. - 10 năm đổi lấy thành công như bây giờ cũng đáng.

- Hử? - Ba Khải nheo mày. - Ý lão lão là..?

- Ta chỉ có thể nói thế thôi, có thể suy nghĩ xem việc giao Lạc Tử cho nó?

- Không biết được, đi một cái đã 10 năm, chẳng được tích sự gì. - Nhắc đến đứa con lớn, ba Khải có vẻ tức giận.

- Tuổi trẻ mà, mặc kệ để chúng quyết định con đường cho mình đi. - Ba hắt đỡ lời.

- Lạc Tử bây giờ cũng quá hoàn hảo rồi, không cần phải lo quá nhiều tâm tư nữa đâu.

Hoài lão lão này tinh thông mọi thứ, thậm chí còn nhìn thấu vận mệnh sau này, lời của bà một lần nói ra, không sớm thì muộn cũng sẽ linh nghiệm.

Lúc đầu, chẳng ai trong họ tin tưởng bà, còn nghi ngờ người này chính là trốn từ viện tâm thần ra. Nhưng, mọi thứ thay đổi khi một lần họ đến nơi này, bà ấy đi ngang như vô tình để lại một câu nói “năm nay sẽ có bão lớn đây” mà thay đổi toàn bộ suy nghĩ của họ.

Năm đó, Lạc Hi 9 tuổi, như lời nói của bà, đó là một năm mây đen ngập trời, không phải là thời tiết xấu mà là Lạc Tử không ổn.

Mộc Châu Khải lúc ấy mệt mỏi chống đỡ với dư luận, làm việc ngày đêm, bận rộn quên cả gia đình, cả người tiêu tụy đi. Đến khi gần như không còn hy vọng, mọi thứ đột nhiên thay đổi, bây giờ nhắc đến ông hoàng giới kinh doanh, đầu tiên người khác nghĩ đến chính là chủ tịch tập đoàn Lạc Tử.

Bà Khải đáp lại một tiếng rồi chìm vào suy nghĩ, thằng nhãi ranh nhà mình rốt cuộc 10 năm nay đã sống như thế nào?

- Hải Yên, Tiểu Huyền, đến đây cùng ta nói chuyện một chút. - Bà lão đứng dậy lôi kéo hai người ra ngoài.

Ba người đi đến bàn đá bên cây thụ to lớn, bà lão mới thở một hơi.

- Có chuyện gì sao? - Hải Yên nhíu mày.

- Lạc Hi và Khắc Hàn, hai đứa nó đang yêu nhau à? - Bà ngồi xuống ghế.

- Đúng vậy, cũng khoảng được một năm rồi. - Tiểu Huyền suy tư.

- Có vẻ bọn nhỏ thương nhau lắm. - Nhắc tới, Hải Yên vui vẻ.

- Không được. - Hoài lão lão kích động đập bàn đứng dậy. - Bọn nhỏ không được, tuyệt đối không được ở cạnh nhau.

31. Chương 31 - Số Mệnh Đã Định

Khi nhìn thấy Khắc Hàn và Lạc Hi đi cạnh nhau, nắm tay nhau, trong lòng bà dâng lên cảm giác bất an khó tả. Loại cảm giác này, chính xác như năm ấy, bà liên nghĩ, không lẽ hai đứa trẻ này cũng giống như mình?

Đặc biệt khi loại cảm giác này ngày càng rõ ràng, lúc bà nhìn vào hai người họ thấy rất rõ, rất rõ, hình ảnh của rất nhiều năm sau, một hiện thực tàn khốc!

Hoài lão lão lo lắng đến mức nhanh chóng gọi hai người mẹ ra ngoài kích động cảnh cáo. Bi thương thay, bà không thể nói gì nhiều hơn với họ rằng Khắc Hàn và Lạc Hi tuyệt đối không thể ở cạnh nhau. Mạng hai đứa nó khắc nhau một cách mãnh liệt, tình huống xấu nhất trả giá cho sự ngoan cố chính là cái chết của một trong hai người.

Hai người mẹ nghe nói thể sắc mặt tái xanh, bàng hoàng không nói nên lời. Rõ ràng là con của họ đã được dành cho những thứ tốt đẹp nhất, nhưng Nguyệt Lão lại không chiếu cố họ, dây tơ hồng không thể vì họ mà thắt chặt.

Sau khi hai gia đình họ trở về, Hoài lão lão một mình đi dạo trên đồng cỏ xanh ngát phía sau ngôi chùa. Một đoạn kí ức thời còn trẻ của bà đột nhiên ùa về, nhắc nhở bà đã từng sai lầm trong lựa chọn của mình, vì sự sai lầm đó mà đánh mất người mình yêu thương nhất.

Nhớ đến bản thân mình hồi đó, bà không muốn Lạc Hi cùng Khắc Hàn lại phải chịu sự khổ đau như bà. Nỗi đau mất đi người mình yêu thương nhất, thật sự có thể so sánh với hình phạt xuyên tim dưới địa ngục.

Ngày xưa ấy, bà biết rằng bà cùng người mình yêu thương không thể ở bên cạnh nhau, nhưng bà không có cách nào quên đi người. Bà quyết định đánh cược một lần, dùng tình yêu của mình, cùng với thượng đế chơi một ván. Cuối cùng bà thua cuộc mang theo con tim đầy vết thương trở về, tình yêu của bà không đủ để giữ lấy mạng sống của người bà yêu. Nỗi đau này không một ai có thể thấu hiểu, không ai có thể cùng bà gánh vác, bà hiểu nó đau đớn đến mức nào.

Vậy nên bà không thể để một việc như vậy lặp lại một lần ở mấy chục năm sau. Khắc Hàn và Lạc Hi, định sẵn là không có hy vọng ở cùng nhau. Cho dù yêu nhau nhiều thế nào, có thể hy sinh vì nhau thì thế nào? Một người bình thường làm sao có thể đùa nghịch với thượng đế? Nhưng mà.. có thể có ngoại lệ hay không?

Trên đường về nhà hai bà mẹ chẳng ai tập trung vào câu chuyện mọi người đang cùng nhau nói, tinh thần vô cùng sa sút.

Xe dừng trước biệt thự, Lạc Hi đi đến cổng bỗng cảm thấy thiếu thiếu gì đó, quay người lại ra là mẹ vẫn còn ngồi trên xe.

- Mẹ, tới nhà rồi.

Nó ở trước mặt mẹ Huyền đang ngậy người hươ tay.

- À.. Ra đây.

Lạc Hi nhìn mẹ mình có chút kì quái, nhưng rất nhanh đã quên đi cùng nhau đi vào nhà.

Trong lòng Tiểu Huyền cả ngày thấp thỏm không yên, cứ nhìn con gái rồi lại thở dài, ánh mắt bi thương. Con gái, lần này mẹ phải làm thế nào đây.

Triều gia

Hải Yên bên này cũng giống bên kia, đứng trong bếp làm cơm chốc chốc lại ngó ra con trai đang xem tivi bên ngoài thở dài. Hoắc Luân đi khắp nhà tìm vợ, vào đến bếp nhìn thấy biểu hiện lo lắng của vợ mình, mày kiếm nhíu lại.

- Yên Yên.. - Anh đi tới bên cạnh. - Làm sao đây?

- À, không có gì, có lẽ say nắng rồi, hơi nhức đầu. - Hải Yên cười gượng, trả lời qua loa.

- Lên phòng nghỉ đi, đừng nấu gì nữa, anh không đói. - Hoắc Luân làm động tác dìu vợ lên lầu.

- Con sẽ đói. - Cô nhìn hẩn bên ngoài phòng khách.

- Nó đói sẽ tự biết sang nhà con dâu tìm đồ ăn. Lên phòng, nhanh.

Hoắc Luân nghiêm giọng ra lệnh khiến Hải Yên không thể nào không nghe theo. Đồng thời, hai từ “con dâu” ngọt ngào được thốt ra từ miệng chồng mình khiến cô đau lòng. Có lẽ việc này không chỉ khiến hai đứa nhỏ bị tổn thương, mà bậc cha mẹ như họ cũng khó lòng chấp nhận.

Khắc Hàn quay sang nhìn hình ảnh tình tứ của cha mẹ mình, chép miệng cười cười.

Buổi tối đó, là một đêm khó ngủ..

Hải Yên trần trọc lẩn qua lẩn lại không chợp mắt được, lẩn đến người bên cạnh cũng không thể ngủ. Hoắc Luân đang tay ôm lấy người đang làm loạn thấp giọng hỏi:

- Có tâm sự?

Hải Yên xoay người rúc vào trong lòng anh, phiền não nói:

- Em không biết phải làm thế nào.

- Làm sao? Em làm việc có lỗi với anh rồi à. - Giọng Hoắc Luân như đang đùa nhưng lại có chút lạnh.

- Suy nghĩ bậy bạ cái gì.

Hải Yên khổ não than, giờ phút này còn có thể ăn dấm chua, cô đang lo lắng chết đi được.

- Thế thì làm sao?

- Lúc sáng, Hoài lão gọi em và Huyền ra ngoài nói chuyện. - Cô chậm rãi kể.

- Ủ, thế nào? - Hoắc Luân cương chiều vuốt tóc vợ.

- Lão nói, Hi Hi và Tiểu Hàn không thể ở cạnh nhau.

- Cái gì? - Hoắc Luân bất ngờ la lớn.

Tin tức này thật sự chấn động, đến người luôn luôn có thể giữ được bình tĩnh như anh cũng phải ngạc nhiên.

- Suyt.. Nhỏ thôi. - Hải Yên vội vàng che miệng anh lại.

- Tại sao? - Về mặt Hoắc Luân rõ khổ não hỏi vợ.

- Không biết. Hoài lão lão không chịu nói, chỉ nói với bọn em rằng hai đứa không thể ở cạnh nhau.
- Nếu tội nhỏ không muốn thế?
- Tình huống xấu nhất là một trong hai không thể tiếp tục tồn tại.

Đồng tử Hoắc Luân tròn to, chuyện gì thế này, câu chuyện hoang đường như vậy cứ nhiên lại xảy ra trên người con trai họ.

- Chúng ta phải tách tội nhỏ ra sao? Nhưng mà, chuyện này em không cảm thấy hoang đường? Sau này em không nên tin vào những thứ này nhiều quá.
- Em không biết. Em chẳng biết phải làm thế nào. Anh cũng biết trước giờ những gì Hoài lão nói chưa từng sai lệch. Cho dù là hoang đường đi nữa thì em cũng không muốn nó xảy ra, thà rằng sớm tránh đi còn hơn để xảy đến mới tin tưởng. - Hải Yên như sắp khóc đến nơi. - Thì ra vẫn còn người có tình duyên trắc trở hơn chúng ta, mà lại chính là Tiểu Hàn.
- Không sao đâu, chuyện này từ từ anh sẽ nghĩ cách. Ngủ thôi. - Hoắc Luân ôm vợ vào lòng.
- Sẽ không sao chứ? - Hải Yên vẫn còn lo lắng ngược mắt lên hỏi.
- Không sao cả, trời sắp cũng có anh cùng em chống đỡ. Ngoan, ngủ thôi.

Hoắc Luân an ủi vợ xong, đợi vợ ngủ say, chính mình lại trần trọc không ngủ được. Bản thân suy nghĩ đây thật sự là một câu chuyện khó tin, nhưng trong lòng vẫn nửa tin nửa ngờ, có lẽ đúng là sớm tránh đi sẽ tốt hơn.

Anh đã từng nói rằng vợ chồng mình vì gia đình ngăn cấm mà gặp phải rất nhiều khó khăn mới đến được với nhau, nên nhất định chuyện của con trai sau này anh sẽ không nhúng tay vào, nhưng không nghĩ đến sẽ có lúc tình thế bắt buộc anh phải làm trái với lời mình từng nói.

Sáng hôm sau

Mọi việc sinh hoạt hằng ngày vẫn diễn ra như bình thường, một bàn ba người cùng nhau ăn sáng xong. Triều Khắc Hàn đứng dậy xách balo chuẩn bị đi, đột nhiên quay người lại nói với ba mẹ:

- Ba mẹ, hôm nay con đi chơi với Lạc Hi.

Hai người kinh ngạc nhìn nhau, lâu lắm rồi mới nghe được con trai trước khi ra cửa thưa với mình một tiếng.

Trong lúc Hải Yên còn đang suy nghĩ có nên tách bọn chúng ra từ bây giờ hay không, chưa kịp trả lời đã bị chồng cướp lời.

- Ừ đi đi.

Hắn nhanh chóng rời khỏi nhà.

Hải Yên nhìn chồng mình đang thảnh thơi đọc báo, thật sự không hiểu tại sao anh lại làm thế.

- Đừng nhìn anh như vậy. - Hoắc Luân xếp báo vào.
- Ý câu nói “anh sẽ nghĩ cách” của anh là như vậy sao? - Cô vẫn chưa hết ngỡ ngàng.
- Bà xã đại nhân, em lại nghi ngờ năng lực của anh?
- Không tin anh được, có lẽ phải để em tự mình giải quyết. - Hải Yên đột nhiên xắn tay áo, như chuẩn bị ra trận.
- Này này, kích động như vậy làm gì. - Hoắc Luân nhanh chóng ngăn vợ lại. - Hết năm nay, để Khắc Hàn đi du học Mỹ.
- Hả? - Mắt cô mở rõ to. - Đi.. đi Mỹ? Tại sao?
- Em muốn để nó ở đây để hai đứa nó tiếp tục như vậy?
- Không. Nhưng anh đột ngột quyết định thế có khó khăn cho bọn chúng không?

- Con trai mình rất thông minh.

Triều Hoắc Luân chỉ để lại một câu nói, khoát áo vest lên rồi đứng lên thơm vào trán vợ một cái, nhần nhủ:

- Công ty có việc gấp, anh đi một chút liền về.

- Tết cũng phải đi làm, anh đấy, chính là đại cường công việc. - Hải Yên bắt đầu cần nhần.

- Có hợp đồng đột xuất thôi mà. Em lại cần nhần rồi. Bà xã à, em nhần thêm một chút nữa là sẽ xấu đi đấy. - Anh cười cười.

- Không biết, mau về đấy.

- Được, tối cùng em ăn cơm.

Triều Hoắc Luân chạy đến công ty một chuyến nhanh chóng ký xong bản hợp đồng đến không đúng thời điểm. Thuận đường đi làm hồ sơ du học giúp con trai, hôm qua anh suy nghĩ cả đêm cuối cùng nghĩ ra được cách này.

Khoảng cách địa lý không phải là khó khăn lớn nhất trong tình yêu, nhưng mà xa mặt thì cách lòng. Nhất là khi hai bên chẳng có bất kì phương tiện nào để biết về cuộc sống của nhau! Ái này xem chừng cũng không phải dễ dàng.

32. Chương 32 - Anh Yêu Em

Trạm xe bus

Khắc Hàn cùng Lạc Hi bước lên xe bus vắng khách, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, nó hỏi:

- Sao tự nhiên lại muốn đi chơi?

- Tự nhiên muốn thôi. - Hấn thản nhiên đáp.

- Sao tự nhiên lại đi xe bus?

- Tự nhiên thích.

- Tự nhiên cái vậy. - Nó bĩu môi.

- Trải nghiệm thử coi đi bus là thế nào..

- Mình đi đâu? - Nó thôi không tiếp tục vấn đề trên.

- Không biết!

- Thế cũng lời tao đi. - Nó trợn mắt.

- Tao đi đâu mày cũng đòi theo mà, sao giờ ngồi đây than vãn?

- Mày phải quyết định đi đâu rồi mới rủ tao đi chứ. - Nó bực dọc khoanh tay không thềm nhìn hấn.

- Ồ hay.. Cô này..

Hấn không chịu tiếp tục cùng nó giằng co, hai người không ai nhường ai, cãi vã như không biết mệt, cuối cùng lãnh trọn hậu quả, xe đi lỡ trạm. Lạc Hi mặt hầm hầm xuống xe, hấn im lặng bước theo sau..

- Đó! Tại mày đó, nhìn đi.. Lố ba trạm rồi nè. Lại phải đợi trạm quay về, biết đợi tới khi nào?

- Được rồi, là sao sai. - Hấn đầu hàng.

- Hừ.. - Nó bực mình quay mặt đi.

- Khu này sao nhộn nhịp vậy, đang tết mà bán đồ quá trời.

Hắn nhìn một lượt xung quanh, nó cũng tò mò ngó theo. Đúng là ở đây đặc biệt đông người, giống như là chợ đêm của những ngày tết vậy. Hai con người lạ đường đứng bơ phờ bên vỉa hè.. về mặt y như rằng in cả câu “đây là đâu và tôi là ai”.

Mộc Lạc Hi thở dài một tiếng, mặc kệ nơi này là vùng kì lạ nào, trước mắt chơi cái đã, dù cho là có lạc thì vẫn là có đôi có cặp.

- Đi. - Nó kéo tay hắn.

- Đi đâu?

- Đi chơi.

Hắn ngạc nhiên, con nhỏ này.. đúng là không biết chữ sợ viết thế nào, không lo một lát không biết đường về cơ.

- Ham chơi. - Hắn choàng vai nó.

- Chúng ta giống nhau. - Nó nói lại.

Hai người sánh bước chen vào dòng người phía trước, khu phố này thật kì lạ, đồ bán ở đây cũng thật khác người đi?

Khắc Hàn nhìn qua một lượt, thấy người kẻ bên hứng thú vui vẻ thì bản thân chỉ lén lút chép miệng. Trong lòng thầm nghĩ

“Thật sự.. ở đây toàn là những người yêu thiên nhiên.”

Những món đồ trang sức được làm từ cành cây đơn giản, điểm thêm những bông hoa xinh xắn. Những gian hàng thư pháp thì toàn nguyệt bạch ngoạn những câu về cỏ cây mây lá, chứ chẳng phải những câu “an khang thịnh vượng” thường thấy trong dịp tết. Đồ ăn thì bán toàn trái cây, nước uống cũng là nước ép trái cây...

Hắn âm thầm than thở, không biết có cái gì lại thu hút mọi người đông đến vậy, cũng không biết tại sao nó lại hứng thú với những món đồ “kì lạ” như vậy.

Mộc Lạc Hi đứng trước một gian hàng toàn là màu xanh và nâu, xung quanh cây leo bám vào bảng hiệu, những bông hoa nhỏ tự nhiên mọc lên lại càng khiến cho gian hàng nhỏ thêm xinh đẹp.

Lạc Hi đứng ngắm nghía một chiếc vòng rất lâu, cho đến lúc một cô gái đi ra và nói với nó chiếc vòng này không bán.

Mặc nó năn nỉ cô gái ấy thế nào, cô cũng không chịu bán đi, hắn từ xa đi tới.

- Thích cái gì?

- Thích vòng này, nhưng chị ấy bảo không bán. - Nó ngược mặt lên nhìn hắn.

Hắn nhìn món đồ nó chỉ, một chiếc vòng được quấn thành từ cành cây, điểm xuyên thêm màu trắng hơi ngả tím nhẹ nhàng của những bông hoa nhỏ. Cấu trúc cực kì đơn giản nhưng không hiểu thế nào hắn cũng chăm chăm nhìn đến một hồi.

- Tại sao không bán? - Hắn ngược lên hỏi cô gái.

Cô gái nhìn thấy hắn, đáy mắt hơi dậy sóng, dường như chưa chắc chắn về suy đoán mình của mình mà nói lại.

- Nó chỉ dành cho người thích hợp thôi.

- Nói như chiếc vòng này có phép.

Hắn nhếch mép khinh thường, tùy tiện cầm chiếc vòng lên xem. Cô gái đưa tay muốn ngăn lại, đột nhiên những bông hoa đổi màu tím, đẹp đẽ một cách lạ thường.

Cô ấy cả kinh, hắn và nó cũng ngạc nhiên, ánh mắt như bị màu tím ấy kéo lấy không rời ra được.

- Cái này.. - Cô gái lắp bắp.

Mộc Lạc Hi nhìn lên, ánh mắt dừng trên người cô gái như tìm kiếm một câu trả lời.

- Không thể nào... - Cô gái khó tin lên tiếng.

- Thế là thế nào? - Hấn ngược lên.

- Hai người.. sinh ngày mấy? - Cô vẫn còn bất ngờ hỏi.

- 18/11.

Hai người không hẹn mà cùng đồng thanh.

- Cùng ngày? - Cô nhú mày, không thể.

Nó gật đầu.

- Thế cậu sinh lúc mấy giờ? - Cô nhìn hấn.

- Mười một. - Hấn đáp cụt lủn.

Cô gái im lặng một hồi..

- Còn cô? - Cô nhìn nó.

- Mười hai giờ.

... 11 giờ, 12 giờ.. sang ngày mới rồi còn gì? Là họ!

- Giữ nó đi. - Cô cụp mi mắt.

Đều giống nhau cả, những người không được nguyệt lão chiếu cố..

- Sao? - Nó nhú mày không hiểu.

- Cứ giữ nó đi, có lẽ.. sẽ có ích.

Cô đi vào trong được một đoạn, chợt nhớ ra quay lại nói.

- Tôi tặng, chúc hai người hạnh phúc.

Cô gái kì quặc đó cười, nụ cười cô ấy sáng như nắng ban mai, đẹp thật đẹp nhưng khung cảnh lúc ấy trông thật bi thương..

Mộc Lạc Hi khó hiểu nhận lấy chiếc vòng từ tay hấn, đẹp thật..

Trên tay hấn là màu tím đậm, trên tay nó là màu tím phấn, đặt xuống thì màu tím lại biến mất..

Là thủ thuật nào đó, hay thật sự thần kì như vậy? Giống như cô gái ấy nói?

- Đi thôi.

Hấn đeo chiếc vòng lên tay nó rồi nắm lấy dẫn đi.

- Khắc Hàn.

- Huh?

Lạc Hi vừa nắm tay hấn đi, vừa suy tư gọi, một lúc sau mới nói được suy nghĩ của mình.

- Chị gái lúc nãy ấy..

- Nãy giờ là mày suy nghĩ về cái chuyện đó? - Hấn dừng lại.

- Ừ thì.. chị gái đó nói chuyện khó hiểu quá, với lại.. - Nó đưa tay lên. - Cái vòng này nữa, khó hiểu y như chị đó luôn.

- Nghĩ nhiều làm gì. Cái vòng này chắc cũng do gì đó thôi chứ trên đời làm gì có chuyện phi lý như vậy. - Hấn đan tay mình vào tay nó.

- Thôi vậy.. mình kiếm gì ăn đi? - Nó cười nhẹ nhàng.

Hai người ăn trưa xong, nghiên cứu mắt một lát mới bắt được chuyển xe về nhà..

Trời chập choạng tối.

- Hi Hi ơi..

Mộc Lạc Hi đang ngồi trong phòng, nghe tiếng gọi tên mình, liền dáo dác nhìn quanh.

Dừng lại bên cánh cửa ban công hơi hé, gió bên ngoài thổi vào khiến tấm rèm lụa bay lên, mờ ảo hiện ra thân ảnh cao to.

Lạc Hi bước chân trần đến gần, vén tấm rèm lên, lộ cái đầu nhỏ ra ngoài.

- Khắc Hàn?

Triều Khắc Hàn nhìn thấy nó liền cười, vươn tay kéo nó lại gần, ôm sát vào người.

Ở khu biệt thự vắng vẻ của họ, gió đêm đặc biệt mát, mát chẳng kém gì gió ngoài biển.

Khắc Hàn ôm Lạc Hi trong lòng rất lâu không nói gì..

Hai người cùng nhau đứng như thế, cùng nhau nghe tiếng gió rít bên tai, cùng cảm nhận cái lạnh thấm vào da thịt, cùng lắng nghe nhịp tim của đối phương.

Lạc Hi áp mặt bên ngực hắn, có thể rõ ràng nghe thấy tiếng “thình thịch” mạnh mẽ bên tai.. nhịp tim của Khắc Hàn, nhanh quá!

Theo hắn, nhịp tim của nó cũng tăng dần, đập nhanh đến kì lạ, giống như ở lần đầu tiên hắn nói câu “chúng ta quen nhau đi” cùng nó.

Cũng đã gần hai năm trôi qua rồi..

Nghĩ đến khoảng khắc đó, Lạc Hi mỉm cười hạnh phúc, vùi đầu vào lồng ngực rắn chắc. Đến tận bây giờ nó vẫn chưa nghe hắn nói qua những lời lẽ yêu thương..

Họ quen nhau cũng không khác gì với lúc chưa quen, chỉ có hắn sẽ nắm tay nó nhiều hơn, và còn có hôn nữa. Nhiều lúc cũng nghi ngờ không biết hắn có thật sự thích nó.

Ước gì, một lần được nghe, ba từ thiêng liêng đó..

Khắc Hàn ôm nó trong lòng, say mê hít hà hương thơm trên mái tóc, cô gái của hắn vừa tắm xong mái tóc ẩm ướt lại còn rất thơm nữa.

Rất lâu sau đó hắn mới buông nó ra, Lạc Hi tò mò hỏi:

- Làm sao vậy?

Hắn tự nhiên lạ quá..

- Không có gì, chỉ là nhớ Hi Hi..

- Hả? - Nó cả kinh, khóe môi giật giật. - Nhớ?

- Rất nhớ.

- Điên à? Mới đi chơi lúc sáng còn gì?

Nó thật sự lo lắng hắn bị gì, bàn tay trắng nõn áp vào hai bên má hắn, xoa xoa một hồi.

Khắc Hàn ảo não, tại sao nói nhớ nó mà nó không rung động? Lại còn bảo hắn điên?

- Thật đấy..

- Quý mới tin. - Nó lè lưỡi.

Hắn nhìn về mặt nó, rất nhanh hôn lên môi nó một cái. Sau đó khoái chí nhìn gương mặt từ bất ngờ chuyển sang ửng hồng.

- Lạc Hi..

- Hả? - Nó chờ người đáp như cái máy.
- Lạc Hi..
- Thì nói đi. - Nó lấy lại tinh thần.
- Tao nói một lần thôi đó, nghe kĩ nha. - Hấn đột nhiên nghiêm túc.
- Nói thì nói đi, sao lằng nhằng qua..
- Anh yêu em.

Mộc Lạc Hi sững người, hấn nói gì cơ? Nói gì ấy?

- H..ả..?
- Hi Hi, anh yêu em. - Hấn lặp lại.
- Mà..

Nó vẫn còn ngạc nhiên, đã bị hấn ôm lại lần nữa.

Chơi với nhau 17 năm, rồi yêu nhau đến nay, lần đầu nó nghe hấn bộc lộ tình cảm của mình.

Khoảng khắc nghe hấn nói, nó biết, nó là người con gái hạnh phúc nhất thế gian.

Có tình cảm gia đình, có tình bạn gắn kết, có cả người con trai mình yêu thương.

Lạc Hi đẩy Khắc Hàn ra, đôi mắt nâu nhìn thẳng vào mắt hấn, hít một hơi thật sâu, mỉm cười và nói lại:

- Khắc Hàn.. Em cũng yêu anh.

Lạc Hi nhìn thấy hấn xúc động, đem nó ôm vào lòng.

Khắc Hàn vùi trong mái tóc đó, ánh mắt đỏ ngầu..

Trong hai người, chỉ có mình hấn biết, mối quan hệ này không thể duy trì lâu hơn nữa.

Chỉ có mình hấn biết, hấn sắp phải đi.

Hấn biết.. biết hết..

Hấn chỉ không chắc chắn, không đủ tự tin.. rằng Lạc Hi, có thể đợi hấn được không?

Những ngày qua vì bận phải sửa lại một số chỗ nội dung chưa hợp lý và những chỗ văn phong chưa hay ở những chap trước bao gồm cả lỗi chính tả (phải nói là sửa khá nhiều chỗ, hầu hết chap nào cũng có sửa) cho nên có sự chậm trễ trong việc ra chap..

Không biết nói có truyện xuyên không đang nằm trong kho thì phản ứng của mọi người ra sao =)) vẫn chưa muốn nhảy hố :)))

Đây là wordpress của ta, thích thì ghé chơi: tinhvann.wordpress.com

33. Chương 33 - Đến Trễ

Một năm trôi qua trong lặng lẽ, mọi thứ dường như khác đi rất nhiều, những đứa con nít ngày xưa cũng đã trưởng thành rồi..

Suốt một năm nay, Triều Khắc Hàn và Mộc Lạc Hi mỗi ngày đều cùng nhau trôi qua, từng ngày lẽ, ngày sinh nhật, đều sánh vai cạnh nhau..

Ở một ngày của rất nhiều năm sau, Mộc Lạc Hi ước rằng, hôm đó mình mãi mãi đừng tỉnh dậy, cứ tiếp tục chìm trong chiêm bao thì tốt biết mấy?

Ánh sáng rọi vào vào khung kính thủy tinh, gọi dậy cô gái lười biếng nằm trên giường..

Lạc Hi ngồi dậy, đưa tay vò rối mái tóc, ánh mắt lơ đãng lướt qua tủ đầu giường, trên đó dán một mảnh giấy màu xanh.

Lạc Hi tò mò cầm lên xem..

“Lạc Hi, tao nhất định sẽ quay về. Nhất định, đợi tao!”

Nó nhìn tờ giấy, há hốc miệng không thể thốt lên lời nào..

Đợi? Hắn muốn đi đâu?

Tại sao không nói với nó? Tại sao lại bất ngờ như vậy?

Giờ hắn đang ở đâu?..

Một tiếng trước

Cửa phòng mở ra, một chàng trai ăn vận lịch sự, toàn thân toát lên nét trưởng thành, chàng trai bước đến bên cạnh giường, đứng đó và nhìn người con gái mình yêu thật lâu..

Hắn ngồi xuống cạnh nơi nó đang ngủ, dùng ánh mắt thâm tình đầy vương vấn nhìn nó.

Mộc Lạc Hi.. Lần này tao đi, không biết khi nào mới quay lại. Mà có thể đợi tao được không?

Triều Khắc Hàn ngồi đó, ánh mắt nhìn mãi khuôn mặt của cô gái nhỏ, hắn muốn ghi nhớ, mãi mãi khắc sâu khuôn mặt hắn yêu đến say đắm này.

Người con gái này, hắn đơn phương cũng đã 15 năm, cuối năm 15 tuổi hai người yêu nhau, đến cuối năm 17 tuổi lại phải xa rời.. Rốt cuộc thời gian thật sự bên nhau, thuộc về nhau cũng chỉ có 2 năm, làm thế nào bây giờ?

Triều Khắc Hàn yêu thương hôn lên vàng trán nó, trong lòng có rất nhiều điều muốn nói, đến lúc nhìn thấy nó đều nuốt xuống hết cả, chỉ muốn ngắm mãi gương mặt này.

Thời gian trôi qua rất lâu, hắn mở cửa đi khỏi..

Sân bay

- Khắc Hàn, con đi một mình nhớ giữ sức khỏe nhé. - Mẹ hắn sụt sùi dặn dò.

- Con biết rồi, mẹ đừng lo lắng.

Hắn an ủi mẹ mình, ánh mắt nhìn về phía cửa xa xôi, Lạc Hi giờ này chắc đã dậy rồi? Có nhìn thấy lời nhắn của hắn không?

Hải Yên nhìn con trai mình, biết con mình đang luyến tiếc mong ngóng, trong lòng cũng thay con nhói đau.

“Khắc Hàn, mẹ xin lỗi, mẹ không cố ý chia cắt hai con, chỉ là mẹ không muốn những lời nói kia của Hoài lão trở thành sự thật. Mẹ còn phải đợi chờ con thành tài nữa..”

- Sắp đến giờ rồi, vào đi con. - Ba Luân vỗ vai hắn.

Triều Khắc Hàn ngược nhìn ba mình, hai cha con nhìn nhau thật lâu, đây là cách một người cha tạm biệt con mình sao?

Khắc Hàn đã cho ba mình thật nhiều cơ hội rồi, nhưng ba vẫn không chịu nói với hắn sự thật tại sao lại phải đưa hắn đi.

Hắn biết ba muốn tốt cho mình, biết được ba muốn đưa mình sang Mỹ từ một năm trước rồi..

Hắn suy nghĩ mãi, chắc chắn có lý do nào đó, không hoàn toàn chỉ là “vì tương lai” như ba nói. Rõ ràng có nhiều cách để hắn thành công nhưng ba lại chọn cách này, tại sao biết nhưng vẫn cố tình chia cắt hai người họ?

Cả mẹ nữa, những câu nói kì quặc hắn nghe được ở ngoài cửa phòng chưa đóng kín của hai người một năm về trước cứ mãi quanh quẩn trong hắn suốt.. đến cả mẹ, cũng mong chia cắt hai người họ.

Ngày hôm đó hắn không ngủ được, mò xuống bếp định kiếm tí gì ăn, đi ngang qua phòng ba mẹ liền nghe thấy giọng ba Luân la lên “cái gì”.

Hắn chỉ là vô tình nghe thấy sau đó tò mò lại gần thôi..

Hắn nghe được mẹ nói “Hi Hi và Tiểu Hàn không thể ở cạnh nhau”

Lúc ấy chẳng biết thế nào hắn liền bỏ đi, chỉ nghe được một câu đó, sau đó thì không rõ gì nữa..

Thật ra hắn có thể bỏ đi, có thể trốn tránh hoặc cũng có thể cùng ba mẹ thương lượng, nhưng hắn lại chọn cách ngoan ngoãn chấp nhận.

Ba mẹ hắn, hắn hiểu rõ, bất cứ việc gì họ làm cũng có lý do của bản thân, hắn sẽ đợi đến ngày họ tự mình nói ra với hắn. Hoặc cứ cho là họ chỉ đơn giản muốn hắn đi, thì hắn sẽ đi rồi sau đó vinh quang mà trở về .. mười mấy năm đường dục, hắn cũng phải đáp trả.

Khắc Hàn hiểu rõ tính cách Lạc Hi, chỉ cần cho nó thấy được một chút hy vọng, nó sẽ không ngại ngần mà tiếp tục cố gắng. Giống như là, bảo nó đợi và hứa với nó nhất định quay về, thì chắc chắn nó sẽ đợi hắn, bởi hắn trải qua quãng thời gian này.

- Ba, người có gì muốn nói với con không? - Hắn hỏi thêm một lần.

- Những gì ta muốn nói, ta đã nói hết rồi. Ta hy vọng, qua đó con sẽ làm tốt.

Triều Hoắc Luân vẫn ngoan cố không nói, Triều Khắc Hàn chỉ có thể im lặng bước vào cổng soát vé..

Mãi đến khi máy bay của hắn rời khỏi đường chạy, một bóng dáng nhỏ bé lách qua từng người trong đám đông chạy vào.

Mộc Lạc Hi dừng lại trước mặt vợ chồng Triều, vẫn còn thở mạnh đưa mắt nhìn quanh họ.

Trễ rồi?

Nó nhìn xung quanh nơi đó, tìm hoài một bóng dáng, tại sao không thấy đâu cả?

Nó phát hiện sóng mũi mình cay xè, cổ họng mình nghẹn ngào, khóe miệng cảm nhận được vị mặn của nước mắt.

Mộc Lạc Hi lao đến bên người mẹ hắn, nhịn xuống cổ họng đau rát, gắt gao nắm lấy tay người, run run hỏi:

- Dì Yên, dì giấu Khắc Hàn ở đâu? Dì giấu Hàn ở đâu? Dì gọi Khắc Hàn ra gặp con đi.. Dì.. Dì nói gì với con đi, sao dì im lặng mãi vậy.

Nước mắt uất ức cứ thế trào ra, cả người vô lực ngồi bệt dưới đất.

Ai đó hãy nói với nó hắn chưa đi đi, hắn còn ở đây mà.

Hải Yên nhìn nó, nước mắt này giờ kìm nén cũng trào ra. Cô kéo nó dậy, yêu thương ôm nó vàng lòng, đau lòng mà nói:

- Hi Hi, Tiểu Hàn nó.. đã bay rồi.

- Không, con không tin.

Lạc Hi vùng vẫy thoát khỏi vòng tay của cô..

Nó còn chưa nói tạm biệt, còn chưa dặn dò hắn tự chăm sóc mình, còn nhiều lời chưa nhả ra.

Tại sao hắn đã đi rồi?

Đôi mắt nâu linh động thường ngày bây giờ tràn ngập đau thương.

- Triều Khắc Hàn, mày đang ở đâu. Đừng có chơi trốn tìm nữa, chán lắm rồi.. mày ra đây đi.. ra đây gặp tao đi mà.

Càng nói đến cuối, giọng càng nhỏ, tiếng nấc nở càng lớn.

Tại sao hấn đi mà không nói một lời trước với nó?

Tại sao hấn lại nhẫn tâm bỏ đi như vậy?

Nếu như nó biết, hôm qua là ngày cuối họ gặp nhau thì nó sẽ không cùng hấn đấu khẩu, sẽ ngoan ngoãn nghe lời hấn.

Nếu như nó biết, nó sẽ ăn vạ bên hấn cả ngày, sẽ không để hấn chờ dưới nhà tận hai tiếng, sẽ không bỏ về khi đang đi chơi giữa chừng.

Nếu như nó biết, hôm qua là ngày cuối họ gặp nhau...

Nó sẽ không giận hấn.. cả ngày hôm qua.

Lạc Hi để mặc nước mắt rơi, mặc mẹ hấn ôm mình tròn vòng tay..

Đến khi ba mẹ nó đuổi tới, nước mắt lại lần nữa vỡ òa, nó nhào vào lòng mẹ mình, khóc như một đứa trẻ.

Nó trách

Trách mẹ Huyện không nói với nó.

Trách ba Khải ngăn cản nó đến đây.

Chỉ cần

Mẹ nói với nó sớm hơn, nó sẽ đuổi kịp hấn.

Ba đừng ngăn cản nó, nó sẽ đuổi kịp hấn.

Tại sao?

Tại sao tất cả mọi người, luôn thể hiện là ủng hộ chúng, đến phút cuối lại nhẫn tâm chia cắt?

Thà rằng ngay từ đầu, ngăn cản chúng, thì tình cảm này sẽ không lớn dần, tình cảnh này sẽ không xảy ra.

Thà rằng ngay từ lúc chúng chưa yêu thương nhau, mạnh mẽ tách chúng ra, thì bây giờ đâu cần phải buồn?

Một khi tim đã biết yêu thương, trí đã biết thương nhớ, lòng đã biết đau buồn, thì dù là xa nhau theo cách nào, quanh đi quẩn lại, vẫn gói gọn trong một chữ đau.

- Hi Hi, đừng khóc nữa. Máy bay cũng đã đi rồi, con còn cố gắng níu kéo gì nữa. - Ba Khải lên tiếng.

Lạc Hi nhìn qua vai mẹ, ánh mắt dừng trên khuôn mặt ba mình.

Bây giờ con chỉ có thể giải thoát cho nỗi đau bằng cách này, ba bảo con dừng thì con phải làm thế nào đây?

Mẹ Huyện vỗ vào lưng nó an ủi, mặc dù nhìn con mình như vậy cô cũng rất xót xa, nhưng mà vai diễn bà mẹ nghiêm khắc vẫn phải tiếp tục.

- Chúng ta về thôi.

Giọng nói mẹ Huyện lạnh băng nhưng ánh mắt lại chứa đầy yêu thương.

Mẹ? Tại sao mẹ lại như thế? Trước giờ mẹ chưa từng dùng giọng nói như thế nói chuyện cùng con. Có phải, ngay từ đầu mẹ đã không thích Khắc Hàn? Vậy sau từ đầu mẹ không ngăn cản? Để con lún thật sâu vào rồi mới dùng lực thật mạnh kéo con lên? Đau lắm mẹ biết không?

Mộc Lạc Hi im lặng, buông mẹ mình ra, lặng lẽ bước về phía cửa.

Khoảng khắc nó thoát khỏi cái ôm, nước mắt đã không rơi thêm một giọt nào nữa..

Ba mẹ nó nhìn vợ chồng Triều một cái, gật nhẹ đầu rồi quay lại đi theo nó.

Suốt cả quãng đường trên xe, nó không nói một lời nào cả, không khóc cũng không làm loạn. Không gian trong xe im lặng như tờ, thà rằng nó khóc lên như ban nãy có lẽ họ sẽ yên tâm hơn, nhưng nó cứ như vậy bình tĩnh đến kỳ lạ, khiến họ cảm thấy thật bất an.

Về đến nhà, nó bỏ dép ra, đi về phòng mình, từng hành động đều nhẹ nhàng chậm rãi, không có một điểm muốn nổi loạn nào.

Đôi vợ chồng nhìn nhau, cứ giống như lúc nãy họ còn có thể kìm lòng, nhưng còn bây giờ, nó khiến lòng họ cũng nhói đau.

Mộc Lạc Hi trốn mình trong phòng, lòng rối như tơ vò, bao nhiêu lời trách móc giận hờn, theo nỗi đau mà bay biến.

Tất cả những gì còn lại trong tâm trí nó bây giờ ngoài Triều Khắc Hàn, cũng chỉ còn kỉ niệm giữa hai người.

34. Chương 34 - Kỉ Niệm

Mộc Lạc Hi ngồi trong phòng chờ đợi, tới bữa thì xuống ăn cơm, tới giấc thì leo lên giường trần trọc, cả ngày không mở miệng ra nói chuyện, cũng không cười lấy một cái, khóc âm lên lại càng không.

Cuộc sống trôi qua như cái xác không hồn..

Nói nó không biết trân trọng cuộc sống thì không phải, không biết thương bản thân lại càng không đúng.

Chỉ là lòng nó bây giờ rối lắm, nó cần một chút thời gian để sắp xếp lại mọi thứ. Nó cần định thần lại, rồi sau đó sẽ vui vẻ trôi qua mỗi ngày, tươi cười mỗi ngày để chờ đợi hần.

Kể từ ngày hần đi, nó chẳng biết được một chút tin tức nào của hần, dường như là bốc hơi khỏi thế gian.. Muốn biết hần có khỏe không, cũng không thể.

Thêm một đêm Lạc Hi không ngủ được, thêm một đêm cuộn chặt trong chăn nghe tiếng mưa xối xả ngoài kia..

Thức một đêm, là lại nhớ hần một đêm!

Sáng hôm sau

Vợ chồng Triều ngơ ngác nhìn con gái mình từ cầu thang đi xuống.

Mộc Lạc Hi hôm nay diện chiếc đầm màu lam, đeo chiếc túi xách nhỏ, mang trên chân đôi giày búp bê.

Giống như tiên nữ, treo bên môi nụ cười bước xuống nhà.

Mẹ Huyền nhìn nó, khiến lòng cô lại đau, nó đã thật sự không sao rồi, hay là giấu hết tất cả, cười như vậy để cô yên lòng?

- Ba mẹ, chào buổi sáng.

Nó bước đến gần hai người, cười tươi như đóa hoa nở.

Vợ chồng họ rót cuộc thở phào một tiếng, một tháng trôi qua, nó đã thông suốt rồi?

- Lạc Hi, chào buổi sáng. - Mẹ vuốt tóc nó.

Câu chuyện đó, Lạc Hi không nhắc, hai người họ cũng chẳng muốn nói tới nữa, có lẽ.. để nó quên hần đi sẽ tốt.

- Con ra ngoài một chút nhé.

Hai vợ chồng nhìn nhau..

- Ra ngoài hít thở chút không khí cũng tốt. Đi đi. - Ba Khải ôn tồn.

Ra khỏi nhà, theo thói quen nhìn sang khu vườn trồng bên cạnh.

Không có ai..

Mẹ Yên từ trong nhà đi ra, nhìn thấy nó chờ người đứng đó, cô cảm thấy có chút xót xa.

Ánh mắt nó nhìn về phía này, đầy hoài niệm cùng nhung nhớ..

Vậy mà trên môi, vẫn kiên cường duy trì mỉm cười.

Vườn nhà bên kia, nơi nó thả ánh nhìn theo, là vị trí ngày xưa hai đứa từng cùng nhau chơi đùa..

- Cậu làm gì á? - Cô bé ba tuổi ngây ngô hỏi.

- Thắt tóc cho cậu. - Cậu bé ba tuổi loay hoay với mái tóc dài chấm lưng..

- Cậu thì làm gì biết thắt chứ, đừng nghịch tóc tớ. - Cô bé vén tóc mình ra trước.

Cậu bé bỏ đi chạy về phía sau nhà, một lát sau quay lại với bông hoa màu tím trên tay.

- Thích không? Tớ gắn lên cho cậu nhé? - Cậu rõ ngoan cố.

Cô bé nhìn thấy bông hoa mang màu sắc mình yêu thích, vô cùng thích thú gật đầu.

- Hàn Nhi đeo lên giúp Hi Hi nhé.

Cô bé nhìn cậu cười híp cả mắt, nụ cười vô tư ngọt ngào..

Cậu bé tiến lại quỳ bên cô bé đang ngồi, vẽ mặt cực kì chăm chú cài chiếc bông đó lên.

- Hi Hi của tớ thật xinh đẹp.

- Thật sao?

Cô bé thích ý chạy vào nhà tìm gương.

Cậu bé ở ngoài sau nhìn theo, lo lắng gọi lại.

- Từ từ thôi..

Thì ra là, từ rất lâu trước đó, hắn đã thích nó rồi, chỉ có nó là vô tâm mãi không chịu nhận ra..

Mộc Lạc Hi bước khỏi cổng biệt thự, ra khỏi khu nhà vắng vẻ, bắt một chiếc taxi.

Nó không nói là muốn đi đâu, bản thân cũng không biết mình nên đi đâu, cứ ngồi trong xe để tài xế chạy qua hết con đường này đến con đường khác.

Ngang qua một quán ăn nhỏ trên phố, nó xuống xe đi vào nơi đó.

Quán ăn này hai người họ cực kì thích đến, tuần nào cũng chạy đến hai ba lần, đến mức trở thành khách quen. Là chuyện của rất lâu trước đây rồi, không biết bây giờ bà chủ còn nhớ nó không.

Phục vụ đưa thực đơn đến, nó nhìn vào lại bất chợt nhớ lại..

- Cái này ngon lắm í, mình ăn cái này đi. - Cô bé chỉ vào tờ thực đơn.

- Vậy ăn cái này.

- Cái này nữa, à cái này.. cái này cũng ngon nữa. - Cô bé chỉ loạn xạ trên tờ thực đơn.

Cậu bé nhìn bàn tay trắng nõn chỉ trỏ đủ món, háng giọng.

- Ăn không hết sẽ lãng phí, lãng phí thì sau này sẽ không được ăn nữa đấy.

- Vậy sao.. - Cô bé bông ảo não. - Thế cho Hi Hi gọi thêm món này nữa thôi nhé. - Cô bé trưng ra bộ mặt tội nghiệp.

Nhìn vẻ mặt cô bé, cậu bé chỉ có thể cười, không thể cưỡng lại.

- Được rồi, chỉ hai cái này thôi nhé. - Cậu bé thỏa thuận.

Cô bé lập tức gật đầu cười lấy lòng.

Thì ra, ngày xưa nó nghe lời hần như vậy.. hần đã quan tâm nó từ rất lâu rồi, chỉ là nó không hề nhận ra. Những kí ức như một đoạn băng tua lại rất nhiều năm về trước, ở trong đầu nó chiếu lên từng thước phim sống động..

Mãi đến khi phục vụ gọi, nó mới giật mình, gọi hai món ăn đó rồi lại tiếp tục thần thờ.

Ở đó ăn xong, nó đứng dậy đi khỏi, một mình rảo bước trên đoạn đường đông người qua lại.

Mộc Lạc Hi vừa đi vừa nhìn ngắm xung quanh, từng thước phim lại hiện lên..

Nơi này.. nơi này.. và cả nơi này..

Mỗi một nơi, đều có kỉ niệm của hai người.

Tại nơi phun nước giữa khu trung tâm thành phố có hai bóng dáng đứng bên ngoài sân ướt nghịch nước, vẻ mặt đầy hạnh phúc.

- Hi Hi.

Cô gái quay lại, liền bị chàng trai vẩy nước lên mặt.

- Á.. nước văng hết lên người tao.. - Cô gái lấy tay chặn lại.

Chàng trai cứ chọc cô gái mãi thôi, đến lúc cô gái sắp tức giận, chàng trai rất thức thời mà ôm lấy cô ấy..

Hình ảnh ngọt ngào như bao đôi tình nhân khác, là hai người họ.. Thật hạnh phúc.

...

Tại tiệm trang phục nam, hình ảnh một chàng trai diện chiếc áo sơ mi trắng như vẫn còn hiện rõ..

- Đẹp trai lắm.

- Đẹp đến ngẩn người vậy sao?

- Thì.. ừ.. - Cô gái ấp úng.

Cô gái đứng vào cạnh bàn, cả người ngã về trước được chàng trai ôm lại vào lòng.

Cảm xúc rộn ràng ngày đó vẫn còn hiện rõ, cảm giác rung động đầu tiên cô gái dành cho chàng.

...

Tại tiệm giày thể thao, hai người ẩn mình trong những kệ giày, cười đùa hồn nhiên..

- Thử cái này.

Chàng trai cầm một đôi giày màu bạc hà, nắm tay dắt cô gái ngồi lên ghế, tự mình quỳ một gối giúp cô mang vào..

Cô gái từ trên nhìn vẻ mặt chăm chú của chàng trai, khóe miệng cong lên, tìm lại lỗi nhịp mắt rồi..

Hình ảnh đôi trai gái trong tiệm giày đẹp như tranh vẽ..

...

Lạc Hi rời khỏi khu mua sắm, không có mục đích mà bước tiếp về trước, một lát sau trước mắt hiện ra khu vui chơi ngày trước.

Nó bước vào trong, mua một vé đi tàu lượn, một mình ngồi trên khoang hai ghế. Ghế bên cạnh không ai ngồi, bàn tay cũng trống không ai nắm..

Tàu lượn xé gió chạy đi.

Một vòng.. hai vòng..

Vòng thứ ba, Mộc Lạc Hi cuối cùng nhịn không được nữa, mặc sức mà hét, để cho cơn gió đem hết nỗi buồn đi.

Tàu lượn dừng lại, mọi người đều bước xuống, vẫn khung cảnh như cũ, người người choáng váng đầu óc.

Khác là ngày xưa một đôi trai gái bước xuống khoái chí cười, giờ chỉ còn lại một người con gái với giọt nước mắt đọng lại bên gò má hồng.

Lạc Hi lại tiếp tục dạo quanh công viên, ở đây chẳng có gì thay đổi cả..

Đi ngang quán ăn Hàn Quốc hai người từng cùng nhau chụp ảnh, Lạc Hi dừng lại cạnh quán thật lâu.

- Là em?

Lạc Hi nhìn, là chị phục vụ hai năm trước, chị phục vụ đã chụp cho họ tấm ảnh tình nhân..

Nó nhìn chị, cười nhẹ nhàng..

- Chàng trai đi cùng em đâu rồi? - Chị cười.

Nó im lặng.

- Cậu ấy.. hôm nay bận rồi.

Nó lại cười, nhắc tới hắn, dù là thế nào thì nụ cười của nó vẫn chứa đầy yêu thương.

- Em sang đây. - Chị ấy dẫn nó đến trước cửa tiệm.

Một Lạc Hi ngạc nhiên, tấm nhìn hai năm trước họ chụp, được treo trên tấm kính thủy tinh của quán, bên cạnh rất nhiều tấm hình khác. Nhưng hình của họ, lớn hơn một chút, đặc biệt nổi bật, vô cùng bắt mắt.

Chị phục vụ thấy nó dờ dẫm nhìn, nghĩ rằng nó không ngờ tấm hình lại đẹp như vậy, nên chạy vào rồi cầm ra một tấm hình nhỏ đưa cho nó.

- Tặng em.

Nó nhận lấy, tầm mắt dời xuống tấm hình trên tay, hắn đẹp quá.. Người yêu của nó đẹp trai quá.

Nó nhìn chị phục vụ cười, tạm biệt rồi rời đi.

Một Lạc Hi bắt xe về nhà, về đến trước khu nó xuống xe, tự mình đi bộ.

Con đường này vẫn như cũ trồng đầy cây phong, lá phong cũng vì gió mà rời cây rơi xuống đất.

- Leo lên.

Cô gái ngoan ngoãn trèo lên lưng chàng trai, lòng có điều muốn hỏi nhưng lại không dám mở miệng.

- Tao với cô ta không có gì.

Chàng rất hiểu cô gái của mình, tự động giải thích, rõ rồi khúc mắc trong lòng cô.

- Cô ta nói tụi mày quen nhau. - Cô gái ngập ngừng hỏi.

- Mày tin tao hay tin cô ta? - Chàng trai nhẹ nhàng nói.

- Thì.. Tin mày.

- Vậy thì được rồi. Nghe cho rõ đây, tao không có thích cô ta! - Chàng nhấn mạnh.

Nghe được câu khẳng định của chàng, lòng cô gái như có dòng nước ấm rót qua, âm thầm trên lưng chàng cười nhẹ, tựa đầu trên bờ vai ấm áp đáng tin tưởng. Chàng trai cũng cười, lặng lẽ công cô đi hết đoạn đường về nhà..

Cô gái mãi mãi không biết, hôm đó chàng trai đã thầm nói thế này.

“Mày ở trong tim tao mất rồi, làm sao tao có thể thương ai khác được nữa? Cô ngốc.”

Và chàng trai cũng mãi mãi không biết, hôm đó cô gái cũng đã thầm ước thế này.

“Ước chi, mày mãi bên tao, những khoảng khắc này mãi mãi kéo dài, mãi mãi hiện hữu..”

Nó dựa người bên một tảng cây lớn, nhìn xuống mũi chân mình suy nghĩ thật lâu.

Cuối cùng ngược mặt lên, cười rạng rỡ hướng phía xa xôi nói lớn:

- Khắc Hàn, tao biết mày không thích nhìn thấy tao buồn, nên từ hôm nay tao sẽ không buồn nữa. Bởi vì mày thích nhìn tao cười nên nhất định mỗi ngày tao đều sẽ vui vẻ. Khắc Hàn, mày yên tâm đi, tao nhất định sẽ đợi, mày đã hứa sẽ về thì tao nhất định sẽ đợi. Nhất định.

35. Chương 35 - Anh Trai?

Tại Hàn Quốc, 5 năm sau..

Cô gái có mái tóc nhuộm màu xám khói đứng bên cạnh sông Hàn, ánh mắt nhìn về phía xa đầy tâm sự.

5 năm rồi, cô lại lần nữa quay lại nơi này.

Nơi đầu tiên cô gặp với một chàng trai, nơi đầu tiên trái tim cô xác định được đích đến..

Sông Hàn.. vẫn vậy, gió vẫn như vậy mát lạnh, sóng vẫn thế lãng tử trôi nổi.

Chỉ có con người là thay đổi..

Mộc Lạc Hi năm nay quay trở lại nơi này, mang theo ngoại hình hoàn toàn khác, cá tính hoàn toàn khác.

Cô nhuộm cho mái tóc mình một màu xám lạnh lùng, khuôn mặt trải qua ba năm lăn lộn đã sớm trở lên lãnh huyết vô tình. Đôi mắt nâu linh động thay bằng đôi mắt lạnh đậm như nước, chẳng thể nhìn ra một cảm xúc nào dù là nhỏ bé.

Nhưng ngay lúc này đây, trở về nơi này, cảm xúc cô lại dâng trào, như là đang trở về ngày đầu tiên ấy.

Từng dòng kí ức dạo qua trong đầu cô, từ chàng trai lạ mặt kia xuất hiện, lúc Khắc Hàn gọi cô là bà xã, cho đến khi cô không nhận được mà nói hết tình cảm của mình..

Cô thả lòng theo cơn gió mát, giống như lần đầu tiên, khi giọt nước mắt cô sắp tràn mi, lại có giọng một chàng trai vang lên.

- Cô gái..

Mộc Lạc Hi quay mặt qua, ánh mắt dừng trên người chàng trai lạ mặt.

- Đúng là cô rồi. - Chàng trai mừng rỡ.

Cô nhíu mày khó hiểu? Họ quen nhau sao?

- Anh là...

- Không nhớ tôi sao? Bảy năm trước? - Chàng trai chậm rãi nhắc lại.

Mộc Lạc Hi chú tâm suy nghĩ hồi lâu, bảy năm trước.. đột nhiên một tia sáng lóe lên, là chàng trai cô từng nói là mất lịch sự?

- Anh là.. Park.. gì ấy nhỉ?! - Cô vẫn không nghĩ ra được tên.

- Park Yoonil.

- Đúng rồi. Là anh?

- Cuối cùng cô cũng nhớ ra, thế nào? Ông xã cô đâu rồi?

Yoonil cười nhẹ nhàng, anh sớm đã không còn thích cô nữa, từ khi nhìn thấy ánh mắt đầy cương cứng của hán dành cho cô..

- Anh ấy.. đi công tác rồi. - Cô bịa đại một lý do.

- À, thế cô đến đây một mình sao?

- Như anh thấy. - Cô nhún vai.

- Chúng ta, cũng có thể xem là có duyên đi?

Anh đứng lên ngang hàng cùng cô nhìn về phía những ngọn sóng.

- Ý anh là? - Cô nhướn mày.

- Bảy năm trước chúng ta gặp nhau ở đây, bảy năm sau lại gặp lại ở đây lần nữa. Thế không phải là có duyên sao?

- Cũng có thể.. - Cô à lên một tiếng.

- Vậy.. chúng ta đã có duyên thì tôi có thể biết tên cô chứ?

- Tôi tên.. Mộc Lạc Hi.

- Mộc.. Lạc.. Hi

Anh chàng gọi tên cô bằng phát âm không rõ, điều này khiến cô đột nhiên phì cười, anh nhìn thấy cũng cười theo, thất lễ nói một câu.

- Haha.. thật xin lỗi, tôi không thể đọc được tiếng Trung.

- Không sao mà. - Cô cười.

- Thế nào nhỉ? Lần thứ hai cô đến đây rồi đúng không? Có cần tôi làm hướng dẫn viên nữa không?

Mộc Lạc Hi cười, câu thoại vẫn như ngày hôm đó, chẳng khác gì..

- Không cần, cảm ơn anh. Tôi đến, cùng một người nữa.

- Vậy sao? - Anh ngạc nhiên.

Cô nhẹ nhàng gạt đầu, vừa vặn một người từ đâu đi tới, thân mật đặt tay lên vai cô, hành động này khiến anh ngạc nhiên.

- Người này?

Không phải cô đã có chồng rồi sao? Người này đâu phải chàng trai đó, tại sao lại thân mật khoát vai cô như thế?

- Anh ấy không phải ông xã tôi đâu. - Cô giải thích.

- Nhưng.. hai người.. - Yoonil vẫn còn bất ngờ lấp bắp.

- Anh muốn nói tại sao chúng ta lại khoát vai thân mật như vậy? - Cô đoán được.

Park Yoonil gạt đầu.

- Người này là.. anh trai của tôi.

Đồng tử Park Yoonil tròn to, hai người này anh em?

Ông trời quả thật bất công mà, hai người đều hoàn hảo như thế, có phải quá ưu ái họ rồi không?

- Không có việc gì thì tôi đưa em gái mình đi trước.

Người Mộc Lạc Hi gọi là anh trai xoay người kéo cô đi theo chẳng để lại thêm một lời dư thừa nào. Cô chỉ kịp nghe người phía sau nói một câu:

- Có duyên gặp lại.

Mộc Lạc Hi bị anh mình khoát vai kéo đi một đoạn xa mới bất mãn đẩy anh ra, giận dỗi nói:

- Anh hai, anh làm gì vậy?

- Anh đang thay thẳng tiểu tử kia canh chừng em.

- Ai cần. - Cô bực mình xoay người nhìn ra sông.

- Ai quản em cần hay không, anh chỉ biết anh đáp ứng cậu ta rồi thì phải làm. - Giọng anh đều đều vang vọng.

- Hai người cầu kết với nhau đằng sau em.

Anh chỉ nhún vai, không đáp.

- Mộc Tử Nghiên, anh dám.

- Này em gái, em cứ mãi trẻ con thế này thì anh biết làm sao đây? - Anh xoa đầu cô.

Mộc Lạc Hi trừng mắt nhìn anh mình, họ mới là anh em ruột, vậy mà anh cứ nhiên đáp ứng hẳn sẽ canh chừng cô, còn để cô vào mắt không chứ?

- Đi về.

Mộc Lạc Hi bỏ đi trước, để lại anh hai một thân màu đen đuổi sát phía sau.

Mộc Lạc Hi hối hận rồi, nếu ba năm trước không cầu cứu anh trở về thì sẽ không gặp nhiều phiền phức như vậy. Khi không lại lục tung mọi thứ chỉ để tìm anh ấy, giờ thì tốt rồi, giống như quản gia, ngày ngày quản chặt cô.

Câu chuyện ba năm trước.

Mộc Lạc Hi dẹp hết những tình cảm riêng vào lòng, dọn tất cả kỉ niệm cùng hẳn vào một góc trái tim, dời nỗi nhớ về hẳn sang một góc bộ nhớ.

Cô chú tâm học hành chăm chỉ, sau khi tốt nghiệp cấp ba liền đi học kinh doanh, với trí thông minh của cô rất nhanh đã hiểu hết mọi thứ.

Cô năn nỉ cha cho mình đến tập đoàn làm thử, nhưng cha lại nhất quyết không chịu. Cô hiểu, ông ấy là không muốn nhìn thấy con mình cực khổ.

Cô đưa ra điều kiện, hỏi cha làm thế nào thì mới cho cô đi làm? Ở nhà thế này mãi, cô sắp buồn chết rồi.

Mộc Châu Khải chỉ bỏ lại cho cô một câu

“Nếu con tìm được anh hai trở về và thẳng nhóc đó có thể khiến ta tin tưởng, thì khi đó ta sẽ giao tập đoàn cho hai con. Trao toàn quyền cho hai con, bao gồm cả một nửa cổ phần của ta.”

Mộc Lạc Hi sau khi nghe kinh ngạc không thôi, cô chưa từng nhìn thấy qua anh trai mình thì làm thế nào bây giờ?

Cô chỉ biết mình có một người anh trai, nhưng chỉ đơn giản là biết có một người là anh cô đàn tồn tại, thậm chí đến tên của anh ấy cô còn không biết. Cô hỏi mẹ mình, Tiểu Huyền đem toàn bộ câu chuyện về Mộc Tử Nghiên trước khi sang Mỹ kể cho cô nghe.

Bắt đầu từ đó, mỗi ngày cô đều bồi mẹ làm mọi thứ trong nhà, cứ như vậy mỗi ngày nghe một chút về “anh trai”.

Dường như cạm từ này đối với cô còn quá lạ lẫm, nhưng mà cô cảm thấy rất hứng thú, nếu như tên anh trai này có thể như hẳn cưng chiều nó thì sao nhỉ?

Anh trai Mộc Lạc Hi tên là Mộc Tử Nghiên, tên tập đoàn chính là lấy tên lót hai người ghép lại - Lạc Tử.

Mộc Tử Nghiên lúc nhỏ so với Mộc Lạc Hi còn quậy phá hơn, từ nhỏ đã cực kì lém lỉnh, rất biết lấy lòng người khác.

Vợ chồng Mộc khi anh còn nhỏ đã hết mực cưng chiều, bởi vì anh là con trai nên từ khi còn bé cha đã tập cho anh rất nhiều thứ. Bắt đầu từ đó, anh mỗi lần muốn vùi vãnh thứ gì đều có điều kiện đi kèm, anh sẽ tự mình tỉ mỉ lập kế hoạch thực hiện điều kiện đó, mỗi thứ đồ của anh, đoạt về đều rất khó khăn.

Mẹ Huyền nói, anh trai cô từ nhỏ đã vô cùng thông minh và xảo quyệt, cha cô là doanh nhân vậy mà anh cô còn tính toán hơn cả cha.

Mỗi lần cùng anh cá cược, người thua đều là cha, hay bởi vì anh là con nên ông mới nhường nhịn?

Vợ chồng Mộc cũng chiều anh là như thế, vậy mà khi mẹ Huyền mang thai cô, anh nhất quyết đòi sang Mỹ. Hôm đó ba Khải đã rất tức giận, lập tức đặt vé máy bay đưa anh sang đó, mặc cho anh tự sinh tự diệt.

Không ngờ đến một lần đi đã mười mấy năm.

Mộc Tử Nghiên lúc rời khỏi cha mẹ vẫn còn rất nhỏ, cho nên ngũ quan của anh vẫn chưa thật sự rõ ràng, mẹ Huyền chỉ có thể dựa trên những gì lúc đó miêu tả lại cho cô.

Bà cũng không ngờ, chỉ dựa vào những gì bản thân kể với tấm hình chụp lúc anh còn bé, chưa cần tới một tháng, cô với không một phương tiện liên lạc nào đã tìm thấy anh, đem anh đang du ngoại ở Pháp lời về.

Đứa bé này, thật có bản lĩnh, đã không còn là Mộc Lạc Hi ngày xưa nữa rồi.

Ngày anh trở về, Mộc Lạc Hi đích thân lái xe đến đón anh, nhưng là.. trong biển người này, anh là ai?

Mộc Tử Nghiên khoát một chiếc áo khoát dài màu be, bên trong mặc áo len màu trắng, quần đen đi với đôi giày thể thao. Một thân một mình kéo theo vali đứng ở cửa ra tìm người.

Kia rồi, chỉ lướt qua thôi anh cũng nhận ra em gái mình.

Anh thừa nhận lúc mẹ mang thai cô anh cực kì ghét cô nên mới đòi sang nước ngoài, nhưng khi anh bắt đầu lớn lên hiểu chuyện đã âm thầm cho người báo với anh về cuộc sống của cô. Và rồi anh cảm thấy, đứa em gái này thật thú vị, hơn cả thế là rất đáng để được anh yêu thương.

Mộc Tử Nghiên tiến lại gần gọi cô:

- Mộc Lạc Hi.

Cô quay lại, tò mò nhìn người trước mặt.

- Không nhận ra anh trai mình sao? - Nụ cười của anh đẹp tựa như ánh mặt trời.

- Mộc Tử Nghiên?

Cô ngạc nhiên chỉ tay trước mặt anh, đối với hành động của cô anh cũng kinh ngạc không kém, nhẹ nhàng cầm ngón tay cô, dịu dàng nói.

- Em gái, sao lại chỉ anh trai mình như thế.

- Anh.. anh.. anh.. làm thế nào.. - Cô lắp bắp.

- Làm thế nào nhận ra em trong khi em cũng không nhận ra anh? - Anh một lần đoán trúng.

Cô gật đầu.

- Em còn non lắm, về thôi. - Anh dắt tay cô về hướng bãi đậu xe.

Anh không nói cho cô nghe suốt 17 năm này anh luôn biết về cuộc sống của cô..

- Đây, anh làm sao có thể như vậy từ lần đầu gặp nhau chứ? - Cô rút tay mình ra.

- Chúng ta là anh em mà. - Anh nhún vai.

- Làm như thân thiết lắm. - Cô liếc anh. - Chẳng biết là ai vừa biết mẹ mang thai liền bỏ nhà đi.

- Nè, anh thừa nhận là anh không đúng. Giờ thì anh biết rồi, có cô em gái thế này rất là thú vị. - Anh ngắt mũi cô.

- Đừng có mơ em tha cho anh dễ dàng như vậy, anh phải thuyết phục cha cho em đi làm. - Cô bực dọc ngồi vào xe.

- Được rồi, về nhà thôi, anh có quà tặng em.

Hai người vừa đến nhà, mẹ Huyền vừa nhìn thấy con trai mười mấy năm không gặp, nước mắt liền trào ra.

Màn gặp lại đầy nước mắt qua đi, tiếp đến là gương mặt lạnh như băng của ba Khải đứng dựa ngoài cửa.

Mộc Tử Nghiên đến gần cười xán lạn.

- Cha.

- Tiểu tử thôi, còn dám quay về?

- Cha, sao cha lại mắng anh.

Nhìn thấy cha sắp động thủ với anh trai, cô liền chạy tới ngăn cản, cha đã bảo cô tìm anh, sao giờ lại đuổi anh chứ?

- Chưa gì đã giúp người ta rồi. - Ba Khải quay lưng vào nhà.

- Cái gì người ta? Chúng ta là người một nhà mà. - Cô đuổi theo vào.

Lúc hai cha con sắp cãi nhau, anh rất thức thời xen vào:

- Cha, con về đường nhiên phải đem theo quà tặng người rồi.

- Quà? - Hai người đồng thanh.

Mộc Tử Nghiên ngồi xuống, từ trong vali lấy ra một xấp giấy tờ, đưa cho ba Khải.

- Đây là công ty của con bên Mỹ, sau này nếu cha thích sẽ trở thành một công ty dưới sự quản lý của Lạc Tử.

Hai người còn lại ngạc nhiên nhìn nhau, đây là công ty do anh một mình dựng nên?

Mộc Châu Khải không thể tin được, dựng lên một công ty có bao nhiêu khó khăn không phải ông không biết, vậy mà tên tiểu tử này đã làm được..

Có lẽ, Lạc Tử đã đến lúc đổi chủ rồi.

- Đây cũng là quà anh đền bù cho em. Công ty này tên là Nghiên Hi, nếu em thích, tùy ý có thể lấy đi.

Mộc Lạc Hi mở to mắt nhìn anh, anh khó khăn tạo lập nên một công ty, bây giờ hai tay dâng nó cho cô. Món quà đền bù này, có phải là quá lớn đi?

- Anh hai, món quà này em không nhận.

Trong lúc hốt hoảng cô gọi Mộc Tử Nghiên là “anh hai” điều này khiến anh cười rất vui vẻ.

- Sớm muộn nó cũng trở thành một phần của Lạc Tử, đồng nghĩa việc nó là của em chỉ là sớm hay muộn thôi. Giữ lấy đi.

Mộc Châu Khải từ nãy giờ im lặng quan sát, cuối cùng cũng đã quyết định, chậm rãi lên tiếng.

- Lạc Hi, con nhớ ta đã từng nói gì với con không?

Cô gật đầu.

- Nếu anh hai trở về và có thể khiến cha tin tưởng, cha sẽ để con đến công ty cùng anh.

Ông gật đầu.

- Còn nữa, như đã hứa, một nửa cổ phần của ta sẽ chia đều cho hai con.

Hai người ngạc nhiên, bọn họ mỗi người nắm trong tay 15% cổ phần, riêng Mộc Châu Khải là 40% còn lại 30% là do những cổ đông khác nắm giữ. Theo quy luật người nắm cổ phần lớn nhất trong hội cổ đông sẽ giữ chức chủ tịch, tương đương với tổng đốc Lạc Tử.

Nếu thế, chẳng phải cổ phần của cha chỉ còn lại 20% còn hai anh em họ mỗi người 25%, cộng lại lên đến 50% sao?

Vậy tức là.. Cha sẽ không còn là người nắm giữ cổ phần lớn nhất của Lạc Tử nữa.

- Cha, không thể. - Cô ngăn cản. - Con chỉ muốn đến Lạc Tử thử việc, con không cần cổ phần của cha.

- Sớm muộn nó cũng sẽ là của hai đứa thôi, ta muốn dẫn mẹ hai con đi du lịch nên cũng chẳng muốn vướng bận gì ở đây. Con cùng Tử Nghiên chắc chắn không làm ta thất vọng. Mộc Châu Khải ta, từ trước đến nay đều chưa từng nhìn lầm người.

- Cha..

Chưa đợi cô kịp từ chối ông đã nói tiếp.

- Tử Nghiên, quả nhiên con không phụ lòng ta, bây giờ ta sẽ giao Lạc Tử cho con, hãy làm tốt như khi con đứng lên Nghiên Hi, ta tin tưởng ở con.

Mộc Tử Nghiên ngược đầu nhìn vào cha mình, mỉm cười.

- Cám ơn cha, đã tin tưởng con.

- Được rồi, hai anh em nói chuyện đi, ta đi tìm mẹ con.

Mộc Lạc Hi nhìn anh trai, thấp thỏm nói.

- Mộc Tử Nghiên, anh thật sự tự mình đứng nên Nghiên Hi?

- Như em thấy. - Anh nhún vai.

- Thế tại sao lại lấy tên Nghiên Hi?

- Anh lên kế hoạch tạo dựng Nghiên Hi là bởi vì muốn đền bù cho em mười mấy năm không có anh bên cạnh, vậy nên anh mới lấy tên anh em mình ghép lại, giống Lạc Tử.

- Anh nghĩ mười mấy năm tình thương có thể bù lại chỉ bằng một công ty sao? - Cô khinh thường.

- Thế tên nhóc đó cũng coi như thay anh cưng chiều em rồi.

- Tên nhóc? Anh nói Triều Khắc Hàn? - Cô cả kinh, cái tên này đã hai năm rồi không có nghe qua.

- Chính xác.

- Hai người làm sao biết nhau? Anh làm sao biết chuyện của bọn em?

- Không chỉ là biết, mà lúc anh trở về hắn còn gửi lời cho em rằng hắn sống tốt, em không cần lo lắng, còn nhờ anh trông chừng em.

- Trông chừng? Ai cần, hắn đi đến không biết đường về, em chờ cũng đã hai năm. - Cô làm bộ giận dỗi.

- Thôi nào, Khắc Hàn có lý do của mình mà.

Anh một lòng muốn an ủi nhưng ngờ đâu câu nói của mình lại khiến cô em nghi ngờ.

- Anh, anh biết đúng không? Mau nói. - Cô hấp tấp.

- Anh không biết.

Dứt lời anh liền lập tức lên lầu, để cô em gái đuổi theo phía sau cũng không dám chậm trễ dừng lại, nếu cô bắt được anh nhất định ép anh nói ra.

Anh biết tất cả cuộc sống của cô, tất nhiên bao gồm cả lý do hai người không thể ở cạnh nhau. Anh quay về cũng chính là vì vậy, anh mong rằng có anh bên cạnh, cô sẽ bớt cô đơn, những lúc nhớ hắn cũng không phải một mình chống đỡ.

Mộc Lạc Hi là em gái anh, dù là thế nào anh cũng mong cô hạnh phúc, anh hy vọng số người ngoại lệ ít ỏi sẽ chiếu cố hai người họ.

Mộc Tử Nghiên quay về được một tuần liền nhậm chức tổng đốc Lạc Tử, Mộc Lạc Hi đi theo trở thành phó đốc Lạc Tử.

Lúc này, Mộc Lạc Hi 19 tuổi, Mộc Tử Nghiên 24 tuổi, hai nhân tài vừa vặn hơn nhau 5 tuổi.

Hai anh em kết hợp cùng nhau, nhận bao nhiêu hợp đồng, giành về cho công ty bao nhiêu lợi lộc, giá cổ phiếu cũng ngày một tăng nhanh.

Lạc Tử phát triển nhanh đến không tưởng.

Chớp mắt một cái đã là ba năm, Mộc Lạc Hi đã 22 tuổi, cũng đã thay đổi, ba năm lăn lộn trên thương trường đầy giả tạo đã luyện cho cô một tính cách kiên cường, mà hơn hết là đôi mắt lãnh đạm như nước, chẳng để bất kì ai nhìn thấy được tâm tư của mình.

Mộc Lạc Hi cùng anh trai đi trên đoạn đường trở về khách sạn, không khỏi suy tư, thì ra nhanh như vậy đã ba năm.

- Lạc Hi, nghĩ cái gì? - Anh xoa đầu cô.

- Không có, chỉ không ngờ nhanh như vậy hai anh em ta đã cùng nhau trải qua ba năm.

- Đúng là nhanh thật.

- Không ngờ anh em chúng ta kết hợp với nhau, Lạc Tử còn vững vàng hơn xưa. - Cô cảm thán.

- Sức mạnh của đoàn kết đẩy em gái. - Anh cười.

- Em mới không hiểu, tại sao những gia đình khác, anh em lại giành cổ phần với nhau chứ, như chúng ta không phải tốt sao.

- Chuyện người ta quan tâm làm gì.

Mộc Lạc Hi thở dài, đột nhiên quay người về phía sông Hàn, hét lớn:

- Triều Khắc Hàn, tại sao năm năm rồi anh vẫn chưa chịu về? Anh có nhìn thấy không hả, tôi hiện giờ sống rất tốt, không có anh vẫn rất tốt. Anh đã nhẫn tâm năm năm không về thì ở bên đó luôn đi. Không cần anh quay về nữa. Không cần!

Nhìn em gái hét lớn, khỏe môi Mộc Tử Nghiên giật giật, đứa bé này là đang trút giận, trong lòng thật ra mong tên nhóc đó về muốn chết.

- Lạc Hi, thật sự không muốn hấn về?

- Không muốn, không cần, tốt nhất vĩnh viễn đừng về. Chỉ sợ nhìn thấy hấn em lập tức vung một chưởng đánh chết hấn. - Cô hung hăng.

- Em gái a, em tại sao lại trở thành như thế? Nhớ hấn đến điên rồi sao?

- Em mới không thèm nhớ hấn, hợp đồng ở đây kí xong, tuần sau em lập tức sang đó tìm hấn.

Nhìn Mộc Lạc Hi, anh thầm cười trong lòng, chúc hai đứa sẽ cùng nhau vượt qua được ải này trở thành cặp đôi hạnh phúc nhất.

36. Chương 36 - Tìm Thấy

Có lẽ, chẳng một ai biết, mãi mãi không biết, mỗi ngày trong lòng Mộc Lạc Hi đều mong ngóng hấn trở về.

Cuốn sổ ghi chép lại kỉ niệm của hai người được cô bắt đầu viết từ năm năm trước, giờ chỉ còn lại vài trang cuối, nhưng vẫn chưa thấy hấn xuất hiện..

Cô ghi nhớ lời hấn, đem hai chữ “đợi tao” khắc ghi sâu tận trong lòng.

Nhưng không ngờ một lần đợi đã là năm năm trôi qua, năm năm tuổi xuân của cô, nguyện vì hấn mà bỏ dỡ.

Cô vẫn ở đây một lòng đợi hấn, vì sao hấn vẫn chưa quay về? Hấn quên cô rồi? Quên lời hứa của họ rồi?

Hai bậc phụ huynh sớm đã du ngoại ở đâu đó, mọi việc đều đặt nặng lên vai hai anh em, cô lúc này cũng chỉ còn có anh trai để dựa dẫm.

Mộc Tử Nghiên ở cạnh em gái, mỗi lần màn đèn buông, đi ngang phòng cô, anh sẽ nghe thấy tiếng nước nổ từ trong đó phát ra..

Anh biết, ban ngày cô kiên cường như thế, là không muốn anh vì cô lo lắng. Khi mọi thứ bị bóng đêm bao trùm, cũng chính là lúc cô rũ bỏ lớp mặt nạ mạnh mẽ trở về bộ dáng yếu đuối vốn có.

Nói thế nào, cô cũng chỉ là một nữ nhân, một lòng chờ ai đó lâu đến như vậy đã thật đáng ngưỡng mộ, chỉ là không biết nỗi nhớ đó, sự chờ đợi đó đã chạm đến cực hạn chưa?

Mộc Lạc Hi từng hỏi anh, có phải Khắc Hàn đang ở Mỹ không? Hắn đang ở đâu trong những thành phố đó? Mộc Lạc Hi cầu xin anh nói cô nghe, nhưng anh lại cứng rắn không mở miệng, bởi vì anh biết nếu cô đi, sau này kiếp nạn xảy ra, anh mất đi người em gái này thì anh phải làm sao?

Mộc Lạc Hi liều chết hỏi, Mộc Tử Nghiên đánh chết không đáp lời.

Có một ngày, Mộc Lạc Hi mệt mỏi từ công ty trở về, bữa cơm hôm đó cô chỉ ăn nửa chén, mí mắt nặng trĩu tưởng như chẳng thể nhìn thấy đường mà bước. Đêm đó, Mộc Tử Nghiên không nghe thấy tiếng khóc thương tâm của em gái nữa..

Đến tận sáng hôm sau, vẫn không thấy cô ra khỏi phòng, anh mới nghi ngờ gõ cửa, đáp lại anh là một mảnh im lặng.

Anh sốt ruột như ngồi trên đồng lửa, vội vàng tìm chìa khóa dự phòng, cửa phòng mở ra đập vào mắt anh là thân hình nhỏ bé nằm trên sàn nhà.

Mộc Tử Nghiên vì em gái sớm đã đau đến xé tâm can, nhanh chóng phóng ga ôm cô đến bệnh viện.

Bác sĩ nói do mệt mỏi quá độ, cơ thể cô quá suy ngược nên mới ngất đi, cần phải lưu viện kiểm tra kĩ sau đó phải bồi bổ thật tốt. Bác sĩ hỏi anh, rằng cô có đang phiền muộn chuyện gì? Tình trạng này của cô một phần cũng do quá đau lòng mới trở nên nghiêm trọng như vậy, đây là.. tâm bệnh.

Anh im lặng không nói, anh hình như đã biết mình nên làm gì khi cô tỉnh lại.

Hai ngày sau đó Mộc Lạc Hi mở mắt, bởi vì quá lâu không tiếp xúc với ánh mặt trời nên mắt cô khó chịu nhắm lại. Nhìn rõ người trước mặt là anh trai, cô mới an lòng chống người ngồi dậy.

Mộc Tử Nghiên giúp em gái lấy gối đỡ sau lưng, cũng không nói chuyện, rất lâu sau mới nói:

- Anh đi mua cháo cho em.

Khi anh trở lại, cô chỉ ngoan ngoãn ăn hết bát cháo, mới nhàn nhạt lên tiếng hỏi, giọng điệu yếu ớt tưởng như một cơn gió thổi qua sẽ kéo cả câu văn đi mất:

- Anh hai, anh có thể nói với em Khắc Hàn đang ở đâu không?

- Em nên dưỡng bệnh thật tốt. - Anh không trả lời.

- Anh thật cố chấp, cố chấp như em. Hai chúng ta đều giống nhau. - Ánh mắt cô đượm buồn.

- Lạc Hi, đáp ứng anh. - Anh nghiêm túc nhìn cô.

Mộc Lạc Hi không đáp, chỉ giương mắt nhìn anh trai, để anh tiếp tục:

- Anh sẽ nói em nghe hắn đang ở đâu với điều kiện..

- Anh nói.

- Em phải chú ý dưỡng bệnh đến khi khỏe hẳn mới được đi tìm hắn.

- Được.

- Còn nữa.. em phải hoàn thành hợp đồng xây dựng chi nhánh mới bên Hàn thật tốt, đó là điều kiện cuối cùng.

- Được.

Cô nhàn nhạp đáp, điều kiện này cũng không làm khó cô, anh trai cứng rắn như vậy, nhưng luôn luôn là người yêu thương cô nhất.

- Em bị sao vậy? - Lúc này cô mới quan tâm bệnh tình của mình.

- Suy nhược cơ thể, mệt mỏi quá độ, thiếu dinh dưỡng.

Giọng nói anh lạnh đi, đứa em gái này thật đáng giận, chẳng bao giờ biết chăm sóc tốt bản thân, lúc nào cũng khiến anh đau lòng lo lắng.

- Em ở ngủ bao lâu rồi?

- Hai ngày.

Mộc Lạc Hi im lặng.

Quả thật gần đây cô đặt biệt nhớ hấn, nên cứ vùi đầu vào công việc để nỗi nhớ vơi đi. Mặc dù cô đã đáp ứng hấn sẽ vui vẻ đợi hấn quay về, nhưng dạo này khi vừa thả xuống công việc thì hình ảnh của hấn lập tức xuất hiện, bởi vì nhớ hấn nên khẩu vị ăn uống cũng chẳng còn..

Mộc Lạc Hi ngồi bên giường bệnh chờ đợi, những ngày tháng lưu viện này coi như để thân thể nghỉ ngơi đi, cô có thể không tiếp tục kiên cường được không?

Mệt mỏi, mệt mỏi lắm rồi..

Tập đoàn đã vững mạnh như thế, cha mẹ cũng đang vui vẻ du ngoạn, bản thân lại có anh trai ở bên, rốt cuộc là vì cái gì cứ mãi khổ tâm?

Cô biết, mình nhớ hấn đến điên cuồng, chỉ là nỗi nhớ này đã bị cô mạnh mẽ chèn ép không thể bộc lộ. Nhưng mà sự chèn ép này sắp không chịu nổi rồi, nỗi nhớ đã lớn đến mức sắp bùng nổ rồi. Làm sao đây?

Mộc Lạc Hi nhìn ra cửa sổ, hiện giờ là mùa thu, lá cây bên ngoài đã sớm ngả vàng, dần dần rơi xuống đất.

Mộc Lạc Hi nhìn rồi lại nhìn, đắm chiêu suy nghĩ.

Lá rơi cành rồi, cây có buồn không? Sao cây không giữ lá lại.. căn bản cây không thể giữ được lá! Bởi đó là quy luật của tự nhiên, quy luật nhất định phải có của thứ vật vô tri vô giác.

Vậy thì tại sao? Con người rõ ràng hữu tri hữu giác, lại chịu sự ràng buộc của quy luật? Tại sao lại phó thác hạnh phúc cho trời? Mặc cho hai chữ “định mệnh” dẫn dắt bản thân?

Từ bao giờ, nước mắt cô đã lăn dài trên má..

Mộc Tử Nghiên đi vào, nhìn thấy em gái im lặng rơi lệ, trong lòng vô cùng đau đớn.

- Lạc Hi, mệt mỏi thì dựa vào anh. - Anh ngồi xuống cạnh cô.

Mộc Lạc Hi ngược nhìn anh, vì một câu nói mà nước mắt vỡ òa, cô nhào vào lòng anh mặt sức khóc.

Đây là lần đầu tiên sau ba năm anh trở về, cô thể hiện ra mặt yếu đuối của mình trước anh, để anh có cơ hội yêu thương.

- Anh hai, có phải đây gọi là định mệnh? - Cô vẫn còn khóc lớn.

- Định mệnh vốn là do con người tin tưởng.

Anh vuốt tóc cô, ánh mắt chứa đầy đau lòng.

- Bọn em thật sự không có hy vọng.

- Làm sao em lại biết? Em đã thử tin tưởng vào tình yêu của mình chưa?

Anh dịu dàng nói khiến cô ngạc nhiên nín khóc, ngược đôi mắt nâu ngập nước nhìn anh. Anh đưa tay giúp cô lau khô nước mắt, nhẹ nhàng tiếp tục:

- Lạc Hi, nói anh nghe, suốt năm năm nay vì cái gì em lại đợi hấn?

Cô im lặng suy nghĩ, đáp ra ba chữ:

- Bởi vì yêu.

- Vậy em có biết tạo nên một tình yêu cần có những thứ gì không?

...

- Là tình yêu thương, thủy chung, và sự tin tưởng. Em yêu hấn như vậy, thủy chung đợi chờ năm năm như vậy, cuối cùng còn lại em thiếu cái gì?

- Lòng tin?

- Em phải tin tưởng vào chính tình yêu của mình, tin tưởng hấn và tin tưởng bản thân, năm năm em cũng đợi được, vậy thì còn gì không thể vượt qua?

- Anh hai..

Mộc Lạc Hi ghen ngào, anh nói không sai, trước giờ cô luôn thiếu tự tin không tin vào bản thân, không tin vào hấn. Cô luôn sợ hấn sẽ vì người khác mà quên mất cô, luôn sợ hấn yêu cô chưa đủ sâu để cùng nhau vượt qua tất cả, luôn sợ tình yêu của họ không vượt qua được.

- Lạc Hi ngoan, anh biết em đợi chờ rất mệt mỏi, nhớ thương rất thống khổ, vậy nên em không cần gắng gượng trước mặt anh. Anh là anh trai em, chỉ cần em chịu không nổi anh sẽ luôn có mặt, luôn luôn bên cạnh em, cùng em đợi đến khi tên nhóc đó trở về.

Mộc Lạc Hi lần này im lặng rất lâu, cuối cùng quyết định ngược lên nói:

- Anh hai, em không muốn đợi nữa.

Mộc Tử Nghiên nghe vào liền kinh ngạc trợn mắt.

- Em không muốn đợi nữa, em muốn đi tìm!

Cô nói chắc nịch, khiến anh nào nề thở dài một hơi..

- Được rồi, hấn ta ở Mỹ. Em có thể đi tìm khi hoàn thành điều kiện của anh.

- Anh hai, cảm ơn anh.

Mộc Tử Nghiên không đáp, chỉ cười.

Nụ cười tỏa sáng át cả ánh mặt trời, nụ cười ấm áp truyền vào lòng cô, nụ cười chỉ dành cho những người anh yêu thương.

Mộc Lạc Hi nhìn anh cũng cười theo, nỗi buồn trong mắt vơi đi, ý niệm hạnh phúc cũng trở lại, vài tia hy vọng lại lóe lên.

“Anh hai, Lạc Hi xin lỗi, luôn để anh vì em mà hao tâm..”

Đó là câu chuyện xảy ra một tháng trước buổi kí hợp đồng ở Hàn Quốc diễn ra.

Hợp đồng ở Hàn Quốc vừa kí xong, Mộc Lạc Hi liền dọn hành lý, bỏ lại anh trai một mình bay đến Mỹ..

New York, Mỹ.

Cô đặt chân đến nơi đất khách quê người.

Ra khỏi sân bay, bất ngờ một thân ảnh quen thuộc xẹt qua, Mộc Lạc Hi hốt hoảng nhìn lại, người đó sớm đã không thấy đâu.

Cô tiếp tục kéo theo chiếc vali, đi đến đường lớn, cô lại nhìn thấy người đó lần nữa, lần này, cô chắc chắn, bản thân không lầm!

Là hấn, là Triều Khắc Hàn, là người cô mòn mỏi chờ đợi suốt năm năm. Lạc Hi chẳng suy nghĩ gì thêm lập tức hướng phía hấn lao đến.

Đèn đỏ lúc này chỉ còn năm giây..

Thật lâu sau đó cuốn sổ ghi chép của cô được hần tìm thấy, ở thời điểm cuối cùng cô ghi vào, là mùa thu năm 22 tuổi.

“Khắc Hàn, năm năm rồi.. Lạc Tử có anh hai cùng em đã phát triển đến vô cùng thành công. Thế còn Hoắc Triều thì sao? Anh vẫn làm tốt chứ? Nếu Hoắc Triều đã vững vàng như thế tại sao anh vẫn chưa về? Em vẫn đợi, nhưng sao anh vẫn chưa về tìm em?”

Cuối trang đó có một câu chưa kịp ghi ngày..

“Triều Khắc Hàn, em bây giờ lập tức đến tìm anh, anh đừng mơ trốn khỏi em. Anh không về thì em đi kiếm, nhất định đem anh lôi về cùng em giải thích rõ.”

Ngày mai đi học rồi, nên nay tranh thủ cho thêm một chương, hẹn tuần sau gặp lại =))))

37. Chương 37 - Hôn Mê

Lạc Hi chẳng suy nghĩ gì thêm lập tức hướng phía hần lao đến.

Đèn đỏ lúc này chỉ còn năm giây..

Đột nhiên khóe mắt nhìn thấy bên cạnh hần có một người con gái, xung quanh còn đi theo bốn người áo đen.

Một Lạc Hi ngạc nhiên sững người tại chỗ, hần có người mới? Quên cô thật rồi? Quan hệ của họ là gì? Hần đã hết yêu cô? Rồi cuộc năm năm cô vì cái gì lại chờ đợi một kẻ đã sớm quên mình?

Những dòng câu hỏi nối đuôi nhau xuất hiện, đánh vào lý trí đã sớm trưởng thành và vững vàng của cô. Cả người bất động đứng im, hàng rào trong lòng vỡ tan, bình tĩnh biến mất.

Trong đầu từng hình ảnh xoay quanh khiến cô quên mất.. quên mất mình vẫn còn đang đứng giữa lòng đường.

Tiếng còi xe inh ỏi vang lên..

Cô gái này không còn muốn sống nữa sao? Đèn còn chưa sáng đã lao ra đường.

Tiếng còi ngày càng gần, mang suy nghĩ Một Lạc Hi kéo trở về..

Cô hoàn hồn lại đã nhìn thấy một chiếc xe đang mất không chế hướng mình lao đến.

Đèn xe hắt vào người cô, như tạo thành vòng hào quang chói mắt vây quanh, trông cô như một thiên thần lạc xuống trần gian chẳng biết đường trở về..

Đôi chân run đến nhấc lên không được, ánh mắt cứ chăm chăm nhìn vào chiếc xe trước mặt, không còn sức né tránh.

Rầm...

Lạc Hi dần dần mất đi ý thức, chỉ còn cảm thấy trái tim mình bị xé nát, tại giây phút cô ngã xuống đường mọi thứ trong cô dường như sụp đổ.

Cô mơ hồ nhìn thấy một gương mặt đã lâu không gặp.

Cô cảm thấy mình được người đó ôm vào lòng, cô biết người này đang đưa cô đi đâu. Một giọt nước long lanh chảy ra khóe mắt đang dần nhắm chặt, thấm vào chiếc áo sơ mi màu đen.

Lạc Hi nghiêng đầu ngã vào lòng người vừa mới cứu cô này.

Tuyệt vọng, đau đớn.

Bệnh viện.

Mộc Lạc Hi được đưa vào phòng cấp cứu, cô ở trong đó đã hơn mười tiếng đồng hồ. Đèn phòng giải phẫu vẫn sáng, ánh sáng màu đỏ như lưỡi cưa cứa vào lòng người đau đớn.

Mộc Tử Nghiên biết tin, vội vàng đáp chuyến bay gần nhất, vợ chồng Mộc biết tin cũng lập tức bay sang Mỹ.

Đèn giải phẫu cuối cùng cũng tắt, cô gái trong bộ đồ bệnh nhân yên tĩnh nằm trên giường, miệng còn gắn ống oxi, ngực yếu ớt phập phồng.

Rất nhanh, Mộc Lạc Hi được đưa vào phòng bệnh, không lâu sau đó mọi người tìm đến.

Người đầu tiên là mẹ Huyền, chạy đến bên giường trước tiên, nhìn sắc mặt con gái nhợt nhạt, đau lòng vuốt ve, nước mắt chảy dài.

Người thứ hai là ba Khải, đi đến bên vợ, ôm lấy bà an ủi, ánh mắt nhìn con gái đầy xót xa.

Chỉ có Mộc Tử Nghiên là đủ bình tĩnh, việc đầu tiên anh làm khi đến đây là tìm bác sĩ, hỏi về tình hình của em gái..

Mộc Lạc Hi đã qua cơn nguy kịch nhưng do chấn thương nên vẫn còn hôn mê.

Lúc cô được đưa tới, cả người đều nhuộm một màu đỏ, trong phòng giải phẫu nhịp tim của cô đã hai lần suy t ngừng..

Lần thứ ba, đường thẳng vô vọng kéo dài, và rồi khi bác sĩ kích tim đến phút cuối cùng, đột nhiên biểu đồ mạch thay đổi kì diệu, nhịp tim cô dần ổn định trở lại.

Bác sĩ nói với anh, ý thức sống của Mộc Lạc Hi rất yếu!

Lần này hôn mê bao lâu, có tỉnh được hay không không thể biết được, tất cả đều phải trông vào chính cô.

Mộc Tử Nghiên quay trở lại, đem những gì mình nghe nói lại, khiến mẹ Huyền đau lòng khóc hết nước mắt.

Anh cũng chỉ biết an ủi, có gia đình bên cạnh, anh tin chắc cô sẽ không nhận tâm bỏ lại cha mẹ, càng không nhẫn tâm bỏ lại người anh chỉ mới gặp lại được ba năm.

Một tháng trôi đi..

Cô gái đó vẫn nằm im như vậy, khuôn mặt nhợt nhạt, thân hình ốm yếu đến xót xa.

Gia đình rất kiên nhẫn chăm sóc cô mỗi ngày..

Mẹ Huyền sẽ ở bên cạnh cô kể cho cô nghe về những chuyến du lịch của hai vợ chồng, nói rằng họ rất hạnh phúc và niềm hạnh phúc lại tăng thêm khi có cô..

Mộc Tử Nghiên đem công việc dời vào phòng bệnh của em gái, sẽ vừa làm việc vừa cùng cô trò chuyện, mặc dù đáp lại anh chỉ là sự im lặng ngọt ngào.

Ba Khải là người rất ít biểu lộ tình cảm của mình, việc ông thường làm nhất chính là đứng bên giường con gái nhìn cô bằng ánh mắt triệu mến yêu thương của người cha.

Những ngày chăm sóc cô, họ luôn luôn vui vẻ, bên mỗi lúc nào cũng treo nụ cười rạng rỡ nhất.

Bởi vì, họ biết, họ phải cố gắng, họ phải cầm cự, nếu đến họ cũng ngã xuống thì Mộc Lạc Hi phải làm sao đây?

Họ phải cho cô thấy được những gì tốt nhất, thấy được cuộc sống còn bao điều đẹp đẽ.. Nuôi lại cho cô một hy vọng sống, mặc dù chẳng biết cô có thấy được việc họ làm hay không..

Một tuần lại trôi đi, Mộc Lạc Hi ngủ cũng đã hơn một tháng, còn chưa đủ sao? Mới không chịu tỉnh dậy?

Một ngày như thói quen trong bệnh viện, Mộc Tử Nghiên ngồi bên bàn làm việc, mẹ Huyền một mình độc thoại cùng cô, ba Khải đứng bên giường chăm chú nhìn hai mẹ con.

Bàn tay bà nắm chặt tay con gái áp bên má, đột nhiên cảm nhận thấy tay cô khẽ động, rất nhẹ nhưng bà rõ rõ cảm nhận được.

- Lạc Hi.. Lạc Hi của mẹ tỉnh rồi.

Mẹ Huyền mừng rỡ, nước mắt chảy dài, hết nhìn ba Khải rồi lại nhìn Mộc Tử Nghiên.

- Gọi bác sĩ đến mau lên.. - Giọng bà nghẹn ngào.

Hai người vội vàng đi đến bên giường, lúc này tay cô cử động nhiều hơn, ngón tay nhẹ nhàng muốn nhấc lên.

Bác sĩ vội vã chạy vào, Mộc Lạc Hi mới chậm rãi mở mắt, từ từ lướt nhẹ sang mọi người một lượt.

Cô.. không phải chết rồi sao?

Sao còn nhìn thấy mọi người?

- Mộc tiểu thư tỉnh lại là tốt rồi, đã không còn vấn đề gì đáng lo ngại, chỉ cần chuyên tâm dưỡng thương và sức khỏe tốt, theo dõi một thời gian, là có thể xuất viện. - Bác sĩ nói rồi ra khỏi phòng.

Mộc Lạc Hi thờ thẩn ngồi bên giường, nhìn một gia đình bốn người của mình, họ đang vì cô mà đau lòng..

Là cô không tốt, để họ lo lắng.

Là cô không suy nghĩ, hành động như thế.

Là cô không đủ chính chắn, trưởng thành rồi vẫn để họ bận tâm.

- Ba.. mẹ.. anh hai.

Cô yếu ớt thều thào ra tiếng, phát hiện cổ họng đau rát.

Mộc Tử Nghiên đưa cho cô ly nước, đỡ người cô ngồi dậy, mặc dù còn yếu nhưng tỉnh lại là tốt rồi. Cô không biết anh đã lo đến mức nào..

- Lạc Hi ngoan.. - Mẹ Huyền vuốt tóc cô. - Tỉnh lại với mẹ là tốt rồi, tốt rồi..

Nước mắt bà lại trào ra, nhìn mẹ mình như vậy cô đau lòng..

- Mẹ, Lạc Hi của mẹ đây. Con không sao rồi, mẹ đừng khóc nữa.

Mộc Lạc Hi đưa tay lau đi nước mắt bà.

- Ba, anh hai, Lạc Hi không sao rồi, hai người không cần lo lắng nữa.

Cô nhìn hai người đứng cạnh, lại quay sang nói với mẹ Huyền.

- Mẹ, là con sai, con biết lỗi rồi, mẹ đừng khóc nữa..

- Đứa ngốc, mẹ chưa bao giờ trách con, con không sai.. - Mẹ cô đau lòng an ủi.

Mộc Lạc Hi cười.. lòng xót xa.

Vì muốn mọi người an tâm, Mộc Lạc Hi vẫn cười dù trong lòng đau như cắt, bao nhiêu tâm sự cô giấu kín một góc cho mình.

Hình ảnh đó vẫn còn hiện rõ.. như ngàn nhát dao tàn nhẫn rạch xé tim cô, một cách nhẹ nhàng mà đầy đau đớn.

Vết thương của cô đã lành đi không ít, nhưng tâm lại cứ không ngừng.. không ngừng rỉ máu.

Đau!

Cảm giác khó chịu chẳng thể dùng gì để diễn tả, cũng chẳng có cách biểu đạt ra ngoài, càng không thể chia sẻ cho người khác.

Một mình chịu đựng.

Vẫn luôn là như vậy.

- Con.. đã ngủ sao? Bao lâu? - Cô chậm rãi mở miệng.

- Hơn một tháng. - Ba Khải đáp lời.

- Đã lâu như vậy..

- Bây giờ không sao rồi, Lạc Hi chỉ cần tỉnh lại, đợi chờ bao lâu cũng xứng đáng. - Mộc Tử Nghiên nhìn cô cười, ánh mắt đau lòng.

Anh biết lời cô nói ổn, miệng cô mỉm cười, nhưng lòng cô có bao nhiêu đau đớn anh đều biết..

Liệu đây có phải là cái giá cho việc cô không an phận chạy đi tìm hắn?

Nếu như cô khi bình phục lại tiếp tục cố chấp, thì sẽ thế nào đây?

Hình phạt tước đi mạng sống của một trong hai thật sự là quá tàn nhẫn..

“Lạc Hi, em phải làm thế nào đây? Em sẽ tiếp tục ương bướng vậy sao? Có phải nên chấp nhận rồi không?”

Cửa phòng bệnh đột nhiên truyền đến tiếng gõ, một người con trai tiêu sái bước vào, khoát trên người áo sơ mi màu đen..

Chàng trai đó, là người đã cứu cô hôm đó, nhưng rồi lại biến mất rất nhanh, khi họ tới đã chẳng thấy hắn đâu.

Mộc Lạc Hi nhìn rõ người đi vào, đồng tử giãn to, là cô ngủ quá lâu mà hoa mắt, hay đây là sự thực?

Người đó đi đến bên giường, yêu thương nhìn cô, trong đầu hiện lại khoảng khắc một tháng trước, khi hắn ôm trong lòng cô gái toàn thân nhuộm đầy máu đỏ.

Vừa hoảng loạn vừa lo sợ, bây giờ nhìn cô đã tỉnh lại như vậy thật tốt.

Nhìn thấy người kia, nước mắt cô mắt không chế tuôn ra..

Hai người cứ thế nhìn nhau..

Một lúc sau Mộc Lạc Hi òa khóc, nhào người đến ôm lấy thắt lưng chàng trai đó, một lúc sau buông ra, cô dùng bàn tay tránh nỡ nện lên ngực hắn:

- Tại sao vậy? Tôi chờ anh năm năm, không ngờ lúc gặp lại anh đã đi cùng người khác rồi. Chả trách lâu như vậy anh vẫn không về tìm tôi, nếu đã quyết định như vậy thì tại sao bây giờ lại đến đây? Nhìn tôi như vậy vui lắm sao? Tại sao vậy.. anh có thể tàn nhẫn như thế?

Lực trên tay yếu dần, đến cuối cùng cô nắm lấy áo chàng, bị thương thốt lên lời khẩn cầu..

- Nếu đã trở về, thì đừng đi nữa, có được không? Em mệt mỏi lắm rồi, nếu anh đi nữa em không chắc mình có thể đợi được thêm..

Gia đình cô đồng loạt ngăn người, chàng trai đó cũng nhíu chặt chân mày..

Mẹ Huyền nhìn cô tò mò hỏi:

- Lạc Hi, người này..

Ta thấy, có một số bạn thắc mắc về nội dung là đã qua 17, 18 tuổi rồi mà sao vẫn còn sóng gió. Như ta đã nói là nội dung chưa hợp lý ở những chương trước đã được sửa đổi, trong đó bao gồm cả văn án - phần sửa đổi quan trọng nhất, sóng gió sẽ không dừng lại ở tuổi 18, nếu như chưa hiểu có thể đọc lại phần văn án.

Về tên truyện, là liên quan đến chương 32 khi hai nhân vật chính nói yêu nhau, khi đó họ 17 tuổi.

Và nhắc lại ta chỉ viết HE thôi nên yên tâm :v hành trình ngược chỉ mới bắt đầu ~ đã bắt đầu rồi thì phải nhảy tới cùng nó mới thấm :v

38. Chương 38 - Trí Nhớ Đảo Lộn?

- Lạc Hi, người này.. là ai?

Mộc Lạc Hi nhìn mẹ mình, chân mày nhíu chặt, bà hỏi gì vậy?

- Mẹ, mẹ nói gì vậy? Đây là Dĩ Hằng mà.

- Dĩ Hằng? Là ai? - Mẹ Huyền khó hiểu.

- Mẹ sao vậy? Dĩ Hằng đã lớn lên cùng con mà, mới 5 năm mà mẹ đã quên rồi sao?

Mẹ Huyền, ba Khải và cả Mộc Tử Nghiên đồng loạt ngó người..

Mộc Lạc Hi đang nói Đặng Dĩ Hằng là người cùng cô lớn lên? Nhưng người đó là Triều Khắc Hàn mà. Người đi mất 5 năm, cũng là Triều Khắc Hàn mà.

Người con trai tên Đặng Dĩ Hằng này, họ chưa từng gặp qua..

- Lạc Hi, có phải con..

- Mẹ, sao mẹ lại có thể quên Dĩ Hằng chứ.

Cô ngắt lời mẹ, hướng Đặng Dĩ Hằng nói tiếp.

- Dĩ Hằng, hứa với em, đừng đi nữa được không?

Mộc Lạc Hi vừa dứt lời, chưa kịp để người đó trả lời, đã nghe thấy tiếng của anh trai:

- Mộc Lạc Hi, em đừng có hồ đồ.

Mộc Tử Nghiên gọi bác sĩ vào kiểm tra lại cho cô lần nữa, gương mặt không một chút cảm xúc, lúc bác sĩ đi khỏi mới gọi Mộc Tử Nghiên ra cùng.

- Bác sĩ, em gái tôi là như thế nào?

- Dựa vào những gì anh nói, là người con trai trong đó bị nhầm là người đã lớn lên cùng Mộc tiểu thư?

- Đúng vậy.

- Người lớn lên cùng Mộc tiểu thư không có ở đây sao?

- Không có.

- Có lẽ, người cô ấy quên là người đã để lại cho cô tổn thương quá lớn, trong tiềm thức cô không muốn nhớ đến nữa. Nhưng lại không thể quên đi kỉ niệm giữa hai người, nên mới nhầm lẫn người khác thành người đó. Có thể gọi đây là sự đảo lộn trí nhớ do chịu đả kích quá lớn cùng với cú va chạm trong tai nạn. Hoặc trong lòng, cô lựa chọn thế này để quên đi đau khổ, là tâm bệnh.

- Va chạm? - Mộc Tử Nghiên nhíu mày.

- Lúc tiểu thư được đưa tới, cả người không chỗ nào là không bị thương, thậm chí đầu cũng bị va chạm. Khi kiểm tra lại thì chỉ là cú va chạm nhẹ, không đáng ngại.

Bác sĩ giải thích có chút e dè, ông biết không báo đủ tình hình của bệnh nhân là không đúng, nhưng lúc đó Mộc Tử Nghiên vừa hỏi xong tình hình hôn mê của em gái liền bỏ đi, ông là không có cơ hội nói.

- Chết tiệt. - Mộc Tử Nghiên nghiến răng, đá mạnh vào tường.

Hành động của anh khiến bác sĩ giật thót, sau khi anh bình tĩnh lại mới hỏi tiếp:

- Vậy có cơ hội nhớ lại không?

Mộc Tử Nghiên lúc này thật muốn bác sĩ đáp rằng “không thể”..

- Còn tùy thuộc cô ấy có muốn hay không.

Câu trả lời của bác sĩ khiến anh ảo não.

Anh thừa nhận, anh quá ích kỉ.

Nhưng Mộc Lạc Hi là em gái anh, anh không muốn có bất kì chuyện gì xảy ra với cô nữa, càng không muốn cô phải chịu thêm bất kì tổn thương nào.

5 năm, là quá đủ rồi.

Cần phải chịu thêm đau khổ cũng không nên để một mình Mộc Lạc Hi gánh vác.

Trải qua việc lần này, anh càng chắc chắn quyết định giữ em gái lại là đúng.

Đừng trách anh ích kỉ, cũng đừng trách anh nhẫn tâm chia cắt bọn họ, là anh đã cho hẳn quá nhiều cơ hội nhưng chính hẳn không biết nắm bắt.

Thậm chí lần này, Mộc Lạc Hi đã đến thăm thần chết một chuyến rồi, vẫn không thấy hẳn đâu.

Mộc Lạc Hi đang ở đất nước có hẳn, gặp tai nạn ngay thành phố hẳn sống.

Vậy mà.. hẳn chẳng tìm đến lấy một lần.

Mộc Tử Nghiên cảm thấy ban đầu động viên em gái tiếp tục chờ đợi là quá sai lầm.

Mộc Tử Nghiên thấy, chàng trai tên Đặng Dĩ Hằng đó không phải là không tốt, anh ban đầu không muốn người đó tiếp cận em gái nên chưa gì đã ngăn cản. Nhớ lại khi anh ta vừa bước vào phòng, ánh mắt yêu thương rơi trên người Mộc Lạc Hi, anh nghĩ có lẽ đây cũng không phải là chuyện xấu.

Hơn nữa, chẳng phải chính Mộc Lạc Hi chọn quên Triều Khắc Hàn và nhớ Đặng Dĩ Hằng sao?

Dù là thế nào, đây cũng chính là một khởi đầu mới cho cô đi?

Một cuộc tình mới, không đau khổ và chờ đợi chẳng?

Rốt cuộc thì được bao lâu?

Bao lâu thì cô sẽ lại nhớ đến người tên Triều Khắc Hàn kia?

Bao lâu thì cô mới buông xuống được kỉ niệm giữa hai người, hoàn toàn toàn toàn chấp nhận một người khác và tạo nên một trang kí ức khác không có bóng dáng hẳn?

Chính là vĩnh viễn!

Vĩnh viễn không bao giờ quên được, không bao giờ có thể buông xuống, càng không thể hoàn toàn chấp nhận một người khác.

Bởi vì, trong lòng cô mặc dù không nhớ về hẳn nhưng Triều Khắc Hàn là một vết sẹo.

Mãi mãi không thể lành, vết sẹo này tồn tại ở đây sẽ khiến cô dù quên đi hẳn, nhưng vĩnh viễn không thể quên đi kỉ niệm của hai người.

Cô có thể bắt đầu một cuộc tình mới, nhưng mối tình đó sẽ vương vấn bóng dáng hẳn..

Mộc Lạc Hi cô, từ nay về sau đều sẽ không có cách nào xóa sạch Triều Khắc Hàn khỏi kí ức của mình.

Mộc Tử Nghiên biết, quên đi tất cả về hẳn là một chuyện quá khó với cô, nhưng không sao cả, cứ từ từ mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.

Mộc Tử Nghiên trách hẳn như thế, nhưng anh lại không hề biết, anh âm thầm gửi mail cho hẳn về cuộc sống của cô, hẳn căn bản là không đọc được, mail không thể đến được tay hẳn.

Anh nghĩ chàng trai kia sẽ khiến Mộc Lạc Hi thay đổi? Nhưng anh có nghĩ đến, Đặng Dĩ Hằng chỉ như một chiếc phao mà cô vớ được khi sắp chết đuối? Cô sẽ sống chết bám lấy nó, chỉ để cứu vớt chút hy vọng cuối cùng.

Mộc Tử Nghiên chưa hề nghĩ tới..

Quay trở lại phòng bệnh, anh nhìn thấy Mộc Lạc Hi ngồi trên giường cùng chàng trai đó trò chuyện vui vẻ.

Gọi Đặng Dĩ Hằng ra ngoài, anh dựa vào tường hỏi:

- Cậu, đối với em gái tôi là như thế nào?

- Tôi thích Lạc Hi. - Đặng Dĩ Hằng đáp ngay chẳng chần chừ.

Nghe thấy lời này, Mộc Tử Nghiên hơi bất ngờ, tên nhóc này khác, rất khác so với Triều Khắc Hàn, từ cách yêu cho đến cách thể hiện đều khác.

Nhưng là tại sao, anh cứ cảm thấy tên này không bằng Triều Khắc Hàn?

Từ tình cảm dành cho Mộc Lạc Hi, cho đến việc thể hiện nó ra, đều không bằng Triều Khắc Hàn?

Quyết định lần này rốt cuộc là sai hay đúng?

- Lạc Hi như vậy..

- Tôi biết Lạc Hi nhớ nhầm tôi là Triều Khắc Hàn, nhưng thế thì có sao? Tôi yêu cô ấy là được, hơn nữa tôi đã từng nói nếu Triều Khắc Hàn không bảo vệ được cô ấy, tôi sẽ đến và giành lại.

Mộc Tử Nghiên nhìn Đặng Dĩ Hằng, cuối cùng phát hiện ra hai người khác nhau ở đâu..

- Cậu có nghĩ tới một ngày Lạc Hi nhớ lại? - Anh bình thản.

- Đến ngày đó.. có thể Lạc Hi đã thích tôi rồi.

- Tự tin như vậy? - Anh nhướn mày. - Tôi không nghĩ vậy đâu, bởi vì tên nhóc kia đối với Lạc Hi đã trở thành một cái gì đó mà dù có quên cũng chẳng thể hoàn toàn xóa sạch.

Mộc Tử Nghiên nói với Đặng Dĩ Hằng, cũng như nói với chính mình..

Đúng vậy, Khắc Hàn đối với Lạc Hi từ rất lâu trước đây đã trở nên vô cùng quan trọng rồi.

- Lạc Hi không phải đã nhớ tôi là người cùng cô ấy lớn lên sao? Vậy tức là, dù ít hay nhiều tôi vẫn có cơ hội.

Mộc Tử Nghiên trầm mặc hồi lâu, anh bây giờ vẫn là thấy phân vân với quyết định của mình..

- Anh nhờ cậu một việc được không?

- Anh nói đi.

- Nếu như Lạc Hi nhớ lại và nó muốn đi tìm tên nhóc đó, hãy để nó đi.

Đặng Dĩ Hằng thoáng ngạc nhiên trước yêu cầu của anh, suy nghĩ một lúc mới trả lời:

- Nếu thật sự có lúc đó thì còn tùy thuộc vào cô ấy có bản lĩnh khiến tôi cam tâm tình nguyện buông tay hay không.

- Vào trong đi. - Anh thở dài.

Tầng cao nhất trụ sở Triều Thị

- Triều tổng, đây là tài liệu mà ngài phân phó, còn đây là hợp đồng với Xạ thị.

Cô thư ký trẻ tuổi đặt từng tệp tài liệu dày cộp xuống bàn tổng đốc, xong rồi vẫn không có ý định rời đi.

- Còn việc gì sao?

Lúc này tổng đốc mới ngược đầu lên.

Mái tóc nâu phẳng phất một tầng vương giả, hoàn hảo bao trọn khuôn mặt tuần mi. Mày kiếm sắc bén hơi nhúu lại, đôi mắt màu đen xoáy thẳng vào khuôn mặt cô thư ký, ánh mắt lạnh thấu xương..

Khuôn mặt điển trai cùng với chiếc áo sơ mi trắng mặc trên người hòa hợp đến tuyệt đỉnh.

Chàng trai quần áo chỉnh tề ngồi trên ghế dựa màu đen, gương mặt kiên định lạnh lùng.

Tấm kính thủy tinh ngoài sau, đón lấy ánh sáng như vầng hào quang bao bọc lấy chàng, vẽ lên thân hình hoàn mỹ không tì vết..

Cô thư ký cũng nhìn đến gần người một hồi..

- À, không có gì. Tôi chỉ muốn nhắc tổng đốc, hợp đồng với Xạ thị nên sớm kí.

- Tôi làm việc đến lượt cô chỉ giáo?

Chàng trai khó chịu nhíu mày, lại phải đổi thư ký rồi..

Buổi chiều hôm đó, Triều thị “lại” cho tuyển thư ký tổng giám đốc, lần thứ mấy rồi? Trong 5 năm này, con số sắp lên đến hàng trăm rồi.. Bọn họ không hiểu vì sao, tổng giám đốc đã có một trợ thủ đắc lực nhưng vẫn cứ tuyển thư ký vào..

Tổng giám đốc Triều thị, danh xưng Triều Khắc Hàn, là con trai kế thừa duy nhất của Triều Hoắc Luân.

Triều Khắc Hàn sang Mỹ được 5 năm, hẳn không ngồi lên vị trí tổng đốc mà ở công ty đảm nhiệm chức vụ thấp nhất.

Ban đầu vừa vào công ty mọi người không một ai thừa nhận, gọi hắn là một tên nhóc “vắt mũi chưa sạch”. Cuối cùng trong vòng một năm, bằng chính thực lực hắn, từ chức vụ thấp nhất lên tới vị trí tổng giám đốc, nắm giữ cổ phần lớn nhất hội cổ đông, trở thành chủ tịch duy nhất của Hoắc Triều.

Bắt đầu từ đó, ai cũng đều nể hắn vạn phần, khí thế bức người trên người hắn khiến người khác chẳng dám lại gần.

Năng lực của hắn, vị trí của hắn, đều được mọi người thừa nhận, là tự mình hắn giành được.

Triều Khắc Hàn nhậm chức tổng giám đốc, Triều thị lên như điều gặp gió, Hoắc Triều cũng theo đó đi lên.

Tên tuổi hắn nổi lên khắp nơi, từ chốn kinh doanh đến mặt báo, chẳng ai không biết đến vị thần kinh doanh Triều Khắc Hàn, chính là kế thừa từ cha khí chất thông minh hơn người.

Duy chỉ có nơi cô sống, là chẳng biết được một tin tức gì của hắn..

Hắn chưa từng để lọt khỏi tay một dự án nào mà mình nhìn trúng, một khi đã kí hợp đồng cùng Triều thị chắc chắn chỉ có lời không có lỗ. Triều thị cực kì cao ngạo, luôn luôn là Triều thị đồng ý hợp tác chứ chưa bao giờ phải đi xin hợp tác với công ty khác.

Tài lãnh đạo cùng kinh doanh của Triều Khắc Hàn đã lên đến mức độ dọa người, có lẽ hơn cả Lạc Tử.

- Hợp đồng của Xạ thị.

Hắn gọi thư kí mới vào nói một câu rồi tiếp tục vui đầu làm việc, thư kí mới chẳng dám nói lời nào cầm bản hợp đồng đã kí lên liền đi khỏi.

...

- Xạ tiểu thư, cô không thể vào đó.

Thư kí ngăn cản một cô gái xinh đẹp, trang điểm lòe loẹt đang hướng phòng tổng đốc xông vào.

- Cô tránh ra, tôi cần gặp tổng giám đốc các người.

- Xạ tiểu thư có hẹn trước không?

Phó thư kí nam bước đến hỏi, người này theo hắn đã bốn năm, đối với hắn đã như bạn bè thân thiết chứ không chỉ quan hệ chủ tớ.

Nhưng vì không chịu nổi công việc thư kí nặng nhọc cùng ngày ngày phải đối diện với gương mặt như tảng băng kia, nên đã xin hắn để mình làm phó thư kí công việc nhẹ nhàng, tưởng hắn sẽ từ chối ai ngờ lại sảng khoái đồng ý. Thế thì ngại gì mà không ở công ty hưởng máy lạnh cả ngày, tới giờ thì đi về, đôi lúc cùng hắn đi đàm phán, công việc chẳng thể nhẹ nhàng hơn.

- Tôi cần hẹn trước? - Cô gái họ Xạ nhếch mép. - Có biết công ty tôi cùng tổng giám đốc các người có dự án lớn không? Là bàn công việc.

“Công việc? Nam Huynh Dạ ta khinh, người chính là muốn câu dẫn giám đốc, nữ nhân như người, tên kia nửa ánh mắt cũng không thèm nhìn. Bản thân ta là phó thư kí thân cận, hắn cũng ngày ngày tỏa khí khiến ta lạnh sởn gai ốc.”

- Không cần biết tiểu thư có việc gì, giám đốc chúng tôi rất bận không thể ai muốn gặp là tiếp. Nếu cần cô có thể sang đây hẹn trước và hôm khác lại tới, hoặc có thể gửi lời lại cho thư ký tổng giám đốc.

- Phiền phức, tôi không quan tâm, tôi phải vào gặp tổng giám đốc.

Nói rồi, cô gái chẳng đợi thêm gì xông vào chẳng thèm gõ cửa, thư kí ngăn lại không kịp, đối diện ánh mắt lạnh như băng của hắn chỉ tỏ vẻ áy náy.

Nam Huynh Dạ từ sớm đã biến mất dạng, anh còn không hiểu rõ tên kia sao? Ai dám đến phá lúc hắn đang làm việc thì chết chắc.. Anh còn chưa muốn thăm ông bà.

- Cô ra ngoài đi. - hắn hướng thư ký nói.

Cô gái kia vênh vác nhìn thư ký, ngang nhiên đi tới bàn tổng giám đốc.

- Xạ tiểu thư đến đây, không biết có việc gì? - Hắn mời cô ta ngồi.

- Thư ký của anh thật không phép tắc cứ nhiên chặn đường người.

- Họ chỉ làm đúng nhiệm vụ. Cô có việc gì?

Hắn không ngược lên chỉ chú tâm vào tài liệu trên bàn.

- À, chỉ là muốn nói một chút về dự án hai công ty.

- Dự án này là do tôi cùng Xạ tổng kí hợp đồng nên ngoài Xạ tổng ra tôi sẽ không cùng bất cứ ai bàn về nó, nếu không còn việc gì mời cô ra ngoài.

Hàm ý tiễn khách rõ ràng, nhưng Xạ tiểu thư vẫn không có ý định rời đi, hắn cũng không quan tâm tiếp tục phê duyệt tài liệu.

- Người ta chỉ muốn mời anh đi ăn một bữa. - Cô hạ giọng.

- Tôi rất bận. - Hắn vẫn không ngược lên.

- Chỉ là một bữa cơm thôi mà.

- Nam Huynh Dạ, tiễn khách.

Hắn nói vào điện thoại nói với phòng phó thư kí.

Chưa đầy một phút đã thấy anh ta xuất hiện, nhìn hắn một cái, rồi ảo não nhìn người đang ngồi dựa lưng về phía mình, thật phiền.

- Xạ tiểu thư, mời.

Cô ta hậm hực đứng lên, bước về phía cửa, lúc sau quay lại nhìn người con trai đang chăm chú làm việc, ánh mắt như hàm ý “tôi nhất định sẽ còn quay lại, đến khi anh chịu nhìn tôi với ánh mắt khác.”

Chập choạng tối, đèn phòng tổng đốc vẫn sáng, hắn buông bút xuống, mệt mỏi day day thái dương, đứng dậy cầm vest đi khỏi.

Dạo này chẳng hiểu sao người hắn rất khó chịu, như một dự cảm bất an nhưng lại chẳng tìm ra nguyên nhân.

Hắn lái xe đến bờ sông lồng lộng gió, xuống xe một mình đi dạo, đây là thói quen từ khá lâu rồi, cảm giác những cơn gió này có thể xua đi mệt mỏi trong hắn.

Cứ mỗi lần như vậy là hình bóng của cô gái hắn yêu thương tận xương tủy lại hiện lên.

Cô hiện lên trong trí nhớ hắn xinh đẹp động lòng người, hắn ghi nhớ hình ảnh cô rõ đến mức có thể tưởng tượng ra cô đang đứng trước hắn chơi đùa.

Cô gái đó từng đứng ở sông Hàn tỏ tình với hắn.

Cô gái đó từng bí mật tự làm quà để tặng sinh nhật hắn.

Cô gái đó dạy cho hắn biết thương yêu và nhưng nhớ.

Cô gái đó luôn có cách khiến hắn tham lam muốn nắm giữ, mãi mãi buộc chặt cô bên mình.

Cô gái đó là người hắn luôn vô thức nhớ về, như một điểm dừng, một nơi yên bình..

Cô gái đó khiến hắn yêu, khiến hắn ghen, khiến hắn lo, làm hắn đau, làm hắn nhớ, mà vẫn cứ vô tâm như không biết gì..

Cô bây giờ đang làm gì? Có giống như hắn đáng nhớ về cô?

Hắn nhớ cô da diết..

Nhưng mà có biết, cô đã quên hắn rồi đâu?..

39. Chương 39 - Anh Thật Nhớ Em

Một tháng sau

Mộc Lạc Hi đã dần hồi phục, những vết thương ngoài da gần như đã lành hẳn, mà tâm.. hình như cũng đã sống trở lại.

Đặng Dĩ Hằng trong đoạn thời gian này mỗi ngày đều đến chăm sóc cô, cùng cô ôn lại những kỉ niệm cũ.. những kỉ niệm chỉ một mình cô nhớ.

Mộc Lạc Hi chỉ cần nhìn thấy anh, đều sẽ cười rất vui vẻ, 5 năm trôi qua đối với cô giống như là cả ngàn thế kỉ rất lâu vậy.. Khi gặp lại anh, cô không kịp muốn kể cho anh nghe cuộc sống của mình về những năm đã qua, lại vô tình nhắc đến những kỉ ức đẹp đẽ.

Khi cô kể đến đoạn hồi ức đẹp của hai người, trên môi luôn là nụ cười hạnh phúc cùng mãn nguyện nhất, nụ cười đó.. khiến tim Đặng Dĩ Hằng đau nhói.

Mộc Lạc Hi, chưa từng vì anh mà cười như vậy..

Đến ngày Mộc Lạc Hi xuất viện, cô nôn nóng muốn đến Nghiên Hi một chuyến. Công ty này là chi nhánh anh trai giao cho cô, nhưng cô chưa từng đến đây lần nào, thật tò mò những con người ở đây..

Mộc Lạc Hi đứng trong phòng tổng giám đốc Nghiên Hi, hoàn cảnh ở đây cũng thật tốt nha.

Cửa kính thủy tinh sát đất phía sau bàn làm việc đón lấy ánh nắng lung linh rơi vào phòng, những tòa nhà từ đây nhìn ra trông bé tí xinh xắn lạ thường.

Xuyên qua tấm thủy tinh này có thể nhìn thấy tầng cao nhất của Triều thị.

Nhưng..

Mộc Lạc Hi có nhìn thấy Triều thị thì thế nào? Cô căn bản đâu còn biết người đó là ai..

- Thế nào?

Mộc Tử Nghiên từ ngoài bước vào, nhìn về phía cô đang hướng tới.

- Cũng ổn. - Cô đáp ngắn gọn.

Mộc Tử Nghiên ngẩn người, “cũng ổn”? Tòa nhà này anh đã tốn bao nhiêu công sức mới mua được rồi xây dựng lên, đứng ở đây gần như có thể thu hết khung cảnh thành phố vào mắt, còn đặc biệt lung linh khi đêm đến, vậy mà cô chỉ bảo là tạm được? Khóe môi anh giật giật.

- Có tính ở lại đây không?

- Chắc ở lại giải quyết một số việc, không thể làm một tổng đốc vô trách nhiệm được, tiện thể thăm quan một chút.

- Được, vậy anh trở về trước, đây là chìa khóa nhà anh.

Mộc Tử Nghiên đặc chìa khóa xuống rồi rời khỏi, em gái một mình lưu lại nơi này có khi nào sẽ gặp lại tên nhóc đó? Sẽ nhớ lại? Rồi tiếp tục chịu tổn thương?

“Lạc Hi, có lẽ em nên chết tâm đi thôi.. Hấn đã đính hôn rồi.”

Mộc Lạc Hi đứng ở đó thật lâu, cảm giác như mình vừa mất đi thứ gì đó rất quan trọng.. nhưng chẳng phải Đặng Dĩ Hằng cũng đã trở về rồi? Còn gì quan trọng hơn nữa?

Cô rời khỏi phòng làm việc của mình, sang phòng thư kí gọi người dẫn mình đi dạo một vòng, nơi này còn rất nhiều thứ cô phải làm quen.

Cửa phòng thư kí đẩy ra..

Cô gái đứng bên ngoài cùng cô gái ở bên trong tro mắt nhìn nhau.

- Triết Nhã.

Mộc Lạc Hi bắt ngờ thốt lên.

Cô gái bên trong phòng thư kí là cô bạn thân 6 năm trước, không ngờ qua từng ấy thời gian, bọn họ vẫn có duyên gặp lại.

- Lạc Hi.

Vương Triết Nhã kinh ngạc bật dậy khỏi ghế, cô dường như rất kích động khi gặp lại người bạn cũ, chỉ hận không kịp nhào tới ôm lấy.

- Mày là thư ký? - Mộc Lạc Hi nghi ngờ nhíu mày.

Vương Triết Nhã gật đầu.

- Thật trùng hợp.

Gương mặt cô hiện lên nét ranh mãnh ngày xưa.

- Thế mày ở đây làm gì? Có hẹn gì à?

- Ừ có hẹn với tổng giám đốc.

Mộc Lạc Hi nói dối, bởi vì trêu chọc Triết Nhã luôn rất thú vị, cô nhớ những ngày tháng cũ..

- Tao ở đây làm “thư ký tổng giám đốc” ba năm rồi còn chưa được cái “vinh dự” gặp hấn này. - Triết Nhã cố ý nhấn mạnh.

- Vậy sao? - Cô đảo mắt một vòng, cố làm ra vẻ thì ra là vậy.

- Chưa từng bước vào căn phòng đó luôn.. nhiều khi tao còn thấy công việc lương cao thế này mà thật nhàn nhã.

Vương Triết Nhã ngồi xuống ghế, thông thả uống trà.

Mộc Lạc Hi nhìn thấy lại nảy ý châm chọc.

- Này, có bạn trai chưa? Dạo này ra dáng phu nhân cao quý nha.

Trái với phản ứng cô muốn nhìn thấy, Triết Nhã chỉ nhàn nhã nhấp một ngụm trà, mặt không đỏ tim không đập trả lời một câu chẳng ăn nhập vào đâu.

- Tao không phải là Vương Triết Nhã ngày xưa mà mày hay chọc nữa đâu, trưởng thành rồi.

Mộc Lạc Hi thất vọng thở hắt ra:

- Chỉ là muốn ôn lại chút chuyện cũ.

- Tao thì vẫn vậy, thế còn mày và tên kia thế nào rồi? Vẫn đóng cảnh tình tứ khiến người khác buồn nôn hả? - Cô châm chọc.

- Một lát anh ấy tới đón tớ.

- “Anh ấy” ngọt ngào quá ta.. khi nào tao mới nhận được thiệp đỏ đây? - Cô xòe tay.

- Cái đầu mày. - Mộc Lạc Hi vỗ vào bàn tay đang xòe ra.

Vương Triết Nhã đâu biết câu chuyện về cuộc sống của hai người 5 năm này, cũng đâu biết họ chỉ vừa gặp lại.

Tình cảm vừa sâu đã phải chia xa, bây giờ quay về chưa cùng nhau ôn niệm đã vội vàng tiến bước? Làm sao có thể?

Mộc Lạc Hi giật mình vì suy nghĩ của mình, làm sao cô có thể nghĩ như thế? Cô chẳng phải luôn mong cùng anh bước vào lễ đường, dùng chiếc nhẫn để trói buộc đối phương sao? Sao cô có vẻ như không còn hứng thú nữa?

- Ai da~ nhưng mà cũng rất lâu không gặp nó rồi, lát tao đi chung được không? Sẽ không làm kì đà chứ? - Cô e dè.

- Được thôi, một lát đi chung, dù sao cùng gặp nhau trò chuyện một chút cũng tốt.

- Ủ, vậy mày ngồi đây chơi một chút? Tao đi làm nốt việc còn lại.

- Đang làm gì? - Mộc Lạc Hi thuận miệng hỏi.

- Chính lý hợp đồng. - Cô không ngược lên.

Mộc Lạc Hi khó hiểu cau mày.

- Mày nói không gặp tổng giám đốc, vậy sao gửi hợp đồng cho hắn được?

- Không biết, lúc tao vào đây làm được đưa cho một địa chỉ mail, chỉ cần gửi sang đó. Có lẽ là mail của giám đốc.

Mộc Lạc Hi gật gù hiểu ra.

- Vương Triết Nhã, nói cho mày biết cái này.

- Hả? - Cô ngược lên.

- Tao chính là vị tổng giám đốc thần bí đó.

Khuôn mặt Vương Triết Nhã từ bình tĩnh dần trở nên kinh ngạc, nghe lầm! Chắc chắn là nghe lầm.

- Gì cơ?

- Tao nói tao là tổng đốc.

- Chả vui. - Cô phát tay.

- Không tin?

- Đương nhiên không tin rồi, nghĩ sao công việc một tổng đốc mà một đứa như mày gánh nổi? Hơn nữa tập đoàn của mày là Lạc Tử, ở đây là Nghiên Hi...

Vương Triết Nhã đột nhiên dừng lại, khoan đã.. Lạc Tử.. Nghiên Hi..

Mộc Lạc Hi nhếch môi, coi như cô chưa ngốc hết.

- Thật? - Mắt cô mở to.

Mộc Lạc Hi gật đầu.

Vương Triết Nhã thở ra một hơi, làm vẻ trịnh trọng nói:

- Kính chào tổng đốc thần bí.

- Lại đùa. - Cô cười.

- Thế tôi nghĩ ngày mai tổng đốc nên đến làm việc, trốn việc lâu như vậy là không tốt nha..

- Haha.. mai tao sẽ đến làm, một khoảng thời gian.

- Định ở lại đến khi nào?

- Chắc khoảng vài tháng.

- Ủ. - Cô đáp ngắn gọn rồi tiếp tục công việc.

Thời gian tích tắc trôi đi, không gian trong phòng tĩnh lặng khiến mi mắt Mộc Lạc Hi không tự chủ rơi xuống, mệt mỏi khép mi, cô tựa đầu lên ghế chìm vào mộng.

Mộc Lạc Hi lạc vào một khung cảnh huyền ảo, xuất hiện một thân ảnh ở trước mặt không ngừng gọi tên cô, giọng nói lại khản đặc bi thương..

“Hi Hi.. Hi Hi.. Anh thật nhớ em. Đợi anh, anh sắp có thể trở về tìm em.”

Thân hình cao lớn trắng kiện, có mái tóc màu nâu lóng lánh, khuôn mặt mờ nhạt không rõ.. cô không thấy được gương mặt người đó.

“Hi Hi.. Anh xin lỗi, thật xin lỗi. Lời hứa với em anh chưa kịp thực hiện, chỉ sợ mình lại vô tình thương tổn em lần nữa. Hi Hi, anh phải làm thế nào đây? Thế nào mới tốt?”

Mộc Lạc Hi nghe thấy giọng nói đó, có điểm quen thuộc, cách gọi tên cô thân mật đó không phải Đặng Dĩ Hằng! Nhưng là nghĩ mãi chẳng ra, đầu cô lại bắt đầu đau đớn.

Cơn đau từ đầu truyền đến khiến cô bừng tỉnh thoát khỏi cơn mơ.

Phát hiện nước mắt mình đã rơi đầy mặt.

Cô khóc vì một giấc mơ? Trong khi cô thậm chí không biết mình đã thấy ai, cùng những câu nói kì quặc đó..

Cô chẳng muốn biết gì cả, chẳng tò mò người cô cứ vô tình nhớ đến là ai, thế nhưng cơn đau sao cứ mãi dằn vặt cô?

Đặng Dĩ Hằng đã trở về, cô cùng anh sẽ sống hạnh phúc về sau, vậy thì rốt cuộc cô là đang lưu luyến cái gì?

- Lạc Hi... Lạc Hi.

- Hả..

- Không sao chứ?

Vương Triết Nhã đưa cô hộp khăn giấy cũng tỏ ra khó hiểu, vì sao cô lại như vậy..

- Cám ơn, tao không sao, chỉ là ác mộng. - Cô cười.

- Ủ, tao xong việc rồi, thế đi được chưa?

- Đi, tao gọi anh ấy đến đón chúng ta.

Hai người đứng đợi dưới cổng một lúc, thấy một chiếc xe màu đen chạy vào, Mộc Lạc Hi vui vẻ ngồi lên, Vương Triết Nhã cũng không để ý đi theo.

Một nam một nữ nhìn thấy nhau liền đồng thời kinh ngạc, chưa kịp thốt lên nghi vấn đã nghe giọng Mộc Lạc Hi vang lên.

- Lúc này em cũng bất ngờ như anh vậy, thật không ngờ Nhã lại là trợ lý của em, nên sẵn tiện rủ nó đi chung.

Cô vô tư nói, chẳng biết hai người đang trừng mắt nhìn nhau.

Vương Triết Nhã lại càng không hiểu!

Cô bảo có hẹn cùng hần, gọi hần đến rước nhưng tên này lại xuất hiện ở đây? Cô còn gọi anh ta thân mật như thế? Rốt cuộc là sao? Quan hệ bọn họ là gì? Còn tên Triều Khắc Hàn kia đâu?

Trong đầu Vương Triết Nhã hiện lên hàng dấu chấm hỏi, nghi vấn nóng lòng muốn tìm người giải đáp. Nhưng cô không hỏi Mộc Lạc Hi, cô nghĩ cô biết người có thể trả lời được.

Xe dừng lại trước một nhà hàng xa hoa, ba người cùng nhau đi vào..

Nếu là hần, Triết Nhã sẽ chẳng thấy sao cả bởi vì họ là bạn thân, nhưng tự nhiên tên này lại xuất hiện, cô thật sự cảm thấy mình như kì đà. Hơn hết là sự hiếu kì về mối quan hệ rắc rối này, mà tại sao một người tốt như hần Mộc Lạc Hi lại bỏ qua, chọn ở bên một tên đã từng lừa gạt mình?

Bước vào cửa, vừa hay chạm mặt một cặp đôi đi ra.

Năm người đồng loạt dừng lại.

Ánh mắt nhìn về phía đối diện.

Lại một lần ngạc nhiên.

“Hôm nay là cái ngày chó má gì vậy?”

Vương Triết Nhã bực mình rửa thầm.

Lần này rắc rối to rồi, cái cục diện như này thì có phải con kì đà như cô phải chuồn trước hay không?

Lúc cô quay người tính chuồn đi, không ngờ Mộc Lạc Hi nhanh chóng kéo cô lại

- Đi đâu? Vào thôi.

Vương Triết Nhã mở to mắt, sao cô lại có thể thờ ơ nói một câu như vậy?

Người đối diện từ đầu đến cuối ánh mắt đều rơi trên người Mộc Lạc Hi không rời đi.

Hần không nhìn lầm, chắc chắn không nhìn lầm, trước mặt hần chính là người con gái hần yêu thương nhưng nhớ suốt bao lâu nay, cô bằng xương bằng thịt, xinh đẹp đứng trước mặt hần.

Cô ở ngay trước hần, rất gần, ngay trong tầm với nhưng tại sao hần lại cảm giác như mình không thể giữ lấy cô?

Vì sao cô lại xem hần như không khí? Có phải cô giận hần vì đã đi quá lâu?

Trước khi cô kịp lướt qua người hần, hần đã nhanh tay nắm lấy cô kéo lại, ngã vào lòng mình.

Mộc Lạc Hi ngạc nhiên bất động, toàn thân đông cứng trong lồng ngực hần, trong lòng vang lên một hồi chuông sợ hãi.. người này là ai?

Cô chỉ nghe thấy giọng nói ầm ập nỉ non bên tai..

- Hi Hi.. Anh thật nhớ em.

Cánh môi cô run rẩy, giọng nói này, cách gọi này.. quen thuộc quá, là giọng nói cô nghe thấy trong mơ.

- Anh.. là.. ai?

Mộc Lạc Hi khó khăn thốt lên.

3 chữ.

Chỉ cần 3 chữ, xé nát tim hần.

Triều Khắc Hàn thần thờ buông lỏng tay, cô vội vàng lách khỏi người hắn, khuôn mặt sợ hãi của cô khiến hắn đau đớn.

Vì sao?

Bi thương..

Ánh mắt hắn trông thật đau lòng.

Mà ánh mắt cô cũng buồn man mát.

Một ánh mắt buồn vô thức hiện lên mà ngay cả bản thân cô cũng không hề biết..

Đặng Dĩ Hằng rất thức thời bước đến bên cô, ôm lấy cô gái đang sợ hãi, ánh mắt cũng không tránh khỏi đau lòng.

Hắn đứng trước mặt cô, yêu thương gọi cô như thế, có phải cô sẽ nhớ lại không? Những ngày anh bên cô sẽ không còn nữa?

Nhìn thấy người con gái đứng cạnh hắn, anh dường như tìm thấy một hy vọng, lạnh giọng hướng hắn nói:

- Mong anh tự trọng, giữ khoảng cách với Lạc Hi. Cô ấy không muốn anh chạm vào, mà..

Anh dừng lại, nhìn gương mặt đang khó chịu cạnh hắn:

- Người yêu anh cũng không muốn.

Triều Khắc Hàn đứng yên nhìn Mộc Lạc Hi..

Cô đang yêu Đặng Dĩ Hằng?

Cô có hạnh phúc không?

Anh ta có quan tâm lo lắng cô như hắn không?

Cô bên anh có phải là rất vui? Không phải đợi chờ, không phải tổn thương như khi bên hắn?

Đặng Dĩ Hằng nói đúng, cô không muốn hắn chạm vào.. hơn nữa, hắn đã đính hôn rồi.

Nếu như cô đã hạnh phúc, có phải hắn nên buông tay?

Nhưng tại sao hắn cứ cảm thấy có gì đó không đúng? Cho dù là cô ghét hắn, cũng không thể nhẫn tâm hỏi hắn một câu “anh là ai?” được.

Câu hỏi này khiến tâm hắn thật đau..

Bởi vì hắn để cô chờ đợi quá lâu.

Bởi vì hắn tổn thương cô quá nhiều.

Nên đây là cách cô chọn để trả lại những gì hắn đã làm với cô?

Lãng quên hắn?

Rất lâu sau đó, trong một trận cãi lộn, có một người đuối lý, tìm chuyện ngày xưa ngày xưa ra uy hiếp đối phương:

- Anh quá đáng. Anh để tôi chờ đợi anh bao lâu, anh nói sẽ đền bù cho tôi mà.. bây giờ anh lại đối với tôi như vậy? Cách đền bù của anh đó hả?!!

Người kia chỉ biết im lặng.. ngán ngẩm..

Cái này cứ như bài Quốc Ca vậy, hát đi hát lại.. không chán sao?

Không nói thêm gì, người kia trực tiếp bế bổng cái người đang nổi giận đùng đùng vào phòng, để lại đứa con trơ vơ ngoài phòng khách.

Nguyên do cãi nhau là gì? Chính là anh chồng quên đón con, để giáo viên gọi điện về nhà hỏi vợ.

Thế là cô vợ được dịp nổi giận, mà anh chồng cũng có một buổi ăn no nê..

40. Chương 40 - Là Em Nhẫn Tâm Quên Đi

Triều Khắc Hàn chăm chú nhìn Mộc Lạc Hi, một khắc sau cặp mi mắt xuống xoay người rời khỏi..

Mộc Lạc Hi cũng theo hai người kia đi vào trong, quay người nhìn thấy bóng lưng cô độc kia.. vì sao có chút thương xót?

Chàng trai đó khiến cô cảm thấy rất quen thuộc, vì sao ánh mắt hắn nhìn cô lại đau lòng như vậy? Còn cách gọi tên thân mật đó, ngay cả Đặng Dĩ Hằng cũng không gọi cô như thế, giọng nói ấm áp cưng chiều đó..

Rốt cuộc, chàng trai đó là ai?

Đến khi Triều Khắc Hàn ra khỏi cửa, mới ngoái đầu lại nhìn.

Tim thật sâu như bị đâm một nhát.

Bao nhiêu cố gắng, ngoan ngoãn nghe lời, chỉ mong được sớm trở về gặp cô.

Thật không ngờ cô lại không đợi hắn..

Cô nhẫn tâm quên đi hắn, để lại trong hắn vết cứa thật sâu.

Tâm của hắn, kịch liệt đau đớn.. giống như bệnh ung thư, trải qua từng giai đoạn, chết dần chết mòn..

Triều Khắc Hàn từ khi nhìn thấy cô, liền không quan tâm đến cô gái bên cạnh nữa, khiến cô ta âm thầm ghen ghét.

- Lạc Hi.. Lạc Hi.

Vương Triết Nhã vỗ vai cô, vài lần cũng không thấy phản ứng.

- Hả?? - Cô hoàn hồn.

Mộc Lạc Hi cứ mãi suy nghĩ về người kia, mặc dù cô không muốn nhớ đến nhưng không biết vì sao hình ảnh đó cứ mãi quanh quẩn trong cô. Nhất là ánh mắt người đó nhìn cô, ẩn chứa sự lưu luyến nhớ mong mà cô không thể hiểu được..

- Em ăn gì? - Đặng Dĩ Hằng hỏi.

- Sao cũng được. - Cô đáp qua loa.

Trong lòng lại dấy lên nghi vấn, câu hỏi này của anh trước giờ cô chưa từng nghe qua. Hai người cùng nhau đi đâu, luôn luôn là anh giúp cô chọn món, sở thích của cô anh thậm chí còn biết rõ hơn..

Người phục vụ bưng đến một bàn thức ăn ngon, nhưng cô lại không có khẩu vị, không muốn ăn.

Mộc Lạc Hi nhìn chằm chằm xuống chén, không để ý hai người kia đang nhìn nhau như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

“Rốt cuộc anh muốn gì ở Lạc Hi hả?”

Vương Triết Nhã nhân lúc cô không để ý, dùng khẩu hình miệng tra khảo Đặng Dĩ Hằng.

Anh nhún vai, không đáp.

“Dù anh không nói, tôi vẫn sẽ có cách biết.”

Vương Triết Nhã ngoan cố cảnh cáo, bất kì một ai dám tổn thương một cọng lông tơ của Mộc Lạc Hi, cô thề sẽ cho người đó chết thật thảm, nếu thật là thế.. Triều Khắc Hàn sẽ bị cô róc xương luôn mất?

“Tùy cô.”

Hai người cứ thế tôi trừng cô, anh trừng tôi, không biết qua bao lâu Mộc Lạc Hi mới lên tiếng đánh tan bầu không khí ngột ngạt:

- Về thôi.

Dứt lời cô đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài, bỏ qua ánh mắt kì lạ của Vương Triết Nhã, cô còn chưa ăn gì mà? Nhìn lại trên bàn ăn rồi cuộc hiểu được thở ra, những món này Mộc Lạc Hi vốn không thích!

Vương Triết Nhã thay cô phiền não, cho dù là cô không thể phân biệt được người cùng cô lớn lên là ai, nhằm lẫn giữa người cô yêu và không yêu, nhưng vì sao với những gì Đặng Dĩ Hằng làm, rõ ràng quá khác so với hẳn, cô cũng không nhớ lại được?

Có phải bởi vì một khi yêu con người sẽ trở nên hồ đồ mê ly? Hay bởi vì yêu quá hóa đau thương? Yêu càng sâu thì hận càng đậm? Vì là người trong cuộc nên cô không thể phân biệt rõ, đâu là người cô thật sự yêu và đâu là người thể thân?

Vương Triết Nhã đột nhiên hiểu ra.. mặc dù cô không biết Mộc Lạc Hi đã quên và nhớ được cái gì, nhưng cô chắc chắn đối với Mộc Lạc Hi, Đặng Dĩ Hằng không thể sáng bằng Triều Khắc Hàn!

Thất thần một lúc nhìn lại đã không thấy hai người kia đâu, không phải chứ? Cư nhiên bỏ cô lại một mình?

- Mộc Lạc Hi, đợi tao! - Vương Triết Nhã rất nhanh đuổi kịp.

Mộc Lạc Hi quay lại nhìn cô một cái, xoay người ngồi vào xe.

- Nè, tính bỏ tao ở đây hả? - Vương Triết Nhã sốt ruột đuổi theo.

- Thư kí tổng giám đốc không lẽ không tìm được một chiếc xe để trở về? - Mộc Lạc Hi không quan tâm nói.

Với thái độ đột ngột thay đổi của cô khiến Vương Triết Nhã không khỏi sững người, quên mất bản thân định nói gì, đến khi hoàn hồn lại chiếc xe kia đã đi mất..

Mộc Lạc Hi không phải là ngu ngốc, cô mất trí nhớ nhưng không phải hoàn toàn không biết gì..

Kỉ niệm giữa hai người cô hoàn toàn nhớ rõ không khuyết đi một mảnh nào!

Vậy nên cô đã bắt đầu hoài nghi, về những câu nói cùng sự quan tâm của Đặng Dĩ Hằng, về ánh mắt cùng hành động kì lạ của chàng trai cô không biết tên kia..

Dọc đường về nhà cô không nói một tiếng nào, mà lòng Đặng Dĩ Hằng cũng lon ton dậy sóng. Cô không phải đã nhớ ra chứ? Sao lại đối với anh đột nhiên lạnh nhạt? Ngày tháng anh có thể bên cô chỉ ngắn như vậy?

Đặng Dĩ Hằng cho đến nay mới phát hiện bản thân đã dần quá sâu vào mối tình này.. đến nay mới phát hiện, cô gái này đã đi vào quá sâu trong tim anh, mà anh lại không có cách nào khống chế bước chân cô. Cứ như thế, từng bước từng bước, cô bắt lấy tim anh, trở thành một cái gì đó rất quan trọng mà anh không bao giờ muốn mất đi.

Trong lòng Đặng Dĩ Hằng yêu cô sâu đến mức.. không cần cô đáp trả, chỉ cần cô có thể ở bên anh là tốt rồi, chỉ cần cô không nhẫn tâm chà đạp tấm lòng của anh, chỉ cần cô đừng đem theo tim anh đi mất, vậy là đủ rồi! Cho dù là một mình anh đơn phương cũng không sao cả, anh tình nguyện ở bên cạnh cô yêu thương cùng chỗ che..

Đặng Dĩ Hằng là ích kỉ, nhưng tất cả đều bởi vì một chữ yêu!

- Dĩ Hằng..

Nghe tiếng cô gọi anh mới hoàn hồn nhìn sang, mắt thấy cô treo trên môi nụ cười ấm áp nhìn anh, tâm mới tạm thời buông xuống.

- Làm sao? - Anh vuốt tóc cô.

- Đến nhà em rồi.

Đặng Dĩ Hằng nhìn ra, đúng là đã đến nhà cô rồi.. có chút luyến tiếc anh nắm lấy tay cô mân mê một hồi. Mộc Lạc Hi bắt lấy ánh mắt lưu luyến của anh, họ đâu phải sẽ không gặp lại, ánh mắt này của anh rất cuộc là vì cái gì?

- Anh muốn vào ngồi một chút không? - Cô chớp mắt hỏi.

- Em mệt rồi, nên sớm nghỉ ngơi, anh còn một chút việc phải giải quyết. - Anh xoa nhẹ má cô.

- Được, đi cẩn thận. - Mộc Lạc Hi nhẹ gật đầu.

Đặng Dĩ Hằng cưng chiều cô như thế, nhưng vì sao cô vẫn là cảm thấy xa cách?

Là anh đã thay đổi hay do cô nhớ nhầm? Họ chưa từng xa lạ như vậy..

Rất nhanh cô đem mọi thứ quăng sau đầu, hiện tại cô thực mệt mỏi, cô cần phải nghỉ ngơi, ngày mai còn phải đến công ty.

9 giờ sáng hôm sau.

Chuông điện thoại không ngừng vang lên đánh tan mộng đẹp của cô gái trẻ, cánh tay trắng nõn vươn ra khỏi chăn tìm kiếm chiếc điện thoại.

- Alo? - Giọng gái ngủ mơ màng vang lên.

- Tham kiến tổng tài, 9 giờ rồi còn chưa rời giường? So với giờ đi làm đã trễ một tiếng rồi.

Giọng Vương Triết Nhã bên điện thoại vang lên kinh ngạc xen một chút giễu cợt.

- Đã chín giờ? - Mộc Lạc Hi chưa hoàn toàn tỉnh, nhú mày hỏi lại.

- Đã hơn! - Vương Triết Nhã nhấn mạnh.

- Đợi một chút liền tới. - Cô uể oải đáp.

- Lập tức.

Nghe giọng người bên kia, Vương Triết Nhã vội vàng lên tiếng ngăn chặn hành động muốn dập máy, cô còn không hiểu rõ người kia? “Đợi một chút” khẳng định cho cô chờ cả ngày!

- Vì cái gì? - Mộc Lạc Hi xoa trán.

- Có người tìm mày.

- Ai?

- Triều Khắc Hàn.

Vương Triết Nhã ngược lên nhìn người đang ngồi trước bàn làm việc của mình, khuôn mặt lạnh tanh không một chút biểu cảm.

- Là ai? - Mộc Lạc Hi nhú mày.

Vương Triết Nhã cả kinh, làm sao Mộc Lạc Hi không biết hắn là ai? Đột nhiên nhớ đến hành động cùng biểu cảm của cô hôm qua, đã hơi nhận ra..

- Là người hôm qua chúng ta gặp ở nhà hàng.

Bên kia im lặng một hồi..

Người hôm qua? Vì sao lại tìm đến cô? Vì sao biết cô là tổng đốc Nghiên Hi? Cô cùng người đó có quan hệ gì?

- Có việc gì không? - Mộc Lạc Hi thấp giọng hỏi.

- Không biết! Mày thật phiền, muốn biết thì tự đến. Hối miết, tao còn nhiều việc rất bận, khách của mình thì tự tiếp đi.

Vương Triết Nhã gần như hét lên, từ khi nào Mộc Lạc Hi trở nên lằng nhằng như thế?

Mộc Lạc Hi đưa điện thoại cách xa tai mình một chút, chán nản ngồi dậy, có lẽ cô phải đến gặp người kia một chuyến rồi.

30 phút sau.

Chiếc xe màu trắng dừng ngay trước cổng tập đoàn Nghiên Hi, cô gái vận bộ đồ công sở bước xuống, nhìn qua trông vô cùng nghiêm chỉnh nhưng lại không khỏi thoát ra một nét quyết rũ. Trang phục nghiêm trang nhưng đối với mái tóc màu xám kia lại như không hợp lắm..

Đến khi chiếc kính râm được tháo xuống, hiện lên đôi mắt lạnh như băng, một lượt quét qua đại sảnh rộng lớn, tất cả mọi người đều cùng lúc không rét mà run, miệng lập tức im bặt không còn dám bàn tán.

Mộc Lạc Hi nhíu mày, không ngờ anh trai lại nuôi nhiều người vô dụng như vậy. Cô có lẽ phải lưu lại đây một thời gian, đem toàn bộ mọi thứ chấn chỉnh lại.

Từng bước dứt khoát bước đến thang máy chuyên dụng lên tầng cao nhất.

Những người ở đại sảnh thấy người kia đi khuất mới thở ra một hơi, tiếp tân vội vàng hoàn hồn, họ đã sợ đến mức quên ngăn chặn người kia đi lên lầu nha..

Là ai mà trông đáng sợ như thế? Lại còn lên phòng tổng giám đốc?

Điện thoại chuyên dụng của thư kí vang lên.. là tiếp tân báo với cô có một cô gái lạ lên phòng tổng đốc mà họ không ngăn được. Vương Triết Nhã chỉ cười một tiếng, bảo giao cho cô.

Quả nhiên, ảnh hưởng của Mộc Lạc Hi quá lớn!

- Người mày tìm đến rồi. - Cô cúp điện thoại.

Triều Khắc Hàn nhíu mày, đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài.

- Không cảm ơn à?

- Vì cái gì?

Vương Triết Nhã âm thầm gọi trời, hai người vì sao một câu nói cũng có thể khớp tới như vậy? Họ là do thiên địa tác hợp sao?

- Không có gì. Nhưng mà hình như nó không nhớ ra mày. - Cô thở dài.

- Không nhớ ra? - Hần nhíu mày.

- Tao đoán thế thôi, chưa tìm được người xác nhận.

- Dựa vào cái gì?

- Hôm qua bọn tao gặp nhau, tao có hỏi mày với nó tiến triển đến đâu, nó đáp một lát mày đến đón, nhưng khi tao cùng nó xuống lầu thì người xuất hiện lại là Đặng Dĩ Hằng, nhìn nó cùng tên kia thân mật anh em tao còn kinh ngạc hơn.. Tao cũng không biết giải thích thế nào, nhưng tao đoán như thế, muốn biết thì tự đi tìm hiểu.

Triều Khắc Hàn nghe xong, không đáp gì xoay người rời khỏi.

Cửa phòng tổng đốc vang lên tiếng gõ.

- Vào đi.

Triều Khắc Hàn bước vào, tự nhiên ngồi trên sofa, ánh mắt dừng lại trên người Mộc Lạc Hi.

Cô đang phê duyệt tài liệu, hần không biết bộ dáng cô chăm chú làm việc cũng mê người như thế, rất cuộc không tránh khỏi đắm chìm vào bức tranh đó.

Một khắc sau cô ngước lên, cẩn thận quan sát người đang ngồi bên kia, ánh mắt hai người chạm nhau, cảm giác quen thuộc lại nổi lên..

Mộc Lạc Hi trong vô thức bước đến bên hần càng gần, cuối cùng ngồi xuống bên cạnh.

- Anh là ai?

Câu hỏi này lần thứ hai thốt ra, mặc dù đã chuẩn bị trước nhưng gương mặt bình tĩnh của hắn vẫn có biến động.

- Em không nhớ tôi?

Hắn đau lòng lên tiếng, chỉ có khi đối mặt với cô, hắn mới mất không chế buông lỏng cảm xúc như thế, hắn đối với cô là vô phương phòng bị..

Mộc Lạc Hi trầm mặc suy nghĩ một hồi, kiên định lắc đầu.

Một cái lắc đầu khiến lòng hắn siết chặt, cười khổ.

- Vì sao? - Hắn bắt lực nhỏ tiếng thốt lên, muốn hỏi cô lại như tự nói với chính mình.

Mộc Lạc Hi nhìn hắn đau lòng bản thân cũng cảm thấy buồn theo, gương mặt cũng dần buông lỏng không còn nét lạnh như băng..

- Tôi cùng anh.. có quen biết?

Cô thấp giọng hỏi, người khác cô sẽ không bận tâm, nhưng người này làm cho sự hiếu kỳ trong cô nổi lên, cô muốn biết.

- Là rất thân thiết. - Hắn nhìn cô cười yếu ớt.

Triều Khắc Hàn 22 năm này, chưa từng cảm thấy thất bại như thế, ngay cả lần hắn bị ép ra nước ngoài hắn vẫn tự có thể giải quyết mọi việc quay về tìm cô. Nhưng không ngờ đến, hắn lại phải đối mặt với một người hắn yêu tận xương tủy nhưng cô lại không nhớ ra hắn là ai.

- Thân thiết? - Cô ngây ngốc lặp lại lời hắn. - Đến mức như thế nào?

Triều Khắc Hàn thở dài, cô thật sự không nhớ, thật sự không còn biết hắn là ai, đến cả những kỉ niệm hắn nhớ rõ ràng.. cô đã cũng quên?

- Đến mức tôi biết rõ sở thích của em, nhớ rõ sinh nhật em, kỉ niệm của chúng ta. Đến mức tôi vì tương lai của chúng ta bị ép ra nước ngoài cũng không phản đối một tiếng. Tôi đi 5 năm, không ngờ trong quãng thời gian đó em lại nhẫn tâm quên đi tôi. Trong khi tôi nhớ em điên cuồng, em lại vui cười bên một tên con trai khác. Tình yêu em dành cho tôi là như vậy sao? Hay tình yêu tôi đối với em còn không đủ lớn?

Mộc Lạc Hi nghe hắn nói đến ngây người, hắn ta nói cái gì? Họ đã thân thiết như vậy? Nhưng mà những điều này trong trí nhớ cô là Đặng Dĩ Hằng chứ không phải là hắn!

- Đừng nói nữa. - Cô hét lên, rồi lại nhỏ tiếng nỉ non. - Đừng nói nữa, anh sai rồi, sai rồi. Chúng ta không có thân thiết như thế.

Triều Khắc Hàn bị lời cô hoàn toàn chọc giận, giữ lấy vai cô lay mạnh.

- Tôi không có nói sai, là em vô tình quên đi kỉ niệm của chúng ta, là em nhẫn tâm chà đạp lên tình yêu của tôi.

Theo lời nói của hắn, đầu cô từng đợt đau lên, mơ hồ hiện lên những hình ảnh không rõ. Có cái gì đó thôi thúc cô nhớ lại, có cái gì đó làm tâm cô nhói đau, cô không tìm được cách khiến những hình ảnh mờ ảo đó thôi không quấy rầy tâm trí cô.

- Buông ra.

Mộc Lạc Hi giằng mạnh thoát khỏi bàn tay hắn, lúc này hắn mới phát hiện mình đã quá kích động. Lại phát hiện cô ở đối diện, hốc mắt đỏ hoe, nước mắt bên trong đã chực chờ.

Lòng cô rối.

Tim cô đau.

Cô không biết phải làm thế nào..

- Anh đừng nói nữa, đừng nói nữa. - Cô ôm đầu đau khổ gào lên.

Triều Khắc Hàn không khỏi hoảng hốt, lại gần muốn ôm lấy cô để cô có thể bình tĩnh trở lại.

Không ngờ.

Cô tránh hắn.

- Đừng chạm vào tôi.

- Hi Hi..

Triều Khắc Hàn đau lòng gọi, vươn tay ra cũng bị cô tránh đi.

Tiếng gọi này của hắn, cũng khiến lòng cô đau buốt.

- Đừng gọi tôi như thế, thật ghê tởm.

Cô gào lên, trừng mắt nhìn hắn, đôi mắt hắn đầy tia máu.

Lại một lần nữa lời nói của cô khiến tâm hắn đau.

Lần này hắn chẳng làm gì cả, chỉ lẳng lặng nhích tới gần ôm lấy cô, mặc cho cô phản kháng hắn vẫn cứ ôm chặt.

Mộc Lạc Hi cố chấp đẩy hắn ra, lại phát hiện mình căn bản không đủ sức.

Và rồi.. lồng ngực kia mang theo hơi ẩm lan tỏa bao trùm lên cô.

Mộc Lạc Hi đột nhiên xuất hiện cảm giác không muốn rời đi.

Không có phản kháng nữa, lẳng lặng để hắn ôm trong lòng như vậy.

Ấm áp..

An toàn..

Giống như đã rất lâu không cảm thấy được cảm giác an toàn như thế..

Nước mắt cô nóng hổi chảy dài..

Có phải cô có lỗi với Đặng Dĩ Hằng? Người này chỉ vừa mới xuất hiện cô đã có cảm giác quen thuộc muốn chạm đến, nhưng khi bên anh cô lại chẳng cảm giác được gì cả.

Nước mắt không báo trước một giọt nổi tiếp một giọt trượt xuống gò má, cô không tìm được dũng khí tiếp tục phản kháng người này, càng tìm không được cách thoát khỏi lồng ngực ấm áp của hắn.

Hơi ẩm hắn mang đến như một cơn lốc kéo cô vào trong không có đường thoát.

Mãi cho đến khi nước mắt thấm ướt trang phục chỉnh tề của hắn, hắn mới nhẹ nhàng bên tai cô thổi khí:

- Hi Hi..

Một tiếng gọi kéo cô trở về hiện thực, không biết lấy sức từ đâu một cái đẩy hắn ra.

- Đừng có gọi tôi như thế.

Cô lại tránh hắn..

- Hi Hi.. - Hắn chính là ngoan cố.

- Không được gọi.

- Em vì sao không nhớ kí ức của chúng ta? Vì sao lại khiến tôi đau lòng như thế? - Hắn dịu dàng vuốt ve gương mặt cô.

Mộc Lạc Hi sững người, phản bác.

- Đó không phải kí ức của chúng ta, đó là kí ức giữa tôi và Đặng Dĩ Hằng. Anh đừng mơ lừa gạt tôi bởi vì mục đích gì, kỉ niệm giữa tôi và anh ấy, tôi nhớ rất rõ!

Lời của cô như tiếng sấm vang bên tai hắn, hắn rút cuộc hiểu được cô là vì sao không nhận ra hắn.

Trí nhớ cô, đã đem hắn cùng Đặng Dĩ Hằng đảo lộn!

Hắn đã biết được lý do cô không nhận ra mình, vậy thì việc buông tay là không thể nào, hắn nhất định đem cô giành trở về!

- Hi Hi, tôi nhất định sẽ khiến em nhớ ra tôi là ai.

Mộc Lạc Hi nhìn gương mặt hắn, ánh mắt cứng chiều yêu thương lại ẩn chứa nét đau buồn, cùng với cách hắn gọi cô và lời nói đó.

- A..

Không biết lý do một cơn đau đột nhiên ập đến, đau đến mức cô chỉ kịp ôm đầu kêu lên một tiếng, liền ngất đi.

Triều Khắc Hàn hoảng hốt giữ lấy thân thể gầy ốm đang ngã xuống, gấp gáp bế cô lên hướng cửa phòng chạy ra.

Tại vì hắn ép cô quá mức nên cô mới đau đến ngất đi? Nhưng nỗi đau của cô có thể sánh bằng nỗi đau của hắn sao?

Đối mặt với việc người mình yêu thương nhất không nhận ra mình, có bao nhiêu người sẽ không giống hắn như thế thống khổ?

Mộc Lạc Hi còn ở trước mặt hắn ngất đi, khiến lòng hắn hoảng hốt rồi bời.. là đau càng thêm đau!

Hắn chưa bao giờ nghĩ đến có ngày mình sẽ tổn thương cô.

Rốt cuộc, hắn phải làm thế nào mới tốt?

41. Chương 41 - Vì Sao Phải Hận?

Bệnh viện

Mộc Lạc Hi nằm trên giường bệnh, sắc mặt nhợt nhạt yếu đuối.

Triều Khắc Hàn ngồi cạnh giường, ánh mắt một phút cũng không rời khỏi người cô. Lòng âm ỉ nhói đau, nỗi nhớ cô chưa kịp bộc phát giờ lại phải đối mặt với một nỗi đau khác.

Việc Mộc Lạc Hi ngất xỉu trong văn phòng không có truyền ra ngoài, chỉ có Vương Triết Nhã đến bệnh viện cùng hai người.

Một lát sau, cửa phòng truyền đến tiếng gõ, Triều Khắc Hàn vừa mở cửa liền sững người..

Anh cô làm sao biết tìm đến đây?

- Đùng ngạc nhiên, tao gọi cho anh ấy.

Vương Triết Nhã lách người xen vào, rất bình thản đến ngồi bên sô pha, chuyện giữa bọn họ cô không muốn xen vào, tốt nhất nên để họ tự giải quyết cùng nhau.

Triều Khắc Hàn chưa kịp định hình đã thấy má trái mình đau buốt.

Mộc Tử Nghiên cư nhiên đánh hắn!

Triều Khắc Hàn kinh ngạc chưa hết, cũng không kịp né tránh nhận thêm một đòn nữa.

Mộc Tử Nghiên không nói gì cả, nhìn thấy Triều Khắc Hàn liền không khống chế nhào tới đánh hắn. Nhìn thấy hắn, toàn bộ tức giận như núi lửa phun trào, anh thật sự không thể tiếp tục nhẫn nhịn. Vì sao bây giờ hắn mới chịu xuất hiện? Vì sao em gái anh hết lần này đến lần khác đều là vì hắn ta mà tổn thương?

Triều Khắc Hàn.. hắn rốt cuộc có gì tốt? Có gì đáng? Để Mộc Lạc Hiyêu đến chết đi sống lại như vậy?

Rốt cuộc ở hắn có gì mà người khác không có được? Mà cô cho dù tổn thương, cũng vẫn cứ hướng về?

Thậm chí đến cả trí nhớ bị đảo lộn, cũng vẫn nhớ rõ kí ức của hai người.. thậm chí không biết hắn là ai, nhưng cũng có thể vì hắn trở nên kích động.

Đến mức nhập viện thế này.. rốt cuộc anh phải nói Mộc Lạc Hi là cố chấp bướng bỉnh, hay là nên nói thủy chung đến ngu ngốc?

Yêu một người không phải là so đo tính toán.. mà yêu, là bất chấp cho đi.

Yêu, không phải bởi vì người kia xuất sắc, không phải vì họ có gì tốt, cũng không phải xứng đáng hay không, mà đơn giản chỉ là một cảm giác rung động, một cảm giác an toàn, một sự tin tưởng, một ý niệm nguyện ý vì người ấy làm tất cả. Và những cảm giác này sẽ ngày một lớn dần, đến lúc nào đó khiến ta không thể cưỡng lại, không thể khống chế được trái tim mình, chính là lúc tâm ta đã thuộc về người.. đã yêu, đã thương..

Có yêu thì nhất định sẽ đau, bởi vì chúng là một cặp không bao giờ tách rời, nếu như yêu mà chưa từng nếm qua mùi vị của sự tổn thương, của cái đau xé tâm can; thì vẫn là chưa thực sự hiểu hết, tim vẫn là chưa thực sự trao đi..

Một khi đã quyết định yêu, chính là chấp nhận tổn thương!

Một khi đã chấp nhận nó sẽ vĩnh viễn không thể thoát ra, bởi đó là một vòng xoáy khiến ta vừa vui vẻ vừa đau lòng.. không thể cưỡng được mà tiếp tục lại tiếp tục đắm chìm.

Vĩnh viễn không có lối thoát!

Mộc Tử Nghiên không hề hiểu, bởi vì chưa từng yêu, càng không nghĩ đến một lúc trái tim bằng giá của mình vì một người con gái mà động lòng.. đối với anh, tình yêu là một thứ cực kì mơ hồ, mặc cho ai dẫu biết đau khổ vẫn cứ đâm đầu vào, anh chính là không bao giờ động tâm!

Mộc Tử Nghiên giống như một con hổ đang nổi giận nhìn thấy Triều Khắc Hàn liền điên cuồng nhào tới, trong lòng lúc này chỉ còn lại tức giận, đứa em gái ngốc nghếch đó không thể chống lại hắn thì anh đành phải thay cô ra tay.

Bị anh đánh hai lần, lần thứ ba hắn rất nhanh theo phản xạ tránh né, cũng không nường tay đánh lại, buông lời châm chọc:

- Anh điên à?

Triều Khắc Hàn thật sự khó hiểu, họ đã không gặp nhau rất lâu rồi, vì cái gì anh vừa thấy hắn liền nhào đến đánh hắn? Vì Mộc Lạc Hi sao?

Hắn đến nay vẫn không hề biết bản thân đã vô tình đâm bao nhiêu nhát dao vào tim cô!

- Tôi điên? Không xem lại cậu hại Lạc Hi đến cái bộ dạng gì.

Dứt lời, một quyền hung hăng giáng xuống, xượt qua khoe môi hắn, đau rát. Triều Khắc Hàn đánh trả một quyền khiến anh chao đảo lui về sau, sờ sờ khoe môi mình, mày đẹp khó hiểu nhứ lại.

- Tôi làm gì?

Nghe hắn trả lời anh hơi dừng động tác, nhìn về người đang ngồi ở sô pha không có ý định can ngăn, mới nhìn hắn khinh thường nhếch môi.

- Làm gì? Sao có thể nói ra dễ dàng như vậy? Cũng không nhìn xem Lạc Hi nửa nhớ nửa quên là vì ai.

- Anh đem chuyện nói rõ ràng!

Hắn kích động nhào tới nắm cổ áo anh, lời nói mang đầy ý châm chọc của anh khiến hắn tức giận, nhưng mà hơn hết là về Mộc Lạc Hi, hắn muốn biết.

- Bỏ ra.

Anh quát lên, đá vào bụng hắn một cú nặng nề, tự mình thoát khỏi hắn, chỉnh đốn lại trang phục hướng sofa ngồi xuống.

Triều Khắc Hàn lão đảo vài bước, rất nhanh hồi phục tinh thần, hắn vì Mộc Lạc Hi lo lắng như vậy, một cú đá này có là gì?

- Anh nói đi. - Hắn bình tĩnh ngồi xuống đối diện.

- Em cũng muốn biết.

Vương Triết Nhã không nhanh không chậm nói, này giờ nhìn họ nhào vào nhau như thế cô đã vài lần muốn can ngăn, nhưng là nếu Mộc Tử Nghiên không đánh hắn cổ tức giận này sẽ mãi hiện hữu, nếu Triều Khắc Hàn không bị anh đánh sẽ không thể tỉnh ngộ.

- Cậu nghĩ, cậu có tư cách biết không? - Anh nhìn hắn nhàn nhạt nói.

Triều Khắc Hàn im lặng, anh là đang châm chọc hắn?

Mộc Tử Nghiên nhìn hắn im lặng, nhếch môi.

- Lạc Hi năm năm này đã qua như thế nào cậu biết không?

- Không! - Hắn đáp cứng rắn.

- Không biết? Không phải tôi vẫn luôn gửi mail cho cậu? Cậu không đọc?

- Anh chỉ nói qua cô ấy sống rất tốt, bảo tôi mau chóng trở về, chỉ có thế.

Mộc Tử Nghiên nhíu mày, không nhận được? Vậy số mail đó đã đi đâu rồi?

Anh trầm tư suy nghĩ khiến hắn sốt ruột, chỉ cần liên quan Mộc Lạc Hi hắn đều không thể khống chế tâm tình của bản thân.

- Tôi vẫn luôn gửi mail cho cậu.

Triều Khắc Hàn nhíu mày, hộp thư của hắn chắc chắn đã bị động tay.

- Trước không nói việc này, Hi Hi làm thế nào không nhớ ra tôi?

- Một tháng trước Lạc Hi đã đến đây tìm cậu, nhưng khi tôi đến thì em ấy đang ở bệnh viện.

Ánh mắt anh xót xa nhìn về phía giường bệnh, vì sao người chịu tổn thương luôn luôn là em gái anh? Là người anh yêu thương nhất?

- Lạc Hi ở bệnh viện hôn mê, tình hình rất không khả quan. Xảy ra tai nạn khiến toàn thân em ấy không chỗ nào là không có vết thương; mà tôi nghĩ, nhiều hơn hết là thương tổn trong lòng em ấy..

Nghe anh nói, tim hắn “lộp bộp” rớt xuống hai bậc.. Mộc Lạc Hi rốt cuộc đã tự mình chịu đựng bao nhiêu?

- Tổn thương cậu đem đến cho em ấy, cậu nghĩ mình có thể bù đắp lại sao?

Ngày anh nghe bác sĩ nói cô vì bị tổn thương mà mất đi trí nhớ, anh đã vô cùng đau lòng, không phải cô vẫn luôn rất tốt? Vì sao vốn mang tâm trạng vui vẻ đến tìm hắn, đổi lại lại là vì đau lòng mà mất trí?

Anh điều tra hắn, cuối cùng biết được hắn đã dính hôn, bản thân liền định ninh rằng cô vì biết được điều này mà chịu thương tổn, càng căm giận hắn hơn để cô một mình ở đây chờ đợi còn mình lại chuẩn bị cùng người khác kết hôn. Chính vì vậy anh vô cùng không thích hắn, vô cùng tức giận..

Nhưng lý do thật sự khiến cô như thế cuối cùng chỉ có mình cô rõ ràng..

Đáp lại anh chỉ là một không khí vô cùng im lặng, mỗi một người đều đắm chìm vào tâm sự riêng của mình, anh lại tiếp tục.

- Bác sĩ bảo rằng ý thức sống của em ấy rất yếu, tỉnh hay không đều phụ thuộc vào bản thân nó thôi.

Giọng nói anh trầm thấp bình thản, anh đã trải qua nỗi đau này, tim căng thẳng như treo trên không trung luôn sốt ruột mong người nằm đó sẽ tỉnh; anh tin rằng hấn cũng không ngoại lệ, anh chậm chậm nói, càng khiến hấn khó chịu hơn.

Triều Khắc Hàn cảm thấy toàn thân đều mỏi mệt, trái tim thắt chặt, lúc này hấn ước rằng thà khi đó người hôn mê là hấn..

- Lạc Hi hôn mê một tháng cuối cùng tỉnh lại. Người cứu con bé hôm đó là Đặng Dĩ Hằng, cậu ta vừa vào phòng Lạc Hi nhìn thấy liền nhầm nhầm cậu ta là cậu. Hết thấy mọi người đều vô cùng mừng rỡ.

Triều Khắc Hàn nghe đến đây, ngược lên nhìn anh, đôi mắt một tầng đau lòng, một tầng tức giận, cứ thế chồng lên nhau, con người hấn lên từng tia máu.

- Trí nhớ Lạc Hi đã bị đảo lộn, đến tận bây giờ em ấy vẫn khẳng định rằng Đặng Dĩ Hằng là cậu, còn cậu là một người xa lạ.

“Người xa lạ” ... có trời mới biết ba chữ này uy lực lớn thế nào, giống như hấn bây giờ toàn thân như rơi xuống vực thẳm không lối thoát.

Mộc Lạc Hi chịu nhiều tổn thương như thế, hấn lại một chút cũng chẳng biết, hấn không thể bảo vệ được người con gái hấn yêu.

Triều Khắc Hàn vốn không biết một chút gì về cuộc sống suốt bao lâu của cô, hấn vẫn cứ luôn nghĩ cô đang sống rất tốt, mỗi ngày vẫn vui vẻ, vẫn đợi chờ hấn về. Hấn đã rất cố gắng, tất cả mọi tiến độ công việc cũng đều tăng lên, một dự án vốn tốn đến hai năm hấn chỉ cần dùng nửa năm là hoàn thành.

Hấn làm tất cả, chỉ mong có thể sớm trở về, bởi vì hấn nhớ cô muốn phát điên.

Nhưng rất nhiều việc con người không thể đoán trước..

Đến lúc hấn chuẩn bị trở về lại lần nữa bị ngăn cản.

...

Con người nằm trên giường khẽ cử quạ, thu hút sự chú ý của mọi người.

Mộc Lạc Hi mở mắt ra liền nhìn thấy ba người vây quanh mình, Triết Nhã, anh trai, còn có.. chàng trai đó.

Mộc Lạc Hi nhìn thấy hấn như thổ trắng gặp phải sỏi, từ khi ở phòng làm việc bị ngắt xū, trong lòng cô đã chặn lên một bức tường đối với người con trai này.

Cô sợ hấn!

Sợ sự ảm áp và an toàn mà hấn đem lại, sợ rằng nếu cô không tránh xa sẽ không chắc mình có thể tiếp tục phản kháng mà không đắm chìm.

Cô sợ hấn!

Sợ rằng cô chống không lại cảm dỗ hấn đem đến, sẽ từng bước hướng về hấn, từng bước phản bội Đặng Dĩ Hằng - người cô vẫn luôn yêu thương.

Ánh mắt Mộc Lạc Hi nhìn hấn toàn bộ đều là sợ hãi cùng tránh né, người này cô không thể tiếp tục lại gần nữa.. quá nguy hiểm.

Nhưng trái tim cô thật sự không nghe lời, khi mở mắt ra nhìn thấy hấn một cổ vui vẻ vô hình lướt qua, tim cô cũng bất giác đập nhanh.. nhưng hết thấy cô đều không quan tâm, chỉ muốn tránh né hấn.

Bác sĩ đến kiểm tra cho cô một lượt, xác nhận cô không có việc gì, mọi người mới yên tâm thở phào.

Cô tỉnh dậy, vẫn là không nhớ lại gì cả!

- Hi Hi..

Tay hấn vươn ra, gần chạm đến má cô lại bị cô xoay đầu né tránh, bàn tay dừng trên không trung khẽ nắm chặt rồi thu lại.

- Em hận tôi sao? - Hấn đau lòng lên tiếng.

- Tôi cùng anh không quen biết, vì sao phải hận? - Cô ngược đôi mắt nâu long lanh nhìn hấn.

Một câu của cô đem hấn hoàn toàn đánh ngã, hấn thừa nhận, hấn yêu cô đến mức một câu nói của cô sẽ khiến hấn đau đến tê tâm liệt phế.

Môi mỏng mím chặt, rất lâu sau mới khó khăn lên tiếng:

- Mộc Lạc Hi, đời này tôi vĩnh viễn sẽ không buông tay em!

Dứt lời, hấn xoay người rời khỏi, hấn không biết nếu tiếp tục ở lại nơi đó bản thân sẽ kích động làm ra chuyện gì..

Rời khỏi bệnh viện hấn lại lang thang trên con đường vắng, những năm này hấn đã tập cho mình có được bình tĩnh trước tất cả mọi việc, nhưng lúc nào đối mặt với cô, hấn đều không thể khống chế được cảm xúc của mình.

Triều Khắc Hàn đã đính hôn, nhưng chuyện này hấn nhất định xoay sở tốt.

Tình yêu của hấn, sẽ do hấn tự định đoạt và chiếm giữ, cho dù đau, cho dù khó, hấn vĩnh viễn không chùn bước.

Giống như Mộc Lạc Hi đã kiên nhẫn đợi hấn..

Giống như cô đã vì hấn chịu bao nhiêu tổn thương..

Hấn nhất định sẽ giành cô trở về, dùng cả đời để yêu thương và cưng chiều cô.

Mộc Lạc Hi, hấn sẽ không bao giờ buông tay!

42. Chương 42 - Để Tôi Theo Đuổi Em

Mộc Lạc Hi lưu viện đã một tuần trôi qua, suốt mấy ngày nay sáng thì Đặng Dĩ Hằng đến thăm, tối thì Triều Khắc Hàn xuất hiện, họ không muốn cho cô nghỉ ngơi sao? Nhưng mà cô vẫn luôn cảm thấy người kia thật quái dị, kể từ ngày hấn xuất hiện bên cạnh cô, không hiểu lý do cô và Đặng Dĩ Hằng lại như ngày một xa cách. Không lẽ Mộc Lạc Hi động tâm rồi?

“Tuyệt đối không được! Mộc Lạc Hi mày tỉnh tỉnh, không được để tên kia mê hoặc”

Mộc Lạc Hi ngồi trên giường, nghĩ đi nghĩ lại rồi tự mắng mình, ngay cả cô cũng không để ý đến việc tần suất bản thân nghĩ đến hấn đã bắt đầu nhiều hơn.

Nửa ngày trôi qua, phòng bệnh một mảnh im lặng, cô đáng ra nên vui mừng vì không ai đến quấy rầy, nhưng vì sao lại cảm giác trống vắng? Là cô nhớ Đặng Dĩ Hằng hay nhớ Triều Khắc Hàn rồi?

Màn đêm buông xuống, ánh trăng heo hắt rọi vào phòng, dừng lại trên thân thể nhỏ bé, bao nhiêu năm trôi qua cô vẫn như thế không thay đổi.. chỉ là, có phải đã thay lòng?

Trong bộ đồ bệnh nhân đã không còn là thân thể ốm yếu mấy ngày trước, sắc mặt đã hồng hào hơn hấn, con ngươi màu nâu lại linh hoạt động lòng người rồi.. đã khuya rồi, vì sao cô còn chưa muốn ngủ? Mộc Lạc Hi rốt cuộc đang đợi cái gì?

Đợi hấn? Cô đang đợi Triều Khắc Hàn sao?

Thầm tự trách mình một tiếng, cô không thể như vậy, người cô nên nhớ phải là Đặng Dĩ Hằng chứ không phải là chàng trai đó!

Mộc Lạc Hi nằm xuống, mi mắt khép lại khó khăn đi vào giấc ngủ.

Không biết thời gian qua đi bao lâu, cửa phòng bệnh nhẹ nhàng mở ra, bóng người to cao bước đến bên giường, lặng lẽ nhìn cô gái đang ngủ say.. ánh mắt đầy vẻ cưng chiều cùng yêu thương, nhiều hơn là một chút đau lòng.

Triều Khắc Hàn hôm nay rất mệt mỏi, nhưng khi gặp được cô mọi thứ dường như không còn quan trọng nữa, chỉ cần nhìn thấy cô tâm tình hẳn liền tốt lên đáng kể. Mày đẹp dần dần thả lỏng, nhẹ nhàng giúp cô đắp kín chăn, hẳn ngồi bên cạnh ngắm cô thật lâu.

Vẫn luôn là như vậy, hẳn luôn là người ở phía sau cô, âm thầm và lặng lẽ bảo vệ lấy..

Trong đêm, một người ngủ một người thức; cô nằm đó, hẳn ngồi cạnh; khung cảnh yên bình đến lạ kỳ.

Hắn vén những lọn tóc che khuất nửa khuôn mặt cô lên.

- Hi Hi.. Anh muốn chúng ta có thể quay về những ngày cũ.

Giọng nói của hắn trầm thấp vang lên trong đêm, ở một không gian im lặng càng thêm rõ ràng.

- Hi Hi.. lựa chọn ra đi, có phải anh đã sai?

- Anh phải làm sao mới tốt? Phải làm sao, để tìm em lần nữa hướng về anh?

- Hi Hi.. nếu như anh cùng em giải thích, rằng vì sao anh lại rời đi lâu như thế, em có thể tha thứ cho anh không? Có thể nhớ lại hay không?

Hắn hướng về cô một mình độc thoại, không một tiếng đáp lại nhưng hắn vẫn tiếp tục nói, bao nhiêu điều suốt bao lâu nay, hẳn thật muốn bộc lộ ra hết, nhưng cuối cùng lại chỉ có thể thốt ra lúc cô đã ngủ say.

Mộc Lạc Hi sẽ không thể biết, hẳn đã đến, đã bên cạnh cô, đã nói với cô bao nhiêu lời thâm tình.

Triều Khắc Hàn dùng bàn tay to lớn của mình bao lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, cẩn thận như đang cầm một báu vật vô giá.

- Hi Hi.. em phải biết, anh chưa từng ngừng yêu em, chưa từng ngừng nhớ về em, cũng chưa từng quên đi bất cứ thứ gì về đôi ta.

Triều Khắc Hàn ôn nhu bày tỏ lòng mình, một lúc sau giọng nói nho nhỏ vang lên, rất đau lòng!

- Rõ ràng có rất nhiều cách có thể khiến anh đau vì em, nhưng vì sao em lại chọn cách quên đi anh? Vì sao em lại chọn cách trừng phạt anh tàn nhẫn như vậy?

Thời gian tích tắc đi qua, hẳn đứng dậy bước ra khỏi phòng.

Sáng hôm sau

Mộc Lạc Hi bởi vì ánh mặt trời chói trang mà bị đánh thức, lướt mắt một vòng qua căn phòng trống trải, hơi ấm hôm qua cô mơ màng cảm nhận được là gì?

Tối hôm qua cô dường như cảm thấy có một giọng nói vô cùng quen thuộc văng vẳng bên tai, cô thậm chí còn nghe được tiếng gọi tên cô, hai từ “Hi Hi”.. chỉ có hắn mới gọi cô như thế.

Hắn đã đến? Triều Khắc Hàn đã đến? Hắn đã ở đây nhìn cô ngủ say? Đã gọi cô?

Mộc Lạc Hi nghĩ đến, có chút không khống chế được lòng mình mà nhịp tim nhảy lên vài cái..

Lại đến rồi, cái cảm giác đáng sợ này lại đến rồi..

Cô dần dần phát hiện bản thân ngày càng không có cách ngăn chặn những rung động dù là rất nhỏ, không có cách ngăn chặn những cảm xúc đối với Triều Khắc Hàn, cũng không thể ngăn chặn hình ảnh của hắn đôi lúc lại không báo trước mà hiện lên trong đầu khiến nhịp tim cô gấp gấp tăng nhanh.

Tâm cô, lạc đường rồi?

Mộc Lạc Hi ngăn người hồi lâu, cửa phòng đột nhiên bị người đẩy ra và cô như cũ không hề phát hiện, mãi đến lúc giọng nói trầm trầm bên tai vang lên.

- Hi Hi..

Nghe cách gọi tên mình, giống như phản xạ tự nhiên cô lập tức lùi về phía ngược lại của giọng nói đó.

- Sợ tôi đến như vậy?

Đôi mắt vốn lạnh lùng tàn khốc lúc này lại trải lên một tầng ưu thương, giọng nói có bao nhiêu ôn nhu vẫn là giữ nguyên.

- Anh lại đến làm gì?

Mộc Lạc Hi tránh hấn càng xa dùng vẻ mặt như một chú thỏ nhìn thơ sắn, sợ hãi lại vờ như mạnh mẽ, khó chịu hỏi hấn.

- Hôm nay em xuất viện. - Hấn rất tự nhiên ngồi lên giường cạnh cô.

- Xuất viện? - Cô lập lại từ này cũng không để ý hấn cách mình rất gần. - Anh trai tôi đâu?

- Về nước rồi. - Hấn bình thản.

- Cái gì??

Cô ngạc nhiên, Mộc Tử Nghiên có thể bỏ cô đang nằm viện ở đây một mình trở về? Cô lại bắt đầu nghi ngờ quan hệ huyết thống giữa hai người rồi..

- Sao lại ngạc nhiên như thế? Chẳng phải tôi đã ở đây sao?

Hấn đưa tay vén tóc cô lên, mà cô cũng quên đi việc mình phải né tránh, hai người gần nhau lại hành động vô cùng tự nhiên.

- Liên quan gì đến việc anh ở đây?

Cô đối với hấn thật hết cách, hấn lúc nào cũng như vậy nói chuyện không một chút liên quan.

- Dọn đồ đi, tôi đi làm thủ tục xuất viện, một lát liền trở lại, ngoan ngoãn chờ. - Hấn xoa đầu cô, nhắc chân đi khỏi.

“Ng ngoan chờ”.. câu nói trong đầu cô quanh đi quẩn lại, hình như chữ chờ này rất quen thuộc, quen thuộc đến mức khiến cô thấy tim mình nhói lên. Trong đầu hiện lên một mảnh giấy màu xanh dán trên tủ đầu giường, phía trên là dòng chữ không rõ ràng, hình ảnh hiện lên rất nhanh rồi biến mất lại vô cùng mờ nhạt..

Chỉ một chữ chờ, chỉ một hình ảnh thoáng qua, khiến lòng cô nổi lên chua xót..

Đến khi Triều Khắc Hàn quay lại, cô đã thu dọn xong ngoan ngoãn ngồi trên giường, Mộc Lạc Hi cũng rất thắc mắc vì sao mình lại ngồi đây đợi hấn trong khi cô có thể gọi tài xế đến đón.

- Đi thôi.

Hấn bước lại gần, một tay cầm túi xách của cô, một tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé.

Rời khỏi bệnh viện, cô ngồi trong xe hấn, hai người im lặng suốt cả đoạn đường, tận cho đến khi cô cảm thấy không khí quá ngột ngạt muốn nói chuyện thì điện thoại hấn lại vang lên.

- Nói. - Giọng nói hấn lạnh lùng vang lên.

Mộc Lạc Hi chăm chú quan sát khuôn mặt hấn qua kính chiếu hậu, hình như hấn rất bận? Thế nhưng còn trích thời gian đến đón cô? Không hiểu lý do lòng cô phát sinh một loại cảm giác cảm động, bức tường vì hấn dựng lên dường như đã mỏng đi một ít..

Đầu dây bên kia không biết đã nói gì, chỉ nghe giọng hấn rất lạnh, thái độ vô cùng nghiêm túc, thì ra đối với công việc hấn luôn chú trọng như vậy.

- Không cần, việc nhỏ như vậy cậu giải quyết đi. Còn nữa, đem tất cả cuộc họp hôm nay hủy đi.

Dứt lời hấn lập tức cúp máy, lúc cô vẫn còn ngỡ ngàng; ở kính chiếu hậu, ánh mắt hai người chạm nhau, chính ở một khắc đó cô lại rung động, thời gian ngắn đến mức cô không kịp phòng bị, ánh mắt vừa lạnh lẽo khi nhìn đến cô lại ôn nhu cứng nhắc, dường như đã đem hàng rào cô khó khăn xây lên đánh sập.

Triều Khắc Hàn chú tâm lái xe, tay phải vươn ra xoa nhẹ đầu cô. Mộc Lạc Hi tỏ ra khó chịu đẩy tay hắn ra nhưng trong lòng đã sớm sợ hãi, cô đối với hắn rung động thì phải làm sao?

- Anh rất bận?

Cô thấp thỏm hỏi, nếu hắn rất bận thì cô có thể tự mình đi về, hơn nữa sớm tránh xa hắn ra một chút cô nghĩ mình có thể ngăn được những rung động này.

- Ngày hôm nay của tôi đều dành cho em.

Người ta vẫn luôn nói đàn ông dẻo miệng rất đáng sợ, Mộc Lạc Hi bây giờ đã nhận thức được điều đó, hắn chỉ cần một câu nói đã đem hàng phòng bị của cô đánh sập, trong đầu chỉ còn lại một ý niệm muốn ở cùng hắn!

- Anh hủy bỏ hết các cuộc họp chỉ vì như vậy? - Mộc Lạc Hi vì câu nói của hắn vẫn rất ngạc nhiên.

- Không có gì quan trọng bằng em, vẫn luôn là thế.

Giọng hắn bình tĩnh như đang kể lại câu chuyện mình không liên quan, nhưng có thể khiến tim cô kịch liệt đập lên.

- Em muốn đi đâu?

- Tôi chưa ăn sáng.

Mộc Lạc Hi biết mình không thể tiếp tục trốn tránh, nếu vậy thì cô phải làm rõ loại cảm giác này, để cùng hắn nói rõ cô đối với hắn không có tình cảm.

Nhưng hình như bước này cô đã đi sai, cô sẽ vĩnh viễn không biết được mình vì hôm nay đồng ý đi cùng hắn, đã đem trái tim lần nữa trao đi mất rồi, không còn cách vãn hồi!

- Em muốn ăn gì? - Giọng nói hắn cực kì ôn nhu.

Mộc Lạc Hi chú tâm suy nghĩ một lúc, rồi lại thở dài, biểu tình vô cùng đáng yêu, hắn nhìn mà khóe miệng yêu chiều nhếch lên.

- Sao thế?

- Tôi muốn ăn cháo, nhưng ở đây không có.

- Tôi dẫn em đi.

Cô không ngờ hắn lại rất nhanh đáp lời, ở Tây phương hoàn mỹ lại có thể có một quán cháo bình dân như ở phương Đông sao?

Xe chạy một lúc lâu dừng lại ở một tiệm cháo nhỏ, Mộc Lạc Hi nhìn thấy biển hiệu bằng tiếng Trung, chưa kịp hỏi ra thắc mắc hắn đã giúp cô trả lời.

- Quán cháo này là người Trung mở ra, mùi vị không tệ. Em chắc chắn sẽ thích, vào thôi.

Hắn nắm tay cô đi vào, hai người kiếm cho mình một bàn ngồi xuống, chẳng kịp đợi cô mở lời hắn đã giúp cô gọi món.

Mộc Lạc Hi lầy lăm lầy, hắn vì sao lại hiểu rõ sở thích của cô như thế?

Rất nhanh một tô cháo đã được bưng tới trước mặt, hương thơm bốc lên kích thích vị giác, đã bao lâu rồi cô không ăn lại món này? Từ lúc Đặng Dĩ Hằng rời đi, 5 năm trôi qua cô cũng không còn đến quán cháo đó nữa.

Mộc Lạc Hi cũng chưa bao giờ nghĩ tới, lần đầu tiên sau một khoảng thời gian dài, ở một nơi xa lạ như vậy người cùng mình ngồi ăn món này lại là người cô vừa quen được chẳng bao lâu.

- Ngơ ngẩn gì đấy?

Hắn dùng muỗng gõ nhẹ lên đầu cô, khiến cô giật mình nhú mắt nhìn hắn.

- Ngươi rồi sẽ không ngon. - Hắn đưa cô chiếc muỗng.

Mộc Lạc Hi nhận lấy, bắt đầu nếm thử mùi vị cháo ở đây..

- Ngon quá. - Ánh mắt cô sáng rỡ

- Tôi biết em sẽ thích, bởi vì tôi cũng thích.

Mộc Lạc Hi còn cảm thấy lời nói của hắn kì lạ nhưng đã rất nhanh quăng ra sau đầu. chỉ tập trung vào tô cháo trước mặt.

Triều Khắc Hàn nhìn cô ăn, môi mỏng khẽ nhếch lên, ánh mắt vẫn như cũ cương chiều.

Hai người dùng xong bữa sáng, hắn đưa cô đi khắp nơi, thật sự là dùng cả ngày của hắn đều cho cô.

Hai người đã đi xem phim, khu vui chơi, giống như những đôi tình nhân yêu nhau đã lâu rồi.

Hai người đã đi mua sắm, hắn đích thân chọn cho cô rất nhiều trang phục đẹp, báo hại cô phải thử đi thử lại đến khi hắn gật đầu đồng ý mới được tha.

Hai người lúc sánh vai cùng nhau, Triều Khắc Hàn đã thừa cơ nắm được tay cô..

Hình như Mộc Lạc Hi rất vui vẻ cho nên không phát hiện người nắm tay mình không phải Đặng Dĩ Hằng, hay là vì cô đối với hắn không còn bài xích như trước nữa, đã mở lòng rồi?

Nhưng hơn hết, hình như là vì Triều Khắc Hàn đem đến cho cô cảm giác an toàn cùng ấm áp mà rất lâu rồi cô không có cảm nhận thấy, thậm chí là quên đi..

Lý trí luôn luôn không thể khống chế được trái tim.. bởi vì tâm là chân thành, còn trí chỉ là những lời biện minh cho điều ta không muốn xảy ra.

Đừng bao giờ dùng não để phân tích một đoạn tình là nên hay không nên, một tình cảm là có hay không có. Mà phải dùng trái tim để cảm nhận lấy, rằng khi con tim rung động, chính là ta đã yêu!

Chính là hôm nay Mộc Lạc Hi ở cùng hắn đã gỡ bỏ hoàn toàn bài xích trong lòng, cũng như hôm nay cô mới chính là cô.

Cả ngày cùng hắn Mộc Lạc Hi rất vui vẻ, cô chỉ biết đã rất lâu rất lâu mình không được thoải mái vui đùa như thế, ngay cả Đặng Dĩ Hằng ở cạnh hình tượng của cô vẫn được thể hiện rất tốt.

Mộc Lạc Hi hôm nay thật sự đã xem Triều Khắc Hàn là người yêu, cùng hắn hẹn hò khắp nơi rồi.

Xe dừng ở cổng biệt thự, thấy Triều Khắc Hàn không có ý định mở miệng, cô liền nói trước:

- Hôm nay tôi rất vui, cảm ơn anh.

Dứt lời, cô xoay người mở cửa muốn ra khỏi xe, khi còn chưa kịp đặt chân xuống đã bị hắn kéo trở lại, giọng nói đầy mê hoặc lại vang lên.

- Hi Hi..

Giống như phản xạ, cô đáp lại hắn.

- Ủ?

- Em..

Trong lòng cô vang lên một hồi chuông báo động, cả người cứng đờ.

Triều Khắc Hàn đột nhiên đem cô xoay lại, không một tiếng báo trước môi mỏng chuẩn xác hạ xuống trên môi cô.

Mộc Lạc Hi không tránh được, chỉ có thể trợn to mắt nhìn khuôn mặt phóng đại của hắn, lúc định thần lại thì phát hiện tất cả đã không còn kịp.

Qua đi rất lâu hắn mới buông cô ra, Mộc Lạc Hi vẫn như cũ đờ người, hắn nhìn thấy phản ứng của cô dường như rất đau lòng..

Bàn tay to lớn vuốt ve má cô, hơi ẩm ập tới khiến cô bừng tỉnh, vội vàng muốn tránh khỏi tay hắn, cả người liền bị ôm chặt.

Mộc Lạc Hi chỉ có thể nghe giọng hắn trầm thấp ở bên tai cô vang lên, dường như rất buồn mà còn có chút chờ mong.

- Hi Hi.. tôi đợi em mở lòng với tôi cũng mất đến 16 năm, bây giờ tiếp tục đợi thêm nữa cũng chẳng vấn đề gì. Nhưng là em có thể đừng bài xích với tôi? Đừng đẩy tôi ra xa thêm nữa. Hãy để tôi theo đuổi em.

Mộc Lạc Hi thật sự rối, vừa rối vì cảm giác trong lòng, vừa rối vì lời nói của hắn, tại sao tên Triều Khắc Hàn này cứ luôn nói như thể mình là Đặng Dĩ Hằng chứ?

Triều Khắc Hàn buông cô ra, nhẹ nhàng thơm lên vầng trán trơn bóng.

- Hi Hi.. ngủ ngon.

- Hả? Ừ.. Về cẩn thận.

Mộc Lạc Hi máy móc đáp lại, vội vàng chạy khỏi xe, để lại cho hắn một bóng lưng nhỏ bé.

Triều Khắc Hàn nhìn theo, rất thích thú với phản ứng của cô mà nhếch miệng cười, trong lòng vẫn một câu nói chưa từng thay đổi.

“Hi Hi.. ngủ ngon! Hy vọng mộng đẹp của mày có tao.”

Mộc Lạc Hi vừa vào phòng liền đổ ập xuống giường, không xong rồi!

Cô động lòng rồi, cô đã vô tình phải lòng Triều Khắc Hàn rồi.

Không còn cách phủ nhận, không còn cách trốn tránh, Mộc Lạc Hi cô phải làm sao đây?

Trong lòng cô dâng lên một hồi áy náy, cô đối với Đặng Dĩ Hằng cảm thấy có lỗi..

Mộc Lạc Hi là một cô gái thông minh nhưng đối với những vấn đề tình cảm lại vô cùng ngu ngốc.

Cô không hề biết, chỉ vì cảm thấy có lỗi với Đặng Dĩ Hằng, cô đã đem quan hệ vừa bắt đầu giữa mình và Triều Khắc Hàn giết chết.

Mười giây quảng bá =))))

Bà con ghé xem truyện mới của tui đi ~ truyện ngắn “có thể yêu em như cô ấy không?” đó. Quảng cáo hơi mặt dày mà nghĩ lại thì tui cũng chả còn hình tượng để mất nữa đâu =)))

Cái này quang trong nè..

Dạo truyện tới khúc này thì tui đang bí ý, cho nên là ra chương hơi lâu. Với lại dạo này tui không chỉ bận mình việc học mà còn bận nhiều thứ khác nữa. Cho nên bà con đừng có hời hợt nữa nha.. thông cảm cho nhau một xíu.

Cho tui dễ thở một xíu thì ra chap cũng nhanh hơn đó =))

43. Chương 43 - Lý Do Thật Sự

Kể từ ngày cùng Triều Khắc Hàn như một đôi tình nhân ở quán nhỏ ăn cháo, tiếp theo sau đó Mộc Lạc Hi vẫn luôn tránh hắn.

Nếu không phải khóa máy, thì chính là gọi mãi không có người nghe. Đến Nghiên Hi, nếu không phải đang họp thì chính là không có ở công ty. Tìm đến tận nhà, một là chuông cửa không người nghe, hai là quán gia khéo léo đuổi khách.

Đã hai tuần trôi qua rồi, Mộc Lạc Hi giống như bốc hơi khỏi cuộc sống của hắn.

Triều Khắc Hàn làm gì sai rồi? Vì sao Mộc Lạc Hi lại tránh hắn? Hắn chỉ muốn lần nữa theo đuổi cô, hắn không cần cô phải nhớ lại, hắn chỉ muốn có thể tự lực lần nữa chinh phục cô, cũng không được sao?

Cô không biết mình tránh hắn như vậy là rất nhẫn tâm sao? Cô không biết nếu như không nhìn thấy cô hắn sẽ thấy nhớ sao? Cô không biết, cảm giác không nắm bắt được có bao nhiêu khó chịu sao?

Mộc Lạc Hi giống như một viên đá, nắm chặt quá sẽ tan, mà giữ lỏng quá sẽ rơi, đối với hắn cô luôn như một món bảo vật khiến hắn muốn dùng tất cả để bảo vệ và yêu thương.

Ngày hôm nay, hắn lại không tìm thấy cô, nỗi lo lắng cùng khẩn trương trong lòng ngày càng dâng cao..

Trong lúc hắn gần như phát điên trong việc tìm kiếm cô, Mộc Lạc Hi là đang ở cùng Đặng Dĩ Hằng!

Buổi sáng hôm nay, cuộc gọi đầu tiên tìm đến cô là Đặng Dĩ Hằng, người đầu tiên bấm chuông cửa nhà cô là Đặng Dĩ Hằng. Ngày hôm nay nhìn thấy anh, cảm giác áy náy hôm trước lại lần nữa dâng lên, cô đã làm chuyện có lỗi với anh rồi, cô hướng người khác động lòng.

Mặc dù cô đã cố gắng tránh hắn, nhưng vẫn không khống chế được hình ảnh hắn đôi lúc sẽ hiện lên quấy nhiễu tâm trí cô. Những lúc cô cần anh bên cạnh, lại tìm không được, lúc cô cần anh để giúp mình hiểu rõ, anh lại mãi không chịu xuất hiện.

Tình yêu rốt cuộc là thứ gì? Người tìm ta, ta lại tránh. Người ta tìm, lại tránh ta..

Mộc Lạc Hi không biết hai tuần nay Đặng Dĩ Hằng gặp phải việc gì, cô chỉ biết cô tránh hắn để tìm anh nhưng là anh không chịu xuất hiện. Tận cho đến hôm nay, Đặng Dĩ Hằng mới gọi cho cô, câu đầu tiên anh nói lại chính là..

- Lạc Hi, anh nhớ em.

Mộc Lạc Hi ngạc nhiên, nếu là nhớ cô vì sao không tìm cô? Không gọi cho cô? Vì sao đến bây giờ mới điện cho cô nói như vậy? Nhưng là cảm giác áy náy cứ mãi xâm chiếm lý trí của cô, Mộc Lạc Hi vẫn cứ nghĩ mình có lỗi với anh, mình phải đối với anh thật tốt dù là thế nào đi nữa.

- Em.. - Dù là thế nhưng rất lâu cô cũng không nói được câu nào.

- Anh đang ở dưới nhà em.

Anh vừa dứt lời, cô có thể nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

- Đợi em.

Đặng Dĩ Hằng đưa cô đến một nhà hàng xa hoa, Mộc Lạc Hi nhìn khung cảnh trước mắt, vô cùng ngạc nhiên. Đường như anh đã bao hết cả nhà hàng, bên trong chỉ có hai vị khách là cô và anh vừa mới bước vào.

Trên lầu, trước mắt Mộc Lạc Hi hiện lên là một khung cảnh vô cùng lãng mạn, có hoa hồng, có nến, có âm nhạc du dương..

Chuyện gì đang diễn ra?

Khác với dự liệu của anh, cô không phải là bất ngờ vì hạnh phúc, mà là bàng hoàng, sự hoang mang trong ánh mắt cô, anh thấy rõ, vì sao cô lại như thế?

Đặng Dĩ Hằng kiềm chế tâm tình của mình, nắm tay cô đi đến cạnh bàn, dịu dàng giúp cô kéo ghế.

Hai người ngồi đối diện nhau, anh chủ động bắt chuyện với cô:

- Những ngày này công ty có việc, anh không thể đến tìm em.

Mộc Lạc Hi rơi vào trầm mặc, cô trong lòng anh, so với công ty vẫn còn thua xa?

- Em hiểu, không sao mà. - Cô cười.

- Anh đã rất nhớ em.

Nhớ? Nói như thế thì làm được gì? Nếu như thật sự nhớ cô, anh sẽ không để cô liên tục tìm kiếm anh mà không chịu xuất hiện như vậy, sẽ không ở tại lúc cô cần anh nhất mà không thấy người.

Nhưng..

Dù Đặng Dĩ Hằng đáng trách bao nhiêu, người sai trước vẫn là cô.

Mộc Lạc Hi cho tới giờ vẫn là khẳng khái mình có lỗi với anh, cô đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng mới đưa ra quyết định sẽ không gặp Triều Khắc Hàn nữa, sẽ quên đi hấn, ngoan ngoãn mà yêu anh.

Con tim cô đang kêu gọi, nhưng lý trí cô lại rất mãnh liệt, Mộc Lạc Hi phải làm thế nào bây giờ?

Cô nhìn người trước mặt, mỉm cười không đáp lại.

- Hôm nay, là anh đã vì em mà chuẩn bị.

Mộc Lạc Hi lần nữa lâm vào trầm mặc.

Bỏ quên cô rồi lại dùng những thứ lãng mạn này để cảm động cô? Trong nhất thời, Mộc Lạc Hi nghĩ, nếu sau này họ ở bên nhau, cô sẽ phải chịu cô đơn bao nhiêu lần để rồi được bù lại bằng những buổi ăn như thế?

Đặng Dĩ Hằng không biết cô đang nghĩ gì, có thích những gì anh vì cô mà làm hay không? Hay cô vẫn luôn và đang nhớ đến người kia?

- Anh.. Vì sao?..

- Anh hôm nay muốn nói với em một điều.

Đặng Dĩ Hằng đứng lên, đi đến cạnh cô, không biết từ lúc nào đã cầm trên tay một bó hoa hồng.

Gương mặt tuấn tú của anh hàm chứa tất cả đều là chân thành..

Đặng Dĩ Hằng ở trước Mộc Lạc Hi, một chân quỳ xuống.

Ngạc nhiên..

Mộc Lạc Hi kinh ngạc đến mức đồng tử mở to, tay vội vàng che miệng lại, cho dù là vạn lần thì cô cũng không nghĩ đến hôm nay anh vì cô làm việc này.

- Anh..

- Lạc Hi. - Anh không để cô nói. - Anh biết, bản thân mình vẫn chưa đủ tốt. Anh biết, gần đây anh không có dành thời gian cho em, là anh sai. Anh biết, anh vẫn chưa chăm sóc cho em được thật tốt. Anh biết, từ ngày anh quay trở lại, vẫn chưa một lần chân chính mà quan tâm em.

Đặng Dĩ Hằng nói một hơi dài, nhấn mạnh.

- Cho nên, Đặng Dĩ Hằng anh, hôm nay ở trước mặt em quỳ xuống một gối, đeo lên tay em chiếc nhẫn này, là muốn dùng cả đời để yêu thương chăm sóc em. Dùng cả đời để ở bên em, dùng cả đời để bù đắp 5 năm chúng ta đã bỏ lỡ. Anh hứa, nhất định khiến em trở thành người con gái hạnh phúc nhất. Lạc Hi, em có nguyện ý gả cho anh không?

Mộc Lạc Hi nghe hấn nói, nước mắt đã chảy xuống từ hốc mắt đỏ hoe, cô thật sự cảm động. Đặng Dĩ Hằng vì cô mà nói ra những lời này, cô thật sự chưa bao giờ nghĩ tới..

Sự chân thành từ hành động của anh, sự thiết tha chờ mong từ ánh mắt của anh, cô có thể thấy rõ anh thật sự thương yêu cô, và.. cô cũng vậy.

Nhưng mà hình như.. cô không biết, hơn tất cả, bản thân là vì cảm thấy áy náy với Đặng Dĩ Hằng!

- Em..

Giọng nói cô đã sớm nghẹn ngào, chống lại ánh mắt chờ mong của anh, cô cuối cùng cũng nói ra.

- Em nguyện ý.

Đặng Dĩ Hằng nghe cô nói, mọi sự lo lắng lập tức buông xuống, anh thật sự sợ.. sợ cô sẽ không đồng ý.

Đặng Dĩ Hằng nhào đến ôm lấy cô, đem Mộc Lạc Hi giữ chặt trong lòng, anh hình như rất sợ chỉ cần mình buông tay cô sẽ lập tức biến mất.

Hai người cứ ôm nhau như vậy, thật lâu sau anh mới buông cô ra, đem chiếc nhẫn tình xảo đeo lên ngón áp út của cô. Lần nữa kích động ôm lấy cô, chỉ trong một khoảng khắc, cô nhìn thấy hốc mắt anh đỏ hoe, một giây sau phát hiện vai áo sơ mi của mình ướt ướt.

Anh khóc?

Mộc Lạc Hi thật sự không thể tin, anh có thể vì cô khóc?

Cô gái này thật sự quá ngốc nghếch.. cô không nhớ rằng đối với ai đó mình có bao nhiêu quan trọng, đây cũng không phải lần đầu tiên người đó vì mình mà khóc.

- Lạc Hi. Anh yêu em. - Giọng anh khàn khàn nhưng kiên định vang lên.

- Em cũng vậy.

Cô ôm anh, đáp một câu đơn giản.

Và như vậy.. Đặng Dĩ Hằng cầu hôn thành công.

Và như vậy.. Hai bên gia đình biết được đã vô cùng mừng rỡ.

Và như vậy.. Ngày cưới đã được định ra.

Mộc gia như đặt xuống được một tảng đá nặng, mặc dù họ đã đáp ứng Triều gia việc kia nhưng cũng không thể đảm bảo con gái mình không đi tìm người ta, bây giờ thấy cô tìm được hạnh phúc của mình, họ cũng không cần lo lắng nữa.

Mộc Lạc Hi và Đặng Dĩ Hằng sau một tháng sắp xếp xong mọi thứ đã bay về nước chuẩn bị cho lễ cưới.

Mộc Lạc Hi bận rộn đến quên đi, đã hơn một tháng không gặp hấn rồi.

Liệu, quyết định này có thật sự khiến cô hạnh phúc?

Liệu, cô thật sự có thể buông xuống và bước vào lễ đường cùng với anh?

Liệu, cô có thể triệt để quên đi hấn?

Có thể! Mộc Lạc Hi chắc chắn mình làm được, chắc chắn mình sẽ hạnh phúc.

Cảm giác áy náy, tội lỗi. Chính là thứ có thể đem tình yêu giết chết.

Và.. Mộc Lạc Hi cảm thấy bản thân động lòng với Triều Khắc Hàn, là có lỗi với Đặng Dĩ Hằng. Cho nên đã vô tình giết đi tình yêu chỉ vừa nảy mầm giữa hai người..

Mộc Lạc Hi và Đặng Dĩ Hằng cùng nhau về nước, trong khi người lưu lại một chút tin tức cũng không hề hay biết.

Triều Khắc Hàn vẫn tìm kiếm cô, thậm chí là điều tra cô, nhưng cô lại giấu mình quá kĩ, cái kén cô tạo ra quá dày khiến hấn không cách nào đập vỡ.

Đã hai tháng rồi, lại một ngày bận rộn mịt mù, nhưng vẫn là không thể làm hấn không nhớ cô.

Triều Khắc Hàn mệt mỏi về đến biệt thự, sau khi tắm rửa nằm trên chiếc giường của mình, không chớp mắt được.

Căn phòng này của hấn bày trí chính xác như căn phòng ở nhà, hấn ở đây có thể tưởng tượng thấy hình ảnh thơ ngây lúc bé của Mộc Lạc Hi, ở trong phòng hấn chạy qua chạy lại.

Hình ảnh của cô trong trí tưởng tượng thôi, cũng có thể khiến lòng hấn bình yên trở lại..

Lòng hấn suốt khoảng thời gian này có rất nhiều tâm sự, đã không dưới ngàn lần hấn muốn bay về tìm cô, ôm cô trong lòng để cảm nhận sự tồn tại của cô.. nhưng hấn không thể.

Những năm này thật sự đem hấn bức sắp điên, hấn đã chịu đủ thống khổ, vì sao khi gặp lại ông trời vẫn là nhần tâm như vậy để cô quên hấn?

Triều Khắc Hàn nằm trên giường, một tay che lại mắt mình, hấn rất nhớ cô, rất nhớ! Cảm giác này một chút cũng không dễ chịu.

Hi hi, là anh sai rồi, anh thật sự đã sai rồi, sai rất nhiều.

Anh bây giờ mới hối hận, ước rằng năm đó anh không rời đi mà ở lại cạnh em.

Ước rằng ngay tại lúc có thể, lập tức bay về tìm em.

Ước rằng lúc đó anh kiên trì chống cự thêm một chút, cho dù không còn gì cũng phải gắng gượng chống đỡ.

Ước rằng lúc đó anh nghĩ không có gì quan trọng hơn em, thì anh đã buông hết tất cả để về bên em.

Nhưng là, trên đời làm gì có nhiều “ước rằng” như thế.

Thời gian một đi là không thể trở về nữa.

Quyết định một khi đưa ra cũng không thể thu về.

Chúng ta đã lãng phí 5 năm của nhau rồi, em vẫn còn muốn thử thách anh sao?

Nếu không thì vì sao em lại cứ như vậy không chịu nhớ ra anh? Không chịu thừa nhận anh?

Hi Hi.. có phải em đã hiểu lầm anh? Có phải em đã điều tra ra anh cùng cô gái khác có hôn ước? Nên em đã giận anh, không chịu nhớ anh?

Hi Hi.. vì vậy nên em đã đau lòng đúng không? Là anh khiến em đau lòng rồi..

Anh xin lỗi.

Nếu anh đem chuyện này cùng em giải thích rõ ràng, em có thể tha thứ cho anh không? Cho anh thêm một cơ hội để yêu thương em, chăm sóc em, có thể không?

Nếu anh nói với em, anh không yêu cô gái đó.

Anh vẫn luôn chỉ yêu mình em.

Em sẽ tin anh không?

Hi Hi.. anh nhớ em đến điên rồi.

Hi Hi.. anh biết sai rồi, em hãy về bên anh đi, được không?

Hi Hi..

Triều Khắc Hàn mỗi đêm đều có rất nhiều điều muốn nói cùng cô, sẽ đem những thứ đó ở trong lòng nghĩ một lần, giống như là đang đứng trước cô bọc bạch, như vậy sẽ khiến hấn phần nào dễ chịu.

Nhưng hôm nay là ngoại lệ, hấn đem tất cả đều nói ra thành lời, trong đêm tối tĩnh mịch, tiếng nói hấn trầm thấp vang lên bi thương khó tả.

Cuối cùng vẫn là kích động không nhịn được..

Từ nơi bị mu bàn tay che khuất, lặng lẽ chảy xuống một giọt nước, long lanh như thủy tinh dưới ánh đèn.

Nếu như nói, Mộc Lạc Hi đợi hấn rất cô đơn và thống khổ, thì Triều Khắc Hàn cũng lâm vào cảnh bi ai không kém.

Từ ngày hấn sang Mỹ, bắt đầu học tập với chồng sách cao ngất, không ngừng nỗ lực, đem những việc phải dùng một năm để hoàn thành mà làm xong trong ba tháng.

Năng lực phi thường của hấn, khiến cả gia đình đều há hốc ngạc nhiên, nhìn con trai mình bán mạng như thế chỉ vì muốn sớm về gặp người mình yêu, cha mẹ Triều vô cùng đau lòng.

Chỉ trách.. họ không thể thành toàn hai người!

Vốn vẹn một năm, hắn đã leo lên vị trí chủ tịch, nắm vững mọi quyền lực ở Hoắc Triều, trở thành một trong những thần kinh doanh trẻ tuổi.

Ở trong giới kinh doanh có thể hô mưa gọi gió, nhắc đến Lạc Tử chắc chắn sẽ không quên Hoắc Triều.

Ba Luân vì năng lực của hắn đã vô cùng ngạc nhiên, bình thường muốn chịu được sức nặng của vị trí đó ít nhất phải tốn đến ba năm, nhưng hắn chỉ cần một phần ba thời gian đó.

Ba Luân vốn nghĩ, hắn sẽ phải tốn đến 10 năm ở đây, thời gian này sẽ khiến hắn có thể quên đi cô, nhưng lại không ngờ hắn lại dùng ba năm để hoàn thành mọi thứ.

Vì vậy, ông đã tìm cách để giữ chân con trai mình lại, không để nó đi.

Ông biết, chỉ cần hắn đi chính là tự tìm đường chết, tự dâng mạng cho diêm vương. Không riêng hắn, mà đứa nhỏ kia cũng có thể gặp nguy hiểm.

Vì mạng sống, dù tình yêu giữa họ càng vĩ đại hơn nữa, ông cũng phải đóng vai phản diện mà phá vỡ nó thôi.

Một ngày nắng rực rỡ, khi vé bay hắn đã mua xong, hành lý đã dọn sẵn.

Triều Hoắc Luân gọi con trai vào thư phòng của mình.

- Khắc Hàn, ta có việc muốn nói nên mới tìm con đến đây.

- Ba nói đi. - Hắn ngồi đối diện ông.

- Ta biết con vẫn là không buông xuống được Hi Hi, nhưng con nhất định phải buông tay, con không được về tìm con bé đó.

- Vì sao? - Hắn cố gắng giữ bình tĩnh.

- Kỳ thật, đến lúc này ta cũng không cần phải giấu con nữa. Ta và mẹ con, đều rất yêu thích Hi Hi, nếu có thể chúng ta vẫn muốn con dâu mình là Hi Hi. Nhưng có nhiều thứ không phải muốn là được, hai đứa không thể bên nhau không phải vì ta ngăn cấm mà vì chính hai con không hợp nhau.

Triều Khắc Hàn nhíu mày, đợi ông nói hết.

- Ba năm trước, Hoài lão lão đã nói với mẹ như thế, rằng mạng hai đứa khác nhau, nếu như cố chấp bên nhau tình huống xấu nhất chính là một trong hai người không thể tồn tại.

Nghe đến đây, hắn hoàn toàn ngạc nhiên, vì cái gì? Cha mẹ sao lại tin lời bói như vậy?

- Ta biết con lúc này sẽ nghĩ lời nói của bà lão này rất hoang đường, nhưng mà không tới lượt con không tin, bởi vì chúng ta đều đã trải qua, lời nói của bà ấy chưa bao giờ sai.

- Không, không thể như thế. Tuyệt đối không phải là như vậy, chúng con vẫn rất hợp nhau mà, chúng con yêu nhau như thế. Cha đừng có bịa những câu chuyện như vậy để chia rẽ chúng con. - Hắn đã bắt đầu loạn.

- Ta không nói dối con. Lần Hoắc Triều và Lạc Tử gặp sóng gió đều đã bị bà ấy nói trúng. Không chỉ vậy mà con rất nhiều lần khác, cho nên chúng ta mới tin tưởng Hoài lão như vậy, niềm tin không dễ trao đi cho nên mỗi người ta tin tưởng đều là rất đáng trân trọng.

Triều Khắc Hàn trầm mặc, cha nói thật sao? Đừng đùa hắn như vậy chứ..

Hắn nhớ đến lần mình cùng Mộc Lạc Hi đi lô trạm xe đến nơi kì quặc kia, nhớ đến chiếc vòng kỳ lạ cùng lời nói khó hiểu của cô gái kia.

Triều Khắc Hàn tin rồi, hắn tin rồi.

Vì sao vậy? Ngay cả ông trời cũng chơi đùa hắn.

Như vậy rất thú vị sao?

Để hắn yêu cô sâu đậm rồi tách họ ra như thế, rất vui sao?

Hắn đã sai cái gì? Cô đã sai cái gì?

Đường tình duyên của họ sao lại lăm trăn trở thế?

- Đây mới thật sự là lý do ta bắt con rời đi. Con là một đứa trẻ thông minh, ta nghĩ con sẽ biết mình phải làm gì, phải làm sao mới là tốt nhất cho cả hai. Đây là hợp đồng hợp tác của Hoắc Triều với Doãn thị, chủ tịch Doãn có một đứa con gái. Ta nghĩ, một đứa ưu tú như con họ nhất định vừa lòng. Suy nghĩ rồi đến đó gặp họ đi, việc đính hôn ta đã giúp con chuẩn bị xong rồi, con không thể phản kháng, mà ta biết con sẽ không phản kháng.

Triều Hoắc Luân nói vô cùng kiên định, dứt lời liền bước ra ngoài.

Ông hiểu con trai mình.

Nhìn hai đứa nhỏ cùng nhau lớn lên ông có thể hiểu rõ tình cảm giữa họ có bao nhiêu sâu đậm.

Ông cũng biết, loại tình yêu mà con trai mình dành cho Lạc Hi là gì.

Triều Khắc Hàn yêu Mộc Lạc Hi, đã yêu đậm sâu đến mức có thể hy sinh tất cả chỉ cần cô vui vẻ.

Triều Khắc Hàn có thể chấp nhận tổn thương, đứng một bên nhìn cô sống hạnh phúc.

Nếu thật sự họ không thể bên nhau, thì chỉ cần như thế với hắn là quá đủ.

Cho nên ông chắc chắn, hắn sẽ không bao giờ để cô gái mình yêu phải chịu tổn thương.

Triều Khắc Hàn suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cầm theo bản hợp đồng, đến Doãn thị.

Bắt hắn từ bỏ tình yêu này, hắn không làm được.

Bắt hắn để cho cô đi vào con đường chết, hắn càng không làm được.

Vậy thì hắn chỉ có thể thấy một bước đi một bước..

Triều Khắc Hàn dường như đã bắt lực phó thác hạnh phúc cho trời rồi.

Triều Khắc Hàn lúc này chỉ có thể tin vào hai chữ duyên phận.

Hữu duyên, họ chắc chắn sẽ gặp lại nhau.

Vô duyên, họ từ nay vĩnh viễn trở thành hai đường thẳng song song.

Hai năm trước, hắn đã suy nghĩ rất nhiều, mới đưa ra quyết định.. chấp nhận rời xa cô.

Nhưng..

Hắn cũng hứa với lòng, nếu thượng đế cho hai người vô tình được gặp lại, hắn sẽ bắt chấp mọi thứ..

Cho dù chết, cũng giữ chặt cô không buông!

44. Chương 44 - Có Một Loại Tình Yêu Gọi Là Buông Tay

Doãn Khiết Nhi là tiểu thư độc nhất của Doãn gia, từ nhỏ đã được gia đình vô cùng cưng chiều, từ đó mà hình thành tính cách độc chiếm của mình, và tình yêu đối với cô cũng không ngoại lệ.

Hai năm trước, cô gặp được một người con trai, vì người đó mà kịch liệt phản đối hôn sự của mình. Khi cô nghe đối phương cũng giống như mình không muốn đính hôn, trong lòng vô cùng vui mừng.

Nhưng duyên phận thật thích trêu người.. Cô vạn lần cũng không thể ngờ, người đó lại chính là người trong lòng của cô.

Đương lúc cô biết được việc đó đã vô cùng cao hứng, lại nghĩ đến việc người kia vẫn tiếp tục phản đối hôn sự này, lòng lại trầm xuống.

Doãn Khiết Nhi chưa từng mong muốn cái gì mà không thể đạt được!

Ngày hôm qua, khi thư kí báo tổng đốc Hoắc Triều đến, cô đã vô cùng cao hứng, còn tưởng rằng hắn đã đồng ý; nhưng hắn đến, chỉ là cùng cha cô thảo luận về vấn đề hợp tác, một phó tổng như cô ngồi kế bên, hắn cũng chưa hề dành cho một ánh mắt.

Doãn Khiết Nhi không phục!

Càng suy nghĩ, cô lại càng khó chịu, cô có nhan sắc, có địa vị, có năng lực, vì cái gì không hấp dẫn được hắn?

Hợp đồng vừa bàn xong, Triều Khắc Hàn liền rời đi, không để lại cho cô câu nói, thậm chí là một ánh mắt nào.

Kỳ lạ.. chẳng lẽ hắn không biết về hôn sự của mình? Không biết cô là đối tượng đính hôn của hắn? Không có khả năng!

Ngày tiếp theo, Doãn Khiết Nhi nhận được cuộc điện thoại từ một dãy số lạ, giọng nói bên kia truyền đến:

- Tôi là Triều Khắc Hàn.

Nghe được người bên kia nói chuyện, Doãn Khiết Nhi lòng đã sớm mừng rỡ, nhưng cô cũng hiểu rõ phương pháp “lạc mồi buột chặt”.

- Có việc gì?

- Chiều nay 4 giờ, hẹn cô ở Memories.

Dứt lời, hắn cúp máy.

Sự bá đạo, quả quyết của hắn khiến cô vô cùng hoang mang, bất quá đàn ông như vậy càng làm cô thêm yêu thích.

Doãn Khiết Nhi nhanh chóng hoàn thành công việc trở về, lựa chọn mãi thật lâu mới tìm được quần áo ưng ý, trang điểm đơn giản rồi đến nơi hẹn.

Khi đến nơi, cô đã nhìn thấy Triều Khắc Hàn ngồi cạnh cửa sổ, dường như là đang suy nghĩ gì đó, trên người toát ra khí lạnh lại buồn bã, khiến người khác muốn tiến đến lại không dám xâm phạm.

Doãn Khiết Nhi nhìn thấy, mảy may của hắn khó khăn nhíu lại.

Người ta vẫn nói, khi đàn ông suy tư sẽ vô cùng quyến rũ; Triều Khắc Hàn lúc này, khiến cô chìm đắm một hồi.

Doãn Khiết Nhi cảm thán, hắn đúng là cực phẩm của cực phẩm.

Triều Khắc Hàn nhập tâm đến mức Doãn Khiết Nhi đã ngồi xuống tự bao giờ cũng không hề hay biết. Hắn vẫn một mực nhìn ra ngoài, mảy may nhíu chặt, ánh mắt bi thương.

Hắn lúc này chẳng còn nét lạnh lùng thường ngày, chỉ còn một tầng ưu thương cẩn thận đem hắn bao bọc. Triều Khắc Hàn trầm mặc như vậy, giống như một bức tranh nhuộm lên màu sắc buồn bã..

Doãn Khiết Nhi lần đầu tiên ở khoảng cách gần như vậy nhìn hắn, mới nhìn kĩ vẻ đẹp của hắn như một tác phẩm điêu khắc không tỳ vết.

Lại nhìn đến đôi mắt hắn, nỗi nhớ nhung đó.. là gì đây? Chẳng lẽ.. hắn đã có người trong lòng?

“Memories”.. khung cảnh ở đây, tựa như tên gọi, phủ toàn một màu của kí ức, yên tĩnh.. thanh bình.

Tìm đến đây, giống như tìm đến nỗi cô đơn. Ngồi ở đây, chỉ nghe thấy tiếng tích tắc của đồng hồ, thỉnh thoảng vang lên tiếng va chạm của chiếc muỗng với ly cà phê.

Những người đến đây đều là đi một mình, đều giống nhau mang theo tâm sự mà đến..

Đương nhiên, hắn cũng không ngoại lệ, mỗi lần nhớ Mộc Lạc Hi hắn đều đến đây.. chỉ có nơi này mới có thể khiến nỗi nhớ của hắn tạm thời yên tĩnh trở lại.

- Triều tổng.

Giọng nói mềm mại của Doãn Khiết Nhi vang lên, kéo hẳn từ trong hồi tưởng trở về, hẳn bây giờ mới biết Doãn Khiết Nhi đã đến.

- Doãn phó tổng, hân hạnh.

Ngữ điệu xa cách, xưng hô xa cách, lại còn “hân hạnh”? Hẳn không phải không biết tên cô, hà tất gì phải dùng “Doãn phó tổng” cứng nhắc như thế cùng cô nói chuyện? Doãn Khiết Nhi cảm thấy thật khó chịu.

- Anh tìm tôi có việc? - Giọng cô vẫn bình tĩnh vang lên.

- Là liên quan đến chuyện đính hôn của tôi và cô.

Nghe hẳn nhắc đến việc đính hôn, cô có chút cao hứng trở lại, thì ra là hẳn có quan tâm, như thế thật tốt.

Chưa kịp để cô vui mừng, Triều Khắc Hàn đã đặt lên bàn một bọc tài liệu màu vàng.

- Anh có ý gì? - Doãn Khiết Nhi nhú mày.

- Mở ra xem đi.

Giọng hẳn rất nhỏ thốt lên, không muốn vì mình phá hỏng không khí yên tĩnh ở đây.

Doãn Khiết Nhi mở bọc tài liệu ra, bên trong rõ ràng là một bản hợp đồng, Triều Khắc Hàn không phải..?

Doãn Khiết Nhi chìm trong suy nghĩ

“Hẳn muốn làm hợp đồng hôn nhân như trong những cuốn tiểu thuyết gì đó à? Kết thúc của những cuốn tiểu thuyết đó đều là hai người sẽ chân chính yêu nhau đó.. hẳn không biết sao? Không đọc à?”

Doãn Khiết Nhi xem qua một lần, toàn bộ trong đó chỉ ghi đúng một câu.

“Trước cha mẹ tôi và cô thì cùng diễn một vở kịch, còn lại chúng ta không liên quan đến nhau.”

Cô nhìn tờ giấy trước mặt, cảm xúc trong lòng rối ren thành một đống.

Dường như nó còn chẳng giống một bản hợp đồng, chỉ có một dòng chữ cùng hai vị trí ký tên, cũng chả có bất kì điều khoản vi phạm hợp đồng nào.

Doãn Khiết Nhi nhìn thấy một chữ kí đã yên vị nơi đó, nét chữ cứng rắn y như con người mạnh mẽ của hẳn vậy.

- Muốn tôi kí tên? - Cô nói có chút cứng nhắc.

Hẳn nhún vai, nhàn nhã nâng ly cà phê lên, không đáp.

- Nếu tôi không đồng ý?

Biểu hiện thờ ơ của hẳn khiến cô càng thêm khó chịu, hẳn như vậy không phải là đang xem thường cô sao?

Doãn Khiết Nhi này không dễ ức hiếp như thế.

- Cô không có quyền lựa chọn.

Phản ứng của hẳn bình thản đến kỳ lạ, hẳn không sợ cô không ký? Làm sao có thể chắc chắn cô không thể chọn? Chắc chắn cô sẽ ký?

Triều Khắc Hàn như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng của cô, tiếp tục lên tiếng:

- Gia đình hai bên ép buộc là không thể tiếp tục phản đối. Tôi biết cô có người trong lòng, tôi lại không muốn cùng cô đính hôn. Làm như thế, vẹn cả đôi đường.

Hẳn nói ngắn gọn rồi đứng dậy đi khỏi, không để cô giải thích một câu..

Ngủ ngốc, người trong lòng của cô là hẳn!

Doãn Khiết Nhi si ngốc nhìn tờ giấy trước mặt, một lúc sau lấy viết ra kí tên mình vào.

Mặt nước trà khẽ động giống như lòng cô lúc này, không quá thất vọng, không quá đau lòng, chỉ như có một con sóng nhỏ chạy qua.. Doãn Khiết Nhi, cũng không biết mình đang nghĩ cái gì.

Từ lúc hai người ký bản hợp đồng đó.cho đến nay, đều tuân thủ theo câu chữ trong hợp đồng mà làm, chưa một lần có cuộc hẹn riêng ngoài những buổi ăn gia đình.

Có một lần, khi cô cùng hắn tham gia dạ hội, đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy bộ dáng yếu ớt của hắn, cũng là lần đầu tiên cô khó khăn đưa ra một quyết định..

Tiếng chuông điện thoại mang Doãn Khiết Nhi từ trong hồi tưởng kéo trở về, cô đã quên mất mình còn đang ở phòng làm việc lại đắm chìm vào suy nghĩ như thế.

Con số chạy trên màn hình là một số nước ngoài, việc này khiến lòng cô vang lên một hồi chuông bất an.

Bất máy, bên kia nói với cô gì đó..

Chỉ thấy bàn tay cô thả lỏng, điện thoại rơi xuống sàn phát ra tiếng va chạm nhỏ.

Khuôn mặt xinh đẹp của Doãn Khiết Nhi, chốc lát đã rơi xuống hai hàng lệ..

Bắc Kinh.

Hôm nay là ngày diễn ra lễ cưới của Mộc Lạc Hi, từ rất sớm cô đã bị kéo dậy làm đẹp.

Cha mẹ Mộc nghe tin từ Mộc Tử Nghiên cũng mau chóng trở về.

Mặc dù trong lòng họ vẫn là thiên về Triều Khắc Hàn, nhưng hình như ý trời đã định, họ không có khả năng phản đối; hơn nữa, Đặng Dĩ Hằng không tệ, yêu thương của anh dành cho con gái mình họ có thể nhìn thấy.

Mộc Tử Nghiên cả buổi sáng không thấy người, đến khi em gái đã yên vị trong phòng chờ của lễ đường mới ung dung đi vào.

Mộc Lạc Hi nhíu mày nhìn anh trai, lên tiếng mỉa mai:

- Em gái gả đi sao anh chẳng thấy buồn gì thế?

- Gả em đi thì bớt cục nợ. - Anh ngồi xuống sofa, bình thần rót cho mình ly trà.

Mộc Tử Nghiên lần này sẽ không chúc phúc cho em gái mình, anh sẽ để dành lời này cho lần sau..

Mộc Lạc Hi từ trong gương liếc anh mình một cái, không nói gì nữa, ngoan ngoãn ngồi yên để thợ giúp mình chỉnh tóc.

Mộc Tử Nghiên ngứa tay cầm lấy đồ điều khiển tivi, liên tục chuyển kênh, đến kênh tin tức thế giới đột nhiên bàn tay anh dừng lại, ngưng trọng trên không trung.

Tiếng người tường thuật trong tivi giống như tiếng sấm vang lên bên tai anh, gắn với hình ảnh trên màn hình càng khiến Mộc Tử Nghiên chôn người một chỗ.

Mộc Lạc Hi từ góc trái trong gương nhìn thấy màn hình, tiếng người kia lọt vào tai. Mộc Lạc Hi thấp thoáng nghe được gì đó..

Triều Khắc Hàn? Người kia nói đến Triều Khắc Hàn.

Mộc Lạc Hi không tự chủ được chậm rãi quay người lại nhìn, cũng không hiểu lý do vì sao lòng mình ngàn vạn lần mong rằng những gì vừa nghe thấy là sai.

"Chuyến máy bay từ Newyork, Mỹ đến Bắc Kinh, Trung Quốc vừa gặp phải tai nạn khi hạ cánh tại Beijing.

May mắn không có quá nhiều hành khách bị thương, chỉ có số ít người đã được đưa đến bệnh viện. Trong số đó, chúng tôi phát hiện thân kinh doanh trẻ tuổi Triều Khắc Hàn cũng là vị khách không may trong chuyến bay này. Hiện tại những hành khách bị thương đều được đưa đến bệnh viện Thiên Ân, kịp thời tiếp nhận cứu trị..."

Mộc Lạc Hi nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc nằm trên chiếc giường trắng được đẩy vào cửa cấp cứu.

Cô nhận thấy lòng mình run lên, nhưng tứ chi lại không cách nào nhúc nhích, giống như bị thôi miên một chỗ.

Mộc Tử Nghiên đã sớm đem tivi tắt đi nhưng cô vẫn thủy chung nhìn về hướng đó..

Mộc Lạc Hi cảm thấy máu cả người như không thể lưu thông, cô chỉ có thể bất động ngồi yên. Một cổ đau lòng từ đầu xuất hiện trong tim cô, đem trái tim đã chịu nhiều tổn thương tiếp tục hành hạ một lần nữa.

Mộc Lạc Hi cũng không phát hiện trong lúc mình trầm mặc, Mộc Tử Nghiên đã gọi xong một cuộc điện thoại, mà thời gian hành lễ cũng đã đến.

Mộc Lạc Hi được dắt ra ngoài, khi tiếng nhạc hạnh phúc đang vang lên, cô xuất hiện ở cửa lễ đường giống như một thần tiên trong bộ váy trắng tinh.

Cô xinh đẹp như thế nhưng sắc mặt lại thể hiện vô cùng yếu đuối, đôi mắt vô hồn không tìm được điểm tựa; so với một ngày hạnh phúc như hôm nay, biểu hiện của cô thật có chút khác lạ.

Khúc nhạc này vang lên hạnh phúc như thế, đối với nỗi đau lòng cô là trái ngược, giống như đang chế nhạo cô vậy.

Mộc Lạc Hi ngày càng nhìn nhận rõ cảm giác lúc này của mình là gì, cô không cảm thấy vui vẻ, cô không cảm thấy hạnh phúc!

Cô nhớ.. nhớ hần. Cô nhớ Triều Khắc Hàn.

Những đoạn kí ức ngày xưa của hai người ngay ngắn xếp thành một thước phim chiếu lại trong đầu cô.

Từ khi còn nhỏ đến ngày hai người chia xa, khuôn mặt Triều Khắc Hàn trong đầu cô hiện rõ không sai lệch một điểm nào.

Cô rõ ràng nhìn thấy người đó từ Đặng Dĩ Hằng đổi thành Triều Khắc Hàn, cô cũng rõ ràng nhìn thấy khi mình quên đi hần, đã đem hần tổn thương thành cái bộ dạng gì.

Cô cũng nhớ rõ ràng mình vì cái gì quên đi hần, bởi vì nhìn thấy hần đi cùng cô gái khác ở sân bay, vì bị bất ngờ cùng đau lòng xâm lấn cô mới quên đi hần..

” - Hi Hi.. Anh thật nhớ em.

- Anh.. là.. ai?”

”- Hi Hi..

Tay hần vươn ra, gần chạm đến má cô lại bị cô xoay đầu né tránh, bàn tay dừng trên không trung khẽ nắm chặt rồi thu lại.

- Em hận tôi sao?

- Tôi cùng anh không quen biết, vì sao phải hận?

- Mộc Lạc Hi, đời này tôi vĩnh viễn sẽ không buông tay em!”

Mộc Lạc Hi có thể nhớ rõ ràng, lúc cô quên đi hần, đã dùng bao nhiêu lời lẽ để tổn thương hần. Nhớ lại ánh mắt tuyệt vọng cùng giọng nói khấn cầu của hần, tim cô thật sâu lại nhói lên.

Tiếng linh mục trong thánh đường rõ ràng vang lớn, ông đã hướng Đặng Dĩ Hằng hỏi xong nhưng đến lượt cô vẫn ba lần rồi không đáp.

Đến khi Đặng Dĩ Hằng sốt ruột gọi cô, chẳng lẽ cô muốn đổi ý? Mộc Lạc Hi mới bừng tỉnh.

Xuyên qua khăn voan che mặt của Mộc Lạc Hi có thể thấp thoáng thấy được hai hàng nước long lanh như thủy tinh..

Mộc Lạc Hi ngược lên nhìn anh, Đặng Dĩ Hằng nhìn thấy gương mặt cô có phần hoảng hốt không biết vì sao.

Không để anh kịp vén khăn lên giúp cô lau nước mắt, Mộc Lạc Hi đã nhanh tránh một bước:

- Đặng Dĩ Hằng, xin lỗi.

Cô gọi nguyên cả tên anh đã khiến anh hiểu ra chuyện gì rồi..

Đặng Dĩ Hằng không giữ, không níu kéo; để cho Mộc Lạc Hi kéo xuống khăn voan hướng cửa thánh đường chạy ra.

Đặng Dĩ Hằng biết, mình thua rồi, thua triệt để.

Dù cô nhầm lẫn anh thành hấn, cũng không có đem tình cảm của mình đối với hấn dành cho anh một phần nào.

Anh không sánh nổi với Triều Khắc Hàn.. dù cố gắng bao nhiêu, dù anh yêu thương cô nhiều cỡ nào, tình cảm cô đối với hấn, anh cũng không thay đổi được.

Đặng Dĩ Hằng như vậy đã cam tâm tình nguyện buông tay chưa?

Anh đã có thể buông xuống hình bóng cô chưa?

Nhớ thương cô cũng đã hơn 5 năm, anh có thể quên được không?

Anh sẽ đứng một bên chúc mừng cho hạnh phúc thật sự của cô ư?

Buông tay? Vì yêu mà buông tay? Vì hạnh phúc của cô mà buông tay?

Mùi vị tình yêu này, thật không dễ nếm trải..

Lòng anh đau quá.

...

Mộc Lạc Hi mặc trên người bộ váy cô dâu, giày cao gót đã tháo xuống cầm trên tay, một mạch lao theo hướng bệnh viện mà chạy. Vì quá gấp gáp cũng quên mất gọi cho mình một chiếc xe, cứ thế trên mặt đường bị ánh nắng chiếu đến nóng bỏng cũng mặc kệ chạy đi.

Nước mắt Mộc Lạc Hi không ngừng rơi xuống, hấn thương tổn cô, cô lại tổn thương hấn.. chơi qua đùa lại như thế, rốt cuộc khi nào mới kết thúc? Khi nào mới có thể chân chính yêu nhau lần nữa?

Mộc Lạc Hi lúc này không quản hấn đã làm cô đau lòng đến mức nào, cô lúc này chỉ quan tâm đến an nguy của hấn, chỉ quan tâm đến một việc duy nhất.

Triều Khắc Hàn lúc này đang cần cô!

Nếu như cả hai người đều là ngoan cố như nhau, tự tôn đều cao như nhau, thì cô sẽ không ngần ngại là người nhận thua trước. Nếu như thế cô sẽ làm người lên tiếng trước, cùng hấn giải thích trước, chỉ cần mối quan hệ này có tiếp tục kéo dài, Mộc Lạc Hi dù là người thua cũng vẫn chấp nhận.

Mộc Lạc Hi vừa chạy, nước mắt vừa rơi, sớm đem phong cảnh trước mắt làm mờ đi..

Mộc Lạc Hi tức giận trong lòng, lại đau khổ mà mắng hấn

“Cái đồ ngốc này, Triều Khắc Hàn anh thật đúng là ngu xuẩn, một tên điên!”

45. Chương 45 - Tỉnh Dậy Và Kể Em Nghe

Bệnh viện Thiên Ân

Mộc Lạc Hi chạy đến, mới biết Triều Khắc Hàn đang được giải phẫu trong phòng cấp cứu, đèn phòng vẫn sáng đỏ chói như những cây dao sắt nhọn đâm vào lòng cô.

Mộc Lạc Hi một thân lẻ phịch đứng trước phòng, trên trán đã phủ một tầng mồ hôi, bàn chân vì va chạm với nền đất đã trầy xước khá nhiều, đau đớn truyền đến từ lòng bàn chân cũng không sánh được với nỗi đau trong lòng.

Trên sàn đều lưu lại những vết máu rỉ ra từ chân cô, Mộc Lạc Hi không có cảm giác, cô bây giờ chỉ quan tâm hấn.

Dù cho tưởng tượng một ngàn lần, cô cũng không bao giờ nghĩ đến ngày hạnh phúc nhất của một người con gái, xảy ra trên người cô lại biến thành một ngày bi thương như vậy.

Không biết thời gian đã qua đi bao lâu, Mộc Lạc Hi tưởng như mình đã sợ đến mức ngất đi, cô nhìn thấy Mộc Tử Nghiên từ xa đi tới cũng không có sức lực quản anh.

- Lạc Hi, em đi xử lý vết thương cho anh.

Mộc Lạc Hi không biết, anh trai nhìn thấy cô như thế rất đau lòng, anh mắt không chế hướng cô rống lên.

Cô biết anh tức giận, nhưng bây giờ cô mệt mỏi.. chậm rãi ngược mặt lên nhàn nhạt nhìn anh một cái, rồi lại tiếp tục nhìn cửa phòng khép chặt. Chỉ một giây lướt qua anh cũng nhìn thấy, đáy mắt cô hỗn loạn những cảm xúc ngổn ngang..

Người cô yêu đang nằm bên trong, đang cùng thần chết đấu tranh, cô làm sao có thể bỏ hấn rời đi?

Mộc Tử Nghiên thở dài, bước đến cạnh cô, dịu dàng an ủi:

- Lạc Hi, anh ở đây thay em đợi hấn, em đi xử lý vết thương được không?

Mộc Lạc Hi ngược lên, lắc đầu. Thậm chí đáp lời cô cũng cảm thấy tốn sức.

- Lạc Hi.. - Anh phải làm sao bây giờ. - Xem như anh năn nỉ em, nghe lời anh một lần?

- Không, em đợi Khắc Hàn trở ra, nhìn thấy hấn em sẽ đi. - Cô cứng đầu, giọng nhẹ như gió.

- Em một lát trước khi hấn trở ra ngất đi thì làm thế nào? Đi xử lý vết thương rồi quay lại đây. Em không biết chăm sóc bản thân mình, nếu tên đó biết sẽ đau lòng..

Mộc Lạc Hi im lặng, không đi cũng không đáp, anh nói đúng nhưng cô muốn đợi hấn..

Lúc này, cha mẹ Triều đã đến nơi, bọn họ so với cô bình lặng thì gấp gáp hơn nhiều, khi họ biết hấn đánh ngất tất cả vệ sĩ trong biệt thự trốn về Bắc Kinh đã vội vã đáp chuyến tiếp theo trở về, không ngờ chuyến bay của con trai mình xảy ra tai nạn..

Mẹ Yên rất đau lòng ở trong ngực ba Luân khóc không thôi.

Chỉ có Triều Hoắc Luân bình tĩnh nhìn về phía Mộc Lạc Hi đang mặc lễ phục, ông biết hôm nay là hôn lễ của cô, cũng biết con trai mình vì vậy mà trốn trở về.

Ánh mắt ông nhìn cô chứa một phần hận ý, mặc dù ông biết cô không có lỗi, hơn nữa còn rất đáng thương, ở ngày hạnh phúc nhất lại gặp phải việc này; nhưng ông vẫn không tránh khỏi nghĩ đến nếu cô không khiến Triều Khắc Hàn yêu đến say đắm như thế, thì chuyện này sẽ không xảy ra.

Triều Hoắc Luân cũng có người phụ nữ mình yêu thương nhất, vậy chẳng lẽ ông lại không hiểu, tình yêu đều là tự nguyện sao?

Có thể trách ai đây? Đều là họ tự nguyện trao tâm đi mà.. Hơn nữa khi yêu, họ cũng chịu đủ đau khổ rồi..

Triều Hoắc Luân không biết những việc đã xảy ra với Mộc Lạc Hi, không hiểu cô đã chịu bao nhiêu tổn thương, không rõ cả thể xác lẫn tâm hồn cô đều lưu lại bao nhiêu vết thương..

Càng không hay, tất cả những thống khổ đó đều là con trai ông mang lại.

Triều Hoắc Luân là một người ngoài cuộc, căn bản không biết Mộc Lạc Hi yêu Triều Khắc Hàn nhiều như thế nào, cũng không biết tình cảm con trai mình dành cho cô là không có bất kì vật gì có thể đo đếm được.

Ông nhìn lại bộ dáng chật vật của cô, cũng không nỡ tổn thương cô nữa, chỉ nhẹ giọng lên tiếng:

- Hi nhi, con đi xử lý vết thương đi, ta cùng mẹ Yên ở đây đợi nó là được.

Mộc Lạc Hi ngược lên nhìn ông, nhìn ánh mắt của cô, Triều Hoắc Luân ngạc nhiên; sợ hãi, lo lắng, đau lòng, tự trách, tất cả những cảm xúc này chất chứa trong mắt cô. Chẳng lẽ có cái gì ông không biết?

Mộc Lạc Hi hướng hai người gật đầu, rất nghe lời đáp lại:

- Cám ơn hai người, con rất nhanh trở lại.

Mộc Lạc Hi nhấc chân đi, lúc này mới cảm nhận được đau nhứt truyền đến từ lòng bàn chân, rốt cuộc cô đã bị thương nhiều thế nào? Cô đứng không vững, loạng chạng muốn ngã, Mộc Tử Nghiên nhanh chóng đi đến đỡ lấy cô:

- Anh đưa em đi.

Anh hướng hai người gật đầu, bế bổng cô lên đi tìm bác sĩ, máu dưới chân cô vẫn không đông lại, tiếp tục chảy ra.

Sau một lúc, Mộc Lạc Hi vịn tay anh khắp khiêng đi trở lại, Triều Khắc Hàn còn chưa được đưa ra!

Một cỗ lo lắng cùng sợ hãi từ đầu đến, lấp đầy lòng cô..

Vạn nhất, hấn xảy ra chuyện thì làm thế nào?

Vạn nhất, hấn không tỉnh dậy nữa thì làm thế nào?

Vạn nhất cô không còn được nhìn thấy hấn nữa thì thế nào?

Vạn nhất.. Vạn nhất..

Nước mắt cô tuôn ra như thác nước chảy trên mặt.

Năm năm trước họ đã bỏ lỡ cơ hội gặp nhau, ngày cuối cùng trước khi hấn đi.

Năm năm sau họ đã bỏ lỡ cơ hội bên nhau lần nữa, vì cô đã quên đi hấn.

Cho đến bây giờ, cô lại bỏ lỡ cơ hội nói với hấn một lời xin lỗi, vì tai nạn này.. sẽ đem hấn rời xa cô không?

...

Mười tiếng trôi qua, Mộc Lạc Hi vô cùng kiên trì đứng vững trước cửa phòng cấp cứu, không ăn, không nghỉ, giống như không biết mệt. Lâu lâu nghĩ đến gì đó nước mắt lại chảy xuống..

Tâm không có một phút yên ổn bị nỗi sợ hành hạ.

Kim đồng hồ vẫn đuổi nhau gấp gáp chạy đi, hai tiếng nữa trôi qua, đèn phòng cấp cứu tắt, Triều Khắc Hàn đeo ống thở được đẩy ra ngoài.

Mộc Lạc Hi nhìn thấy hấn bằng xương bằng thịt nằm đó, biểu đồ tim mạch vẫn chạy đều đều, an tâm thở ra một hơi, nước mắt lại mãnh liệt chảy xuống, cả người vô cùng nặng nề mà ngã xuống đất.

Không sao rồi, hấn không sao. Triều Khắc Hàn của cô không sao cả, vẫn còn ở đây, vẫn còn ở bên cạnh cô..

- Hi.. Lạc Hi - Mộc Tử Nghiên vỗ nhẹ má cô. - Lạc Hi, em làm sao? Hi..

Mộc Lạc Hi nhìn thấy gương mặt của anh trai, mơ màng không rõ, nhẹ nhàng ngắt đi trong vòng tay anh.

...

Lúc cô tỉnh lại, sắc trời đã tối, cô đang nằm trên giường bệnh, khung cảnh đầy mùi sát trùng này quá quen với cô rồi..

Việc đầu tiên cô làm khi tỉnh dậy là nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng ai đó có thể nói cho cô biết hấn đang ở đâu; phòng bệnh chỉ có một cây đèn bàn chiếu sáng không một bóng người.

- Lạc Hi.

Mộc Tử Nghiên bên ngoài bước vào, để hộp cháo trên bàn.

- Anh đi mua cháo cho em, ăn đi.

- Em làm sao vậy? - Cô nhìn chén cháo, ngược lên nhìn anh.

- Kiệt sức, em không ăn gì trong một thời gian dài. - Anh thật hết cách với cô.

- Khắc Hàn đang ở đâu?

- Bản thân không lo chăm sóc cho tốt, vừa tỉnh dậy đã lo đến hấn. Ăn đi, xong rồi dẫn em đi tìm hấn.

Mộc Tử Nghiên không dám nói với cô tình hình của hấn bây giờ, sợ cô sẽ lo lắng quên chăm lo bản thân lần nữa.

Mộc Lạc Hi rất nghe lời ăn xong tô cháo, anh dẫn cô đến phòng bệnh ngay bên cạnh, nhìn thấy hấn đeo ống thở, sắc mặt trắng bệch cô lại đau lòng, nước mắt chực chờ lại ứa ra.

Chân vẫn còn đau nhưng cô rất nhanh chạy đến bên giường hấn, lúc này cô mới phát hiện, tay hấn nắm rất chặt, thấp thoáng một vật màu trắng..

Nếu cô nhớ không lầm đây là chiếc vòng cô gái kì lạ kia đưa cho cô, cô vẫn cất nó trong tủ, nhưng từ khi hấn rời đi cô cũng không mở ra, là hấn lúc nào đem đi rồi?

Mộc Lạc Hi nhớ rõ, chiếc vòng kỳ quái này ở trên tay cô và tay hấn đều xuất hiện màu sắc khác biệt với màu trắng, tại sao lúc này hấn siết chặt trong tay mà chiếc vòng vẫn trắng tinh một mảnh?

- Anh hai. - Cô quay người lại gọi. - Khắc Hàn bị làm sao?

Mộc Tử Nghiên im lặng một hồi, cũng quyết định nói cô nghe.

- Đầu bị va chạm, não chấn thương

Theo lời anh, tim cô như bị bóp nát, vậy chẳng lẽ.. hấn sẽ ngủ mãi sao?

- Khi nào thì tỉnh? - Cô cố giữ bình tĩnh.

- Không biết, va chạm rất mạnh, chấn thương ảnh hưởng rất nhiều đến cơ thể nó. Tỉnh hay không, khi nào tỉnh, đều không biết.

“Tỉnh hay không, khi nào tỉnh, đều không biết.”

Đầu cô ong ong lấp đi lấp lại lời nói này..

Không, hấn phải tỉnh, nhất định phải tỉnh!

- Triều Khắc Hàn, anh tỉnh dậy, tỉnh dậy cho tôi.

Trời đã khuya, phòng bệnh vắng lặng giọng cô rõ ràng vang vọng.

- Nếu anh không tỉnh dậy, tôi sẽ quên anh nữa đấy. Nếu anh không tỉnh dậy, tôi sẽ bỏ đi đấy.

Mộc Lạc Hi tự mình độc thoại, bàn tay nhỏ bé bao lại bàn tay to lớn không hơi ấm của hấn.

Gào thét vô vọng, nước mắt lại rơi, thoáng chốc giọng cô ôn nhu hơn rất nhiều, cũng mang theo cầu xin

- Khắc Hàn, anh tỉnh dậy được không? Em đợi anh mệt mỏi rồi, anh tỉnh dậy ôm em một chút.

- Khắc Hàn, em đã đợi anh được năm năm đấy, thời gian dài như thế, em kiên trì như thế.. rất giỏi đúng không? Anh tỉnh dậy khen em một chút.

- Khắc Hàn, em quên đi anh có phải anh rất đau lòng? Anh giận em nên không chịu tỉnh dậy nhìn em sao? Em xin lỗi mà, anh tỉnh dậy nhìn em đi.

- Khắc Hàn.. lời hứa anh trao em, lời thề anh gửi em, anh đều quên rồi à? Anh còn chưa thực hiện nó làm sao lại nằm đây như vậy? Anh tỉnh dậy cho em.

- Khắc Hàn, em van xin anh.. Tỉnh dậy đi.

Không biết cô đã nói bao nhiêu lời, không biết cô đã nắm tay hấn bao lâu, biểu đồ tim vẫn chạy đều đều như trêu đùa cô, đôi mắt của hấn vẫn không chịu mở ra..

Cha mẹ Triều vào phòng, đã thấy hết toàn bộ việc vừa rồi, họ nhìn thấy cô không quản bản thân lo lắng cho hắn như thế, cũng rất xót xa.

Mộc Lạc Hi và Triều Khắc Hàn cùng nhau lớn lên, họ đều xem cô như một nửa con ruột mà yêu thương, bây giờ nhìn cô như vậy làm sao không đau lòng đây?

Bao nhiêu lời muốn trách, bao nhiêu oán hận, đều nuốt cả vào lòng.. Nếu họ không thể thành toàn hai người thì cứ để họ yêu thương cô để bù đắp vậy..

Mộc Lạc Hi mệt mỏi gối đầu xuống bên cạnh hắn, tay vẫn không buông tay hắn ra.

Trước khi thiếp đi, thều thào một câu.

- Em biết anh những năm qua cũng không được vui vẻ. Anh tỉnh dậy nói cho em biết những ngày qua của anh nhé.. Anh sẽ không cần một mình đối mặt việc gì nữa đâu, em sẽ bên anh, lắng nghe và chia sẻ cùng anh nhé.

Trong phòng lúc này đã không còn ai, mọi người đều đã đi ra để lại cho họ một không gian riêng.

Ánh trăng chiếu vào phủ lên thân của hai người trong phòng bệnh. Triều Khắc Hàn nằm trên giường, Mộc Lạc Hi ngồi kế bên gối đầu lên thành giường, tay nhỏ ôm lại bàn tay lạnh lẽo của hắn.

Khung cảnh yên bình giống như thể chuyện ngày mai sẽ như thế nào, đối với họ đều không liên quan.. Như thể bất luận chuyện gì xảy ra, cũng không thể đem họ tách rời, vĩnh viễn bên nhau như vậy..

46. Chương 46 - Doãn Khiết Nhi Hẹn Gặp

Một tháng trôi qua, vết thương của Mộc Lạc Hi đã lành hẳn, chỉ có lòng vẫn âm ỉ đau..

Triều Khắc Hàn vẫn chưa tỉnh!

Mộc Lạc Hi rất kiên nhẫn, mỗi ngày đều tự thân chăm sóc hắn, cô sẽ dành đến nửa ngày của mình để cùng hắn trò chuyện.

Mộc Lạc Hi không còn đề cập đến những chuyện không vui nữa, cô mặc dù rất sợ hãi nhưng cũng cất đi bộ dạng lo lắng mà vui vẻ bên cạnh hắn.

Cô biết hắn sẽ rất đau lòng nếu thấy cô vì hắn mà quên chăm sóc bản thân. Vì thế, cô lựa chọn sẽ làm một Mộc Lạc Hi hoan hoan lạc lạc đứng trước mặt hắn thay cho một Mộc Lạc Hi tiêu tụy thiếu sức sống.

Như mọi ngày khác, hôm nay cha mẹ Triều đến, vẫn thấy cô đã ngồi bên cạnh con trai mình.

Ánh mắt cô nhìn hắn đầy ôn nhu nhưng nhớ, mong chờ cùng hy vọng..

- Hi Hi, con đi tìm chút gì ăn đi, mẹ Yên ở đây được rồi.

Bà Triều đi đến vỗ vai nó, giọng nói ấm áp.

- Con chưa đói. - Cô ngược lên, nhìn bà cười.

- Con bé cứng đầu. - Bà Triều lắc đầu. - Thế khi nào muốn đi thì cứ đi, mẹ Yên ngồi bên kia.

- Dạ.

Chuông điện thoại vang lên, Mộc Lạc Hi nhíu mày, bắt máy.

- Alo?

Bên kia im lặng rất lâu cũng không nói, cô phải gọi đến tận ba lần mới vang lại một giọng nữ êm tai.

- Xin lỗi, chị có phải Mộc Lạc Hi?

- Tôi là Mộc Lạc Hi.

- Chị có thể gặp em một lát không? - Giọng nữ nên kia rất dễ nghe.

- Cô là ai? - Mộc Lạc Hi không quen người này.

- Em là.. - Bên kia ngập ngừng một chút. - Hôn thê của Triều Khắc Hàn.

Mộc Lạc Hi kinh ngạc, nhìn người đang nằm trên giường.. hần có hôn thê? Là cô gái ở sân bay ngày đó đúng hay không?

Triều Khắc Hàn yêu ai?

- Được. - Cô đáp ứng.

- Vậy hẹn chị ba giờ chiều nay ở quán cà phê Memories.

Mộc Lạc Hi cúp máy, cuối cùng những ngày tháng hần ở đây đã xảy ra bao nhiêu chuyện? Đã bao nhiêu cái bí mật họ không có chia sẻ cho nhau?

Mộc Lạc Hi phiền lòng, tâm lại đau!

Cô thật tò mò, hần đã trải qua những năm này như thế nào? Trong khi cô vui mình trong công việc để quên đi hần, hần lại ở bên cô gái khác sao?

Lời hứa của hần dành cho cô, cũng chỉ như một cơn gió thổi sao?

Trong lòng hần, cô đã không còn quan trọng nữa ư?

- Khắc Hàn.. trong lòng anh, có còn em hay không?

Cô nắm tay hần thủ thủ.

- Còn em.. anh vẫn luôn ở đây, mãi mãi ở đây, không bao giờ rời tim em đi khỏi..

Kim đồng hồ mãi mê rượt đuổi nhau, giờ hẹn gần đến, Mộc Lạc Hi nói với bà Triều một tiếng, cầm túi đi khỏi.

Một lúc sau, cô tìm được quán cà phê cô gái kia nói, nơi này nằm trong một con hẻm yên tĩnh, quả thật đường đi có chút khó khăn.

Mộc Lạc Hi làm sao biết được ai đã hẹn mình đây? Cô cùng lăm chỉ nhìn thấy bóng lưng cô gái năm đó, hơn nữa lâu như vậy cô không còn nhớ rõ, càng không chắc cô gái kia chính là người hẹn cô.

- Lạc Hi.

Cô nghe tiếng người gọi mình, là một cô gái ngồi ở chiếc bàn cạnh cửa sổ.

Mộc Lạc Hi bước đến gần, ưu nhã ngồi xuống.

- Tiểu thư, cô dùng gì?

- Cà phê, cảm ơn. - Cô nhìn phục vụ mỉm cười.

Doãn Khiết Nhi nhìn cô mà ngây người, nụ cười cô dù chỉ nhẹ nhàng cũng đẹp đến như vậy.. Hai người họ, thật rất xứng đôi.

Mộc Lạc Hi thanh cao thuần khiết mà hần cũng cao quý ngạo nghễ như vậy. Mặc dù hai người họ không đứng gần nhau, nhưng cô cũng có thể tưởng tượng được viễn cảnh hai người sánh bước cùng nhau.. có bao nhiêu mỹ miều.

- Cô là? - Mộc Lạc Hi trước mở miệng.

- Chào chị, em là Doãn Khiết Nhi.

- Doãn Khiết Nhi? Phó tổng Doãn thị?

Mộc Lạc Hi rất thông minh, một cái tên đã biết được thân phận cô.

- Đúng vậy.

Trái tim Mộc Lạc Hi lúc này đập kịch liệt mạnh mẽ, biết thân phận Doãn Khiết Nhi, cô thật hy vọng họ chỉ là hôn nhân thương mai không tình yêu..

- Có việc tìm tôi? - Tuy nhiên, cô vẫn bình tĩnh.

- Đương nhiên, em bay về đây chỉ để nói một chút chuyện liên quan đến Triều Khắc Hàn cùng chị.

Lòng Mộc Lạc Hi run lên.. có phải cô ấy muốn tranh giành cùng cô? Nếu vậy cô sẽ không khách khí, cô không thể để mất hân lần nữa.

- Là việc gì? - Cô khuấy ly cà phê phục vụ vừa bưng đến.

- Hôn nhân giữa em và anh ấy, chị có tò mò không?

Mộc Lạc Hi im lặng, Doãn Khiết Nhi biết cô nhất định tò mò, tiếp tục:

- Hôn nhân này là gia đình sắp đặt, cả em và anh ấy đều không hề muốn nó xảy ra.

Bao năm qua đi, Doãn Khiết Nhi đã định được lòng mình rồi, cô biết người con trai kia dù thế nào đều không thể thuộc về cô.

- Và? - Mộc Lạc Hi dò hỏi.

- Nói thẳng thì, đã từng một thời gian em thích anh ấy. Nhưng chị biết không, dù em cố gắng đến mấy, cũng không thể thay đổi được lòng anh ấy, sớm đã không thể chứa được bóng hình khác ngoài chị.

Vậy là.. hân không yêu cô ấy? Mộc Lạc Hi đã có thể an tâm chưa?

Mộc Lạc Hi duy trì im lặng, thật sự không biết đáp lời thế nào..

- Ngày đầu tiên chúng em chính thức gặp nhau không phải vì công việc, chính là ở nơi này. Anh ấy chính xác ngồi bàn này, vị trí của chị.. Anh ấy ngồi đây một mình, giống như một con sư tử lẻ loi và cô độc. Chị biết không, ngay từ lúc đó em biết mình đã thua rồi. Ánh mắt anh nhìn về phía xa, đượm đầy luyến tiếc nhớ nhung. Nhưng em là vẫn cứ cố chấp.

Doãn Khiết Nhi tiếp tục, bàn tay nhỏ áp vào ly trà nóng, dù gì hân cũng từng là người trong lòng của cô mà..

- Lần đầu tiên em nhìn anh ấy thật kĩ, được một người con trai suất sắc như vậy yêu thương.. chị thật hạnh phúc. Em lúc đó đã thật gan tị, ước rằng người anh ấy nghĩ đến lúc đó là em chứ không phải chị.

Mộc Lạc Hi ngược lên nhìn cô, nhúm mày.

- Chị yên tâm, em không giành với chị đâu.

Doãn Khiết Nhi như nhìn thấu tâm tư Mộc lạc Hi, hôm nay hẹn nhau ra đây chỉ muốn để Mộc Lạc Hi biết về cuộc sống của hân thôi, để cô biết hân đã đau khổ vì nhớ cô như thế nào..

- Em đã rất muốn anh ấy nói với em rằng anh ấy cũng có chút gì đó để ý em. Nhưng là anh ấy chỉ đưa cho em một tờ giấy ghi một câu chữ, chính là hợp đồng hôn nhân. Ngoài những lúc trước mặt mọi người, anh ấy và em hoàn toàn không liên quan đến nhau. Anh ấy nói rằng em không thể lựa chọn, hợp đồng này là lợi cả đôi đường. Cũng chẳng hiểu vì cái gì em lại đặt bút kí vào. Em lúc đó vẫn còn mong đợi mình có thể thay đổi tình cảm của anh.. nhưng em sai rồi.

- Vậy lúc này, cô còn yêu hân không.

Nghe cô nói một lúc, Mộc Lạc Hi mới hỏi.

Doãn Khiết Nhi cười, nhẹ nhàng lắc đầu, trông cô thuần khiết chân thành như một thiên sứ.

- Thật ra, tình cảm đối với Triều Khắc Hàn. Em sớm đã từ bỏ.

- Vì sao?

Mộc Lạc Hi thật sự không hiểu, yêu không phải luôn là giành lấy sao? Tại sao cô có thể nói buông là buông? Từ bỏ là từ bỏ dễ dàng như vậy?

Doãn Khiết Nhi không có vẻ gì là đau khổ khi phải nói ra những lời này, hơn nữa biểu tình còn một mảnh thoải mái.

- Bởi vì ngay trong cơn say, em là người ở bên mà người anh ấy gọi tên lại là chị. Giây phút đó em biết mình vĩnh viễn đâu không lại. Có được người, giữ không được tâm.. thì níu kéo làm gì? Em là cam tâm tình nguyện buông tay.

Thì ra.. hần vẫn luôn nhớ cô, vẫn luôn yêu cô. Tim hần luôn luôn có chỗ dành cho cô.

- Cô hẹn tôi, chỉ để nói như vậy?

Mộc Lạc Hi biết rồi, cô nên tha thứ cho hần.. sau khi hần tỉnh dậy sẽ cùng hần sống thật hạnh phúc, sẽ không nhắc lại những chuyện này, sẽ để chúng trôi đi vào quên lãng.

- Còn một việc em muốn nhờ chị..

Giọng cô lúc này trầm xuống, ánh mắt lướt qua một chút đau lòng, rất nhanh rồi biến mất.

- Chị có còn nhớ, ngày chị và Triều Khắc Hàn chạm mặt nhau ở nhà hàng? Lúc anh ấy nói nhớ chị?

- Có nhớ. - Cô gật đầu.

- Chị tin vào tình yêu sét đánh không? Chính là một lần gặp qua liền duyên kiếp không dứt.

Doãn Khiết Nhi nhếch môi, tự khinh bỉ bản thân; yêu không sai, nhưng cô là tự trách bản thân đơn giản như vậy đã khuất phục rồi.

- Tin chứ. Tình yêu không thể đo đếm bằng thời gian, có đôi lúc mấy năm yêu cũng không bằng vài lần gặp. Đó là duyên phận, là định mệnh. Chị vốn tin vào những điều này, rất tin!

Mộc Lạc Hi nâng ly cụng phê, ưu nhã uống.

- Ủ, em chính là đã yêu Đặng Dĩ Hằng. Từ cái nhìn đầu tiên, từ lần đầu gặp gỡ; chỉ trong khoảng khắc thôi, em đã yêu. Lúc đó, Triều Khắc Hàn ôm chị, Đặng Dĩ Hằng cũng đứng ra bảo vệ chị, em đã rất ganh tị, lại rất ngưỡng mộ, cả hai người nam nhân, đều yêu chị như vậy.. Em đã rất sợ, vậy tình yêu của em phải làm sao đây?

Doãn Khiết Nhi thật ra chỉ mới 21 tuổi, chưa từng thật sự trải qua tình yêu.. cô bối rối, cô lo sợ, là điều dễ hiểu.

Mộc Lạc Hi nghe, hiểu cô yêu Đặng Dĩ Hằng, cô lại không yêu anh, cô chỉ một mực đợi hần, cô không có ý định giành lấy tình yêu của Doãn Khiết Nhi.

Mộc Lạc Hi chưa kịp nói, đã nghe Doãn Khiết Nhi ghen nào lên tiếng.

- Em không mong muốn gì hơn, em chỉ muốn được hạnh phúc như bao người khác thôi. Vì sao lại không thể? Vì sao lại tàn nhẫn như vậy? Chị có biết, lúc Đặng Dĩ Hằng lần đầu gọi điện cho em, em đã vui như thế nào.. lúc hai người cùng đi dạo chơi, hẹn hò, anh ấy nói với em rất nhiều lời ngọt ngào. Bởi vì yêu, em đều tin!

Nghĩ đến những kỉ niệm đẹp, Doãn Khiết Nhi cười ngọt ngào.

- Nhưng rồi, em vô tình biết được, anh ấy là yêu chị, vì muốn trả thù Triều Khắc Hàn dần dần cướp chị đi, anh ấy đã theo đuổi em. Anh ấy muốn Triều Khắc Hàn đau lòng, muốn hần quay về bên em. Nhưng anh ấy đâu hề biết, Triều Khắc Hàn một chút cũng không yêu em, một chút cũng không quan tâm em sẽ như thế nào.

Doãn Khiết Nhi nói đến đây nước mắt như hạt trân châu long lanh rơi xuống. Giọng nói thập phần đau khổ, giống như duyên kiếp cho thứ gì đó, lại như vô vọng níu kéo.

- Chỉ có mỗi em, là vì anh ấy đau lòng; chỉ có mỗi em, là ngu ngốc yêu, ngu ngốc để người khác tổn thương. Mặc dù biết, cũng bởi vì yêu mà tình nguyện làm con cờ của người khác, chỉ mong khoảng khắc tốt đẹp có

thể kéo dài thêm một chút. Lại chẳng thể ngờ, qua bao lâu, anh ấy vẫn gọi cho em, nói với em chia tay, đó là buổi sáng diễn ra hôn lễ của chị và anh ấy.

Đôi mắt long lanh của Doãn Khiết Nhi khóa chặt người cô, khiến cô cảm thấy mình như gây ra tội lớn.

Trong phút chốc, cô cảm thấy cô gái này thật ra rất đáng thương; Mộc Lạc hi sinh ra ý niệm muốn xem cô như em gái mà che chở.

Không cách nào khác, Mộc Lạc Hi ngoài an ủi cũng chẳng biết làm gì hơn.

- Em yêu Đặng Dĩ Hằng, vậy cứ mạnh mẽ giữ lấy.

- Nhưng..

- Chị không yêu Đặng Dĩ Hằng. Người chị yêu, từ trước đến nay là Triều Khắc Hàn, một khắc cũng chưa từng thay đổi.

- Vậy vì sao chị lại đồng ý gả cho anh ấy? - Doãn Khiết Nhi ngạc nhiên.

- Đó là khoảng thời gian trí nhớ chị bị đảo lộn biến Đặng Dĩ Hằng thành Triều Khắc Hàn. Chính là lầm tưởng là Khắc Hàn mà đồng ý.

Doãn Khiết Nhi gật gù hiểu ra, vậy có nghĩa cô có thể chính thức theo đuổi anh? Mặc dù anh vẫn còn yêu người con gái này, nhưng không sao, cô có tự tin.

- Lạc Hi, vậy em sẽ theo đuổi Đặng Dĩ Hằng nhé?

- Được, thứ mình thích phải dũng cảm đoạt về, biết không?

Doãn Khiết Nhi gật đầu, sau nhìn cô cười tươi rói.

- Lạc Hi, từ nay chúng ta làm bằng hữu được không?

- Rất vui lòng.

Mộc Lạc Hi vỗ nghiêm túc đưa tay trước mặt cô, rồi nở nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

Hai người bắt tay nhau, một tình bạn mới dần được hình thành.

- Cùng nhau giành về hạnh phúc thuộc về mình.

Hoàng hôn ngày đó rất đẹp, mặt trời chói lóa như lòng đỏ trứng, sắc cam cuối ngày rơi vào bàn hai cô gái đang ngồi trò chuyện vui vẻ.

Muộn phiền qua đi, ngày mới lại đến.. mở ra một chuỗi ngày dài không tên.

47. Chương 47 - Hoài Lão Lão Đến Thăm

Mộc Lạc Hi đã đáp ứng cô, sẽ cùng Đặng Dĩ Hằng nói chuyện, mong rằng anh hãy từ bỏ tình cảm không có hy vọng với mình. Nhưng là, cô từ sau hôn lễ hụt đó, cũng không có gặp qua anh, thì phải làm sao đây?

Vương Triết Nhã hôm nay bay về, đến bệnh viện thăm hấn.

Bất ngờ hơn, cô đi cùng với anh trai của Mộc Lạc Hi.

Hai người bước vào, Mộc Lạc Hi nhìn thấy, liền nhìn họ với ánh mắt nửa nghi hoặc nửa dò xét..

Kỳ quái, mấy hôm trước anh còn điện cho cô nói là có thể anh sẽ không thể về trong tuần này, lúc này lại đi cùng Vương Triết Nhã?

Có gian tình!

- Mà nhìn cái gì?

Vương Triết Nhã bị nhìn nhưng chẳng có vẻ gì là bối rối hay ngượng ngùng, ngược lại còn vô cùng tự nhiên tiến đến sofa ngồi xuống.

Mộc Lạc Hi tình mắt bắt được vẻ chán nản trong mắt anh, hai người này rốt cuộc khi nào gặp gỡ? Khi nào biết nhau? Cô thật tò mò.

Mộc Lạc Hi kéo anh trai lại gần ghé vào tai anh nói nhỏ:

- Này, anh cùng Triết Nhã khi nào biết nhau? Hai người trông thật kì lạ.

- Cái gì kì lạ? Chỉ là quan hệ cấp trên và cấp dưới thôi.

Mộc Tử Nghiên nhún vai, không rồi không hoảng đáp, khiến cô chẳng thể lợi dụng một chút sơ hở nào để tìm ra manh mối.

- Thế thôi. - Cô thả anh ra, quay về chăm chú nhìn hấn.

Triều Khắc Hàn khi nào mới chịu tỉnh dậy đây?

Hấn nằm trên chiếc giường trắng xóa, vẻ mặt yên tĩnh như mặt hồ phẳng lặng; đôi mắt khép chặt, hàng lông mi rậm chẳng mấy may rung động; đôi môi không huyết sắc, mí mắt có chút thống khổ.

Hấn không còn đeo ống thở nữa, từng hơi đều đều thở ra, ngực phập phồng yếu ớt.

Mộc Lạc Hi chạm tay vào môi hấn, đau lòng xoa nhẹ.

Bàn tay hấn vẫn như cũ siết thật chặt, chính là nắm chặt chiếc vòng kia.. vẫn một màu trắng muốt; nắm chặt đến mức Mộc Lạc Hi không dám lấy nó ra, sợ mình sẽ làm đau hấn.

Bỗng nhiên, cô thấy nhớ.

Mộc Lạc Hi thật nhớ đôi mắt đen sâu thẳm của hấn, ánh mắt sắc lạnh như dao, nhưng khi nhìn cô lại ôn nhu đầy cưng chiều.

Mộc Lạc Hi thật nhớ nụ cười nửa miệng xa cách của hấn, nhưng khi bên cô lại cười đến ngây ngô sáng chói, như một đứa trẻ.

Mộc Lạc Hi thật nhớ cái nắm tay của hấn; hơi ấm theo từng khe hở ngón tay, truyền đến cô.

Giống như niềm hạnh phúc hấn mang lại, giống như rung động hấn đem đến, từ tim hấn truyền sang tim cô, ngọt ngào .. ấm áp.

- Khắc Hàn, sao còn chưa chịu tỉnh? Em nhớ anh chết đi được..

Mộc Lạc Hi thở dài.

Cô không quan tâm trong phòng còn hai con người kia, rất tự nhiên trò chuyện thân mật cùng hấn.

- Còn không chịu mau tỉnh, tao sẽ gả cho người khác.

Mộc Lạc Hi hâm dọa, cô thật mong muốn hấn lập tức bật dậy ôm lấy cô..

Nhưng điều đó làm sao có thể chứ?

Mộc Lạc Hi đứng dậy đi đến sofa ngồi cùng hai người kia, bắt đầu công việc tra khảo của mình.

Cô rất ra dáng thẩm phán tòa, cao giọng nghi vấn:

- Hai người từ khi nào gặp nhau? Khai!

Vương Triết Nhã cùng Mộc Tử Nghiên nhìn nhau một cái, thở dài. Họ biết Mộc Lạc Hi cứng đầu cỡ nào, chỉ cần muốn biết nhất định tìm cách biết cho bằng được, họ càng im lặng thì sẽ chỉ làm cô tra hỏi kịch liệt hơn thôi.

- Ba năm trước lúc cô ấy gửi đơn xin việc đến công ty, ngay lúc anh thiếu thư kí, hồ sơ đạt chuẩn nên anh nhận luôn.

Mộc Lạc Hi nghĩ nghĩ một hồi, cảm thấy đùa họ một chút rất thú vị.

- Này, thư kí không phải đều là tình nhân của giám đốc sao? Hai người không phải cũng..

- Cũng cũng cái đầu mày, có điên mới làm tình nhân của anh ta.

Vương Triết Nhã lập tức phản bác, cốc đầu cô.

- Chỉ làm tình nhân của anh thôi đã là phúc khí tu mấy kiếp của cô ta rồi đấy. Anh mới không phải loại dễ dãi như vậy.

Mộc Tử Nghiên nhìn em gái mình nói, kì thực là cố tình nói cho Vương Triết Nhã nghe.

- Anh nói gì? Nghe thật chướng tai, dù tôi có tu bao nhiêu kiếp hay phải làm tình nhân của ai thì người đó cũng chẳng phải là anh. Dễ dãi? Anh chính xác là loại người như vậy - Cô hừ một tiếng, nhếch miệng.

- Cô.. - Anh ghen lời.

- Tôi cái gì? Nói sai sao? Anh không dễ dãi thì cũng chẳng có những vụ việc dính líu tới người mẫu hẹn họ này kia đâu. Anh không dễ dãi thì tôi cũng chẳng cần phải tốn sức giúp anh giải quyết những tin tức đó. Cũng không biết là nhờ ơn ai tôi đã phải thức bao nhiêu đêm để giải quyết đống hỗn độn đó.

Vương Triết Nhã nhắc đến đống tin đồn của anh rộ trên báo lá cải những ngày gần đây lại bắt đầu sôi máu.

Anh dây dưa với cô người mẫu nào để cho phóng viên chụp được, giờ thì tốt rồi, hại chết cô.

Vương Triết Nhã là thư kí, việc của cô chất đống ra đó kia kia, lại còn phải giúp anh dẹp loạn?

“Con mẹ nó, người nghĩ bốn cô nương ta rồi rồi lắm sao?”

Vương Triết Nhã âm thầm mắng, nhưng dù gì cũng đã giúp rồi, hơn nữa cô nhìn đống tin đó cũng cảm thấy chướng mắt.

- Anh đó, là đồ vong ân bội nghĩa, khổ cực như vậy giúp anh, một tiếng cảm ơn không có lại còn lớn tiếng với tôi như thế, tôi chính là làm ơn mắc oán rồi.

Vương Triết Nhã cùng anh làm việc ba năm, tương đối hiểu tính nhau, đây cũng là lần đầu tiên cô tức giận như vậy, lại chẳng biết lý do vì sao.

Lúc trước, cô cũng giúp anh dẹp đi những tin đồn với những cô người mẫu, đó là những lần cô biết rõ sự thật nên không có ý kiến gì mà giúp, hơn nữa những người đó đều vì địa vị mà bám vào anh muốn tìm một chỗ đứng trên xã hội.

Nhưng lần này lại khác, kia là Savena, cô cực kì nổi tiếng, hơn nữa có vẻ đây chẳng phải là tin đồn, Mộc Tử Nghiên không giải thích cùng cô, không có vẻ gì là không muốn cô hiểu lắm như những lần trước.

Đây là ý gì? Vương Triết Nhã không hiểu nổi anh, cũng chẳng hiểu nổi mình, lòng bị sự khó chịu xấp xỉ, cổ chua xót dân lên tới cổ họng.

Mộc Tử Nghiên nghe, sững người, tìm không được một câu nào để đáp lại, quả thật là anh sai nhưng anh đã cảm ơn rồi mà, cô không nhận được?

Mộc Lạc Hi ngồi đối diện vẫn im lặng xem kịch vui.

Oan gia?

Tốt, khởi đầu một mối quan hệ như thế không tệ, giống như cô và hân thôi.

Tiếng cười khoái chí của Mộc Lạc Hi vang lên, thu hút sự chú ý hai người, họ đã quên mất cô vẫn còn ở đây.

- Bắt đầu một mối quan hệ bằng việc trở thành oan gia.. cái này không tồi.

- Nói bừa cái gì? Nằm mơ tao mới có quan hệ với cái con người này.

Vương Triết Nhã liếc anh.

- À, ra là lúc ngủ mày chính là bạn gái của anh ấy..

Mộc Lạc Hi bắt ngay được sơ hở trong câu nói của cô, liền cố ý đổi lại ý nghĩa.

- Mày.. cố ý nói lại lời tao. - Vương Triết Nhã giận rồi.

- Thế thì sao nào?

Tiếng cười của Mộc Lạc Hi vang lên thanh thúy.

- Tao thấy hai người cũng hợp lắm đấy.

- Mộc Lạc Hi!!! Mà im chưa?

Vương Triết Nhã dường như là rống lên.

- Nếu anh có thích nó thì chọn một ngày dắt nhau về nhà xem mắt đi. Anh cứ cưới nó về nhà, em không chê nó làm chị dâu đâu. Hơn nữa, chắc chắn có ai như em chịu nổi người như nó là chị dâu đâu. Em nghĩ, anh không cưới nó, chắc nó sẽ ế suốt đời.

Trời ạ, Mộc Lạc Hi nói năng xằng bậy cái gì, tức chết cô.

- Mộc Lạc Hi, mà nói thêm một tiếng. Tao sống chết với mày.

Cô rống lên, chưa dứt câu anh đã xem vào.

- Được.

- Cái gì? - Vương Triết Nhã trợn mắt.

Mộc Tử Nghiên chính là cảm thấy đùa cô rất vui nha, cô bé ngây thơ.

Mộc Lạc Hi chỉ nhìn bọn họ, rồi cười vui vẻ, cô chính là người châm ngòi đó.

Tiếng gõ cửa vang lên cắt ngang cuộc trò chuyện của ba người, Mộc Lạc Hi đứng lên:

- Em ra mở cửa.

Cửa phòng mở ra, một bà lão tóc đã bạc, mặc đồ quý dị, thấp hơn Mộc Lạc Hi một cái đầu đứng trước cô cười.

- Hoài lão lão.

Mộc Lạc Hi vui vẻ cười, không ngờ bà đến đây thăm hần.

- Vào ngồi. - Cô đỡ bà đến sofa.

- Hàn nhi, nó thế nào rồi?

Hoài lão không còn trẻ nhưng khí lực vẫn còn rất tốt, nói năng cũng rất lưu loát.

Mộc Lạc Hi ngồi xuống, nhẹ lắc đầu rồi nhìn phía giường hần:

- Vẫn là chưa tỉnh.

- Ta sang xem nó một chút.

Hoài lão bước đến bên giường hần, nhìn sắc mặt hần xanh xao, bà cũng đau lòng.

Quan sát hần một lượt, nhìn đến bàn tay nắm chặt kia, dù chỉ liếc qua bà cũng biết hần đang cầm cái gì.

Vật kia đối với bà đã quá quen thuộc.

- Hi nhi, sang đây. - Bà gọi cô.

Mộc Lạc Hi bước lại gần, bà chủ vài tay hần hỏi:

- Chiếc vòng này làm sao mà có?

- Chính là gần sáu năm về trước, khi chúng cháu đi chợ lạc đến một nơi xa lạ, có một cô gái mặc đồ kì lạ đã tặng nó cho cháu khi biết được ngày sinh của hai đứa. Cô ấy còn nói những câu kì lạ.

Hoài lão tức khắc hiểu ra..

Cô gái đó là cháu nuôi của bà, một lần bà cùng người mình yêu gặp trên núi, lúc ấy cô chỉ còn đang quần tã, Hoài lão đã động lòng nhặt về nuôi.

Từ lúc mối tình của mình tan vỡ, bà đã vô cùng đau lòng, đưa chiếc vòng mà mình làm ra cho cô ấy, đem cô ấy gửi vào chùa. Cũng đã rất nhiều năm rồi bà không gặp lại cháu nuôi cũng mình, nhắc lại cũng có chút xúc động. Từng một quãng thời gian, bà đã cùng người mình yêu thương nhất chăm sóc cô bé như đôi vợ chồng thật sự..

Tất cả bây giờ chỉ còn là kí ức, những câu chuyện đã qua chỉ có một mình bà nhớ rõ. Bà vĩnh viễn cũng chẳng thể cùng người bà dùng cả sinh mạng yêu thương ở bên nhau..

- Kể cho ta nghe một chút.

Hoài lão lão hỏi, Mộc Lạc Hi đem toàn bộ câu chuyện về chiếc vòng kể lại.

Hoài lão đã hiểu ra, chiếc vòng này ban đầu bà làm ra chỉ như một bùa hộ mệnh cho mình thôi, mặc dù cuối cùng nó chẳng giúp gì được nhưng cũng là kỉ niệm.

Còn bây giờ rơi đến trên người hai người họ, giống như là tượng trưng cho sinh mạng của họ.

Chỉ cần khi một trong hai người giữ nó trong tay mà màu sắc cứ mãi trắng xóa.. chính là linh hồn đã không còn.

Nhưng là ý chí Triều Khắc Hàn rất mạnh, dường như là đang cùng Tử Thần quyết đấu một trận. Chỉ cần ý chí sống của hắn vẫn còn, chỉ cần hơi thở và nhịp tim vẫn được duy trì, hắn vẫn còn cơ hội sống sót.

Hoài lão đã nhận ra, hai người này chính là trường hợp ngoại lệ vô cùng ít ỏi của việc hai sinh mạng khắc nhau mãnh liệt mà vẫn có thể bên nhau.

Lúc này Hoài lão nhìn rõ hơn bao giờ hết, thậm cảnh lúc trước đã không còn, mặc dù không biết rõ phía trước cái gì đang đợi họ, nhưng có lẽ bi kịch đã không còn..

- Nếu như Hàn nhi có thể tỉnh, các con có thể bên nhau rồi. Đây là cửa ải cuối cùng.

- Cửa ải cuối cùng? Bà nói gì con không hiểu?

- Con không biết?

Mộc Lạc Hi nhíu mày lắc đầu, cô một chút cũng không biết, không hiểu bà nói gì.

Hoài lão đem mọi chuyện kể hết cho cô, Mộc Lạc Hi mới thông suốt.

Rằng vì sao Triều Khắc Hàn rời cô đi không một lời tạm biệt.

Rằng vì sao Triều Khắc Hàn cùng Doãn Khiết Nhi lại có hôn ước.

Rằng vì sao chỉ cần hai người gặp lại nhau, liền xảy ra nhiều biến cố như thế. Lý do vì sao Mộc Lạc Hi đến Mĩ nhìn thấy hắn liền gặp tai nạn, Triều Khắc Hàn về Bắc Kinh tìm cô cũng gặp tai nạn..

Tất cả đã được sáng tỏ.

Vương Triết Nhã nghe xong cũng rung mình một cái, bao nhiêu khó khăn như vậy họ rốt cuộc làm sao trải qua?

Cô thử tưởng tượng, nếu như tình yêu sau này của mình cũng gặp nhiều trắc trở như thế, thì mình cùng người đó có kiên trì được như họ không?

Vương Triết Nhã lén đưa mắt nhìn người bên cạnh, đôi mày của anh đang nhíu lại, là đang đau lòng cho em gái đây mà..

“Gì vậy chứ? Vương Triết Nhã điên rồi, nhìn hắn ta làm gì chứ.”

Phát hiện hành động trong vô thức của mình, Vương Triết Nhã giật mình dời tầm mắt, cô làm sao lại nghĩ người sau này đi cùng mình lại là anh ta? Anh ta còn rất bận với những cô người mẫu kia, cô mới không cần một người lãng nhãng như thế ở cạnh.

- Ta đi trước, chỉ hy vọng Hàn nhi có thể mau tỉnh. - Hoài lão nhìn phía giường.

Mộc Lạc Hi cũng đưa mắt nhìn theo.

- Con hãy bên cạnh nó, cho nó thêm động lực cố gắng. Ta tin hai đứa sẽ có thể hạnh phúc.

Hoài lão lão cầm tay nó, an ủi.

- Vâng, cháu biết rồi. Hoài lão đi đường cẩn thận. - Cô tiễn bà ra ngoài.

Khi Mộc Lạc Hi trở vào, lại nhìn thấy cảnh hai người kia đang đấu khẩu chí chóe.

Mộc Lạc Hi day day thái dương, nếu sau này anh trai cưới Triết Nhã về, ồn ào thế này cô làm sao sống đây?

Thở dài.

Một đôi oan gia.

48. Chương 48 - Hạnh Phúc Tìm Đến

Tháng 10

Mùa đông đã tìm đến Bắc Kinh rồi..

Bầu trời đông không một ánh sao, toàn thành phố bao trùm một màu trời đen tĩnh mịch.

Ngoài phố lúc này tùy thời đều nổi gió rét lạnh, dường như khoát trên mình chiếc áo lông cũng không đủ giữ ấm.

Đèn đường long lanh sáng chói nhưng lòng người lại âm u đau nhói..

Tuyết rơi..

Những bông tuyết trắng xóa nhờ đèn đường mà ánh lên lấp lánh, đáp lên mái tóc xám bạc lạnh lẽo..

Nhìn những con người sóng bước cùng nhau kia.. trong lòng cô dâng lên một cổ chua xót.

Nhìn những bàn tay đan chặt nhau kia.. lòng bàn tay cô truyền đến hơi lạnh, một năm qua rồi đôi tay này chẳng ai sưởi ấm..

Mộc Lạc Hi dạo phố được một lúc, lại quay trở vào bệnh viện. Vào phòng bệnh, cô cởi xuống áo lông, giống như đã rất quen với việc ra vào ở đây.

Cô bước đến bên cạnh giường, bàn tay nhỏ nhắn vuốt ve gương mặt tĩnh lặng của hắn, nhìn ngắm một chút rồi lại mỉm cười.

- Vẫn chưa chịu tỉnh sao? Một năm rồi đó.

Mộc Lạc Hi nói xong lại nhìn biểu đồ tim đang chạy vững vàng.

- Nếu như không muốn tỉnh vì sao còn để cho em nhiều hy vọng như vậy?

Cô ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường như cũ nắm lấy tay hắn.

- Anh không nhớ em à? Lâu như vậy cũng không nhớ em?

Thêm một đêm cô ngủ quên bên giường của hắn..

Sáng sớm, Mộc Lạc Hi bị tiếng điện thoại đánh thức.

- Alo?

- Lạc Hi, là tôi.

- Đặng Di Hằng?

Đối với cuộc gọi của anh, cô vô cùng bất ngờ, đã rất lâu cô không tìm thấy anh, bây giờ anh lại chủ động liên lạc với cô? Thậm chí cô cũng quên bèn việc Khiết nhi nhờ mình.

- Tôi đang ở dưới hoa viên của bệnh viện, cô có thể gặp tôi một chút không?

- Đợi một chút.

Mộc Lạc Hi buông tay Triều Khắc Hàn, cầm áo khoát ra khỏi phòng bệnh.

Tuyết đã ngừng rơi..

Hơi nước vẫn còn đọng lại trên từng phiến lá.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi, hy vọng một chút ánh nắng của mình có thể khiến không khí bớt đi lạnh lẽo.

Từ xa, Mộc Lạc Hi đã nhìn thấy Đặng Dĩ Hằng, anh đưa lưng về phía cô, một thân âu phục rất trang nhã.

Bóng lưng đó có gì đó cô độc.. một chút gì đó bi thương..

Mộc Lạc Hi bỗng cảm thấy hình ảnh anh lúc này thật giống một hoàng tử mất đi chiến mã của mình. Mà Doãn Khiết Nhi chính là cô công chúa có thể giúp anh xoa dịu nỗi đau đó.

Mộc Lạc Hi tiến tới.

- Đặng Dĩ Hằng.

Anh quay lại, nhìn cô một chút rồi cười:

- Đã lâu không gặp. Em vẫn xinh đẹp như ngày nào.

- Đã bao lâu đâu chứ - Cô cười.

- Một năm rồi. Có thể đối với em không lâu nhưng với tôi đó là khoảng thời gian dài.

Đặng Dĩ Hằng ngồi xuống ghế đá, cô theo đó ngồi xuống bên cạnh, giọng dịu dàng an ủi.

- Sao anh không thử cho Khiết nhi một cơ hội?

- Doãn Khiết Nhi?

Mộc Lạc Hi gật đầu.

- Sao đột nhiên lại nhắc đến cô ấy?

- Khiết nhi là một cô gái tốt.

- Tôi biết. - Anh thở dài.

- Vậy vì sao không thử xem xét tình cảm của anh với Khiết nhi? Anh biết rõ tôi không thể đáp lại tình cảm của anh.

- Thật ra, tình cảm đối với em, tôi sớm đã từ bỏ rồi. - Anh nhìn cô cười.

Mộc Lạc Hi thoáng ngạc nhiên.

Hai người họ cứ nhiên nói cùng một câu, cùng ngữ điệu như vậy.. giống như tâm linh tương hợp vậy.

Cô làm sao có thể không thành toàn họ đây?

Mộc Lạc Hi chỉ mong Đặng Dĩ Hằng có thể thông suốt, nhìn lại một chút người con gái vẫn luôn bên cạnh mình, chân chân thực thực là ai.

Mộc Lạc Hi không muốn Đặng Dĩ Hằng chìm trong vòng ảo tưởng tự bản thân anh tạo ra, không muốn anh ngộ nhận tình cảm của mình.

Thật ra lòng anh đã sớm đổi, tim anh đã sớm run động, nhưng anh vẫn là cố chấp không chịu nhận ra..

Mộc Lạc Hi giây phút này, đã xem Đặng Dĩ Hằng như bằng hữu rồi.

- Nếu đã vậy vì sao không chọn Doãn Khiết Nhi? Anh biết cô ấy yêu anh đúng không?

- Tôi biết. Nhưng tôi không thể.

- Vì cái gì?

Đặng Dĩ Hằng im lặng.

- Anh cảm thấy có lỗi?

Anh khó hiểu nhìn cô.

- Có phải anh cảm thấy có lỗi vì lợi dụng tình cảm của cô ấy?

- Em vì sao biết?

- Cô ấy biết hết. Đầu biết bị anh lợi dụng nhưng cô ấy cam tâm tình nguyện. Vì cái gì? Vì cô ấy yêu anh. Nếu anh cảm thấy có lỗi nên không dám yêu cô ấy, nếu anh cảm thấy mình không còn xứng với tình cảm của cô ấy. Tôi khuyên anh, nên đem cô ấy trở lại, hảo hảo yêu thương cô ấy, bảo vệ cô ấy, đừng để cô ấy tổn thương nữa. Đó là cách chuộc lỗi của anh.

Đặng Dĩ Hằng nghe đến lặng người, có phải như vậy?

- Thật ra cô ấy chưa từng ghét anh, vẫn luôn chờ đợi anh. Thật ra anh cũng yêu cô ấy, chỉ là anh không chịu thừa nhận. Bây giờ đã chẳng còn vướng bận gì rồi, hai người đã có thể đến với nhau rồi, hiểu lầm cũng không còn nữa. Vậy sao lại cứ lãng phí thời gian của nhau thế?

Mộc Lạc Hi nói xong đứng dậy, để lại một câu cuối cùng.

- Đi tìm cô ấy đi, nói với cô ấy anh yêu cô ấy nhiều thế nào. Chúc hai người hạnh phúc.

Đặng Dĩ Hằng không có nhìn thấy nụ cười chúc phúc lúc cô quay người đi khỏi.

Mộc Lạc Hi mạnh theo tâm trạng thoải mái trở về, rốt cuộc cô cũng không còn là vật chen chân giữa hai người họ nữa.

Ánh nắng rơi xuống bóng lưng cô tịch, khắc họa một tâm trạng chẳng thể nói nên lời..

“Nè mày nhìn đi, ai cũng có đôi có cặp cả rồi, còn chúng ta thôi đấy. Nếu mày đã không muốn tỉnh vì sao còn cho tao hy vọng? Nhìn biểu đồ tim mày vẫn chạy điều đặn như đang trên đùa tao vậy. Không tỉnh thì nói một tiếng, tao khỏi chờ!!”

Mộc Lạc Hi nhẩn tâm tự nói, cũng chỉ hy vọng những lời như thế có thể khiến hắn tỉnh lại, nhưng vô dụng.

Cô đã nói chúng hàng vạn lần rồi!

Mộc Lạc Hi đẩy cửa phòng bệnh ra, đem áo khoác để lại gọn gàng trên sofa.

Cô đưa mắt nhìn đến giường bệnh, lập tức giống như nhìn thấy ma quỷ kêu lên một tiếng, không thể tin được.

Mộc Lạc Hi đưa tay che miệng mình, giương mắt nhìn về phía kia.

Cô nhìn thấy đôi mắt vẫn luôn nhắm chặt của hắn đang mở!

Triều Khắc Hàn chậm rãi hướng mắt về phía này, hắn không nói gì cả chỉ im lặng nhìn cô đang đứng đó.

Khoảng khắc ánh mắt hai người chạm nhau, nước mắt cô nhẹ nhàng trượt xuống.

Đã bao lâu rồi cô không thấy được đôi mắt kiên định đó..

Nước mắt Mộc Lạc Hi càng rơi càng mãnh liệt.

Cô đi đến bên cạnh hắn, ngồi thụp xuống đất, nắm tay hắn khóc nức nở.

Mộc Lạc Hi chẳng biết lúc này phải làm gì, cô chỉ biết nhìn thấy hắn tỉnh vừa sợ hãi vừa vui mừng, hơn hết là cô phát hiện nỗi nhớ của mình chẳng thể vơn vện gói trong một từ “nhớ” nữa..

Cô còn tưởng rằng nếu hắn vĩnh viễn không tỉnh dậy, cô sẽ đem lòng yêu người khác. Nhưng cô sai rồi, cả đời này cô chỉ yêu mình hắn, chỉ có thể yêu mình hắn. Tình yêu lẫn tâm hồn cô, tất cả đều đã dành cho hắn, tất cả đều đã trao đi; chẳng thể lấy lại để trao cho ai khác được nữa.

Yêu phải Triều Khắc Hàn là đau khổ, cô chấp nhận.

Mộc Lạc Hi là cam tâm tình nguyện yêu hắn!

Bàn tay hắn khê nói lỏng, chiếc vòng màu tím rơi khỏi tay hắn..

Từng ngón tay duỗi ra chạm vào gò má mềm mại của cô, xúc cảm này..

Lâu lắm rồi.

Triều Khắc Hàn đặt tay lên má cô, vô cùng dịu dàng lau đi những giọt nước mắt, hắn muốn nói nhưng thật khó mở miệng.

Nhìn Mộc Lạc Hi như vậy, hắn đau lòng.

Bác sĩ đi tuần phòng vô tình thấy được hắn đã tỉnh, vội vàng chạy đi báo lại, không lâu sau đã thấy bác sĩ chuyên khoa đến giúp hắn kiểm tra.

- Không còn vấn đề gì nữa, đã tỉnh dậy là tốt rồi. Nhưng do đã hôn mê quá lâu, có thể tứ chi sẽ khó hoạt động, sẽ khó đi lại một chút. Cậu cần chấp nhận vật lý trị liệu một thời gian.

Bác sĩ nói, về một vấn đề khó chấp nhận nhưng giọng điệu lại rất bình thản.

- Ý ngài là hiện giờ Khắc Hàn giống người thực vật?

Mộc Lạc Hi hấp tấp hỏi, có thể nhận thấy giọng điệu cô có bao nhiêu khuôn trương cùng lo lắng.

Bác sĩ gật đầu.

- Hiện tại là như thế, là vì nằm một chỗ quá lâu nên trường hợp này không phải quá nặng, chỉ cần nghiêm túc chấp nhận vật lý trị liệu, tối đa chỉ cần ba tháng để hồi phục lại bình thường.

Mộc Lạc Hi nặng nề thở ra một hơi.

- Cảm ơn ngài, hy vọng ngài có thể giúp anh ấy.

Bác sĩ hướng hai người gật đầu rồi đi khỏi.

Mộc Lạc Hi rót một ly nước đưa đến bên miệng hắn, giường đã được nâng lên, việc này cũng không tốn cô quá nhiều sức lực.

- Hi Hi..

Giọng hắn vì quá lâu không nói mà khàn đặc.

- Em đây.

Cô ngồi xuống mép giường, vuốt mái tóc nâu có chút rối của hắn, nước mắt vẫn còn đọng lại nhưng lại mạnh mẽ nhìn hắn mỉm cười.

- Anh.. xin lỗi.

- Em..

Chưa dứt câu, cửa bị đẩy ra, rất nhiều người hấp tấp xông vào.

Có ba mẹ Triều cả ba mẹ Mộc, có Mộc Tử Nghiên lẫn Vương Triết Nhã, thậm chí Hoài lão lão cũng có mặt.

Mẹ Yên nhìn thấy con trai tỉnh dậy rất xúc động, bà ôm lấy hắn nằm đó không ngừng khóc, đến khi ba Luân an ủi bà mới buông ra. Gia đình họ cùng nói vài câu, ba mẹ Mộc cũng tham cuộc nói chuyện đó, họ rất vui vẻ.

Mộc Tử Nghiên cùng Vương Triết Nhã hỏi thăm tình hình của hắn, cô cũng không giấu giếm gì kể cho họ nghe, hy vọng họ sẽ là một động lực cho hắn.

Lần lượt mọi người đều biết chuyện, họ đau lòng cho hắn và đau lòng thay cô.

Hắn đau khổ thì cô cũng phải chịu tổn thương.

- Một đôi uyên ương số khổ.

Hoài lão lão lên tiếng cắt ngang không khí u ám.

- Sẽ chẳng còn khó khăn gì nữa đâu.. chỉ cần đợi tiểu tử đó khỏe lại, hai đứa có thể chân chính mà yêu nhau rồi. - Hoài lão thoải mái thở ra. - Thật may, bi kịch năm đó không tái diễn. Thật may, hai đứa so với ta còn may mắn hơn nhiều.

Bà đứng dậy hướng cửa đi tới, vừa đi vừa để lại một câu.

- Tận hưởng đi, tình yêu các cháu đã khó khăn giữ gìn. Hai đứa thuộc về nhau, sinh ra là dành cho nhau. Hãy sống thật hạnh phúc!

Hoài lão lão đi khỏi, mọi người đều lần lượt ra về.

Hai bà mẹ muốn chính tay nấu cho hấn một bữa cơm, họ nói, chắc hấn sẽ nhớ tay nghề của họ lắm, hai ông chồng không có ý kiến cũng theo chân vợ mình về nhà.

Cặp đôi oan gia kia cũng viện cớ công ty có việc nên chuồn đi mất, Mộc Lạc Hi lại bắt đầu tò mò câu chuyện của họ rồi.. chuyện tình công sở, không tệ.

Mộc Lạc Hi quay trở lại ngồi bên giường, nhìn hấn chăm chú.

Một lúc lâu rồi cuộc Triều Khắc Hàn nhịn không được lên tiếng trước.

- Sao lại nhìn anh chăm chăm thế?

Mộc Lạc Hi rơi nước mắt, khiến hấn luống cuống chẳng thể làm gì, lúc này hấn mới thấy mình thật vô dụng, đến nâng tay giúp cô lau nước mắt cũng không thể.

- Em sợ hãi bản thân đang mơ, sợ là một chút anh sẽ biến mất.

- Cô gái ngốc, anh sẽ không biến mất.

- Em không mơ, đúng không?

- Ừ em không mơ, là anh.

Mộc Lạc Hi lúc này mới vỡ òa, nhào vào người hấn, mặt dù hấn không thể vòng tay ôm lại cô, nhưng cô chỉ cần ôm hấn như thế thôi, để cảm nhận lấy sự an toàn nơi hấn, hơi ấm và hương thơm cô nhưng nhớ bấy lâu.

- Khắc Hàn, em nhớ anh.

- Anh cũng thế, nhớ em. Rất nhớ.

Tay hấn rất chậm, rất khó khăn nâng lên vuốt nhẹ mái tóc cô, muốn dùng một chút dịu dàng để an ủi cô.

- Bảo bối đừng khóc, anh đã tỉnh rồi. Vĩnh viễn cũng không rời khỏi em nữa.

...

Tối hôm đó, hai đình đã rất vui vẻ quây quần bên nhau.

Năm thứ sáu trôi đi, họ mới có lại bầu không khí ấm áp và đầy đủ thế này.

Hạnh phúc rất đơn giản, tỷ như chỉ là một bữa cơm đầy đủ thành viên trong gia đình mà thôi..

Chỉ là như vậy, sau bao nhiêu khó khăn, hạnh phúc đã tìm đến. Cho sự kiên cường và nhẫn nại, họ xứng đáng với niềm hạnh phúc đó.

Buổi cơm đó, họ ngồi bên giường bệnh của hấn nhưng vẫn hết sức vui vẻ, nụ cười hạnh phúc chưa bao giờ tắt đi.

Đến bây giờ mới hiểu thấu, sinh mạng có bao nhiêu trân quý, và tình yêu có bao nhiêu vĩ đại.

Một mối tình đẹp, hai con người hòa hợp; sẽ luôn luôn nhận được sự chúc phúc của thương đế.!

49. Chương 49 - Cùng Nhau Vượt Qua

Triều Khắc Hàn bắt đầu theo chỉ dẫn của bác sĩ làm vật lý trị liệu. Những ngày đầu tiên đối với hắn, giống như địa ngục, thậm chí tự lấy cho mình ly nước cũng không làm được.

Mộc Lạc Hi chưa một lần rời khỏi hắn, ban đêm cũng lưu lại ngủ trên sofa của phòng bệnh. Triều Khắc Hàn nhìn cô vì mình lo lắng như thế, hắn rất đau lòng; chỉ trách hắn bây giờ chẳng thể làm được gì.

Hắn lúc này giống như một đứa trẻ, không thể đi, không thể cầm thìa, không thể tự mình chăm lo cho bản thân, mọi sự đều phải nhờ đến Mộc Lạc Hi cùng y tá.

Một tháng trôi qua, dưới sự giúp đỡ của mọi người và sự kiên trì của mình, hắn bắt đầu có thể lại cử động tay, mặc dù động tác không nhanh nhưng xem ra có tiến triển tốt.

Hắn có thể tự mình cầm muỗng, có thể chạm tay vào Lạc Hi mỗi khi cô tiến lại gần. Lúc này cảm giác vô dụng trong lòng hắn mới giảm bớt một chút..

Tháng 11 mùa đông vẫn ngự trị ở thành phố Bắc Kinh.. bông tuyết vẫn rơi, khí trời vẫn như thế lạnh lẽo.

Nhưng khi con người không còn đơn lẻ, dù cho có bao nhiêu mùa đông cũng không thể đánh tan cảm giác ấm áp do hạnh phúc mang đến.

Mộc Lạc Hi đẩy chiếc xe lăn của hắn đi dạo dưới hoa viên bệnh viện.

Mộc Lạc Hi khoát một chiếc áo lông màu trắng, đứng dưới làn tuyết, cô trông như một thiên thần lạc xuống hạ giới.

Triều Khắc Hàn vẫn mặc trên người bộ đồ bệnh nhân, bên ngoài khoát thêm chiếc áo khoát sẫm màu.

- Hi Hi..

- Hử?

Cô cúi mặt xuống sát bên tai hắn.

- Lại đây.

Hắn vươn tay nắm lấy tay cô, bắt cô phải tới trước mặt mình.

Mộc Lạc Hi ngồi xổm trước hắn, đôi mắt long lanh nhìn hắn đợi chờ. Triều Khắc Hàn cương chiều nhìn cô, ánh mắt đan xen về đau lòng.

- Hi nhi..

- Làm sao? - Mộc Lạc Hi khẽ chớp đôi mắt

- Cảm ơn em.

Mộc Lạc Hi thoáng ngạc nhiên, có chút không hiểu hắn nói gì.

- Sao lại cảm ơn em?

- Cảm ơn em vì đã ở bên anh, vì đã luôn tin tưởng và đặt hy vọng vào anh.

Mộc Lạc Hi nghe hắn nói, đầu tiên là sững người, sau đó lại phì cười, nói đùa:

- Không bên anh, thì em phải bên ai đây?

- Lạc Hi.. em mệt mỏi không? - Hắn vuốt tóc cô.

- Đây, hôm nay anh sao vậy? Nói chuyện thật lạ lùng. - Cô bắt đầu đi nhíu mày.

- Trả lời anh.

- Anh chính là nguyên nhân khiến mọi mệt mỏi của em tan biến, vậy thì ở bên anh sao em có thể mệt mỏi đây? - Cô nhìn hấn dịu dàng.

- Đứa ngốc, ý anh không phải thế.

- Em biết, biết anh đang nghĩ gì. Anh đang nghĩ bây giờ anh chẳng khác một tên vô dụng, anh đang nghĩ anh không xứng với em, không đáng để em chờ đợi, đúng không?

Triều Khắc Hàn im lặng như một sự đồng ý với lời nói của cô.

- Nếu như anh không xứng đáng để em đợi thì em đã rời khỏi anh từ rất lâu rồi, có lẽ là năm năm trước cơ. Bác sĩ đã nói anh nhất định khỏe lại, hơn nữa em tin chắc anh còn khỏe lại rất nhanh.

Triều Khắc Hàn nghe cô nói, hấn cảm thấy mình đã đem đến cho cô quá nhiều tổn thương.

Cô gái nhỏ này, hấn muốn dùng cả đời để bù đắp và yêu thương cô.

Hấn chỉ sợ.. Mộc Lạc Hi không thể đợi thêm, càng không thể chấp nhận hấn nữa. Nhưng hình như, hấn đã suy nghĩ quá nhiều rồi..

Mộc Lạc Hi nắm chặt tay hấn, chân thành nói lên tấm lòng của mình.

- Dù anh có xảy ra chuyện gì em cũng sẽ không rời xa anh nữa, chúng ta đã lãng phí quá nhiều thời gian của nhau rồi. Dù cho bên anh còn phải đợi bao lâu, còn phải đau bao nhiêu, em cũng không quan tâm, chỉ quan tâm anh là người em yêu. Em là cam tâm tình nguyện lưu lại bên anh, vì thế để em chăm sóc anh, chúng ta cùng nhau vượt qua khoảng thời gian này, được không?

Môi mỏng khiêu gợi khẽ cong lên, cánh tay hấn vươn ra đan vào mái tóc mềm mượt.

Tâm trạng hấn lúc này hoàn toàn thả lỏng, nỗi sợ hãi mất đi cô cũng vì những lời đó mà bay biến..

Triều Khắc Hàn sẽ dùng quãng thời gian còn lại của mình, hấu hấu yêu thương cô. Hấn sẽ bao bọc cô trong vòng tay rắn chắc của mình, dung túng cho mọi hành động của cô, dùng sự cương chiều và ầm áp để bảo vệ người con gái hấn yêu.

- Được, chỉ cần em không rời xa anh, mọi thứ đều có thể.

Mộc Lạc Hi nhìn hấn cười híp cả mắt, cảm nhận bàn tay ầm áp của hấn đặt trên mặt mình.

Triều Khắc Hàn trêu mến nhìn cô, giống như đang nhìn ngắm một bảo vật trân quý, ánh mắt cũng tràn ngập sự dịu dàng.

Ánh mặt trời ầm áp xen qua kẽ lá, phản chiếu trên những bông tuyết đang rơi càng bật lên vẻ đẹp của khung cảnh nơi hoa viên.

Hình ảnh một chàng trai ngồi trên xe lăn, đưa mắt cương chiều nhìn người con gái chơi đùa với những bông tuyết, cô gái treo trên môi nụ cười rực rỡ lại ầm áp như ánh mặt trời ngày đông; đẹp đến kì lạ..

Thỉnh thoảng trong không khí vang lên tiếng cười trong trẻo của cô gái, thêm vào cho bức tranh đẹp một mảnh sinh động.

“Bắc Kinh, tháng 11. Tôi cùng anh đã lưu lại một khoảnh khắc - hạnh phúc.”

...

New York, Mỹ.

Nghiên Hi

Thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc dừng lại ở tầng cao nhất.

Vương Triết Nhã trong bộ quần áo công sở chỉnh tề bước ra, tiến thẳng đến phòng thư kí của mình.

Hôm nay cô đi làm trễ một tiếng, hợp đồng còn chưa soạn xong, tốt nhất không nên để tên kia bắt gặp nếu không cô chết chắc.

Vương Triết Nhã vừa lật tài liệu ra, chưa kịp nhìn rõ chữ viết trong đó, cửa phòng đã bị mở tung.

Mày đẹp nhú lại, ai bắt lịch sự như thế chứ? Thoáng chốc cô quên mất trên tầng lầu này chỉ có hai người làm việc.

- Có việc gì? - Giọng nói ầm áp lan tràn khắp phòng làm việc.

Vương Triết Nhã không ngước lên mà chỉ hỏi, một lúc không nhận được câu trả lời cô nghe thấy tiếng giày hướng bàn mình đi tới.

Hương nước hoa quen thuộc nhẹ nhàng quanh quẩn trong không khí, mùi hương khiến tim cô đập liên hồi.

Vương Triết Nhã ngẩng đầu nhìn thấy gương mặt anh tuần gần sát mình, giống như nhìn thấy ma quỷ khẽ kêu một tiếng.

Khóe miệng tà mị nhếch lên, phản ứng của cô khiến anh nổi lên cảm giác muốn trêu chọc.

- Hôm qua đi đâu?

- Liên quan gì đến anh?

Gương mặt cô hồi phục lại vẻ bình tĩnh thường ngày, một chút cũng không sợ đối mặt với anh.

- Nói. - Anh thu lại vẻ bồn chồn, thái độ thay đổi hoàn toàn.

- Anh thật phiền, nếu không có gì thì xin mời ra ngoài, đừng làm phiền tôi làm việc.

Cô lạnh lùng lên tiếng, cúi đầu xuống đóng công văn trên bàn.

Mộc Tử Nghiên khẽ cười.

- Thư ký Vương, đi làm trễ vốn không phải là tác phong của cô.

Vương Triết Nhã giống như chợt dạ, nhú mày nhìn hẩn.

- Cuối cùng cũng chịu nhìn tôi sao?

- Bớt lảm nhảm, không có việc gì thì đi ra ngoài.

Trên thương trường không một ai không biết đến danh Mộc Tử Nghiên, anh tồn tại ở chiến trường đó như một ác quỷ; bất kể là gì chỉ cần anh muốn đều phải đoạt tới tay, thương nhân trong giới dù cho là trưởng bối cũng phải nể nang vài phần.

Vương Triết Nhã thì là ai? Chỉ là một thư ký tổng giám đốc mà thôi, cùng lắm thì gia cảnh tốt một chút.

Đã bao giờ thấy qua thư ký dùng giọng điệu ra lệnh như thế nói chuyện với tổng giám đốc của mình chưa?

Cô chính là cả gan nói với anh như thế.

Điều kì lạ là mỗi lần dù cho cô có hành động gì quá đáng anh cũng chỉ mỉm cười cho qua.. mọi hành vi của cô đều được anh dung túng.

Mộc Tử Nghiên âm thầm bao bọc cô là thế, nhưng có người lại chẳng hề hay biết; vô tâm vô phổi mà hết lần này đến lần khác tổn thương anh.

- Nói cho tôi biết, hôm qua em đến nơi đó làm gì? - Thái độ anh hoàn toàn nghiêm túc.

- Nơi đó? Nơi nào? - Cô nhú mày.

- Tôi hỏi em, đến nhà hàng đó làm gì?

Anh chống tay lên bàn làm việc của cô, hai người mặt đối mặt và cô nhận thấy ánh mắt anh như đang tìm nén cơn giận của mình.

- Anh theo dõi tôi? - Cô chợt hiểu ra.

- Đó không phải theo dõi, là quan tâm.

Mộc Tử Nghiên không hề có một chút chợt dạ mà còn nói lệch đi sự thật.

- Quan tâm? - Cô cười anh đầy mỉa mai. - Anh điên à?

- Ừ tôi điên đấy, đều là vì em mà ra cả. - Giọng anh bắt gặp lớn hơn một chút.

- Anh nói cái gì vậy?.

Vương Triết Nhã thật sự bị lời nói của anh làm cho sợ hãi, cái gì vì cô? Cô cùng anh có quan hệ gì chứ?!

Mộc Tử Nghiên vòng qua bàn làm việc, đem cô đang ngồi trên ghế kéo dậy, ép đến cửa kính phía sau.

- Trả lời tôi, hôm qua em đến nơi đó cùng tên kia làm gì?

Mộc Tử Nghiên nghiêng răng nghiêng lợi nói ra, hôm qua chính mắt anh nhìn thấy hai người cùng nhau đi vào nhà hàng. Quen biết cô lâu như vậy, cô chỉ hay đến những quán nhỏ mà chưa một lần vào nhà hàng, cô còn từng nói với anh những nơi đó rất tốn kém. Nếu vậy hôm qua cô cùng tên đó đến nhà hàng phải lý giải làm sao?

- Đồ thần kinh. - Cô dùng lực đẩy hấn ra.

- Nói - Anh nắm lấy tay cô không để cô động dậy.

- Đó là đối tác hẹn anh nhưng anh lại bận việc phân phó tôi đi thay. Đột nhiên lại nổi điên với tôi, muốn làm loạn thì cũng đừng lôi tôi vào. Tôi rất bận.

Vương Triết Nhã gằng từng chữ, cô đã bắt đầu đứng không vững.

Mộc Tử Nghiên sưng người, hóa ra là thế, khó trách anh cứ cảm thấy người đó thật quen mắt.

Mộc Tử Nghiên biết rõ là mình đang ghen, ghen đến mức chẳng còn nhìn rõ sự việc đã dọa sợ cô..

Cả ngày hôm qua anh đều lặng lẽ đi theo cô, nhìn thấy cô cùng một người đàn ông đi vào nhà hàng sang trọng. Sau hai tiếng lại cùng người đó đi ra, người đàn ông còn vô cùng khách khí đưa cô về tận nhà.

Cô xuống xe ở một công viên gần nhà, hấn cũng đi theo cô ở một khoảng cách rất ra, ánh mắt vẫn luôn dõi theo bóng lưng nhỏ bé từng bước về đến nhà.

Cô đến Mỹ sống ở một khu chung cư cao cấp, Mộc Tử Nghiên còn ở dưới lầu đợi đến tận khi căn nhà trên tầng thứ 15 sáng đèn mới nổ máy đi khỏi.

- Là đối tác..? - Anh đột nhiên ngắt ra.

Vương Triết Nhã đột nhiên dùng lực rất mạnh đẩy anh ra, bản thân cô loạng choạng chạy vào nhà vệ sinh.

Mộc Tử Nghiên nhìn biểu hiện của cô, không biết cô gặp phải chuyện gì lập tức đuổi theo ra ngoài. Anh cũng quên mất nơi cô đi vào là nhà vệ sinh nữ, cứ thế xông vào.

Vương Triết Nhã ở bồn rửa tay nôn đến khuôn mặt đỏ bừng, sáng nay cô còn chưa ăn gì, không có thứ gì để nôn ra cảm giác cổ họng đau rất.

Mộc Tử Nghiên yên lặng đứng phía sau khe vuốt ve lưng cô, muốn làm dịu đi cảm giác khó chịu của cô.

Sau một hồi cô mới rửa sạch mặt mình ngược lên nhìn anh từ trong gương, mày đẹp nhú lại.

- Đây là nhà vệ sinh nữ.

Cô quay lại, vô tình khiến bản thân bị nhốt trong vòng tay của anh.

- Tôi biết. - Anh bình thản.

- Vậy sao còn đi vào đây?

- Vì lo cho em.

Gương mặt anh tuấn tiến lại gần sát mặt cô, hơi thở của anh phả lên gò má mịn màng của cô.

Trong một khắc, Vương Triết Nhã cảm giác tim mình sắp nhảy khỏi lồng ngực, ánh mắt tràn ngập sự hoang mang sợ hãi.

- Đồ điên.

Cô lại đẩy anh lần nữa, chẳng may lần này bị anh bắt được; tay cô bị bàn tay to lớn của hắn bao bọc.

- Em sao vậy?

Vương Triết Nhã nhíu mày, càng ngày càng thấy anh ta nói chuyện khó hiểu.

- Vì sao lại nôn?

- Tôi sợ độ cao.

Lần này đến lượt anh nhíu mày, sợ độ cao? Nhưng anh đâu có làm gì?

- Chúng ta làm việc ở tầng 30 và tấm kính trong phòng làm việc là bằng thủy tinh.

Vương Triết Nhã kiên nhẫn giải thích.

- Xin lỗi..

Mộc Tử Nghiên đưa tay toan vuốt má cô, lại bị cô xoay đầu lẩn tránh.

- Tôi còn rất nhiều việc.

Vương Triết Nhã lách người thoát khỏi vòng tay anh.

Mộc Tử Nghiên sẽ chẳng bao giờ biết được lúc quay người đi khuôn mặt thanh tú của cô đã nhuộm một màu đỏ hồng.

Vương Triết Nhã cũng sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy lúc cô quay đi, vẻ mặt anh thể hiện rõ sự thất bại, ánh mắt anh hiện đầy vẻ bất đắc dĩ, bên môi nở nụ cười tự giễu.

Từ hôm Mộc Lạc Hi ở trước mặt anh hỏi đến chuyện của hai người, dường như cuộc sống của anh cũng bắt đầu thay đổi.

Anh phát hiện mình quan tâm đến cô nhiều hơn, anh phát hiện mình muốn biết tất cả mối quan hệ của cô cũng như cô đang làm gì đang ở đâu.

Bất tri bất giác.. cô hiện hữu trong cuộc sống anh như một nhân vật không thể thiếu, mà anh cũng không bài xích việc mình ngày một nghĩ đến cô nhiều hơn.

Cứ như thế thời gian chậm chậm trôi đi, nửa tháng trôi qua, anh âm thầm quan tâm cô như một thói quen, và rồi anh nhận thấy tình cảm của mình bắt đầu thay đổi.. theo một chiều hướng nào đó mà bản thân anh cũng không thể phân biệt rõ.

Một ngày Mộc Tử Nghiên tỉnh dậy từ trong giấc ngủ, hình ảnh Vương Triết Nhã cười tươi như đóa hoa bỗng xuất hiện trong đầu anh.

Mộc Tử Nghiên giật mình, nhưng lại không thể dừng nghĩ đến hình ảnh tuyệt đẹp đó.

Khuôn mặt thanh tú đó, không ngừng chiếm lấy tâm trí anh; cả một ngày dài, anh cũng chỉ nhớ về cô, nghĩ về cô, chưa từng dừng lại dù chỉ một giây.

Tình yêu luôn là kỳ diệu như thế, sẽ đến mà không hề báo trước.

Cũng giống như một ngày trước đó ta còn nghĩ yêu người đó là chuyện không thể nào, vậy mà khi tỉnh dậy lại không thể tránh khỏi nghĩ đến người đó.. không thể tránh khỏi việc con tim rung động.

Cảm giác rất lâu không rõ ràng, cuối cùng anh cũng tìm ra lời giải; là anh đã yêu sao? Còn tưởng rằng cả đời này anh đều sẽ không biết cảm giác đó là gì, còn tưởng rằng vĩnh viễn tìm không thấy người con gái khiến anh rung động, vậy mà thoáng chốc trong một buổi sáng anh nhận ra mình đã yêu, yêu cô gái ngang bướng thích cãi lời anh đó..

50. Chương 50 - Ai Cũng Có Quyền Được Hạnh Phúc

Hai tháng trôi đi, Triều khắc Hàn hồi phục rất tốt, thậm chí còn nhanh hơn so với dự tính.

Rất nhanh, hắn lại có thể đi lại bình thường, mọi thứ lại lần nữa đi vào kiểm soát.

Mộc Lạc Hi cùng mọi người sẽ không cần vất vả chăm sóc hắn nữa, mọi việc hắn đã có thể tự lo cho mình.

Triều Khắc Hàn xuất viện, trở về lại căn nhà cũ đã cách xa 6 năm..

Mộc Lạc Hi và Triều Khắc Hàn trở lại làm hàng xóm lần nữa, kỉ niệm như một thước phim ủa về..

Vui có, buồn có..

Mộc Lạc Hi nhớ nhất vẫn là những khoảnh khắc hai người ngây ngô cười đùa ngoài sân vườn.

Một ngày bầu trời đầy sao..

Hai người ngồi trên xích đu ngoài sân vườn Triều gia, cô gái tựa đầu trên vai chàng trai.

- Hôm nay trời thật nhiều sao..

Mộc Lạc Hi vô tình cảm thán.

- Ừ đúng vậy.

Triều Khắc Hàn thâm tình đáp lại, ánh mắt nhìn qua khuôn mặt xinh đẹp đang tựa bên vai mình.

- Anh nhìn kia, thấy hai ngôi sao kia không? Em sẽ là ngôi sao nhỏ, còn anh sẽ là ngôi sao lớn bên cạnh.

Cánh tay trắng nõn chỉ về phía bầu trời xa, giọng nói ngọt ngào vang lên như mật đường rót vào lòng hắn.

- Ừ chúng ta sẽ như hai ngôi sao đó, không bao giờ tách rời.

Hắn đưa tay nắm lấy tay cô trên không trung, dùng bàn tay to lớn của mình bao bọc lại.

Mộc Lạc Hi tựa vào lòng hắn, nở nụ cười hạnh phúc.

Một tháng sau.

Mộc Lạc Hi dạo gần đây bắt đầu sinh lười, công ty không đến, công văn không xử lý; toàn bộ ném lên người anh trai, chẳng quản anh đang phát hờn vì không có thời gian theo đuổi ai kia.

Mộc Lạc Hi nằm trên giường mình ăn vặt, ánh mắt vẫn dõi theo từng tình tiết của bộ phim trên màn hình máy tính.

Dường như cảnh phim đang rất gay cấn, cô nhìn đến căng thẳng mà tay đang cầm miếng bánh cũng dừng trên không.

Cốc cốc

Tiếng gõ cửa đúng lúc vang lên phá hủy mạch cảm xúc của cô.

Mộc Lạc Hi hít sâu một hơi, nhịn xuống cơn giận muốn bùng phát.

Mở cửa phòng, chẳng có ai..

Đầu cô hiện lên vài đường hắc tuyến, đùa với cô sao?

Trở về giường, chuẩn bị xem tiếp phân đoạn gay cấn, tiếng gõ cửa lại vang lên lần nữa.

Tiếng động vọng lại là từ ban công.

Khỏi cần nghĩ cô cũng biết là ai quấy rối; hắn tìm cô có việc gì, lại đúng lúc thế chứ?! Trước tiên làm loạn với hắn.

- Này, anh tới làm gì. Tôi đang xem phim, anh đã phá hỏng mạch cảm xúc của tôi có biết không hả?

Vừa mở cửa, còn không kịp nhìn hắn một cái, Mộc Lạc Hi đã mắng một tràng.

Chỉ nghe tiếng cười đầy hấp dẫn của hắn vang lên, Mộc Lạc Hi còn chưa định hình đã bị một vòng tay rắn chắc ôm lấy.

Giọng nói trầm trầm của hắn vang lên bên tai.

- Anh đã làm phiền em xem phim sao? Họ đang diễn cảnh gì lại khiến em chăm chú như vậy?

Hơi thở của hắn phả bên tai cô, khiến tim cô bất giác rung động.

Triều Khắc Hàn thay đổi rồi, trưởng thành rồi, không chỉ là một người lạnh lùng như ngày xưa, mà đã chính chắn hơn, thậm chí là cuồng ngạo hơn..

Cô cũng thay đổi rồi, bình tĩnh và suy nghĩ thấu đáo hơn, chẳng còn là cô gái chỉ biết làm nũng hắn nữa..

Cả hai đều đã khác, duy chỉ có tình cảm dành cho nhau vẫn tràn đầy như trước không vơi đi chút nào.

Cả hai xa nhau đã lâu như thế, lúc tiến lại gần vẫn không tránh khỏi con tim lại rung động.

Mộc Lạc Hi nghe giọng hắn, nhịp tim đột nhiên gia tăng, vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào ngực hắn. Một lúc sau mới ngước lên, gương mặt vẫn còn hồng hồng, ánh mắt có chút tiếc nuối lại có chút hưng phấn:

- Là đoạn nam chính tỏ tình với nữ chính đó, họ đã trải qua bao nhiêu khó khăn mới đến được với nhau. Em chính là đội khoảng khắc này rất lâu, anh lại đến phá hỏng.

Mộc Lạc Hi lên giọng trách cứ, ánh mắt oán giận nhìn hắn.

- Haha.. là tại anh sao.

Hắn vuốt tóc cô, nụ cười vẫn như vậy yêu nghiệt.

- Vậy hay là chúng ta cùng diễn lại cảnh đó đi? - Ánh mắt hắn có chút gian tà.

- Hả? - Mộc Lạc Hi nhíu mày khó hiểu.

Triều Khắc Hàn buông cô ra, vẻ mặt nghiêm túc:

- Mộc Lạc Hi, em có bằng lòng gả cho anh không?

Dứt lời, hắn cười; cười tà mị, cười đến yêu nghiệt, cười đến cô nhìn mà vô tình đắm chìm..

Triều Khắc Hàn vẫn kiên nhẫn đợi cô hết kinh ngạc, hắn nhìn cô đầy mong đợi.

Mãi một lúc sau cô mới lắp bắp, nhìn hắn kinh ngạc.

- Anh vừa cầu hôn sao?

Triều Khắc Hàn lại càng cười thêm sảng khoái, rốt cuộc cô ngốc của hắn có trưởng thành thêm chút nào không đây?

- Anh là đang cầu hôn em đó. Mộc Lạc Hi, anh yêu em.

Triều Khắc Hàn còn chưa kịp nghe lời nói của cô đã tiến đến ôm lấy thân hình đang sững lại vì kinh ngạc.

- A.. - Cô ngạc nhiên đến chỉ khẽ kêu được một chữ.

- Anh cầu hôn em, em chỉ trả lời “a” thế thôi sao? Vậy là đồng ý hay không đây? - Hắn vờ giận dỗi nhíu mày nhìn cô gái trong ngực.

- Hả?

Cô hoàn hồn ngước lên nhìn hắn, không một chút suy nghĩ..

- Em đồng ý, đồng ý mà.

Nhìn vẻ gấp gáp của cô như sợ hắn sẽ biến mất, Triều Khắc Hàn cứng chiều cười.

Cúi xuống rất nhanh đặt lên môi cô một nụ hôn sâu, rất lâu mới thả cô ra, ôm lấy cô nụ cười của hắn vẫn lưu lại mãi bên môi.

- Khắc Hàn.. - Cô ngược lên nhìn hấn.

- Thế nào? - Hấn vén tóc cô ra sau tai.

- Em vẫn luôn nhớ về ngày đó, ngày mà anh nói yêu em. - Giọng cô có chút run rẩy. - Rất lâu sau tỉnh dậy, em đã không thể nhìn thấy anh nữa..

Mộc Lạc Hi nghĩ lại lúc đó, thật sự rất sợ hãi.

Triều Khắc Hàn nói yêu cô, một năm sau đó lại không một lời biến mất.

Yêu nhau được bao lâu? Ta đã lạc mất nhau. Cảm giác lời yêu kia, như chỉ vừa mới hôm qua..

Triều Khắc Hàn vốn biết cô sẽ nghĩ đến chuyện đó, dịu dàng vuốt ve gò má cô.

- Anh vĩnh viễn cũng sẽ không rời xa em nữa. Chúng ta vĩnh viễn cũng sẽ ở bên nhau như thế.

- Hứa nhé?

Cô gơ ngón út ra, đây là trò lúc nhỏ hai người thường cùng nhau chơi, bất kể hứa với nhau việc gì họ cũng đều giữ vững lời hứa của mình..

- Được. - Hấn đáp lại.

Hai ngón tay đan vào nhau, họ cười.. hương vị hạnh phúc tiếp tục len lỏi đến mọi góc ngách trong tim.

Sáng hôm sau, Mộc Lạc Hi lại không đến công ty, lấy cớ ở nhà phụ mẹ Huyền chuẩn bị đồ tết, tiếp tục ném mọi thứ cho Mộc Tử Nghiên.

Mộc Lạc Hi dọn phòng cả buổi sáng, mệt lã người ngủ thiếp đi lúc nào chẳng hay.

Lúc mở mắt ra, cô nhìn thấy gương mặt hấn phóng đại ở ngay cạnh mình, giật mình bật dậy.

- Anh làm gì ở đây?

- Sang tìm em, làm sao biết em đã ngủ chứ. Con gái mà thật không có ý tứ, cứ thế nằm trên sàn, còn chảy cả nước miếng.. - Hấn trêu chọc. - Nếu anh không cưới em, chắc em gả không ra ngoài đâu.

- Anh.. Anh.. - Thẹn quá hóa giận, cô hét lên. - Ngoài kia cả khối thằng theo đuổi tôi đấy, còn nữa tôi bảo gả cho anh lúc nào!?

Mộc Lạc Hi dứt lời chạy biến vào phòng tắm, chẳng quan tâm đến khuôn mặt đã xám xịt ngoài kia..

Tắm xong, cô mới có thể bình tĩnh lại, cũng vừa khéo quên hết sạch mình vừa nói với hấn những gì..

Tâm tình thoải mái mở cửa phòng, cửa vừa mở đã bị hấn chặn lại, gương mặt âm lãnh kia thật sự dọa sợ cô.

- Anh.. anh sao thế?

Mộc Lạc Hi cười cười, cố tìm cách thoát khỏi hấn, vừa nhích sang một chút đã bị hai cánh tay hấn chặn lại, không còn đường lui.

- Nói, ai theo đuổi em? - Hấn nén giận lên tiếng, giọng nói đầy vị chua.

- Hả? Anh nói cái gì? - Cô ngơ ra..

- Anh hỏi ai đang theo đuổi em? - Hấn bắt đầu khấn trương.

- Làm gì có ai. - Cô bĩu môi, xua xua tay. - Anh nghe ở đâu về đấy?

- Chính miệng em nói. - Hấn nhíu mày.

- Em? - Cô chỉ vào mặt mình. - Lúc nào? Làm gì có?

Mộc Lạc Hi vô cùng tự nhiên lách người khỏi gọng kiềm của hấn, chạy lên giường mở máy tính lên.

Triều Khắc Hàn cười khỏ, cô gái này đang trêu chọc hấn sao? Hay đang giả vờ đấy?

- Tắm xong tẩy cả não à?

Hắn đột nhiên lên tiếng trêu chọc, Triều Khắc Hàn bốn cợt thích dùng lời nói để tấn công cô trở về rồi đó..

Mộc Lạc Hi ngược lên, liếc hắn một cái, lười đáp lại tiếp tục xem phim của mình.

Hắn ngồi xuống cạnh cô, ghé vào tai cô thì thầm.

- Bà xã.

- Ai cười anh lúc nào? - Cô quay lại trợn mắt nhìn hắn.

Mặc dù có chút bất ngờ nhưng trong lòng tràn ngập hạnh phúc.

- Em đã đồng ý từ hôm qua. - Hắn cười tà mị.

- Có ai cầu hôn mà chỉ nói một tiếng như anh không? Hoa không có, nhẫn không có, cũng không thêm quỳ xuống.. có ai như anh không có thành ý không?

Cô oán giận nhìn hắn, có chút hối hận vì mình đã dễ dàng đồng ý.

- Sai rồi, phải là rất có thành ý. - Hắn ngất cái mũi nhỏ của cô. - Trước bảo vệ chủ quyền.

- Tự cường.

Cô mắng hắn, nhưng lòng lại len lỏi cảm giác ấm áp không rõ.

- Em từ nay là của anh!

Hắn kéo cô ngồi vào lòng, ôm chặt.

...

New york, Mỹ.

Vương Triết Nhã cầm tài liệu sang phòng tổng giám đốc, quy củ gõ cửa.

- Vào đi.

Tiếng giày cao gót vang lên, cô đặt tài liệu lên bàn hắn:

- Tài liệu anh cần, đến giờ tan ca rồi. - Dứt lời cô xoay người.

- Khoan đã.

Anh gấp tài liệu đang xem lại, chờ cô xoay người, môi anh khẽ nhếch.

- Tôi cũng xong việc rồi, chúng ta đi ăn.

- Tôi không rảnh, anh tự mình đi.

Không đợi anh nói thêm câu nào, cô trở về phòng mình lấy túi xách.

Mộc Tử Nghiên khẽ cười, cô vẫn không nhận ra tâm tư của anh.. vẫn tạo khoảng cách với anh, thậm chí không cho anh cơ hội thổ lộ.

Anh đứng dậy cầm lấy áo khoác lập tức đi theo cô ra ngoài, vừa đúng lúc cô từ trong phòng đi ra.

- Đi thôi. - Anh nắm tay cô.

- Anh làm gì vậy? Đã bảo không đi. - Cô giãy giụa.

Sức lực anh lớn như thế, cô làm sao phản kháng đây?

Vương Triết Nhã bị cưỡng chế lên xe, suốt dọc đường cô vẫn giữ thái độ lạnh băng, chẳng chịu nói với anh một câu.

Xe dừng lại trước một nhà hàng sang trọng, anh xuống xe vòng qua kia lịch lãm giúp cô mở cửa.

Thấy cô vẫn không có ý định xuống xe, anh ghé sát xuống tai cô.

- Ở đây rất nhiều người, tôi nghĩ em không muốn tôi lại cưỡng chế ép em xuống xe?

Nụ cười bên môi của anh thật khiến cô phát hỏa muốn đánh.

Bất đắc dĩ xuống xe, nhìn nhà hàng xa hoa trước mắt tâm tình cô thoáng chần động. Nơi sang trọng như thế cho cô một tháng kiếm được mấy vạn nhân dân tệ cũng không nghĩ sẽ đến đây một lần. Chẳng qua chỉ là một bữa cơm, anh ta có cần khoa trương như thế?

- Dọa đến em? - Anh thừa cơ ôm lấy eo cô. - Vào thôi.

Cô nhìn khung cảnh xung quanh đến ngơ ngác cũng quên để ý đến hành động của anh.

Quang cảnh bên ngoài đã xa hoa đến mức choáng váng, bên trong lại càng dọa người hơn.

Giữa phòng ăn rộng lớn trưng một cây dương cầm, xung quanh đó là những cánh hoa hồng rải rác, trên trần có một ngọn đèn chùm pha lê, ánh sáng vàng kim rơi xuống càng tô điểm cho khung cảnh thêm xinh đẹp.

Gần đó có một bàn ăn được trang trí bằng hoa hồng đỏ, màu sắc chói mắt, cộng thêm ánh nến lại càng lãng mạn động lòng người.

Nhìn một lượt phòng ăn không có lấy một bóng người, đến nơi này dùng bữa đã hao phí bao nhiêu, lại bao trọn thế này chẳng phải lại càng mắc sao?

Mộc Tử Nghiên chu đáo giúp cô kéo ghế, khi anh vừa ngồi xuống, cô không nhịn được lên tiếng hỏi nhỏ:

- Anh bao hết nơi này sao?

Anh gật đầu.

- Thật lãng phí - Cô cảm thán.

- Bao trọn nơi này để cùng em ăn cơm, đáng ra nên dùng từ hào phóng thay cho lãng phí đi? - Mộc Tử Nghiên cười, nhìn cô.

- Anh chính là lãng phí, cùng lắm chỉ là một bữa cơm, anh khoa trương cái gì? Đang khoe bản thân có tiền tiêu không hết sao? - Cô lườm anh.

- Haha.. tôi đúng là đang tìm một người phụ nữ giúp tôi tiêu tiền đây. - Anh nhìn cô cười ẩn ý.

Vương Triết Nhã đột nhiên giật mình nhìn anh.

- Chuyện của anh nói tôi nghe làm gì.

- Em không nhận ra thành ý của tôi sao? - Thái độ anh nghiêm túc trở lại.

- Tôi đói rồi, gọi gì ăn đi. - Cô đổi chủ đề.

Mộc Tử Nghiên nhìn cô chỉ lắc đầu cười khổ, gọi phục vụ lên những món đã chuẩn bị sẵn.

Hai người trò chuyện một chút, cơm tối đã dùng xong, phục vụ bưng lên món bánh tráng miệng.

Cùng một lúc, anh đứng lên đi về phía dương cầm kia ngồi xuống.

Vương Triết Nhã còn chưa kịp hiểu anh định làm gì đã thấy tay anh thuần thục chạy trên phím đàn.

Từng giai điệu vang lên, nhẹ nhàng, du dương xen vào giọng hát ấm áp của anh, hợp vô cùng với khung cảnh lãng mạn này.

Đến bây giờ cô mới biết, Mộc Tử Nghiên có thể chơi dương cầm lại còn hát rất hay.

Đèn pha lê trên trần nhà rơi xuống vị trí của anh những ánh sáng màu vàng nho nhỏ.

Mộc Tử Nghiên mặc tây trang màu đen, ngồi trước dương cầm trắng, màu sắc có chút mâu thuẫn nhưng nhìn lại vô cùng hài hòa.

Khuôn mặt tuấn tú đã từng hấp dẫn bao nhiêu cô gái, đôi mắt anh đang nhắm lại cảm nhận từng câu chữ của bài hát, bên môi như cũ nở nụ cười, nhưng nụ cười anh lúc này có gì đó ảm áp lại có chút khổ sở.

Vương Triết Nhã nhìn anh ở góc nghiêng, mê lực của người đàn ông chơi dương cầm vô tình cuốn lấy cô khiến cô không cách nào dời mắt khỏi anh.

Điều duy nhất cô nghĩ đến lúc này là Mộc Tử Nghiên đẹp như một vị hoàng tử; trong một khắc cô có suy nghĩ nếu ai có thể trở thành công chúa của anh chắc chắn sẽ rất hạnh phúc.

Có phải, cô cũng có chút mong rằng mình được trở thành vị công chúa hạnh phúc đó không?

Vương Triết Nhã không khỏi đắm chìm vào lời ca của anh, chất giọng ấm áp đan xen nỗi buồn man mác.. Cảm xúc của cô cũng theo đó mà dâng trào, nhịp tim vô thức tăng nhanh.

Ngay từ lần đầu gặp gỡ,

Vẻ đẹp của em nổi bật giữa đám đông.

Em phảng phất một loại ma lực..

Giây phút đó anh bỗng không thốt nên lời.

Cả thế giới của anh hoàn toàn bị em chiếm giữ.

Anh nghĩ anh thật sự yêu em.

Anh là thật sự yêu em.

...

Anh một lòng một dạ đợi em nói rằng em đồng ý.

Có lẽ do anh quá vội vàng,

Mới không phát hiện ra sự do dự trong mắt em.

...

Xin hãy để anh được đi cùng em..

Theo bước chân em,

Anh nguyện được ở bên cạnh che chắn gió mưa cho cuộc đời em.

Đợi một ngày em hồi tâm chuyển ý.

Anh thật lòng yêu em...

Mộc Tử Nghiên đã trở về chỗ ngồi nhưng ánh mắt cô vẫn còn dừng ở nơi đó, dường như vẫn chưa tỉnh giấc khoảng khắc đẹp như mơ ban nãy.

Vương Triết Nhã nghe hiểu từng lời.. cảm nhận của cô về anh lúc này đã khác đi, anh như một người đàn ông đơn độc không nhận được hồi đáp từ người phụ nữ mình yêu, cô thật có chút thông cảm cho anh.

- Có phải anh thích ai đó nhưng cô ấy lại không thích anh không? - Cô phục hồi tinh thần, tò mò hỏi.

- Đúng là có yêu một người. - Anh gật đầu.

- Cô ấy không thích anh sao? Anh từng thử qua giống như lúc nãy dùng bài hát biểu đạt với cô ấy chưa?

- Thử rồi, nhưng cô ấy vẫn chẳng hề để tâm. - Anh cười khổ.

- Không thể nào. Anh lúc ngồi bên dương cầm rất tuần dật, cô ấy làm sao có thể không thích?

Cô kinh ngạc thốt lên nhưng ánh mắt lại vô tình xuất hiện một chút vui mừng, tuy thoáng qua rất nhanh nhưng đều bị anh rõ ràng nhìn thấu. Mộc Tử Nghiên trong mắt hiện lên vui vẻ, không đáp mà hỏi ngược lại cô:

- Thế em có thích không?

- Hả? - Bị hỏi bất ngờ, cô kinh ngạc.

Mộc Tử Nghiên nhanh hơn đứng dậy đi về phía cô, đặt lên bàn một hộp nhung màu đỏ, cúi người ghé sát tai cô thì thầm:

- Tò mò cô gái tôi thích là ai không? Mở ra đi.

Vương Triết Nhã hơi chần chừ nhưng cũng đem hộp nhung mở ra. Bên trong là một sợi dây chuyền bằng bạc, mặt dây chuyền là một giọt nước được tinh xảo làm từ thủy tinh, không khó nhận thấy đây là độc nhất vô nhị. Mộc Tử Nghiên đã vì cô gái đó mà hao tâm làm ra món quà này, chứng minh anh thật sự rất yêu cô ấy lại càng không cần nghi ngờ cô ấy chính là cô gái hạnh phúc nhất.

Ánh sáng chiếu vào mặt dây chuyền, càng khiến giọt nước đó thêm lung linh huyền ảo, hấp dẫn ánh nhìn của cô.

Bàn tay to lớn của Mộc Tử Nghiên đặt lên vai cô từ lúc nào, một tay lấy sợi dây chuyền ra.

- Người con gái anh yêu, thuần khiết không khác gì giọt nước này, sẽ lung linh thêm đẹp khi có ánh sáng rọi vào.

Mộc Tử Nghiên vừa nói vừa đem sợi dây đó đeo vào cổ cô, Vương Triết Nhã vì hành động của anh mà giật mình, quay đầu lại khó hiểu nhìn anh.

- Đây cũng là vật tượng trưng cho lần đầu anh đối với cô ấy nảy sinh rung động, cô ấy diện một chiếc váy trắng cầm chiếc ô đứng dưới làn mưa, hình ảnh đó đã vô tình khắc sâu trong tâm trí anh.

Mộc Tử Nghiên cài lại khóa dây chuyền, di chuyển đến bên cạnh xoay người cô lại, khoe môi cười chiều cười, ánh mắt tràn đầy sủng nịnh.

- Cô gái đó tên là Vương Triết Nhã.

Cô vừa nghe anh thốt ra tên mình, vô cùng kinh ngạc, ánh mắt cũng trở nên hoang mang như một chú cừ non muốn tìm đường bỏ trốn.

- Nhã, nghe anh nói.

- Tôi.. - Cô lúng túng.

- Anh không ép em phải lập tức chấp nhận anh, nhưng em có thể đừng tiếp tục tạo ra khoảng giữa chúng ta. Có thể em cũng có chút gì đó thích anh không? Đừng tiếp tục bài xích anh nữa. Nếu em cứ như thế anh làm sao có thể theo đuổi em? Làm sao có thể khiến em yêu anh đây?

- Anh.. tôi.. - Cô nhất thời trở nên bối rối.

Nếu như nói cô không thích anh là nói dối, bởi nếu như không thích, cô sẽ không cảm thấy khó chịu với những tin tức phong lưu của anh.

Thật ra có đôi lúc, cô vẫn cảm thấy nhớ anh.

Có đôi lúc, cô sẽ nghĩ đến anh.

Chỉ là cô luôn dùng bộ dạng lạnh nhạt để tự lừa dối bản thân, nhưng có vẻ từ bây giờ cô không thể trốn được nữa rồi.

Khuôn mặt thanh tú của cô vì ngại ngùng mà ửng hồng, cố tìm cách tránh khỏi không khí ngượng ngập này.

- Anh đối với em rung động? Em lúc nào mặc đầm trắng ở dưới mưa để anh nhìn thấy?

- Đó là ngày thứ hai sau khi chúng ta từ Bắc Kinh trở về, buổi chiều hôm đó mưa rất lớn, anh ngồi trong một quán cà phê, vô tình nhìn ra cửa sổ và người đầu tiên anh nhìn thấy là cô gái thuần khiết trong chiếc đầm trắng đứng bên đường. Đó là lần đầu tiên anh thấy em ngoài giờ làm việc, khoảng khắc đó anh đã bị em thu hút, nhớ đến những lời nói của Lạc Hi anh bắt đầu phát hiện tình cảm của mình đã thay đổi. Cũng đã lâu rồi, anh vẫn không dám tin tưởng cho đến một lúc anh nhận thấy mình yêu em.

Mộc Tử Nghiên dịu dàng nhìn cô, đưa tay vuốt ve mái tóc nâu mềm mượt, nhận thấy cô không còn né tránh đụng chạm của mình nữa, trong lòng nổi lên một hồi cao hứng.

- Chấp nhận sự theo đuổi của anh được không?

Vương triết Nhã không đáp, chỉ nhìn anh khẽ cười.

Hai người đến với nhau, hưởng vị hạnh phúc đã tìm đến họ.

Trái tim trống rỗng của anh đã được hơi ấm của tình yêu lấp đầy.

Trái tim lâu ngày giá lạnh của cô, đã được chân tình của anh sưởi ấm.

...

Có người, trải qua tình yêu sẽ trở nên yếu đuối.

Có người, lại trở nên mạnh mẽ và kiên cường.

Cũng có người, sẽ ngày càng trưởng thành và thành thực hơn.

Nhưng.. Doãn Khiết Nhi thì khác, cô một lần yêu Đặng Dĩ Hằng, dường như đem toàn bộ lòng mình đều trao cho hắn, dù có nhận bao nhiêu tổn thương cũng không quản.

Một tình yêu mù quáng.

Cô yêu Đặng Dĩ Hằng nhưng lại không nhận được tình yêu của anh, sự chân thành của cô chỉ đổi lại sự lợi dụng và phản bội của Đặng Dĩ Hằng.. đối với một người yêu mình đến chết đi sống lại, đây là sự đau lòng không gì sánh bằng.

Một quán cà phê tĩnh lặng ẩn trong thành phố New York xa hoa tráng lệ.

Hai con người ngồi đối diện nhau ở một chiếc bàn khuất nắng, không một ai lên tiếng nói chuyện.

Một lúc lâu sau..

- Em.. thật ra..

- Khiết nhi, xin lỗi.

Doãn Khiết Nhi giương mắt nhìn anh, trong lòng cảm xúc ngổn ngang mâu thuẫn.

Vừa nhớ lại muốn quên.

Vừa yêu lại muốn dừng.

Chỉ có trao đi tim mình, là không ngần ngại, không suy nghĩ. Thậm chí cũng chẳng cần lấy về, cứ thế mà cho anh, con tim cô cứ thế mà chết dần chết mòn dưới sự lạnh nhạt của anh.

Bỏ không được.

Buông không được.

Chỉ cần nghĩ đến ngày mai tỉnh dậy cô sẽ không còn yêu anh nữa, tim lại đau.

Yêu anh, từ những ngày đầu tiên, cho đến lúc anh tồn tại trong nỗi nhớ cô như một thói quen và dần dần.. nhớ về anh là một việc ăn sâu vào máu, giống như bản năng không thể mất đi.

Doãn Khiết Nhi thử qua từ bỏ, rốt cuộc chịu thua.. cô không có biện pháp, chỉ muốn tiếp tục yêu anh.

Tỷ như, chỉ cần cô yêu, anh không chấp nhận, không đáp lại cũng không sao cả, để cô được yêu anh là đủ rồi.

- Vì sao lại xin lỗi em? - Giọng cô ghen ngào.

- Việc anh.. lợi dụng em. - Bản thân anh cũng cảm thấy khó nói.

Doãn Khiết Nhi đáp lại anh chỉ cười, cô không trách, không oán cũng không giận.

- Anh không cần thấy có lỗi vì điều đó.. em đã sớm quen. - Cô cúi đầu tự cười mình. - Đã sớm quen với tổn thương.

- Anh.. thật ra vẫn còn yêu Lạc Hi.

Một lời đó của anh như ngàn vạn mũi kiếm sắc nhọn đâm vào tim cô, đau buốt.

Cô tìm không được lời phủ nhận cho mình, tìm không được lý do để tim thôi không đau nữa, chỉ biết im lặng.

- Anh nghĩ, mình vẫn chưa thể chấp nhận một đoạn tình cảm khác. Anh không muốn em ở bên cạnh lại phải chịu thương tổn, có thể anh cần chút thời gian, cũng có thể là không bao giờ..

Đặng Dĩ Hằng không thể tiếp tục nói, anh cũng không nỡ tiếp tục dùng lời lẽ tổn thương cô.. nhưng tình cảm dành cho Mộc Lạc Hi thật sự quá nhiều, đoạn tình đó như một cái bóng ôm lấy anh, khiến anh không thể nhìn rõ có người đã yêu và hy sinh vì mình nhiều như thế nào.

Đặng Dĩ Hằng đứng đứng dậy đi khỏi, anh không muốn nhìn thấy cô nữa.. hoặc là anh đang trốn tránh, trốn tránh tình cảm và trách nhiệm của mình.

Con người vì sao cứ thích ngược đãi nhau như thế? Yêu thì nói yêu, không yêu thì không yêu. Đã yêu thì hãy dũng cảm mà nhìn nhận.. vì sao lại thích tìm lý do để lẩn tránh?

Mối tình cũ đã qua chẳng qua chỉ là một cái bóng mờ nhạt.. cố gắng một chút là có thể vượt qua, vậy mà cứ xem đó như một câu chuyện đau lòng, trốn rồi lại trốn. Có bao giờ thấy rõ tim mình thật sự yêu ai chưa, hay chỉ bởi vì sợ hãi mà lẩn đi cảm xúc thật sự?

Doãn Khiết Nhi bất động thật lâu, cuối cùng đứng dậy đuổi theo anh, Doãn Khiết Nhi níu tay anh lại, nước mắt đã rơi xuống, cô chưa từng cảm thấy mình cần một người đến như vậy.

Cô phát hiện tình cảm dành cho anh không chỉ không có cách nào giảm đi, mà còn ngày càng tăng thêm..

- Dĩ Hằng. Anh có thể quay đầu lại nhìn không? Quay đầu lại nhìn xem em một chút, em đều đợi phía sau anh..

Đặng Dĩ Hằng bi thương nhìn cô, không phải anh cố ý làm đau cô.. chỉ là anh không ích kỉ đến mức trong tim đã tồn tại hình bóng người khác lại giữ cô ở bên cạnh.

- Khiết nhi..

- Anh nghe em nói.. - Ánh mắt cô khẩn cầu nhìn anh. - Cho em một cơ hội.. được không anh?

- Khiết nhi à, em có hiểu hay không..? - Giọng nói anh đầy bất đắc dĩ.

- Em hiểu.. rằng anh vẫn chưa thể yêu em. Nhưng từ bỏ anh, từ bỏ đoạn tình cảm này, em làm không được. Vậy nên anh có thể đừng chán ghét em, để em lưu lại bên anh, được không? Có thể một lúc nào đó anh sẽ yêu em.. Có thể anh sẽ hồi tâm chuyển ý mà.. Hãy cho em cơ hội cũng như cho chính anh một lối thoát.

Tâm anh thật sâu bị cô lay động, cho dù là ít anh nhiều anh cũng phải thừa nhận trong một phút nhìn thấy ánh mắt đau buồn của cô, lòng anh nổi lên ý niệm muốn bảo vệ..

Nhưng anh vẫn không thể nhanh như vậy chấp nhận cô, nếu dễ dàng yêu cô như thế, vậy tình yêu hơn nửa thập kỉ qua dành cho Mộc Lạc Hi là gì đây?

Đặng Dĩ Hằng kéo tay Doãn Khiết Nhi, đem cô ôm vào lòng, để gương mặt đã ướt đẫm nước mắt vui trong ngực mình.

Anh không nhẫn tâm tổn thương cô nữa, nhưng cũng không thể ích kỉ giữ cô bên mình khi tình cảm của mình chưa thể xác định.

Đặng Dĩ Hằng cần là thời gian.

- Xin lỗi, anh xin lỗi. Cho anh thêm một chút thời gian được không? Chỉ cần em nhẫn nại chờ đợi, anh hứa lúc đó mình có thể thật lòng yêu em.

Doãn Khiết Nhi không nói gì, chỉ ôm chặt anh khẽ gật đầu.

Cô nguyện ý đợi anh.

Vì anh, đợi bao lâu cô cũng có thể.

...

Chuyến bay đêm của hãng hàng không Air China đang cất cánh..

Khung trời bên ngoài đã tối đen, mọi người cũng đã chìm trong mộng đẹp của mình.

Có một chàng trai vẫn còn mãi đắm chìm vào suy nghĩ của mình trong khi cô gái bên cạnh đã sớm ngủ mất.

Nhìn cô ấy khó khăn tựa đầu vào cửa sổ ngủ đi, anh khẽ cười, vươn tay nâng đầu cô dựa vào vai mình. Anh cẩn thận kéo chăn giúp cô đắp lại, bản thân cũng dựa vào cô thiếp đi, trong lúc ngủ tay hai người vẫn còn đan chặt.

Bay qua cả vạn cây số, chiếc máy bay cuối cùng đáp xuống đường bay của sân bay Bắc Kinh.

Chàng trai kéo lấy chiếc vali, đưa mắt nhìn người kia thông thả bước đi.

- Này chậm một chút. - Anh đuổi theo, nắm lấy tay cô. - Vạn nhất lạc mất thì sao đây?

- Em đâu còn nhỏ nữa.

Cô quay lại nhíu mày nhìn anh, anh đâu cần như quản gia như thế quản chặt cô chứ.

- Đừng nhíu mày như thế, không đẹp tí nào. - Anh vuốt ve đôi mày đang nhíu của cô. - Chúng ta về thôi.

Ra khỏi cổng sân bay, cô gọi một chiếc taxi, trùng hợp chạm phải tay một người khác cũng đang làm động tác giống cô.

Hai người đồng thời quay ra nhìn nhau, bất ngờ không thốt nên lời.

- Mẫn Di? - Chàng trai từ sau bước tới kinh ngạc gọi.

Cô gái kia ngược lên nhìn anh, tầm mắt lại xuống người đối diện mình, nhào tới ôm lấy cô.

- Ly Hân, tao nhớ mày quá đi.

Trạc Ly Hân sững người, cô sắp nghẹt thở rồi.

- Buông.. Buông tao ra. Ngột chết tao bây giờ. - Cô vỗ vai Mẫn Di.

- Ly Hân, mày có biết tao nhớ mày muốn chết. - Hốc mắt Mẫn Di đã đỏ.

- Xạo. - Cô lườm, tò mò hỏi. - Mày ở đâu về thế?

- Mày đi Úc được hai năm, sau đó tao cũng sang Singapore.

- Cùng đi về thôi. - Cô kéo Mẫn Di lên xe.

“Một buổi chiều đầy nắng, chúng ta gặp lại nhau ở chính nơi mà ta đã từng chia tay.. Tình bạn cậu dành cho tôi vẫn chưa từng thay đổi, sau bao nhiêu lâu chúng ta dĩ nhiên vẫn là bạn tốt của nhau.”

Dọc đường đi, hai người con gái ở ghế sau vẫn không ngừng hàn thuyên về những câu chuyện đã qua.

Vô tình, Trạc Ly Hân hỏi đến một người bạn đã lâu không thấy..

- Mẫn Di, Trịnh Cẩn thế nào?

Nghe câu hỏi Mẫn Di thoáng sững người, vẫn duy trì cười tươi nhưng sâu trong mắt nét buồn thoáng ẩn hiện.

- Tao đi Sing, còn cậu ấy đi Nhật. Những ngày đầu chúng tao vẫn hay liên lạc, nhưng ba năm gần đây cậu ấy không còn gửi mail hay gọi cho tao nữa, tao tìm cũng tìm không được.

- Xin lỗi, đáng ra tao không nên hỏi. - Ly Hân an ủi.

- Không sao, đó vốn là sự thật tao phải đối mặt. Nó đào hoa lắm đấy, không chừng đã ôm được mỹ nhân nào rồi.

- Không có đâu, Trịnh Cẩn vốn thích mây mà, chúng tao ai cũng biết điều đó.

- Tao cũng biết, nhưng tao đã vô tâm với cậu ấy quá lâu. Bây giờ có lẽ đã không còn kịp, hơn nữa chúng tao đã ba năm không liên lạc rồi..

- Trước không nói việc này. Chúng ta đi tìm Lạc Hi.

Mãi đến khi ánh mặt trời khuất dần, xe mới dừng lại trước khu biệt thự ở ngoại thành.

Ba người đứng trước cổng Mộc gia, sau một hồi ấn chuông, cánh cổng sắt nặng nề mở ra.

Quan gia đứng bên trong vui mừng đến ngớ người:

- Từ thiếu, Trạc tiểu thư, còn có Đào tiểu thư..

- Quần gia Kim, tụi cháu về thăm mọi người đây. - Ly Hân cười sáng lạn.

- Haha, thật tốt, các cô cậu đều đã về. Tôi đi thông báo cho mọi người. Vào đi, vào đi.

Quần gia tất bật chạy vào nhà, quên mất phép tắc mà gọi lớn:

- Lão gia, phu nhân, tiểu thư. Trạc tiểu thư đã về thăm chúng ta..

Tiểu Huyền từ trong bếp nghe tiếng gọi chạy vội ra ngoài, càng kinh ngạc hơn khi nhìn thấy Ly Hân đứng ngoài cửa, bà vui mừng chạy đến nắm tay cô:

- Ly Hân, cháu đã về sao? Trưởng thành rồi, thật xinh đẹp.

- Có việc gì thế?

Mộc Châu Khải từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy ba người đứng đó cũng rất ngạc nhiên.

- Từ Mã, Ly Hân, Mẫn Di. Các cháu đều đã về sao? Cùng lúc như thế.

- Chào bác trai bác gái. - Ba người đồng thanh nhìn họ cười.

- Thật tốt, thật đúng lúc chúng ta có thể cùng ăn cơm.

Mộc Lạc Hi nghe thấy tiếng động cũng cùng Triều Khắc Hàn từ trên lầu đi xuống, đứng trên cầu thang cô đã nhìn thấy những bóng dáng quen thuộc, chờ đến lúc nhìn rõ, cô cũng sững người mất một lúc lâu.

Lập tức chạy xuống ôm chầm lấy Ly Hân, Mộc Lạc Hi vẫn chưa thể tin được.

- Ly Hân, là mày sao? Thật sự là mày sao? Mày đã về sao?

- Ủ, là tao. Là tao đây, làm sao thế? - Cô cười.

Mộc Lạc Hi đã vui mừng đến mức muốn khóc.

- Nhớ mày chết đi được. Đi một cái là 8 năm, cũng không thèm liên lạc với tao.

- Trời ạ, lớn cả rồi sao vẫn còn mít ướt như thế hả cô? Tao phải chăm lo Trạc Thần thay cho cha, ngay cả thời gian dành cho Từ Mã còn không có, mày thì than cái gì.

Mộc Lạc Hi nghe xong, ánh mắt bí hiểm nhìn người đằng sau cô một cái, nhún vai bỏ vào bếp.

Khoan đã, Ly Hân hình như vừa nói sai cái gì..

- Lộ rồi. - Triều Khắc Hàn nhìn hai người nhếch miệng, xoay lưng đi theo vào bếp.

- Các cháu mau vào ăn cơm. - Giọng mẹ Huyền từ bên trong vọng ra.

Mọi người đã yên vị trên bàn ăn, chuông cửa lại vang lên. Mộc Lạc Hi đứng dậy mở cửa.

- Cơm đoàn viên sao có thể thiếu hai người già này được?

Mẹ Yên đứng ở cửa nhìn cô cười.

- Ô, cha mẹ Triều! Không phải hai người đang đi du ngoại ở Pháp sao? - Mộc Lạc Hi giúp bà cầm lấy túi xách.

- Vừa xuống máy bay chúng ta liền về đây đây. Hôm nay là 29 tết mà, phải về chứ; nhà mình hôm nay có gì đó khác? - Ba Triều kéo hành lý vào.

- Ly Hân cùng Từ Mã, cả Mẫn Di nữa. Họ đã về rồi. - Mộc Lạc Hi vui vẻ nói.

- Thật chứ? - Mẹ Yên là người phản ứng đầu tiên, nhanh chóng vào bếp.

Trong bếp lại diễn ra thêm một cuộc chào hỏi sau bao nhiêu năm rông rã xa cách.

Mọi người cùng ngồi vào bàn, năm nay cũng vẫn thế, ba người kia vẫn là cùng hai gia đình Mộc và Triều ăn cơm đoàn viên, bởi vì cha mẹ của họ đều là những doanh nhân bận rộn, rất ít khi đặt sự quan tâm vào người họ..

Quản gia Kim cũng ngồi xuống cùng nhau ăn cơm, Mộc gia luôn là đối với người hầu chu đáo như thế.

Mọi người cùng nhau trò chuyện vui vẻ, đột nhiên giọng nói vọng lại từ phía sau.

- Chưa đủ người mà mọi người đã động đũa rồi à? Trong lòng mọi người vị trí của Mộc Tử Nghiên này nhỏ bé lắm sao? - Giọng anh thoáng chút tránh móc.

- Tử Nghiên. - Mẹ Huyền vui sướng đứng dậy ôm con trai. - Mẹ còn tưởng con không thể về kịp.

- Đương nhiên là phải về, làm sao có thể bỏ lỡ buổi đoàn viên náo nhiệt thế này chứ. - Anh cười đáp lại.

Hôm nay đoàn viên, và anh không hề về nhà một mình!

Mộc Lạc Hi là người nhanh nhất nhìn thấy điểm bất thường của hai người mới bước vào.

- Anh hai, chị dâu. Hai người mau ngồi.

- Cái gì chị dâu?

Vương Triết Nhã nãy giờ không nói, bị Mộc Lạc Hi cố tình trêu chọc, ngượng ngùng lên tiếng, cô cũng không để ý tay mình đang bị ai kia nắm chặt.

Mọi người cùng nhau cười phá lên, mẹ Huyền nhìn thấy con trai mình tìm được người trong lòng cũng vô cùng vui mừng.

Thật sự đã có lúc bà sợ con trai mình sẽ cô độc đến già..

Thật may mắn khi người sắp trở thành con dâu bà lại là một cô gái tốt như Triết Nhã, hai người ở bên cạnh nhau bà cũng yên tâm.

- Haha, hai đứa đến ngồi. Chúng ta ăn cơm.

Buổi cơm trải qua đầy ắp tiếng cười.

“29 tết mọi người quây quần bên nhau, một đóa hoa hạnh phúc theo đó mà nở rộ.”

...

Phòng thư kí Hoắc Triều.

Trong khi mọi nhà đoàn tụ cùng nhau ăn cơm, có một người làm bạn với công văn ở phòng làm việc.

- Chết tiệt.

Nam Huynh Dạ ném tập tài liệu xuống bàn, cả người dựa xuống ghế.

Hôm nay 29 tết nhưng anh lại phải ngồi đây làm việc.

Tất cả là tại tên tổng giám đốc kia, biết rõ khoảng thời gian này bận bao nhiêu dự án vậy mà còn dám trốn việc; lại còn lấy cớ “ở nhà cùng bà xã bồi dưỡng tình cảm”.. thật là tức chết anh.

Nam Huynh Dạ ghi hận trong lòng, trách anh thân phận thấp hèn, giám đốc thì được quyền trốn việc còn anh thì phải thay hân gánh vác tất cả.

Nhìn hộp cơm để trên bàn trà, Nam Huynh Dạ khẽ thở dài.

- Này, - Triều khắc Hàn để lên bàn anh hộp cơm cùng ly sữa. - Cảm ơn cậu đã ở đây giúp tôi xử lý việc nhé. Tôi về trước.

- Nghĩ tôi không có gia đình thì không thể ăn cơm đoàn viên sao? - Anh lườm hần.

Đúng rồi, Nam Huỳnh Dạ là trẻ mồ côi.

- Tôi đâu có ý thế. - Hần nhún vai. - Chỉ là lão bà tôi đang chờ ở nhà rồi. Khi nào cậu có bạn gái, nói với tôi một tiếng, cho cậu nghỉ phép cả tháng.

Triều Khắc Hàn dứt lời cười sảng khoái đi về.

Nam Huỳnh Dạ nuốt một ngụm khí.

“Triều Khắc Hàn người chờ đó, ta nhất định sẽ sớm có người yêu.”

Ngày hôm sau.

Nam Huỳnh Dạ làm việc suốt một đêm, hôm nay là giao thừa nhưng lúc này anh cần nhất là một giấc ngủ.

Lái xe chậm chậm chạy trên đường, dừng lại ở đèn đỏ ngã tư.

Nam Huỳnh Dạ nhìn thấy một cô gái trong bộ váy trắng tinh khôi băng qua đường.

Diện mạo cô vô cùng xinh đẹp, vô cùng hấp dẫn.. Khiến Nam Huỳnh Dạ không tránh khỏi đắm chìm.

Nhưng vì sao, ngũ quan xinh đẹp như vậy, đôi mắt đó lại buồn như thế?

Ấn tượng đầu tiên của anh khi nhìn thấy khuôn mặt cô gái đó, chính là một cô gái quật cường, và chắc chắn là khó chinh phục.

Không biết vì lý do gì, Nam Huỳnh Dạ lại lái xe thật chậm theo cô, cơn buồn ngủ mới đây cũng hoàn toàn biến mất.

Khoảng khắc anh nhìn thấy cô, giống như là đã..

Yêu từ cái nhìn đầu tiên.

...

Đêm giao thừa.

Tất cả mọi người đều tập trung đông đủ ở sân vườn Triều gia.

Mộc Lạc Hi phát hiện, đêm nay hần có biểu hiện gì đó rất kì lạ.

Biệt thự ở ngoại thành chính là địa điểm lý tưởng nhất để ngắm pháo hoa, chỉ cần ngồi ở sân vườn, họ có thể nhìn thấy rõ ràng pháo hoa bắn lên ở trung tâm thành phố.

Đồng hồ điểm 11 giờ rưỡi, có một vị khách không mời đã viếng thăm.

- Nam Huỳnh Dạ.

Triều Khắc Hàn ngạc nhiên nhìn anh đang ôm một cô gái.

Hần kéo anh sang một bên nói nhỏ.

- Này, không phải cậu muốn nghỉ phép đến mức này chứ? Đó thật sự là bạn gái cậu?

- Chính xác là bạn gái tôi đấy. - Anh nhìn hần nhướng mày đắc ý.

- Không thể nào, ngày hôm qua cậu còn độc thân. - Hần nhìn anh nghi ngờ.

- Không tin? Nhưng biết làm sao, cô ấy thật sự là bạn gái tôi.

Nam Huỳnh Dạ bước đến ôm cô gái kia vào lòng.

Mộc Lạc Hi có nghe đến tên anh, nhưng đây là lần đầu họ gặp gỡ.

- Anh là Nam Huỳnh Dạ? Hân hạnh được gặp. - Cô cười, hướng anh đưa tay ra.

Triều Khắc Hàn lập tức đi đến ôm lấy cô, chặn cánh tay anh đang định bắt tay cô.

- Tổng tài cuồng ghen.

Nam Huynh Dạ thật hết cách với hắn, đành chỉ nhìn cô cười.

- Hân hạnh được gặp, tổng tài phu nhân.

Lời nói của anh khiến Mộc Lạc Hi đỏ mặt, Triều Khắc Hàn lại vui sướng cười.

- Chào cô, cô tên gì thế? - Mộc Lạc Hi bước đến làm quen với cô gái kia.

Dường như cô ấy rất kiêu lời, cô nhìn Mộc Lạc Hi một lúc, chậm rãi lên tiếng.

- Mạc Diệp Thanh.

- Tên thật đẹp. - Mộc Lạc Hi cảm thán.

Nam Huynh Dạ tròn mắt nhìn cô, anh theo cô cả ngày còn không được biết tên. Mộc Lạc Hi vừa hỏi, cô chỉ nhìn chưa đến mười giây đã nói tên mình ra. Tình huống gì đây?

Mộc Lạc Hi như vừa tìm thấy bạn mới liền kéo cô lại cùng cảm bọn trò chuyện. Hai chàng trai bị đá khỏi lễ không thương tiếc.

Mọi người đang cùng nhau hưởng ứng, lại thêm một vị khách bất ngờ đứng trước cổng.

Đào Mẫn Di là người đầu tiên nhận ra, chạy đến mở cổng.

Đứng đó là mối tình đầu của cô.

Là Trịnh Cẩn.

- Chào em. - Anh nhìn cô cười.

Đào Mẫn Di nghẹn ngào nhìn hắn.

- Cẩn. Là anh?

- Là anh, anh đã về. - Anh xoa đầu cô.

Đào Mẫn Di nhào đến ôm lấy anh, cô cứ tưởng mình đã quên cảm giác yêu là thế nào. Nhưng thật ra cô vẫn yêu anh nhiều như vậy, chỉ là tình cảm đó đã được chôn sâu vào tim.

Lúc này đây, cảm xúc đó mới bộc phát, quẩn chặt tim cô.

Yêu xa, họ không phải.

Từ trước đến nay chỉ là một mối quan hệ không rõ tên.

Nhưng lúc gặp nhau, họ lại chẳng khác gì những người yêu xa gặp lại.

Một cảm giác hạnh phúc tràn đầy.

Mọi người nhìn cũng cùng chúc phúc cho họ.

Đêm giao thừa năm nay, chính là 30 tết đông vui nhất!

Khi mọi người cùng nhau nhìn về phía trung tâm thành phố, bắt đầu đếm ngược từ giây thứ hai mươi.

- Lạc Hi, có thể anh chỉ là một trong số rất nhiều tên đàn ông đem lòng thâm thương em, nhưng anh chắc chắn trong số đó người yêu em nhất chỉ có duy nhất một mình anh.

Triều Khắc Hàn đột nhiên nhìn cô nói.

- Hả? - Mộc Lạc Hi khó hiểu nhìn hắn.

- Có thể anh không phải là người đàn ông hoàn hảo nhất, nhưng anh nhất định sẽ là người chồng tuyệt vời nhất.

..3..2..1

- Lạc Hi, gả cho anh nhé?

Khi số một vừa được đếm dứt, cũng là lúc pháo hoa bắn lên đầy trời.

Triều khắc Hàn đã quỳ một gối hướng Mộc Lạc Hi đưa ra một chiếc nhẫn kim cương.

Mộc Lạc Hi kinh ngạc cùng xúc động, nước mắt vui mừng đã chảy xuống gò má.

- Khắc Hàn..

Mộc Lạc Hi gọi tên hắn, đưa bàn tay trống rỗng của mình ra.

Chiếc nhẫn kim cương lồng vào ngón tay nhỏ xinh, vừa khít.

Triều Khắc Hàn đứng dậy, đem cô ôm chặt trong lòng, bản thân cũng vô cùng xúc động.

- Thật tốt, cuối cùng em cũng trở thành vợ anh.

Triều Khắc Hàn cúi xuống, đặt lên môi cô một nụ hôn.

Dưới sự chứng kiến của hai gia đình cùng bạn bè.

Dưới sự chứng giám của trăng sáng và vì sao.

Đêm giao thừa, Triều Khắc Hàn đã cầu hôn thành công!

Pháo hoa vẫn đang được bắn như một sự chúc mừng cho đôi trẻ.

Mỗi một người đều mang trong lòng một niềm hạnh phúc.

Mỗi một người đều có nụ cười mãn nguyện trên môi.

...

Bạn có đang hạnh phúc không? Hãy mau mau đi tìm niềm hạnh phúc của mình đi. Có thể đó chỉ là một khoảnh khắc ngắn thôi, nên đừng vô tình để lỡ nhé.

Đừng sợ!

Trao đi là để nhận lại.

Yêu là để được hạnh phúc.

Chính văn hoàn - 16/5/2016

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-than-17-nam-gio-yeu-duoc-chua>